Kitabın adı: Börü 4 Karanlığı Parçalayan

Yazarı: Çağlayan Yılmaz

Yayınevi: Panama Yayıncılık

Baskı Sayısı: 5. baskı

Baskı Yeri ve Tarihi: Yüksel Caddesi 7A/7 Kızılay-Ankara, Ağustos 2022

Sayfa: 416

ISBN: : 978-605-7739-48-3

BÖRÜ4
Karanlığı Parçalayan

Çağlayan Yılmaz

Panama Yayın No: 480

ISBN: 978-605-7739-48-3

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural
Editör
Oğuzhan Dulkadiroğlu
Kapak illüstrasyonu
Günseli Ayan
Kapak Tasarımı
Leyla Çelik
5. **Baskı:** Ağustos 2022
Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası **Sertifika No: 49599 Yayıncı Sertifika No: 42278**
© Bu kitabın her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.
Panama Yayıncılık
Yüksel Caddesi 7A/7
Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com
Depo
Libya Caddesi 25/B Küçükesat-ANKARA

KARAKTER ADLARI

Almila	Asena'mn komutanı Alpagut Han'ın kızı Nordak
Asena	Kralı
Ame	Uzak Diyar Kurtlarının Lideri Cerduka^ Kağan'm
Aybar Han Buga	küçük oğlu Nordak isyancı savaşçı Alpagut Han'm
Kağan Borka ’	karısı Tendübay'm komutanı Alpagut Han'm oğlu
Ceren Hatun Çoğa	Temir Tonka
Demirdağlı (Börü)	Hatti Prensesi, Demir Han'ın karısı Kadm Nordak
Demir Han	komutan Çoga'nm kardeşi Dev kara kurdun adı
Elasya	Tendübay Kağan'm karısı Buga'nm komutanı Şu Kralı
Freda	Aybar Han'm kız kardeşi Akad Prensi Erkek Nordak
Günseli	komutan Cerdukay Kağan'm büyük oğlu Eski
Gölge	yurtsuz, erkek Nordak komutan Kızılyan lideri
Kayra Hatun	
Kobrat	
Kral Lu	
Mayda	
Nanum	
Randall	
Tendübay Kağan	
Vadim	
Yuhtina	

SÖZLÜK

Acun	Dünya
Algış	Dua
Anda	Kan kardeşi
Budun	Halk
Çaşıt	Casus
Günbatısı	Batı
Gündoğusu	Doğu
Karayan	Kuzey
Kıyın	Ceza
Kızılyan	Güney
Köpürge	Savaş davulu
Kuyag	Zırh
Oğuş	Aile
Orun	Rütbe
Otacı	Şifacı
Pusat	Silah
Sakçı	Muhafız, bekçi
Salma	Vergi
Tin	Ruh
Tamga	İşaret, mühür
Tigin	Kağan oğlu
Tolga	Miğfer Akıl
Us	Düşman
Yağı	

oşmaktan yanakları elma gibi kızarmış, on üç yaşla
rında iki erkek çocuğu, nefes nefese oldukları yerde
durup birbirine baktı. Biraz daha topluca olanı, "Aşağıdaki kayalıkta ayağım kaymasaydı kim ilk gelirdi, sen o zaman görürdün!" dedikten sonra gülmeye başladı. Arkadaşı ellerini diz kapaklarına dayamış hâlde soluklanırken başını salladı.

"Hep aynı şeyi söylüyorsun! Asla benden daha hızlı ko- şamazsm! Biraz dinlenip hemen geri dönelim. Hem sürü gözümüzün önünde olur. Bu koşu beni çok acıktırdı."

"Dur hele, biraz soluklanalım da döneriz. En iyi köpeklerimi getirdim. Sesleri buraya kadar gelir merak etme."

Koşuda önce gelen, başıyla onayladıktan sonra on adım ilerideki uçuruma doğru yürüdü. Her zaman yaptıkları gibi ayaklarını boşluğa sallandırarak düzlüğü izlemek, biraz olsun rüzgârı dinlemek istiyordu. Uçurumun kenarına geldiğinde öylece donup kaldı. Arkasındaki diğer çoban gülümseyerek yaklaşırken, arkadaşının kaskatı kesildiğini fark etti.

"Kartal yuvası mı? Hey! Yavaş mı geleyim?"

"Bunlar..."

Diğeri arkadaşının yanma geldiğinde merakla düzlükte gözlerini gezdirdi. Karşılarında uçuşan dev bir karga sürüsü, yeni yeni toplaşmaya başlıyordu.

"Bunlar da kim?"

Topluca olan, dişlerini sıktı ve üzgün bir şekilde, "Onları biliyorum. Bunlar Kurt Diyarı ordusu. Kral Şirdan'a savaş açanlar!" dedi. Düzlük boyunca yerde yatan binlerce cesede, uçurumun tepesinden hayretle bakıyorlardı.

"Haber vermeliyiz!"

Köpeklerini yanında getirmiş olan toplu çocuk, "Ben sürüyü toparlarım. Sen hemen koş, kasabaya haber ver," dedi.

Tendübay Kağan, ordusuyla Amisonya'yı tam karşıdan gören anakaradan ilerliyordu. Gösterişli duvarlarla çevrili Amisonya'nm kalbi Rodos, alınması zor bir ada şehriydi. Ardındaki ordunun, uzun deniz yolculuğundan yorgun düştüğünün farkında olan Kağan, dinlenme emri verdi. Kara savaşçılarından oluşan orduyu, bu zorlu yolculuk epey sarsmıştı.

Ulu Bilge ve Çoğa, Kağan'm yaranda dikilmiş, karşı tarafta bir hareketlilik olup olmadığını izliyorlardı. Çoğa, “Bizi fark etmemeleri imkânsız. Ayağımıza kadar geleceklerdir. Cevabımız ne olacak Kağan'ım?" diye sordu.

“ihtiyar Kraliçe Luyana'dan, hayatını kurtaran Börü Han ile yaptığı antlaşmaya sadık kalmasını isteyeceğiz. Eğer kabul etmezse, hayatmı kurtaran babam ve Börü Han'm soyundan gelenler, bu sefer hayatmı almaya gelecekler."

"Gemilerimiz yok. Şu Kralı nasıl bir oyun oynar bilmiyoruz. Gemilerimiz olmadan oraya nasıl gideceğiz Kağan'ım?"

"Öncelikli hedefimiz; Alpagut Han'm bize bildirdiği yere gitmek. Kandaşlarımızı korumak. Bu sadece barbarlarla birlik olmak gibi bir hataya düşmemesi için bir uyarı olacak. Uymazsa, bir yolunu bulacağız."

Tendübay Kağan'ın canı sıkkm görünüyordu. Sözünü tamamladıktan sonra derin bir nefes verdi. Çoğa, arka tarafa göz gezdirdikten sonra Asena ve Almila'nm uzakta olduğunu gördü.

"Alpagut Han'ı mı düşünürsünüz Kağan'ım?"

"Bir hain, bizimle onlarca yolu gelmiş Çoğa. Biz bunu fark edemedik! Asena Hatun, onun, bize olan sadakatini kanıtlamak için ağabeyini öldürdüğünü söyledi. Bu nasıl olur?"

Ulu Bilge, bakışlarını gökte gezdirip, "Belli ki Lu'nun taht ateşinin, Hatti Kralı Şirdan'dan bir farkı yokmuş. İkisi de kendi kanlarından olanları yok edecek kadar gözlerini karartmışlar. Tengri, Alpagut Han'ı korusun. Yanı başındaki hainden umarım bir an önce haberdar olur," dedi.

"Döndüğümüzde onun derisini yüzeceğim!"

Çoga dişlerini sıkmış bir hâlde Kağan'ma bakıyordu.

"İlk kez, bir hainin cezasını senin vermeni istemiyorum Çoğa. İlk kez, biz gitmeden çoktan ölmüş olmasını istiyorum."

Üçlü, konuşmalarına devam ederken ordu son hız kamp hazırlıklarına devam ediyordu. Amisonya'nm kalbinden henüz ne gelen ne de giden vardı. Surlarda toplaşan kalabalık belli oluyordu. Kendi taraflarındaki balıkçı tekneleri bile ortadan kaybolmuştu. Tendübay Kağan, ihtiyar Luyana'nın ne düşündüğünü merak eder hâlde ağır ağır kendi için hazırlanan otağa doğru gitti.

***

Çocuk çobanlardan biri soluk soluğa kasabalarına varmış, aksak babasınm yanına koşmuştu. Zamanmda gemilerde çalışmış, sonrasmda Taryus'un adamları tarafından tek ayağını topal bırakacak bir topuz darbesi almıştı. Ciğerleri patlayacak gibi göğsü inip kalkan oğlunu süzen adam, "Ne oldu oğul? Sürüye mi bir şey oldu?" diye sordu.

Oğlu başını olumsuz bir şekilde iki yana salladıktan sonra elini kaldırdı ve geldiği tarafı işaret etti. Biraz nefeslendik- ten sonra kendisine merakla bakan babasına korkuyla gözlerini kaldırdı.

"Uçurum dibinden başlayan düzlükte binlerce ceset var baba. Hepsi savaşçı!"

"Sen ne dersin oğul?"

"Cesetlerin ortasmda kurt başlı sancak vardı baba! Kurt Diyarı ordularının savaşçıları!"

"Emin misin?"

"Eminim baba!"

Aksak adam, bahçenin gıcırtılı tahta kapısını hızla açıp dışarı çıkarken, oğlu da hemen peşindeydi. Hızlı adımlarla sokakları adımlamaya başladılar. Kasabanın etrafında hem güvenlik için gözcülük yapan hem de et ihtiyacı için avcılık

yapan güçlü gençlerden kurulu bir birlik vardı. Bu birliği yöneten korkusuz gencin, kasabanın ortasında kürkçü dükkânı bulunuyordu. İhtiyar, nefes nefese kalmasına aldırış etmeden hızla ilerleyip dükkâna girdi.

Onu daha önce hiç böyle görmemiş olan esmer, uzun boylu delikanlı, bir aksilik olduğunu fark etmiş ve oturduğu tahta sandalyeden bir anda ayağa kalkmıştı.

"Sürüler mi? Kurt mu daldı?"

Adam başını sallayarak, "Çok daha kötüsü! Kral Şirdan denen zalimi ezmek için giden Kurt Diyarı ordusundan bin- lercesi ilerideki uçurumun altmda. Oğlum görmüş. Hepsi cansız hâldeymiş," dedi.

"Bu nasıl olur? Daha bu sabah kervancılardan haber geldi. Savaşı Kurt Diyarı kazanmış. Kral Şirdan öldürülmüş. Hatti Diyarı'nm yeni kralı da o orduyla gelen bir savaşçı olmuş. Bunu hemen haber etmeliyiz, yoksa..."

"Yoksa bunun bedelini ödemek bize kalır. Olan her neyse kasabamızdan bilinir. Çabuk ol!"

"Kurt Diyarı'na doğru ilerleyen savaşm yaklaştığı haberi de bu haberle gelmişti. Onlar buraya varmadan durumu bildirmeliyim."

Genç adamın koşarak dükkândan çıkmasıyla ikilinin konuşması da sona erdi. Aksak adam ve oğlu, koşarak ak tayma binen ve hemen yola koyulan delikanlının ardından korkuyla bakıyordu. Oğlu, kendisinin bir türlü dile getiremediği soruyu sordu.

"Ya bizden bilirlerse baba? Bana hep onlarm adaletin kılıcı olduğunu söylerdin. O zaman ne olacak?"

Aksak adam yutkunarak oğluna baktı.

"Adaletin ordusu, yağısma sadece ölüm olarak gelir oğul. Acımaz ve yok eder. Umarım zamanında yetişir. Yoksa... Ne bu kasaba ne de biz kalırız."

Aslan'ın Adımları

Buga Kağan, Akadlı Nanum ile Aslan Otağı'na doğru kızılyandan ilerlemeye devam ederken, ağabeyi Tendübay Kağan da yeni günde kendilerine doğru gelen gösterişli üç kayığa bakıyordu. Amis şehrinin ortasında bulunan saraym pencerelerinden birinde, ihtiyarlıktan sarkmış göz kapaklarının arasından korkuyla bakan bir çift göz vardı.

"Demek geldiler. Onları bir daha göreceğimi hiç sanmazdım."

İhtiyar kadmm bu sözleri, arkasındaki güçlü oğlunu şaşırtmıştı.

"Onlardan korkmalı mıyız anne?"

"Onlar, bizim burada barbarlarla araya sıkıştırıp yurtlarından etmeye çalıştığımız kandaşları gibi değildir. Korkmalıyız evlat... Hem de çok!"

Otuzlarının ortasmdaki güçlü kral, annesinin sözlerine çok şaşırmıştı. Bu zamana kadar en azılı barbar kabilelerinden gelen haberlere bile kulak asmamıştı. Şimdiyse, daha gemileri bile olmayan, karşı kıyıdaki bir ordudan korkuyordu.

"Gönderdikleri ulakla ben görüşeceğim. Sen, karmı ve çocuğunu, onlardan her kim gelirse gelsin, adım atabilecekleri her yerden uzak tut."

"Burası benim sarayım. Bunca muhafızın arasmda bizim canımızı alabileceklerini mi sanıyorsun anne? Neden bu kadar korkuyorsun?"

İhtiyar kraliçe hafifçe geriye döndü.

"Ne diyorsam onu yap! Ne demek istediğimi, zaman geçtikçe daha iyi anlayacaksın. Tepedeki görüşme salonunu

ayarlasınlar. Bugün o süslü, işe yaramaz karın da ayakaltında dolaşmasın!"

Kral tam konuşacağı sırada parmağını kaldıran ihtiyar kraliçe, pencereden kayıkları izlemeye devam etti. Tendübay Kağan ise sahile yanaşan kayıklardan inen on beş Amisonya erini izledi. Altın varaklarla süslü kayıkların başmda üç kişi bıraktıktan sonra kendilerine doğru gelmeye başladılar.

Tendübay Kağan otağına girerken Çoga'ya eliyle gelmesini işaret etti. Asena ve Almila hemen peşlerinden Kağan'm çadırma girerken, Ulu Bilge dışarıda büyük bir taşın üzerine oturmuş, onları izliyordu.

Suratlarını ve başlarının tamammı kaplayan kara püsküllü miğferler takmış erler, iki yanlarında onlarla ilerleyen Uyguri erleriyle otağm önüne geldiler. Siyah ve altın sarısı renginde, kaslı insan bedeni şeklindeki zırhlarının yanlarına taktıkları uzun, düz kılıçlarını tuttular. Barsların çabışı ileriye doğru çıkıp, "Aranızdan sadece biri içeriye girecek. Tüm pusatlarım teslim ettikten sonra benimle ilerleyecek. Dilimizi anlıyor musun?" dedi. Amisonya savaşçısı, "Evet" anlamında başıyla onayladıktan sonra belindeki kılıcı ve iki kısa'bıçağını verdi. Sonra püsküllü deriden yapılmış, kısa bir pantolon boyundaki alt zırhmm yanına yerleştirdiği kamçıyı uzattı.

İçeriye girdiğinde başmdaki tolgayı çıkarıp, "Son Atlan- tisli, Amisonya'nm büyük kraliçesi, denizlerin hâkimi Kraliçe Luyana sizlerle görüşmek ister. Başmızdaki lideri sarayında ağırlamak ister," dedi.

Tendübay Kağan gülümseyerek Çoga'ya işaret verdi.

"Kraliçenin davetine ordularımm komutanı gelecek."

Savaşçı, bu sözden sonra liderin kim olduğunu anlamıştı.

"Kraliçemiz sizinle görüşmek ister."

"Komutanım, kraliçene ne istediğimi söyleyecek. Cevabına göre o çağırmadan ben zaten sarayına girerim! Ama o zaman girişim biraz daha kanlı olur!"

Savaşçı, karşısmda donuk gözlerle gülümseyen Tendübay Kağan'a başıyla selam verip yutkundu. Çoğa, eliyle çıkışı gösterip ardından giderken, tekrar dönüp Kağan'a selam verdi. Dışarı çıktıklarında savaşçı pusatlarmı geri alırken, Çoğa, "On bars benimle gelecek! Hazırlan!" diye bağırdı. Savaşçılar, Çoğa ve on barsla kayıklara binerken, Uyguri erleri onlardan gelecek haberi beklemeye başladılar.

Tendübay Kağarç Çoğa ve on barsm bir sorunla karşılaşması durumunda oradan çıkabilecek yetenekte savaşçılar olduklarmı biliyordu. Aklına takılan şey, şartları kabul edilmezse, ilk saldırıyı nasıl gerçekleştireceğiydi.

Çoğa ve on bars, kayıklara binip saraym dev surlarma yaklaşırken etrafı izliyordu. Amis şehrinin büyük demir kapısı açıldığında içeride bir surun daha olduğunu gördüler. Ortada deniz devam ediyordu. İki suru birbirine bağlayan köprülerin üzerinde onlarca savaşçı vardı.

İkinci suru da geçince şehrin küçük duvarları karşılarına çıktı. Ellişer adım aralıklarla büyük, çoklu ok atan tahta yaylar hazırda bekliyordu. Karaya vardıklarında, dev bir kapı, kalın zincirlerle bağlı makarayla gıcırtılı bir şekilde açıldığında, karşılarında Amisonya savaşçılarından oluşan bir yol gördüler.

İki tarafa ayrılmış ve kalkanlarını demirden bir duvar gibi yan yana dizmiş savaşçılar, saraya kadar etten duvar örmüşlerdi. İçlerinden biri yanlarına yaklaşıp, "Beni takip edin. İleride atlara bineceğiz. Yolun sonunda saraya varacağız. Kraliçenin olduğu kata sadece biriniz gireceksiniz," dedi. Çoğa başıyla savaşçıyı onaylarken, postları altında güçlü bedenleriyle ilerleyen on bars, halkın oldukça dikkatini çekmişti.

Yüz adım kadar yürüdükten sonra önlerine getirilen atlara bindiler. Halkın meraklı uğultuları eşliğinde atlarını sürerken, beyaz taşlardan yapılmış, güzelliğiyle göz kamaştıran, sarmaşıklara sarılmış şehir evlerini izliyorlardı.

Tam ortada kocaman bir gözcü kulesi ve dev bir çan, etrafında ise her an savaşa hazır hâlde bekleyen şövalyeler ve her sokak başmda kapıları zincirli kılıç işareti olan dükkânlar vardı. Olası bir savaş anmda, pusatlarına kolayca ulaşmak için yapılmışlardı.

Çoğa ve on bars, kıvrımlı tepesinde meşaleler yanan beyaz kemerden geçtikten sonra oval mimariye sahip saraym dibinde durdular. Yemyeşil bir bahçe ve gösterişli ağaçlarla çevrili saraym

ihtişamı gerçekten göz kamaştırıyordu.

Saraym girişindeki kalabalık muhafız birliği bir anda etraflarım sarıverdi. On bars, ortada kalacak şekilde bir çember oluşturdu. Çoğa, kendisine yaklaşan komutana doğru gülümseyerek pusatmı uzattı.

"Bu kadar gösterişe gerek yoktu komutan. Bir saldırı hâlinde Barslarımı bu kadar adamla tutamazsın."

Pusatmı aldıktan sonra iki muhafız Çoga'nm üzerini hızlıca yokladıktan sonra geri çekildi.

"Merak etme. Bu sarayda daha fazlası var."

Çoğa gülümseyerek komutanm kendisini takip etmesi yönündeki işaretiyle yürümeye başladı. Büyükçe bir kapıdan girip, duvarları rengârenk deniz canavarlarıyla işli sarayı adımlamaya başladı. Gösterişli mermerlerin üzeri bile özenle işlenmiş halılarla döşenmişti. İlerledikleri koridorlarda halılardan bir yol, ucu bucağı görünmeyen başka koridorlara bağlanıyordu.

Duvar diplerinde birer heykel gibi dikilen muhafızların yarımdan geçtikten sonra uzun bir merdivenin önünde durdular. Komutan Çoga'ya beklemesini söyledi ve taht kapısında duran iki muhafızla bir şeyler konuştuktan sonra, "Kraliçe Luyana, seni yukarıda bekliyor," dedi.

Çoğa, merdivenlerden çıktıktan sonra duman rengi bir kapının önünde bekleyen dört muhafızı gördü. Onu görür görmez kapıyı araladılar ve ikisi, Çoga'nın peşinden içeri girdi. Namlı komutan, arkasından her adım attıklarında kuyag- ları şıkırtılar çıkaran muhafızları gülümseyerek göz ucuyla kontrol ediyordu.

Tam karşısında, cevizden yapılma oymalarla süslenmiş, deniz mavisi bir sandalyede oturan yaşlı kadını gördü. Önündeki, ayakları pençe şeklinde ve taştan yapılma olan kare masanın başına geldi. Tek sandalye vardı. Kraliçe daha bir şey söylemeden oturdu. İki muhafız ise hemen iki yanında dikilmeye başladı.

Kraliçenin tüm görüşmelerini burada yaptığı belli oluyordu. Teke tek konuşulacak bir masa vardı ve olası bir saldırı hâlinde kolayca müdahale edilebilecek bir yerdi. Kraliçenin hemen arkasmdaki duvarda, yok olmuş Atlantis'in kabartma bir tasviri vardı. İhtiyar kadm bakışlarını önündeki deri parçasmdan Çoga'ya doğru kaldırıp, "Hoş geldin! Adın nedir kağan?" dedi.

"Ben kağan değilim kraliçe. Kağan'ımın buyruğuyla ulak olarak gönderilen Komutan Çoga'yım. Bana, Kurt Diyarı'nm Kasabı derler!"

Bu sözden sonra muhafızlar kılıçlarına daha sıkı sarıldılar. Luyana ise gülümseyerek, "Bir kraliçenin davetine gelmeyip de komutanını gönderen kağanm kimdir?" dedi.

"Acımasız Cerdukay Kağan'm oğlu Tendübay Kağan'dır. Aslanların lideri, kızılyanın koruyucusudur."

Kraliçe Luyana gözlerini açarak, "Sanırım hayatta olup, Cerdukay Kağan'ı gören nadir kişilerden biriyimdir. Hatta Börü Han'ı! Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi komutan?"

"Biliyorum. Son Atlantisli Prenses Luyana'sm. Gerçi, şimdi buraların kraliçesi olmuşsun ama bize antlaşma yaptığın zamanki hâlin gerekli. Belli ki bizleri unutmuşsun."

"Ben hiçbir şeyi unutmadım. Canımı kurtaran efsane kağanlarınızı da, onlarla ölüme giden dedemi de unutmadım. Amisonya orduları, Börü Han ile Atlantis'te can verdiler."

"Madem hatırlıyorsun kraliçe, antlaşmayı neden bozdun? Zamanında seni barbarlardan koruyan kandaşlarımızı, şimdi aynı barbarlarla neden yok etmeye çalışıyorsun?"

Kraliçe gülümseyerek başım salladı. Önündeki derilerden en altta olanı çekip Çoga'ya doğru kaldırdı.

"Bu ne biliyor musun komutan? Bu, kandaşlarının yaşadığı yerdeki değerli taşları gösteren bir harita. Deryaya doğru uzanan bir krallık hayal et. Gerisinde değerli taşlar ve deniz ticareti. Barbarlar, başlarındaki Nordaklar tarafmdan her ne kadar kutsal bir krallık kurma hayaliyle kandırılsalar da, gerçek bu! Doğru, Kurt Diyarı'na çok şey borçluyum. Hatta soyumun devam etmesini onlara borçluyum. Şehirdeki halkım onlar sayesinde tekrar zenginleştiler. Amisonya, yeni baştan doğdu ama o günler geride kaldı komutan. Artık herkesin kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmesi gerekli.

Bak, yeryüzü değişiyor."

Çoğa öfkesini bastırmak için dişlerini sıkarak hafifçe gülümsedi.

"Barbarlar sana ne vadettiler kraliçe? Kapma dayandıklarında boğazmı keseceklerini bilecek kadar ihtiyarsın."

"Biz aramızda o toprakları paylaştık Çoğa! Bundan sonrası bizi ilgilendirir. Kağanın, ordusunu toplayıp, kandaşlarını yurdunuza götürmezse, buradan çıkamayacak. Burası sizin bozkırınız değil!"

Çoga'mn kaşları bir anda çatıldı. Bakışları, sessiz ama sert bir tokat gibi kraliçenin yüzüne vurdu.

"Paylaştık dediğin topraklar benim kandaşlarımın! Sözünü bileceksin kraliçe!"

Bu sırada yanlarında dikilen muhafızlar, ellerini attıkları

kılıçlarını yarışma kadar sertçe çıkarıp, Çoga'ya gözdağı vermek istediler. Kraliçe sert sözlerden sonra yüzünü buruşturarak, "Senin gibi birini görmüştüm komutan. Adı Orus'tu! Dev gibi bir adamdı. Senin gibi acımasız bir canavar olduğu gözlerinden okunuyordu. Sonunda, onun Di Sarayı'nda öldüğünü duydum. Savaşırken can vermiş. Kendini, tüm orduları parçalayabilecek güçte sanırdı! Onu iyi bilirsin. Şimdi, belli ki ordularm yeni Orus'u sensin! Sarayıma tek adım atmaya kalktığında, sonun onunki gibi olur!" dedi. Bu sırada Çoğa, yavaş hareketlerle boynunu kütürdetti.

"Son sözün bu mu kraliçe?"

"Neyine güveniyorsun komutan? İstesem seni de adamlarını da buradan çıkarmam! Kağanını ve ordunuzu da çıkarmayacağım! Neyinize güveniyorsunuz?"

"Demek kendini bu kadar güçlü görüyorsun? Saraymı, sadece Barslarla ele geçiririm! Koca bir orduya gerek yok kraliçe. Anlaşılan, ticaretten zenginleşmiş budunun kendini fazla güçlü sanmanı sağlamış! Uzun bir hayatın olmuş ama şunu bil ki kalan günlerin sayılıdır. Sen ve budunun, biz gelene kadar son kez altınlarınızı saym! Çünkü sonrasında kanınızla kararacaklar!"

Kraliçe Luyana öfkeyle muhafızlarına emir vereceği sırada Çoğa, bir anda sağmdaki muhafızın kılıcına sarılıp, hızla kınından çıkardı. Ne olduğunu anlayamayan muhafız, geriye doğru adım atacağı sırada Çoga'nın kuvvetiyle kılıcını arkadaşına doğru kaldırdı ve göğsüne sapladı. Seri bir hareketle, kanlı kılıcı hâlâ elinde tutan muhafızın arkasma geçerek onun da boynunu kırdı.

İki muhafız yere serilince masanın üzerine çıkarak korkuyla duvara yapışmış kraliçenin üzerine zıpladı. İhtiyar kadın, belinden çıkardığı gösterişli taşlarla süslü, denizaü şeklindeki hançeri savursa da Çoğa, gülümseyerek onun kolunu tuttu.

Kolunu sıkan savaşçının gücüne daha fazla dayanamayan Luyana, hançeri elinden düşürmek üzereydi. Çoğa, diğer eliyle hançeri yavaşça çekip, "Şşş!" dedi. İhtiyarın arkasına geçip, hançeri boynuna dayadıktan sonra kapıyı dinledi. Dışarıdaki muhafızlar henüz ne olduğunu anlamamışlardı. Kraliçenin kulağına eğilip önce kısa bir kahkaha attı.

"Gösteriş için yaptırdığın bu dev kapılar yüzünden muhafızların şurada gebermeni bile duyamayacaklar ihtiyar. Buradan nasıl çıkacağımı sormuştun ya? Sen, benim gibi bir canavarla hiç savaşmadın kraliçe ve karşı kıyıda benim gibi savaşçılardan oluşan dev bir ordu var!"

"Beni öldürme komutan! Buradan sağ çıkamazsın!"

"Çıkmak istediğimi kim söyledi? Biz buraya ölümü göze alarak geldik kraliçe. Hançerleriniz, kılıçlarınız, muhafızlarınız, her şeyiniz gösteriş dolu ama içi boş! Sizin gücünüz ancak birkaç barbarı hayvan gibi avlamaya yeter! Cerdukay Kağan'ı, Orus'u unutmamışsın ama çok önemli bir şeyi, bizim nasıl katliam yaptığımızı unutmuşsun. Şimdi, devasa duvarlarına rağmen, ihtiyar derinin altında akan ne kadar kanın varsa hepsini şu masaya, kandaşlarımın yurdunu çizdiğin haritanın üzerine akıtabilirim. Ne dersin, son Atlantislinin sonu, Çoga'nm elinden olsun mu?"

İhtiyar kadm sadece titriyordu. Tam bir şey söylemek üzere ağzmı açmıştı ki bir anda kapı açıldı. İki muhafız sessizlikten ve az önce yere düşen muhafızların zırh sesinden şüphelenmişti. İkisi de hemen kılıçlarını çekti ve içlerinden biri dışarıya çıkan merdivenlere doğru koşarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Kraliçe saldırı altında!"

Bu ses dalga dalga saraym bahçesine yayılırken, koşuşturmalar eşliğinde on barsın etrafını çeviren muhafızlar kılıçlarını çektiler. Barslar hep birlikte pusatlarına davrandıklarında Çoğa, "Tek adamımın burnu bile kanarsa kraliçenin kellesini alırım!" dediğinde, muhafız kafasıyla tamam işareti yapıp kılıcını indirdi.

Çoğa gülümseyerek, "Hadi gidelim ihtiyar!" dedi. Yaşlı kadmı önünde yürüterek ilerlerken şehirde çanlar çalmaya başladı. Tendübay Kağan, elindeki kırmızı elmayı ısırıp gülümseyerek Günseli'ye baktı.

"Çoğa yine yaptı yapacağını!"

Günseli gülümseyerek Kağan'a bakarken Asena ve Al- mila ciddi bir şekilde şehirde çalan çanları dinliyordu. Çoğa merdivenlerden inerken etrafını yüzlerce muhafız sarmıştı. Bahçeye çıküğmda Barsların da etrafının sarıldığım gördü. Tepedeki okçular, atış için uygun bir an yakalamaya çalışsalar da Çoğa hançeri öyle bir dayamıştı ki kraliçenin boğazından bir damla kan sızmıştı.

Barsların yanma geldiğinde herkes kenara çekildi. Bu sırada Amisonya Kralı hızlı adımlarla gelip, Çoğa ve Barsların karşma dikildi.

"Kraliçe Luyana'yı bırakmazsan buradan çıkamazsın!"

Kral, tedirgin bir hâlde sadece on bir kişiyle kendilerine meydan okuyan savaşçılara bakıyordu. Hançerin ucunda annesi vardı. Çoğa, kraliçeyi hafifçe sarsıp, "Amisonya Kralı'na bizim kim olduğumuzu söyle son Atlantisli! Bizim, çarpışmak için bir yere girdiğimizde geri dönmeyi düşünmeyeceğimizi söyle!" diye bağırdı.

Kraliçe yutkunurken, on bars, küçük kalkanlarını Ço- ga'nm tepesine kaldırdı. Okçular, düşmanı göremedikleri için tedirgin hâlde birbirine bakıyorlardı. Kraliçe oğluna doğru elini kaldırıp beklemesini işaret etti.

"Bekleyin! Çoğa ve adamları şehirden canlı çıkacaklar! Kimse saldırmasın!"

Çoğa gülümseyerek, "Aferin kraliçe. Şimdi anlaşmaya başladık!" dedi. Bu sırada gözüne, bahçede duran onlarca at arabası takıldı. Pusatlarını alan muhafıza doğru baktı.

"Sen! Erlerime pusatlarını ver ve iki at arabası getirt! Çabuk!"

Muhafız, önce kralına bakarak baş işaretiyle onayını aldıktan sonra Çoga'nın dediğini yaptı. Pusatlarını Barslarm önüne doğru attı ve ardından arabacıları çağırttı. Çoğa, hemen arkalarına gelen iki arabaya yaklaştı ve Barslardan biri kapıyı açtı. Dört adamı ve kraliçeyle birlikte arabaya bindikten sonra diğer altısının öndeki arabaya binişini izledi.

Amisonyalı iki arabacı korkuyla ne yapacaklarmı bilmez bir hâlde krallarına bakarken, Çoğa içeriden seslendi: "Kraliçen sana gerekeni söyleyecek kral! Dediklerimizi yapmazsanız, bir sonrakinde hepinizin boğazını kesmeye geliriz!"

Bu sırada Tendübay Kağan, "Asena! Göklerin Konçu- yu'nu göster onlara!" diye bağırdı. Asena, Yada Taşı'nı çıkarıp havaya kaldırdığında kara bulutlar inanılmaz bir hızla tepesinde dönerek toplanmaya başladı. Önlerindeki çarşaf gibi deniz, bir anda hırçm bir atın yeleleri gibi sağa sola savrulmaya başladı. Kral ve ardmdakiler, şaşkm bakışlarla, karşı kıyıdaki bulutlarm hareketini izliyorlardı. Kraliçe de başını diğer tarafa çevirmiş, bu ana şahit oluyordu.

"Gördüğün gibi kraliçe... Gök, kurdun elinde; ölüm ise aslanm, yani benim elimde! Barbarlarınla birlikte tamunun çukurlarında yerini almak istemiyorsan, dediklerimizi yaparsın. Biz yağıyla savaşırken ardımızdan tek bir ihanet haberi alırsak, kral oğlunun kellesini, şehrinin en yüksek direğine asarım!"

İhtiyar kadm korku içinde dönüp kafasmı hızlı hızlı salladı. Çoğa gülümseyerek, "Güzel," dedikten sonra harsına işaret verdi. Güçlü savaşçı gür sesiyle arabacıya seslendikten sonra sarayın bahçesinden çıktılar. Kral ve ardındaki binlerce savaşçı, hızla atlara yönelip, arabaları takip etmek için harekete geçti.

Amis şehri, uzun yıllar sonra ilk kez ölüm korkusunu tam içinde, Amisonya'nın kalbinde hissediyordu. İki at arabası, geçtiği her sokaktan yaklaşan ölümün haberini duyuruyordu. Kral ve ardındaki çaresiz erleri ise sadece izliyorlardı. Yetenekli savaşçılardan oluşan gerçek bir ordu karşısında parlak zırhlarının bir işe yaramayacağım anlıyorlardı.

Tendübay Kağan, limana varmış olan Çoga'ya doğru hareketlenen sandalları görünce Asena'ya durmasmı emretti. Göz bebekleri kaybolmuş, saçları uçuşan Asena, elini yavaşça indirdiğinde taşın kızıl yazıları parıltısını kaybetmeye başladı. Ulu Bilge, "Bu korku onlara fazlasıyla yeter Kağan'ım," dedi.

"Umarım öyle olur Ulu Bilge. Yoksa zaten yorgun olan erlerim, iki tarafla birden savaşmak zorunda kalacaklar."

Ulu Bilge, düşünceli bir hâlde denizin tekrar durulmasını izleyen Kağan'ı süzdü.

"Hayatında ilk kez tedirginsin Kağan'ım. Utkuya ulaşamamaktan değil, erlerini kaybetmekten!"

"O gece Alpagut Han'a da söyledim Ulu Bilge. Kurt Diyarı çok kan kaybetti. Büyüdük, sınırlarımız genişledi ama güçlenmedik. Güç kaybediyoruz Ulu Bilge!"

"Bundan sonra daha fazlasmı kaybedersek Kağan'ım, Kurt Diyarı binlerce erin kanıyla aldığı

toprakları bir gecede kaybedebilir."

Tendübay Kağan kaşlarmı çatıp sert bir şekilde Asena'ya döndü. "Buna izin vermem Ulu Bilge! Gerekirse bunun için aslan, kurda bile izin vermez!" dedi. Konuştukları apaçık duyuluyordu ama Asena ve Almila, sessizliklerini koruyorlardı. Ulu Bilge başını salladıktan sonra gülümsedi.

"Asla izin vermez Kağan'ım!"

Çoğa ise limanda kendileri için ayarlanan sandala kraliçeyle birlikte bindikten sonra Barsların da binmesini bekledi.

İki taraftan sandallara doluşan Amisonya savaşçılarım izliyordu. Küreklerin başındaki Amis kölelerine harekete geçmeleri için emir verdikten sonra dalgaların arasmda karşı kıyıya yol almaya başladılar.

Kral, kendinden gittikçe uzaklaşan annesinin sağ salim dönmesi için tanrılarına dualar ediyordu. Amis şehri ise korkuyla kraliçenin akıbetini merak ederken Tendübay Kağan, "Bürkütler! Oklar!" diye emir verdi. Almila ve savaşçı kadınlar, düz bir hat şeklinde kıyıya sıralanırken kraliçe, kendilerini bekleyen orduya baktı.

Gösterişli kuyagı ve güçlü bedeniyle yaklaşmakta olan hançer bıyıklı Tendübay Kağan'ı gördü. Ellerini belindeki kemere koymuş, kendinden emin duruşuyla Çoğa ile kraliçenin sandaldan inişini izledi. Barslarla birlikte okçuların arkasma geçen kraliçe, tedirgin hâlde kendini bekleyen Amisonya savaşçılarına baktı ve eliyle beklemelerini işaret etti. Çoğa, hançeri boğazından çektiğinde Tendübay Kağan'm kartal bakışları ihtiyar kadirim üzerine dikildi.

"Buna hiç gerek yoktu kraliçe ama sanırım komutanımın ne istediğini tam olarak anlayamadığın için bunlar yaşandı."

"Demek Kağan sensin! Cerdukay'm oğlusun demek."

"Evet, babamı görmüş olmalısın. Bana anlatılan hikâyede adm geçiyordu."

"Gördüm ve bazı şeylerin kandan kana nasıl geçtiğini bugün daha iyi anladım."

"Komutanım sana gerekenleri söyledi kraliçe. Ardımızdan tek pusat sesi duyarsak, şehrini başına yıkarım! Geçmişe, antlaşmaya, hayatmı kurtaranlara bir kere ihanet ettin! Bir daha etmeye kalkarsan, Amis şehrinin gösterişli surlarını kanınızla yıkarım!"

"Barbarlar çok güçlü Tendübay Kağan."

"Taşlar ardma saklanmadan açıkta çarpışan gerçek bir orduyla savaşmayanlar, kendilerini güçlü zanneder kraliçe. Kendini yenilmez sananlara bu ordunun neler yaptığını bilselerdi, geldiğimizi duyup çoktan kaçarlardı."

"O topraklardan buralara sadece kandaşlarm için mi geldin Cerdukay'm oğlu?"

"Evet, sadece kandaşlarımın hayatları için buradayım. Sen ve şu barbarlar neyin peşindesiniz bilmiyorum ama gittiğim yerde sınırları ben çizerim. Gittiğim her yerde töreyi ben belirlerim! Töreme uymayartın sonu da... Ölümdür! Göğü tepesine indirir, budununu da o özenle yaptıkları şehirlerini de yerle bir ederim! Anladın, değil mi?"

Kraliçe hiçbir şey söylemeden öylece bakıyordu. Tendübay Kağan eliyle gidebileceğini işaret ettikten sonra iki Amisonya savaşçısı kendilerine doğru gelen kraliçeye doğru koştu. Korkudan titreyen kadını sandala bindirdikten sonra küreklere asıldılar. Onlarca sandal, Amis şehrine tekrar ilerlerken, kraliçenin yaşlılıktan soluklaşmış göz bebeklerinde sadece öfke ateşi yanıyordu.

Tendübay Kağan, gülümseyerek Çoga'nm omuzuna vurdu. "Seni yeterince iyi anladılar. Koca şehrin nefesi kesilmiştir."

"Anladılar ama onlara güvenilmez Kağan'ım. Sürekli ardımızı kollamalıyız."

"Doğru, güvenilmez ama her ne yapmayı düşünüyorlarsa, yapamayacaklarmı anlamış oldular. Kolay kolay bizimle yüz yüze gelemezler. Bu da bir süre bize zaman kazandırır. Akılları varsa o şehirden dışarı çıkmazlar!"

Kraliçe şehre vardığında oğlu telaşlı bir şekilde ona bakıyordu. Son Atlantisli, öfkeden elleri titrer hâlde, iki erin kollarından tutarak kaldırmasıyla limana güçlükle ayak bastı. Amisonya Kralı annesine yaklaştıktan sonra daha söze girmeden Kraliçe Luyana, "Burada değil! Yeterince küçük düşürüldük/'

dedikten sonra at arabalarma yöneldi. Kral hemen yanma gelip, bindiği arabada karşısına oturdu.

Araba gıcırtılı seslerle Amisonya'nm taş sokaklarını dövmeye başladığında süvari atlarının nal sesleri de diplerinde şakırdıyordu. Kral, annesinin yüzüne bakarak ince, kumral kaşlarım çattı. Belirgin çenesi öfkeyle hareket ediyordu.

"Her nereye gidiyorlarsa fazla uzaklaşmadan bu yaptıklarının bedelini canlarıyla ödeteceğim!"

Kraliçe alaycı bir gülümsemeyle oğluna baktı.

"Demek canlarıyla ödeteceksin öyle mi? Bu şehirden beni götüren savaşçıdan binlerce olduğunu düşün! Aptal olma! Bu adamların babalarmı tanıyordum. Benim canımı kurtaran, o zamanlar acunu kana bulayan adamlardı."

"O zamanlar geride kaldı! Şimdi güçlü bir Amisonya var!"

Kraliçe arabanın penceresinden dışarı bakarken halkının yüzündeki korkuyu izliyordu.

"Bak dışarı büyük kral!"

Kral şaşkın bir hâlde dışarı bakarken Kraliçe Luyana, "Sadece on bir adamla bunu yaptılar! Güçlü Amisonya, öyle mi? Kime göre? Barbarlara mı yoksa korsanlara mı? Benim gençliğimde acunu kızıla boyayanlarm bir yurdu yoktu! Şimdi bir yurtları hatta koca bir imparatorlukları var. Bence, artık güçlü bir Amisonya saçmalığı yerine çok güçlü bir Kurt Diyarı var demelisin. Onları ummadıkları anda yakalamadan da yenemezsin! Çok dikkatli olacağız. O aptal karının sırf seni kendince yüceltmek için ateşlendirmesine daha fazla izin verirsen, hepimiz işte tam orada oluruz," dedi ve işaret parmağıyla, karşısından geçtikleri sarayın surlarını gösterdi.

"Ne yapacağız anne?"

"Benim sözümden asla çıkmayacaksın! Bu, bugüne ka- darki en zor savaş olacak. Barbarlarla olan antlaşmayı boza- mayız. Kurt Diyarı'na karşı sırtımızı döndük. Şimdi, düşecekleri anı bekleyeceğiz. Barbarlar, onları ne zaman zorlayabilirse biz de o zaman oyuna gireceğiz. Şimdilik, barbarlarm onları yok etmesi için tanrılara yakarmaktan başka çaremiz yok. En iyi adamlarmı peşlerinden göndereceksin. Her adımlarını bileceğiz. Bileceğiz ki onlar barbarlarla uğraşırken biz de gereken son vuruşu yapacağız. Eğer vurduğumuzda bir daha kalkarlarsa, göğü tepemize indirirler. Liman efendilerinin hepsine haber sal. Ne kadar adamları varsa toparlanmaya başlasınlar."

"Pekâlâ anne."

"Rahiplere, gökte yaşanan olayın, şeytanlardan olduğunu söylet. Amisonyalılara bir inanç versinler. Şeytana karşı savaşabileceğimizi anlatsınlar. Zamanı geldiğinde tüm Amis şehri kendini kutsal bir savaşta sanmalı ki korkmadan savaşabilmek."

Kral başıyla onayladıktan sonra, araba sarayın önünde durdu. Kraliçe asık bir suratla içeri girerken kral, komutanmı yanma çağırıp nöbetçi sayılarını ve gözcü gemilerini üç katına çıkarmasmı emretti.

Yürek Yangın Yeri

Kurt Diyarı ordusu, yurda doğru ilerlerken karşıdan gelen bir atlı gördü. Tozu dumana katarak, ufukta bir çizgi hâlinde kendilerine yaklaşıyordu. Öncü birliktekiler pusatlarını çekip atlının yaklaşmasını beklerken bir yandan da çevreyi süzüyordu.

Yanlarına gelen atlı, beti benzi atmış hâlde, "Başınızda kim varsa hemen konuşmalıyım yiğitler," dedi. Öncü birliğin çabışı yanmdaki adama başıyla işaret verdikten sonra onu süzdü.

"Nereden gelirsin?"

"İlerideki Akkuyu kasabasmdan. Bir haber aldık. Doğru mu değil mi bakmanız gerekli."

"Neyse, bunları ordubaşma anlatırsın. Pusatlarmı ver!"

Adam hemen kılıcını çıkarıp yanına yaklaşan atlıya verdi. İleriden gelen ıslık sesiyle beraber, çabışın sert bir şekilde yükselen, "Geç!" çıkışıyla ilerlemeye başladı. Ordunun başında ilerleyen en ihtiyar çabış, karşısına gelip başıyla selam veren adama eliyle konuşması için işaret verdi.

"İlerideki Akkuyu kasabasmdan gelirim beyim. Çobanlar bir şey gördüklerini söylerler. Kasabanm ilerisindeki uçurumun bittiği yerde başlayan geniş düzlükte binlerce erin cesedini görmüşler."

İhtiyar çabış kaşlarını çatarak, "Hangi ordu?" diye bir anda sesini yükseltti. Sıkkın bir hâlde duran karşısındaki adam başını öne eğip, bakışlarını atınm yelesine düşürdü.

"Kurt başlı sancak olduğunu söylediler."

Çabış deliye dönmüştü. Gözlerini kocaman açıp adamın yanında atını âdeta zıplattı. Kişneyen atının ayakları toprağa sertçe vurduğu anda adamın yakasını tuttu.

"Çabuk bizi oraya götür! Çabuk!"

Adam atmı döndürdüğünde, koca orduyu derin bir üzüntü sarmıştı. Kurt başlı sancağa bakılırsa, kendi kandaşları can vermiş olmalıydı. Peki ama kimlerdi bunlar? Hangi birlikti?

***

Kurt Diyarı ordusu yoltİna devam ederken Kral Lu, kendi topraklarma doğru ilerliyordu. Aslanların yurdunun karayan sınırına yaklaşmıştı. Yanmdaki Ağartalı, kralm dinlenme emri üzerine tedirgin olmuştu. "Burada mı? Yani aslan ve kurdun tam birleştiği topraklarda mı dinleneceğiz?" diye sordu titrek bir sesle. Lu ise sadece gülümsüyordu. Tek hamlede atından indikten sonra kendisi için kurulacak çadırm olduğu yere doğru yürümeye başladı. Ağartalı da atından inip koşar adımlarla onun peşinden geldi.

"Burada mı Kral Lu?"

"Evet, buradan daha güvenli bir yer olamaz. Onlar benim dostlarım."

"Yakında bir haber her yeri saracak. Belki de çoktan bulundular. Haber buraya kadar bile yayılmış olabilir."

Kral Lu durup üstadın omzuna dokundu.

"Merak etme. Ben her şeyi düşündüm. Sen artık bir ölüsün. Kurt Diyarı'na gitmen, senin sonun olur. Diğer iki üstadın Demirdağlı'yı öldüreceğini var sayarsak, sonunda onun haberi de ulaşacak."

"Buradayım! Herkesin gözleri önünde!"

"Sarayıma gittikten sonra bir daha kimse seni göremez. Alpagut Han öldü Ağartalı. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi? Yer yerinden oynayacak!"

"Biliyorum. Merak ettiğim şeyse şimdi ne olacağı."

"Bu iş Agartalıların üzerine kalacak. Bense her zaman onlarm kadim dostu olarak görüneceğim. Tabii öldürülen Han için de bir tören olacak. Ben de en önde yerimi alacağım. Kurt tahtının dibinde, yağıya aşağılayıcı sözler edeceğim."

"Ya sonra?"

"Sonra da tahtı istediğimiz kişiye vereceğiz. Son bir savaşla herkesi ortadan kaldıracak. Bize tek ve zayıflamış bir yağı düşecek."

Ağartalı, Kral Lu yürümeye başlayınca hemen yanında yerini aldı. Düşünceliydi.

"Peki, böyle bir gücün varken, neden onlarla savaşmıyorsun Kral Lu?"

"Ben güçlüyüm ve kadim bir gücü ele geçirdim, evet, ama ordum henüz yeterince güçlü değil.

Onlara zaman tanımalıyım. Bir savaşta önemli olan iki şey vardır Ağartalı. Biri ordu, diğeriyse başlarmdaki adam, ikisinden biri güçsüz olursa, güçlü olan daha başlamadan kaybetmiş demektir."

"Kurt Diyarı seni sıkıştıracaktır. Yola beraber çıktınız."

"Büiyorum. Başlarmdaki Ceren Hatun deliye dönecektir. Buga da yurdundan öfkeyle hareket edecektir. Hatta şu yeni han, Temir Tonka bile intikam andı içecektir. Merak etme üstat. Sen bana lazımsm. Canın korunacak ve yaşadığım kimse bilmeyecek. İmparatorluğum yükseldiğinde, tüm topraklarm ne kadar tinsel gücü varsa emrinde olacak. Sadece, yaratılışın ve kehanet yazılarının nerede olduğunu sakın usundan çıkarma. Her şey bittiğinde bana o kitabı vereceksin!"

***

Kurt Diyarı Ordusu, atlarını çatlatırcasına kendilerine haber getiren adamın peşinden at sürüyordu. Dev orduyu kaplayan huzursuzluğun adı aslında belliydi. Çobanlarm gördüğü cesetlerin, kendilerinden önce yola çıkan Alpagut Han ve birliğinin olmaması için Tengri'ye yakarıyorlardı.

Yol gösteren atlı kendi kasabalarının girişine yaklaştığında ardındaki dev orduyu gören budunu korku sarmıştı. Kendilerine doğru gelen genç çobanm el işaretiyle tekrar hareket edip, kasabanm çevresinden geniş düzlüğe yöneldiler. Tepeliklerin arasından, dar patikalardan demirden ırmaklar gibi düzlüğe akarken, son büyük kayanın ardındaki cesetleri görenler, bir anda şok oluyordu.

Düzlükte yatan binlerce er vardı. Ordu komutam atını düzlükte sürerken, uçmağa varmış kandaşlarının ortasmda durup atından indi. Kendisiyle birlikte gelen on er de hızla yere atladı. Bu sırada öfkeyle soluyarak bunu yapanm kim olduğunu düşünüyorlardı. Çabış, yere eğilip birkaç erin cansız bedenini inceledi. Hiçbirinin kılıcı kmmdan bile çıkmamış, kuyaglarmda bir tek delik bile açılmamıştı. Başını kaldırıp tepelerinde dönen karga sürüsüne baktıktan sonra, "Savaşa- mamışlar! Belli ki hepsi zehirlenmiş. Hangi birlik bu? Kızılya- na gidenlerden mi, yoksa..." dedi. Sözlerine devam edemedi. Yoksa Kağan'm birliği mi demeye dili varmıyordu. Yanındaki erlerinden biri, gözlerini kocaman açmış hâlde ileriyi gösterdi.

Düzlüğün ilerisinde sallanan bedenler zor seçiliyordu. Çabış hemen atma atlayıp, "Hadi!" diye bağırdı. Onlara yol gösteren gencin de içinde büyük bir korku hâkimdi. Bunu düşünmek bile içini titretiyordu ama bu acmm gazabma ilk kendileri mi uğrayacaklardı?

Çabış atmı ağaca yaklaştırdıkça nefesi hızlanmaya başladı. Tam karşısında her şeyi net bir şekilde görecek duruma geldiğinde bir anda kısrağını durdurup indi. Ellerini açıp, çenesi titrer bir hâlde ağaçta asılı olan bedenlere baktı. Gözlerinde acmm verdiği boşluk vardı.

Dallarda asılı olan Borüler ve Alpagut Han... Bir ipte sallanan bedenlerini saran sinekler ve birer lokma almak için tepelerinde dönen kargaların sesleri... Dizleri üzerine çöken çabış, var gücüyle bacaklarına vurmaya başladı. Tüm nefesini boşaltıp ciğerlerini patlatmak istercesine bağırdı. Tüm ordu birden hareketlendi. Arkasındaki adamları da aynı şekilde yere çöktüler. Anlamsızca ağaca bakıp, gördükleri şeyin gerçek olmaması için söyleniyorlardı.

Koca ordudan yükselen uğultu, bir anda tüm düzlüğü sarmaya başladı. Kılıç şakırtılarından sonra yere çöken binlerce savaşçı, pusatlarını toprağa sokup acıyla dişlerini sıkmaya başladı. Çabış, sesi titreyerek bir kez daha haykırdıktan sonra, "İndirin!" diye bağırdı. Onlarca er ağaca doğru hareket edip, hızla ipleri kesti. Yere yatırılan bedenleri, titreyen vücutları ve boğazlarında düğümlenen nefesleriyle izlediler. Çabış, usunu yitirmiş gibi etrafa bakıyordu. Yumruklarını sıkıp kollarını göğe açarak baktı.

"Bu acun, bu toprak, bu tinler... Böyle bir acıyı nasıl kaldıracak Ulu Tengri!" diye haykırdı.

Tekrar dizleri üzerine çöküp Alpagut Han'ın cansız bedenine baktı.

"Kurtların Hanı cansız yatar can veren toprakta! Ölümün sesi yankılanır gökte... Gökte Doğanlara! Buna yürek mi dayanır, tinlerimiz bağırır kara kazanlarda! Güç ver bize Ulu Tengri... Güç ver!"

Sonrasında gelen sessizlik ve bekleyiş... Zaman nasıl durur? İşte tam da bunun kanıtıydı. Korkusuz, yenilmez erlerin sessiz bekleyişi...

Onlara yol gösteren kasabalı, hemen karşısındaki çabı- şın kendine doğru kalkan bakışlarıyla irkildi. Öfkeyle, hınçla parlayan gözleri, yapılacak katliamın habercisi gibiydi.

"Buradan geçen başka ordu var mıydı savaşçı?"

"Hayır komutan. Yanınıza gelirken geçtiğim kasabalara da sordum. Sadece kurt ve ejder sancakları varmış."

"Emin misin? Demir Ordu'dan ya da başka bir şehirden gelen birlikler olamaz mı?"

"Eminim, herkese sordum komutan."

Çabış kaşlarmı çatıp, "Şimdi Demir Han'a gideceksin. Al- pagut Han'ın uçmağa vardığını haber edeceksin. Ordu, Kurt Diyarı'na dönecek. Demir Han, bu yurdun yeni Han'ı, bunu kimin yaptığmı bulacak! Yoksa Kurt Diyarı bir daha gelecek! Geldiğinde de yakıp yok etmeden dönmeyecek!"

Kasabalı adam yutkunarak başıyla onayladı ve kalabalığın araşma girdi. Atma doğru ilerlerken, ardındaki ordunun uğultularla, acı ama aynı zamanda öfkeyle durduğunu fark etti. Zaman kaybetmemek için yola koyulurken çabış, ordudaki otacıları çağırttı.

" Kurt Diyarı'na götürebilir miyiz?"

"Bu imkânsız çabış. Beden çoktan bozulmaya başlamış. Onu burada toprağa vermeliyiz. Onu ve diğer tüm erlerimizi..."

Çabış başını salladıktan sonra, "Yiğitler! Han'ımızı ve kandaşlarımızı uğurlayacağız! Hazırlanın!" diye bağırdı. Herkes bir anda etrafa yayılıp, çabışm parmağıyla işaret ettiği boşluğu kazmaya başladı. Kazacak bir şey bulamayanlarsa tırnakları kanayana kadar, acı içinde toprağı eşmeye başladılar. Bir süre sonra yakındaki kasabadan at arabasıyla kürekler getirildi.

Tüm kandaşlarını sanki uykudalarmış gibi özenle, sarsmadan çukura koydular. Her beden, öfke ateşine atılan bir kıvılcım gibiydi. Kandaşlarmı daire şeklinde dizdikten sonra ortaya Alpagut Han'm bedenini koydular. Çabış, son bir kez ona baktıktan sonra oradan uzaklaştı.

"Kapatın!"

Bir yandan borazanlar ötüyor, diğer yandan otacılar eşliğinde algışlar ediliyordu. Toprak tamamen kapatıldığında,
hepsi son kez diz çöküp ölenlerin tinlerine kut dilediler. Bu düzlük sanki onların katran çukuru gibiydi. Nefesleri durdukça daralır olmuştu.

Çabışm emriyle ordu tekrar yola koyuldu. Yurtlarma utku ve Börü'nün yaşadığını müjdeleyecek haberlerle giderken, en karanlık olanı, kendilerine bile söylemekte güçlük çektikleri haberi de aldılar omuzlarma...

Amazonya

Kara kurdunun üzerinde Amazon Kraliçesi'nin yanında ilerleyen Demirdağlı, ardından gelen otuz börüsüne her zamanki gibi dikkatli olmalarmı emretmişti. Bu seçkin savaşçılar, kımıldayan her bir yaprağm ardına bile dikkat kesilerek ilerlerken, önlerinde yükselen sık ağaçlarla kaplı tepeleri fark ettiler. Tepeleri dumanlı, sessiz ve ağaç gövdelerinin ardı karanlıktı. Güneş, bu sık dalların arasından yeteri kadar sıza- mıyordu. Ece, Börü'ye dönüp, "Seni en kısa yoldan limanımıza götüreceğim. Bu yolda ne görürsen gör, Amazonlarm yurdunda kalacak," dedi.

"Merak etme ece, tek isteğim bir an önce Börülerimle kıyıya varmak ve Aslanların peşinden gitmek. Yurt şenindir. İçindeki adalet de senin dudaklarmm arasmdadır. Bizlerle sırt sırta canmı ortaya koyan, kayıplar veren Amazonlar dostumuzdur. Her zaman da öyle kalacaklardır."

Ece gülümseyerek başmı salladıktan sonra, yanındaki komutanma eliyle ileriyi işaret etti. Öne doğru çıkan kadın savaşçı, ucunda kırmızı bir kumaş bağlı olan oku havaya fırlattı. Kısa bir süre bekledikten sonra, kendilerine adım adım yaklaşıyor gibi gelen boru seslerini duymaya başladılar. Orman, sanki ecenin gelişini tüm yurda haykırıyordu.

işareti alan haberci Amazonlar, ağaç tepelerinden borularını var güçleriyle üfleyerek en uç noktaya kadar ecelerinin geldiğini haber veriyorlardı.

"Börülerin yanından ayrılmasın. Biz yurdumuzda erkekleri pek sevmeyiz, belki duymuşsundur."

Ecenin gülümsemesine sırıtarak karşılık verdi. "Bilmem mi! Amcam Bangu sîzlerden bahsetmişti. Hikâyelerinizi anlattı," dedi.

"Hikâyeler, uykuya dalacak çocuklar içindir genç tigin. Bizimkisi er kişiler için genelde kâbustur."

Sözünü bitirdikten sonra atmı hareketlendiren eceyi takip eden Demirdağlı, önce çok geniş olmayan bir patikada ilerlemeye başladı. Ağaçların arasmdan hareket eden savaşçıları fark edebiliyordu. İnanılmaz bir hızla koşup çok iyi zıp- layabilen Amazonları, kurdunun tepesinden takip ediyordu. İlerledikçe, çevrelerindeki sayının daha da arttığının farkındaydı.

Bu durum Gölge'yi rahatsız etmiş olmalı ki hırıltısı daha da yükseliyordu. İlerledikleri yol, bir anda yokuş aşağı inmeye başladığında ağaçlarm arasından geniş bir düzlükte yükselen, kar beyazı iki savaşçı heykelini gördü.

Heykeller iki Amazon savaşçısına aitti. Kılıçlarım havaya kaldırmış, diğer ellerinde kalkanlarını tutuyorlardı. Muhtemelen iki dev kaya oyularak yapılmıştı. Kılıçların birbirine değdiği yüksekliğin ardından, ağaçlarm tepesinde rüzgârla sallanan renkli kumaş parçaları göze çarpıyordu.

Ece gülümseyerek, "Sizden başka hiçbir erkek buraya canlı çıkmak için girmedi. Sizi doğruca limana götüreceğim," dedi.

Demirdağlı bir anda iki yandan kendilerine yaklaşan atlı Amazonları fark etti. Yüzlerce Amazon çığlıklar eşliğinde iki taraflarında etten duvar oluşturmuşlardı. Sık dallarla çevrili gökyüzü, yerini daha loş bir ışığa bıraktığında denizin nemi hissedilmeye başlamıştı.

Bir süre sonra bir uçurumun dibinde durdular. Ece, aşağıyı göstererek, "Oraya ineceğiz. Sana en büyük gemiyi vereceğiz. Buraya gelen korsanlardan ele geçirdiğimiz gemilerden biri. Yanına da güçlü muhafızlarımı vereceğim," dedi.

"Muhafıza gerek yok Amazon Ecesi. Beni ve Börülerimi istediğim kıyıya ulaştırmaları yeterli."

"Orada neyle karşılaşacağım bilmiyorsun. Orası senin Kurt Diyarı'n değil Börü. Yüz muhafız senin için oldukça iyi olacak. Yön bulmada ve doğada hayatta kalmada Amazonlar üzerine kimseyi tanımam."

"Peki, ya Gölge?"

Ece dev kurda baktıktan sonra kaşlarını kaldırıp, "Bu muhteşem canavar, bir süre sıkılacak. Atlar için hazırlanmış bölümlerden birini ona ayırırız. Tüm erzakınız da gün doğumuna kadar hazır olur," dedi.

"Varsıl ol ece!"

Ece gülümseyerek atını tekrar limana doğru sürdü. Tigin ve Börüleri kumsala indiklerinde, bulundukları koydan görünen Amazon yerleşimlerini incelemeye başladılar. Dağları oyarak

yaptıkları muhteşem yapıları incelerken bir yandan da yükselen acı bağırışlar dikkatlerini çekiyordu. Amazon Ecesi, hizmetkâr olarak kullandıkları erkeklerden bahsettikten sonra Amazonya hakkında konuşmaya başladı.

"Burada er kişiler yaşayamaz. Yaşayanlar sadece hizmet edenlerdir. Onlar da daha güçlüleri bulunana dek devam ederler. Benim olduğum yeri asla görmek istemezsin. Orası Amazonya'nm kalbidir. Bu çığlıklardan çok daha fazlasını duyarsın."

"Peki, savaşçıları nasıl seçiyorsun? Aranıza çaşıt girebilir."

"Aramıza çaşıt girse de, karışık yer altı yollarımızın tamamını hiçbir zaman göremez. Genelde savaşta çocuğuyla yalnız kalmış kadmlar savaşmak için gelirler. Ya da bebek hâldeki kız çocukları bırakılır ormanımızın girişine. İlk Amazon ecesinin destansı bir hayatı vardır. Döndüğünde anlatırım. Şimdilik dinlenin. Aş ve ateşiniz de hazırlanacak. Yalnız, söylemek istediğim bir şey var Börü."

"Nedir?"

Ece, etrafa dikkatlice baktıktan sonra Börü'ye doğru eğildi.

"Şu iki Ağartalı, onlara fazla güvenme derim."

"Neden? Bir açıklarını mı fark ettin?"

"Hayır, ama iyi şeyler hissetmiyorum. Ayrıca ben hisle- rimde hiç yanılmam. Bunu aklından çıkarma."

"Onlar benim hayatımı kurtardılar. Bana nasıl ihanet edebilirler ki?"

"Belki de sana değil, gideceğin yerdeki birilerine ihanet edebilirler, olamaz mı? Sen dediğimi unutma. Onlara dikkat et."

Börü gülümseyerek başını salladı.

"Sen merak etme, dikkat ederim."

Amazon Ecesi, Börü'nün yanmdan ayrıldıktan sonra Barkan yanına geldi. Bu sırada Börü, ileride dikilen ve parmaklarıyla etrafı göstererek konuşan iki Agartalı'ya dikkat kesildi. Börübaşı Barkan, "Ne oldu Börü?" diye sordu.

"Hiç... Hiçbir şey ama senden bir şey istiyorum. Şu iki Agartalı'yı ara ara gözlemle."

"Onları dostumuz sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyorum. Umarım öyle kalırlar. Sen dediğimi yap."

Barkan başını salladıktan sonra, "Amazonlar her ne kadar bizim dostumuz olsa da, gece Börülerden birkaçı nöbet tutacaklar," dedi.

"İyi düşünmüşsün."

Barkan ve Börü, bir an önce deryaya açılacakları anı bekleyerek dinlenmeye çekildi.

Aslanın Tahtı

Buga Kağan, ordusu ve Akad Prensi Nanum, ağabeyi Tendübay Kağan'm obasına yaklaştığında borular hiç olmadığı kadar güçlü üfleniyordu. Ordu dönüyor, coşkulu budun erini, oğlunu tekrar görebilme heyecanıyla meydanda toplanıyordu. Obanm girişine yaklaşan Buga Kağan, yanındaki Prens Nanum'a, "Aslanın yurduna hoş geldin!" dedi.

Nanum, bu coşkulu karşılamayı izlerken, dört bir yanda kaldırılan aslanlı bayrakları izliyordu. Buga, kara atının üzerinde kızıl pelerinini savurarak ilerken, Kayra Hatun çadırından ok gibi fırlamıştı.

Kız kardeşi, artık kendince yürümeye hatta koşmaya çabalayan Günkut'u elinden tutuyordu. Bu kalabalık ve yüksek ses onu biraz ürkütmüş olmalıydı ki dudakları büzük hâlde duruyordu.

Buga Kağan kara atından yere inip yengesi Kayra Ha- tun'a başıyla selam verdi.

"Hoş geldin Buga Kağan!"

"Hoş bulduk Kayra Hatun."

Kayra'nm gözleri Tendübay'ı ve daha büyük olması gereken ordunun gerisini arıyordu. Çoğa bile ortalıkta görünmüyordu. Buga Kağan durumu anlamıştı. Eliyle beklemesini işaret edip buduna döndü. Akad Prensi Nanum'u yanına çağırarak elini pusatına koydu. Kayra Hatun, Nanum'dan hoşnutsuz olduğunu bakışlarıyla oldukça net belli ediyordu. Bu adamm ona verdiği his hoşuna gitmemişti. Buga, budundaki uğultuyu eliyle susturup, bir adım öne çıktı.

"Aslanların yiğit budunu! Hatti Diyarı, ordularımızın pusatları altında diz çöktü. Kendi kanından bile olanları katleden ussuz Kral Şirdan, Kurt Diyarı Ordusu tarafından tamuya gönderildi! Yıkılmaz sandığı dev duvarlarla çevrili şehri düştü!"

Budunda çılgınca bir alkış koptu. Herkes kazanılan utkuyu sevinçle karşıladı. Ta ki Buga'nın sesi tekrar yükselene kadar...

"Bu utku kolay kazanılmadı! Kan, acı ve ateş dört yanı sardı..."

Herkesin yüzü bir anda ciddileşti. Kayra Hatun'un içinden sanki ateşten ırmaklar akıyordu. Kendini zor tutuyordu. Yoksa Tendübay'a bir şey mi olmuştu?

"Büyük kayıplar verdik. Kurt Diyarı ordusu, çok kayıp verdi! Hatta dev fillerimden oluşan birliğim bile orada yok oldu! Dostlarımız; Güneyin Özgür Savaşçıları ve Akadlardan Nanum, bize destek için geldiler. Hatti Diyan'run karayanm- dan Amazonlar tüm güçleriyle yanımızda oldular. Ağabeyim Tendübay Kağan ve Çoğa, Aslanlar ile birlikte bu savaşa katılmadan daha uzak bir diyara, kandaşlarımızın canını kurtarmaya gittiler. Deryalarm ötesinde bir diyarda pusat sallayacaklar!"

Kayra Hatun'un içi bir anda rahatlamıştı. Tedirginlikten kurumuş dudaklarından rahat bir nefes çıkıverdi.

"Erleri burada olmayan oğuşlar, bilsinler ki daha uzak diyarda bir savaş vardır. Onlar için Ulu Tengri'ye yakarın! Bu savaş, bize zamansız bir kayıp ve ummadığımız bir nefesi verdi. Alpagut Han'm mabette öldürüldüğünü sandığımız oğlu Börü, hayatta!"

Budunda bir anda şaşkın bir uğultu yükseldi.

"O mabet baskınından ağır yaralarla kurtulmuş ve tamuya gönderdiğimiz Raji'nin peşinde olduğu Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı bulmuş. Börü aslında burada, aramızdaymış. Demir- dağlı diye tanıdığımız son kurt süren, Börü'ymüş."

Buga Kağan'ın yüzü bir anda asıldı. Derin bir nefes alıp, kaşlarını çatarak, "Andam, ordularımın komutanı Torum- tay... Uçmağa vardı!" dedi. O anda birden ağıtlar yükselmeye başladı. Budun resmen yıkılmıştı. Onu herkes çok severdi ve çok iyi bir komutandı. Küçük çocuklar, tahta kılıçlarla dövüş oyunu oynarken Çoğa ve Torumtay olurlardı.

"Acımız derindir! Onu uçmağa gönderen köpeği, ağaç dallarında bir yaprak gibi ikiye yırttım. Öcü alındı ama yüreğim soğumadı! Canlar verildi. Nice yiğitler, o çirkef topraklarda yerlere düştü. Ulu Tengri hepsini bahçelerine alsın. Kobrat, hepinizin tanıdığı savaşçım, bundan sonra ordularımın komutanıdır. Çoğa gelene kadar da tüm aslan yurdunun kılıcıdır."

Kobrat'ın her zaman mimiksiz olan yüzüne hafif bir gülümseme oturdu. Başını hafifçe yukarı kaldırıp, güçlü bedenini daha da şişirdi.

"Alman Hatti Diyarı'nın tahtma Alpagut Han'ın buyruğu üzerine Temir Tonka oturdu. Hatti Prensesi Elasya ile evdeş oldu. Adı bundan sonra Demir Han olmuş!"

Buga bu sözden sonra yüzünü hafifçe ekşitti. Kayra Hatun, memnuniyetsizliğinin farkındaydı.

"Şimdi, benimle gelen tüm erlerim, Aslanların budunu ve alman utku için aşlar kaynayacak! Kurbanlar Ulu Tengri için kesilecek. Erlerimiz için algışlar edilecek!"

Buga Kağan bir hışımla arkasmı dönünce Kayra Hatun'un içeri girmesini bekledi. Buga Kağan, Akad Prensi ile birlikte ardından geleceği sırada, "Konuşacaklarımız var Buga Kağan," dedi yengesi. Bunun üzerine Nanum'a döndü.

"Sana büyük ve rahat bir çadır hazırlayacaklar dostum. Dinlen, akşam aşını beraber kaşıklarız."

Nanum, bozulduğunu belli etmeden gülümsedi ve dostça omzuna vurup geri döndü. Kobrat, erlere Akadlar ile ilgilenmelerini emrederken otağa giren Buga Kağan, han tahtına oturan Kayra Hatun'un karşısma kuruldu.

"Nanum benim dostumdur. Neden böyle bir şey yaptın?"

"O senin dostun Buga Kağan, ama ben henüz tanımıyorum. Ona karşı hiç iyi şeyler hissetmedim."

"Hatti Diyarı'nda beraber pusat salladık. Torumtay'ın öcünü onunla beraber aldım. Hem de..."

"Hem de ne Buga?"

"Kurt Diyarı krallık peşindeyken!"

Kayra Hatun başını hafifçe eğdi. Şaşkmdı. "Sen ne dersin Buga? Ağzından çıkanı duyar mısın?" dedi sesini yükselterek.

"Ne dediğimi bilirim Kayra Hatun. Bizler Atahanlarız. Kurt Diyarı'nda Börükanlar, Atahanları düşünmeyi bırakırsa, ben de pusatımı onlar için kaldırmayı bırakırım!"

"Bunu söylememiş ol! Sen... Sen neler dersin!"

Buga Kağan, koca elini yumruk yapıp bir anda yere vurdu. Öfkeyle, tek gözünü Kayra Hatun'a kaldırdı.

"Torumtay, Alpagut Han'ın yanlış savaş hamlesi yüzünden can verdi. Gözlerimin önünde pusuya düştü. Ben... An- damın alevler arasında can verişini gördüm! Sonra ne oldu bilir misin Kayra Hatun?"

Kadın sadece başını sallıyordu. Buga'yı, yurtsuzların peşindeyken bile bu kadar öfkeli görmemişti.

"Ben bu diyar için yaralandım. Ölüme atımı sürdüm. Kı- zılyanı kana boyadım. Andam Torumtay, erleriyle defalarca pusatlarm altından utkuyla çıktı. Hatti Diyarı'nda da böyle oldu. Ağabeyim, daha cenk başlamadan Aslan Ordusu'yla yola çıktı. Bu bir kandırmacaydı. Peşlerine kimsenin takılma- ması için güzel bir düşünceydi. Orada Atahanları ben temsil ettim. Bu toprakların kağanlarından biri olarak önüme gele

ni yok ettim. Sonra o gün geldi. Torumtay can verdi. Herkes yas tuttu. O gece hiç ses çıkmadı. Ordularımız şehri yerle bir edip yağıyı yok ederken, Alpagut Han'ın hemen ardmda ben vardım. Kral Şirdan'm kellesi yuvarlanırken oradaydım. Torumtay'ı öldüren adam erleriyle kaçarken, bize haber geldi. Peşlerinden giden sadece o ilk görüşte sevmediğin Akad Prensi'ydi! Gerisi ne yaptı biliyor musun Kayra Hatun?"

"Bu bir savaş Buga. Alpagut Han ne yaptıysa elbet bir sebebi vardır."

"Sebebi varmış. Ne yaptılar peki? Ordumla Torumtay'ın öcünü alırken, onlar Hatti Diyarı'na yeni han oturtmuşlar. Bir tarkanı, kalkıp tahta oturtmuşlar! Kağanların düşüncesini bile almadan. Canlarını, kandaşlarını, andalarmı kaybeden kağanlara sormadan! Döndüğümde tahtta Temir Tonka oturuyordu. Alpagut Han, Şu Kralı Lu ile dönmüş. Temir Tonka tahta çabuk alışmış olmalı ki Buga Kağan'a pusat çekmeye yeltenir olmuş!"

Kayra Hatun, ağzı açık hâlde Buga'yı dinliyordu.

"Ben işte bunun ateşini içimde dindiremiyorum Kayra Hatun! Kimseye ihanetim veya bir başkaldırım yok! Obaya yeni geldim. Toy bittikten sonra Kurt Otağı'na gideceğim. Alpagut Han ile bunu konuşacağım."

"Sakın! Tendübay gelene kadar sakm böyle bir şey yapma Buga! Öfken daha taze ve bunun etkisiyle yanlış bir söz edebilirsin."

Buga tek söz etmeden öylece önüne bakıyordu.

"Duydun mu beni Buga!"

"Peki Kayra Hatun, dediğin gibi olsun. Ağabeyim gelene kadar bekleyeceğim."

Hızla ayağa kalktı ve arkasını döndü.

"Nereye?"

"Kayra Hatun, hiçbir şey tahmin ettiğin gibi olmayacak. Ağabeyim geldikten sonra da durum değişmeyecek. Bende- ki bu öfke, şendeki bu kör bağlılık... Burada ters düşmekten başka işe yaramaz. Toy bitince obama döneceğim."

Kayra Hatun da birden ayağa kalkıp onun yanma gitti.

"Ağabeyin gelene kadar aslanın tahtma oturmalısın."

"Sen devam et Kayra Hatun."

"Ama töre bunu gerektirir!"

Buga yengesine döndüğünde, yan bölmeden birden Günkut fırladı. Koşarak amcasının bacağma sarılacağı anda düşüverdi. Teyzesi onu yerden kaldırırken Buga, küçük yeğenine gülümseyerek, "Ben tahta otururs am, Kurt Diyarı'ndaki bir sonraki han, Günkut olur Kayra Hatun!" dedi ve çadırdan hızlı adımlarla çıktı.

Kayra Hatun olduğu yerde donup kalmıştı. Buga Kağan açıkça Aslanları, Kurtlarla savaştırmaktan bahsediyordu.

***

Aslanın otağında bunlar olurken, Tendübay Kağan da Amisonya topraklannda ordusuyla harekete geçmek için hazırdı. Kara atmın üzerinde son kez ada şeklindeki şehrin duvarlarma baktı. Çoga'ya dönüp, "Bu korku onları bir süre daha tutar Çoğa, ama düşünecekler," dedi.

"Neyi Kağan'ım?"

"İhtiyar kraliçe, hangi hançerini kullanacağını düşünecek. Kendi hayatını borçlu olduğu kandaşlarımızı yok etme kararı alan, bizler için de bir şeyler düşünecektir."

"Bize borçlu olduğu hayatını zevkle almayı da bilirim!"

"Umarım buna gerek kalmaz Çoğa. Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Hadi, gidelim!"

"Emredersiniz Kağan'ım!"

Çoğa, ordunun borularını çalan erlere işaret verdiğinde dev ordu harekete geçti.

Bu sırada sarayın üst balkonlarından birinde dikilen Kraliçe Luyana ve oğlu, karşı kıyıyı izliyorlardı. Kral, ellerini mermerlere dayayıp, "Gidiyorlar! Sence dönebilecekler mi?" diye sordu. İhtiyar kadm hiç olmadığı kadar öfkeliydi.

"Çok kalabalıklar. Bu ordu tahmin ettiğimden de büyük. Nordaklar onlarm karşısmda duramaz.

Barbarlar vahşidir. Güçlü ve korkusuzlardır ama bu orduya karşı, eğer gençlik zamanımdaki gibilerse, asla kazanamazlar. Onlar, o zamanların ordusuyla aynı kanı, aynı coşkuyu taşıyorlar. Bir Amison- yalı, asla Mısır'a veya Babil'e yapılan bir saldırı için harekete geçmez. Kan akıtmaya geldikleri topraklarda yok olmalılar. Nordaklara yardım edeceğiz. Kurt Diyarı'nm elini buradan tamamen çektireceğiz."

"Peki, bu nasıl olacak anne? Nordaklarm kralıyla nasıl haberleşeceğiz? Eğer araya bu dev ordu girerse, onlara ulaşmamız imkânsızlaşacak. Kim bilir şimdi hangi savunmasız obayı yağmalıyorlar dır."

"Bence onlar da gelen bu ordudan haberdarlar. Aralarında, onların topraklarından gelen bir adam var. Adı Vadim. Kurtların ve Aslanların gazabından kaçmış bir savaşçı. İstediğim an onunla haber gönderebilirim. Bir kartal, sadece ona gitmek için eğitildi."

"O zaman bir an önce haber gönderelim. Neler yapmamız gerektiğini konuşalım."

"Beklemek daha iyi, bakarsm Nordaklar, hiç beklemediğimiz darbeyle bunları yerle bir ederler. Zorda kalırlarsa zaten haber gönderirler. Biz şimdilik kendimizi koruyacağız. Bekleyeceğiz ama tüm gücümüzü savunmaya vereceğiz."

İkili, Aslanların dev ordusu alanı terk edene kadar konuşmaya devam etti. İhtiyar Kraliçe, onurunu sarsan kaçırılma hareketinin öfkesiyle yanıp tutuşsa da, şimdilik elinden bir şey gelmiyordu.

Ejderin Oyunu

Gece, kara eteklerini acunun üzerine örttüğünde, bulutların arasından sızan ay ışığının altında ilerleyen Kral Lu, yüksek kuleleri meşalelerle donatılmış şehrinin önündeydi. Coşkuyla karşılanan kral, dev surların bitmiş olduğunu görünce daha da keyiflendi. Yanındaki Ağartalı, yine tedirgin gözlerle etrafı süzüyordu. Üzerindeki kızıl cübbeyi çıkarmış, bir Şu komutanı gibi zırh giyip, tanınmaması için yüzüne tolga geçirmişti. Kral Lu, eliyle şehrindekileri selamlayarak ilerlerken, saraym önünde dizilmiş olan şehir efendilerini gördü.

Eksiksiz şekilde katılmış olan efendiler, Kral Lu'nun attan inmesiyle eğilerek onu selamladılar. Geri doğrulduk- larında Kral Lu, "Sarayıma gelin sadık efendilerim. Bu gece yiyecek, eğlenecek ve konuşacağız," dedi. Yamnda duran komutanına, Agartalı'ya bir oda ayarlamasını söyledikten sonra efendilerle birlikte saraya girdi.

Dört yanında gülücükler saçarak krala yaranmaya çalışan efendiler, Lu'yu mutlu ediyorlardı. İstediği krallık işte tam da buydu. Saraym yemek odasında oldukça uzun bir masa, eşsiz yemeklerle donatılmışken, kaliteli şarapların kokusu, girişte dikilen güzel hizmetkârlarm ellerinde tuttukları sürahilerden etrafa yayılıyordu. Halkına ziyafet için rahipler tarafmdan yemekler kaynatılmış, adına koca koca yazıların olduğu gösterişli kumaşlar duvarlardan sarkıtılmıştı.

Kral Lu, masanın başına geçtikten sonra efendileri iki tarafında sıralanınca oturdu. Eliyle oturmalarını işaret ettiğinde herkes yerini almıştı. Yemeğe başlamadan önce Lu, kadehini havaya kaldırdı. Tüm şehir efendileri de ona eşlik etti. Bir şeyler söyleyeceğini beklemişlerdi ama öyle olmadı. Lu'nun sesi odada, "Kara ve Kızıl Ejder'e!" diye yankılandığında herkes şaşkm bir hâlde tekrarladı.

Lu, efendilerin şaşkınlığının farkındaydı ama yemeğin bitmesini bekliyordu. İşaretiyle hepsi birbirinden lezzetli etleri ve balıkları yemeye başladı. Bu sırada Ağartalı, kendine gösterilen odaya girdi. Kapısına bırakılan iki muhafız onu tedirgin etmişti. Başındaki tolgayı çıkardıktan sonra odanın penceresinden şehre baktı.

Işıl ışıl gözüken sokaklardan yükselen seslere ve nereden geldiğini anlamadığı müziğin ritmine kulak kesildi. Nereden nereye geldiğini düşündü. Agarta'da içtiği anttan, yetiştirilmesine kadar. Sonrasmda Kuzgun ve Apraş'ın çekişmeye başladığı o ilk günleri hatırladı. Üzerindeki kuyagı çıkarırken, yapılacak tek bir hatada bu eğlence dolu şehrin nasıl bir ölüm çukuruna dönüşeceğini düşündü. Yatağının üzerindeki kara renkli, üzeri altın renkte ejder işlemeli uzun elbiseyi giydi. Kralın yemeği bitene kadar uzanmak için yatağa geçtiğinde kapısı çaldı.

"Kimsin?"

"Üstat, size yemek getirdim."

"Gir!"

İçeri giren hizmetkâr kız, tahta tepsideki et, sıcak çorba ve biraz ekmekten oluşan yemeği masanın üzerine bıraktıktan sonra, "Tatmamı ister misiniz efendim?" diye sordu. Üstat hafifçe sırıttıktan sonra eliyle çıkmasını işaret etti. Kız hızla Çıkıp kalın tahta kapıyı kapattığında derin bir nefes aldı.

"Sanki hayatta kalabileceğim başka bir yer var da zehirlenmekten korkacağım! Kaynayan kazanın ortasındayım... Kurt Diyan'nm dibindeyim. Köşeye sıkıştım! Daha kötü ne olabilirdi ki?"

Kendine kızarak biraz homurdandıktan sonra gözlerini kapattı.

Kral Lu ise iştahla yemeklerini yiyen efendilerine bakıyordu. Elindeki et bıçağıyla şarap kadehine birkaç kez vurdu. Hepsi bir anda elindeki yemeği bırakıp, sandalyelerine yaslandı.

"Benim sadık efendilerim. Amcam Gonk ve ağabeyim Ridan zamanında yeterince zarar ettiniz. Ticaret yapmak yerine elinizdeki güçlü erkekleri savaşlara gönderdiniz. Sürekli değişen taht ve kanunlar, sizi hareket edemez hâle getirdi ama benden sonra eminim ki şehirleriniz tekrar bolluk görür oldu."

En yakınındaki efendilerden biri saygıyla başmı eğdi.

"Konuş."

"Bize savaş ne kadar yakınsa ticaretimiz de o kadar kötüleşti. Hele ki son şehir patlaması güveni sarstı. Şimdi, yüce kralımız sayesinde eskisi gibi."

Kral Lu gülümseyerek başmı salladıktan sonra oturduğu altın işlemeli sandalyeye iyice yayıldı.

"Kurt Diyarı çok zorlu savaşlar verdi, hatta bir kısmı hâlâ savaşta. Aslanların Kağanı Tendübay, şu an çok uzak diyarlarda. Yaralı Kurt Ordusu ise yurduna dönmek üzeredir. Bundan sonra bir savaş olur mu bilinmez ama Kurt Diyarı oldukça yorgun. Bundan sonraki savaşta, artık ejder, tüm çocuklarını bayrağı altmda kabul edecek."

Masada kısa bir uğultu oldu. Kral Lu, eliyle susmalarını işaret ettikten sonra ellerini masaya koyarak öne doğru eğildi.

"Di'den artakalanları da ordumuzun öncü birlikleri hâline getireceğiz. Şu birlikleri ise asıl vurucu güç olacak. Görünürde bir savaş yok ama olursa da bu, Ejder İmparatorlu- ğu'na açılan tek kapı olacak."

Efendilerden en ihtiyarı, elini kaldırarak söz istedi. İşa

retle beraber, "Ejder İmparatorluğu mu? Kurt Diyarı'm mı ezip geçeceğiz?" dedi şaşkm gözlerle.

"Şu an için onlar bizim dostumuz ama yaralı kurt, öfkesini bizden çıkarmak için dişlerini gösterirse, biz de gerekeni yapacağız. Hatti Diyarı'nm günbatısına kadar bizi durdurabilecek tek ordu yok onlardan başka. Sizden isteğim, her zaman gözlerinizi açık tutun, altın biriktirin ve erzak depolaym. Ben topraklarımın geleceğini düşünüyorum. Savaşlar her zaman olur ama sizler her zaman efendi kalamazsmız. Taht güçlü olmalı ki sizler de yerlerinizde kalabilesiniz!"

Bu açıkça bir tehditti. Kral Lu, efendilerin anladığı dilden konuşuyordu. Hepsi başıyla saygılarını belirtti ve onun sözlerini onayladı. Kral Lu'nun el şaklatmasıyla yemekler kaldırıldı, meyveler ve tatlılar geldi. Önceki konuşma hiç yapılmamış gibi herkes gayet mutlu görünüyordu ama bu zeki kralın sözlerinin korkusunu içlerinde taşıyorlardı. Yemek bittiğinde kral, üstadın olduğu odaya yöneldi. Kapıdaki muhafızlar onu görünce hemen yana çekilip öne eğildiler.

Kral içeri girdiğinde üstadın uyuduğunu gördü. Masanın üzerindeki yemeğe dokunmamıştı. Sandalyeyi bilinçli bir şekilde gıcırdatarak çekti ve oturdu. Üstat bir anda gözlerini açıp kralı görünce yatakta doğruldu.

"Efendim. Geleceğinizi bilmiyordum."

"Gel üstat, otur karşıma."

Ağartalı hemen karşıdaki sandalyeye geçti.

"Yemeğe dokunmamışsm. Ne o, seni zehirlememden mi korkuyorsun?"

"Hayır, bunu asla düşünmedim efendim. Uzun yolculuk sanırım iştahımı etkiledi."

"Her neyse, sana göstermem gereken bir şey var ama öncesinde yapacağımız planı konuşmalıyız."

"Kurt Diyarı beni burada bulacaktır. Sarayda çaşıtlar olabilir."

Kral Lu gülümseyerek pencereye doğru başını çevirdi.

"İnan bana seninle ilgilenecek zaman bulamayacaklar."

"Neden?"

"Alpagut Han öldü. Onunla yola çıkan bendim. İlk olarak benden şüpheleneceklerdir. Sonrasında ben bu işi başkasının üzerine yıkacağım."

"Kimin?"

"Alpagut Han, yola çıkarken kiminle değilse onun üzerine! Buga Kağan, Temir Tonka ya da şu Hatti Kraliçesi Elasya! Neden olmasın?"

Kral Lu, usunu yitirmişçesine bir kahkaha attı. Üstadın bakışları ise hâlâ düşünceliydi.

"Benden ne istiyorsunuz efendim?"

"Yaratılışın yazıtlarını istiyorum ama ona ulaşabilmen için senin gün yüzüne çıkman lazım. Hiçbir şeyi şansa bırakamam. O yazıtlara şimdi ulaşmam bir işime yaramaz. Bana dev bir ordu gerekli ki yazıtlardaki şeylerin peşine düşecek binlerce adamım olsun. Şu an seni gizleyerek o yazıtları alacağın yere göndersem, başarılı olup dönebilsen de bu bizim için faydalı olmaz. Gücümüz zirvede değil ve her zaman duvardaki ummadığın bir taş bir şeyleri başkasına fısıldayabilir. Elimizle onları başkalarına kaptırabiliriz. Şimdilik gizli kalmaları daha iyi."

Kral Lu, sözünü bitirince ayağa kalktı. Ellerini arkasına bağlayıp odanın içinde yavaş ve büyük adımlarla ileri geri yürümeye başladı.

"Senden istediğim şey, Alpagut Han'm çorbasma katı- landan daha farklı bir şey. Bana öyle bir şey yapmalısın ki, etkisi daha uzun süreli olmalı. Öldürmemeli ama yataktan da kaldırmamak. Öyle bir sayrılık olmalı ki şifacılar, kamlar, hatta Babil büyücüleri bile bunu çözemesinler. Sen Agartalısın! Sen, gizli olanları en iyi bilensin."

"Yaparım! Kim için?"

"Orası bana kalmış. Alpagut Han'm ölüm haberi yakında obasma ulaşır. Bulunması, ardındaki ordunun geri dönmesi derken tahminime göre ulaşması yakındır. Onun için bir tören düzenlenecektir. Dostları olarak ben de orada olacağım. Acılarını paylaşıp belki gözümden bir damla yaş bile akıtacağım."

"Sonra?"

"Bana vereceğin iksiri, yeni oyunumu başlatmak için kullanacağım."

Üstat kaşlarını çatarak ellerini iki yana açtı.

"İyi de efendim, Kurt Diyarı'nm tüm güçlü adamları uzak diyarlarda. Beyleri bile burada yok. Sadece ordu ve başında Ceren Hatun var."

"İşte tam da bu! Uzak diyarlara gitmeyip, buraya dönebilecek olan kim var?"

"Buga Kağan!"

"Buga Kağan'ı iyi gözlemledim üstat. Ona tahtı öyle kolay vereceğim ki kendi bile şaşıracak. Muhtemelen, ölümde suçlanacak olanlardan biri de o olacaktır. Ben, o ve Temir Tonka. Bu suçlamalar ve kafasmda dönüp duran sorular karşısında Buga, hiç olmadığı kadar öfkelenecek."

Üstat bir anda ayağa kalktı.

"O Alpagut Han gibi değildir. Buga kudreti eline alırsa gerçek bir yıkımdan başkası olmaz! Önünde kimse duramaz!"

"Ben de bunu istiyorum. Ya barbarları yok etmeye giden Aslanlar geri dönebilirlerse? Bunu hiç düşündün mü? Karşılarında hasta bir Ceren Hatun, ölmüş bir Alpagut Han ve kudretli bir Buga Kağan gördüklerinde sürtüşme çıkmayacak mı? Çıkacak! Böylece onlar da bölünmek zorunda kalacaklar.

Hem, diğer üstatlar işini yaparsa, son kurt süren de ölmüş olacak."

"Ya istediğimiz gibi dönemezlerse?"

"O zaman da Kurtları Aslanlara kışkırtıp, tahtı nasıl verdiysek öyle yok edeceğiz. Hem elimde çok güçlü bir taş da var."

Üstadın bir anda gözleri parladı.

"Yeşim Taşı!"

"Evet, onu dokuz bakır kazanın kuyusunda buldum. O bize büyük bir güç verecek. İşler istediğimiz gibi ilerlemezse de tüm gücümüzle saldıracağız. Kendi gücümü de o zaman kullanacağım. Efendiler, bu toprakların dört bir yanından savaşçılar toplamaya başlayacaklar. Koca bir Ejder İmparatorluğu için."

Üstat oldukça heyecanlanmış bir hâlde, "İksiri iki gecede hazırlarım ama istediğim şeylerin getirilmesi lazım," dedi. Kral Lu başıyla onaylayarak kapıya yöneldi. Dışarı çıkmadan önce arkasına dönüp üstada baktı.

"Tüm keşişler istediklerini en kısa sürede getirecekler. Sana birini göndereceğim. Ona her istediğini söyle!"

Kral, dışarı çıktıktan sonra üstat gülümseyerek başını salladı.

"Ateşin karanlık efendisi Şeytan bile seninle yanşamaz Kral Lu!"

Ateş Gözlü Konçuy

Tendübay Kağan, kandaşlarının topraklarına doğru ordusuyla durmaksızın ilerliyordu. Kral Lu'nun üstatla yaptığı konuşmanın gecesinde, erlefden birinin yaklaştırdığı meşaleyle elindeki deri parçasına baktı. Yanında duran Çoga'ya, parmağıyla kayalık ve ormanlık alanı gösterdi.

"Burası pusu kurmak için uygun bir yer. Koca bir ordunun geldiğini eminim birileri çoktan duyurmuştur. Gündo- ğumunda kandaşlarımıza varmış oluruz. Bu ağaçlık ve kayalık yerden geçtikten sonra geniş bir düzlüğe kavuşacağız. Düzlüğe varınca derya günbatımızda kalacak."

"Yanıma alacağım bir birlikle kayalıklardan giden yoldan daha önde ilerleyebilirim Kağan'ım."

"Sen ordunun başında kal Çoğa."

Kağan hemen arkalarında duran Günseli ve Asena'ya baktı. Ulu Bilge ise uzun zamandır ağzını açmıyordu. Öylece Kağan'ın gerisinden gelip bir şeyler düşünüyordu.

"Asena Hatun!"

Kağan'ın sözüyle, Almila hemen Asena'nm biraz gerisinde belirdi. Asena ise küçük kara gözlerini Tendübay Kağan'a dikip, "Emredin!" dedi.

"Bu tarafta kayalık yoldan ilerleyen bir yol var Asena. Almila Hatun, Bürkütlerden bir birlik oluşturup, bizden önde ilerlesin."

Asena Hatun başıyla onayladıktan sonra hemen arkasında onu bekleyen deniz gözlü Almila'ya baktı.

"Bürkütlerden ellisini al ve hemen yola çık. İlerideki kayalık yoldan ilerle. Bizden önde ilerleyeceksin."

"Emredersiniz hanımım!"

Almila Hatun başak sarısı saçlarını savurarak ardındaki birliğe döndü ve sert emirlerle elli kişiyi ayırdı. Elli bürkütle birlikte atını hızla karanlığın içindeki kayalıklara sürdü. Ten- dübay Kağan ise orduya tekrar hareket emri verip atını daha yavaş adımlarla ağaçlık alana ilerletmeye başladı. Çoğa, ardındaki çabışlara en dıştaki birliklerin pusatlarını hazır etmelerini ve dikkatle ilerlemelerini söyledikten sonra on kişiden oluşan üç birliğin önden ilerlemesini emretti.

Günseli ağabeyinin verdiği emirleri izlerken onun ne kadar iyi bir komutan olduğunu gözlemliyordu. Ara sıra bakışları buluşup gözlerini kaçırsalar da, birbirlerini yokladıkları belliydi. İkisi de birbirinin iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Aslan Ordusu ilerlerken, Almila Hatun kadın savaşçılarıyla kayalıkların arasından mızrak gibi geçti. Önlerine çıkan çakıllı yolda atları zorlandığı için hızlarını biraz düşürdüler.

Almila, etraftaki her kayanın ardını görmeye çalışıyordu. İki yanlarında bir adam yüksekliğinde dev kayalar bulunuyordu. Bu alana özenle serpilmiş gibi görünen bu kopuk taşların arkasında yağıların gizlenmesi çok kolaydı. Gece hava açıktı ve ay ışığı ortalığı aydınlatıyordu ama taşların birer köşesi karanlıkta kalıyor ve bu kör noktaları görmede zorlanıyordu. Almila ve elli savaşçısı, temkinli adımlarla ilerledikleri sırada koca bir palayı diline değdiren, dev cüsseli bir adam gülümseyerek onlara bakıyordu.

Dilinden sızan hafif kanı ağzında dolaştırıp parmağma bulaştırdıktan sonra dudaklarına sürdü. Omuzlarına kadar uzun, kızıla çalan saçlarım, kalın bir orman asmasının parçasıyla bağlamış olan savaşçı, yanındaki iki arkadaşma yaklaştı.

"Nordaklar bu ganimetlere bayılacaklar!"

İçlerinden biri dev baltasını sırtından çıkarıp, ayı postunu düzeltti.

"Belki Nordaklara gidene kadar birkaçı bize kalır. Hepsi kadın!"

"Neden olmasın dostum! Hadi, ganimetlerimizi alalım!"

İki adam başlarını heyecanlı bir şekilde sallayıp elleriyle iki tarafa işaret verdi. Almila, o anda küçük taşların yerinden oynama sesini duydu. Birileri, vardı. Aniden atından indi. "Gizlen!" diye bağırmasıyla, hemen arkasmdaki bürkütün gözüne ok saplanması bir oldu.

Kafasının arkasından fışkıran kanla yere düşen kadın savaşçıyı görenlerin hepsi birden atlardan indi. Sağa sola dağılıp, birer kayanın arkasma geçtiler. Bir anda tepelerinde şiddetli bir ok yağmuru başladı. Almila, saldırının nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Okun ilk geldiği yer haricinde üç taraftan da üzerlerine saldırı vardı.

Etrafa yayılan savaşçılarına bakan Almila bir toplanma noktası arıyordu. Tam karşısındaki bürküte emir vereceği sırada, kafasına saplanan fırlatma baltasıyla yere düşüşünü izledi.

"Boruyu çalın! Boruyu çalın!"

Almila durmadan bağırıyordu. Bu sırada önlerindeki kayalıklardan fırlayan barbarları gördü. Vahşice çığlıklar atarak üzerlerine koşuyorlardı.

"Pusat çek! Bürkütler pusat çekin! Boruya üfleyin!"

Boruya üfleyip, bir pusu olduğunu haber vermeleri gerekiyordu. Ancak o zaman ordudan yardım alıp geriye kalan daha büyük bir tehlike varsa yok edebilirlerdi. Borular bir hırlü çalmıyordu. Uç taraftan gelen düşman, saklandıkları kayaların arkasına sızmaya, bir yandan da atışlar yapmaya başlamıştı.

Almila, saklandığı taşın arkasından ileriye bakıp hızla

karşı kayaya geçti. Yerde yatan savaşçısına bakıp öfkeyle dişlerini sıktıktan sonra elindeki boruyla yere düşmüş olan bür- kütü fark etti. Göğsüne saplanan oklarla can vermişti.

Boruya doğru hareket edeceği sırada kayanın arkasından dev gibi bir barbar çıktı ve koca palasım onun boynuna savurdu. Almila hızla geri çekilip çevik bir hareketle barbarm karnına pusatmı sapladı. Boruya tekrar yöneleceği sırada omzuna saplanan fırlatma bıçağım hissetti.

Gelen bıçak darbesiyle acı içinde bağırarak sendeledi. Devam etmeye çalışsa da yüzüne gelen sert tekmeyle yere düştü. Başını hafifçe kaldırdığında savaşçılarının birer birer düştüğünü gördü. Tam bu sırada tepesinde dikilen üç adam, kahkahalar atarak ona bakıyordu. Tam o sırada, yankılanan başka bir sesle durdular.

Uzun uzun, oldukça gür bir boru sesi etrafta yankılandı. Adamlardan biri telaşlı bir hâlde etrafındakilere emirler veriyordu. Almila ayağa kalkmak için hareketleneceği sırada bir kadın sesi duydu; "Ur-Ah!"

Biri kendi dillerinde saldırı için bağırıyordu. Başındaki barbarlardan biri, tam kalkacağı sırada yüzüne koca yumruğunu indirip Almila'yı bayılttıktan sonra ellerini ve ayaklarını bağlamaya başladı.

Barbarlardan birkaçı, dört bürkütü ve Almila'yı sırtlarına yüklerken, diğerleri tek bir noktaya doğru akıyordu. Bu sırada sesi duyan Tendübay Kağan, "Bir şeyler oluyor! Çoğa! Asena! Gidin!" diye bağırdı.

Çoğa ve Barslar hareketlenirken, Asena ve ardındaki Bürkütleri de peşlerinden atlarmı sürmeye başladılar. Tepeliğin başında da bir konçuy dikiliyordu. Uzun kara cübbesinin altında rüzgârın etkisiyle ipek gibi dalgalanan kara saçları, gülümser hâldeki kiraz dudaklarına vuruyordu. Büyük kahverengi gözleri öldürme ateşiyle parıldarken, boynundan çı- ***ken*** damarlar, Ur-Ah deyişiyle daha da şevkle şişiyordu. Ay tenine kızıl kanı bulaştırmak için üzerindeki cübbeyi olduğu yere atıp, atletik vücuduyla erlerinin arasına doğru koşmaya başladı. Kara deriden pantolonu ve üzeri kızıl alevlerle işlenmiş, kömür rengi kuyagıyla çok gösterişli görünüyordu. Omuz kayışlarına takılı olan kızıl renkteki tilki kürkü ahenkli bir şekilde sallanıyordu.

Orta boylarda olmasına rağmen çevik hareketleri ve ölümü getiren muhteşem güzellikteki gözleriyle, erlerinin arasında hemen fark edilen konçuy, barbarları birer birer yere seren erlerinin arasmdan bir anda fırlayıverdi. Önüne gelen iki yağıya doğru hızla iki fırlatma bıçağı fırlatıp, ellerini hızla yere doğru silkti. Kollarından çıkan uzun, kazık şeklindeki keskin kılıçları arka arkaya savurmaya başladı.

Kendisine yapılan hamleleri durdurup, düşmanmm kasıklarına ve karmlara soktuğu pusatlarıyla karanlığı yaran vahşi bir dişi kurt gibi ilerliyordu. Barbarlardan geriye kalan birkaç tanesi kaçmaya çalışırken erleri de onların peşine düştü. Çoğa ve Asena ise birlikleriyle alana girdi.

Yerde yatan barbarları öldürenleri gören Çoğa, etraftaki bürküt cesetlerini fark etti. Üzerlerine doğru saldıracağı sırada, "Durun!" diye yükselen bir sesle oldukları yerde kaldılar.

Çoğa, yerde yatan barbarlara hiç benzemeyen kadmı ve erlerini inceliyordu. Ateş Gözlü Konçuy ise yağılarından olmadıkları belli olan Çoğa ile Asena'ya bakıyordu.

"Kimsiniz?"

Asena kaşlarını çatarak, "Biz Kurt Diyarı'ndan geliyoruz! Komutanımız Almila nerede?" diye bağırdı.

"Kurt Diyarı mı? Ben Aybar Han'ın kız kardeşi Mayda! Kandaşınızım!"

Çoğa, Asena'ya bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Kandaşlarımızın topraklarına daha çok var. Kandaşımız olduğunu kanıtlayacak bir şey söylemezsen, sen de birliğin de burada yok olur!"

Mayda, birkaç adım öne çıkarak dik duruşuyla hepsini süzdü.

"Alpagut Han'a haber yolladık. Kurt Diyarı ordusunu bekliyorduk. Bu barbar topluluğunu takip ediyordum. Sizin savaşçılarınıza denk gelmişler. Saldırdım ama sanırım onları kurtaramadım."

Asena hızla atından indi. Delirmiş gibi sağa sola koşuyordu.

"Almila! Almila nerede? Bulun hemen!"

Çoğa da atından inip Barslara etrafa bakmalarım emretti. Ardından Mayda'nm yanına geldi.

"Bu birlikten canlı birinin kaçtığını gördün mü? Sarı saçlı bir komutan, adı Almila."

"Kimseyi görmedim. Geldiğimde barbarlar çoktan birliğinizi dağıtmıştı. Eğer burada yoksa onu götürmüşlerdir."

Bu sırada Asena hızla yanlarına geldi. Çoğa, "Nereye?" diye sordu.

"Nordaklara! Efendilerine götürmüşlerdir. Kadın, çocuk ya da işe yarar ne varsa ona götürürler. Karşılığında da istedikleri bir armağanı alırlar."

Asena öfkeyle Mayda'nm kuyagını tutup salladı. Bu sırada arkasmdaki erler pusatlarmı çektiklerinde Ateş Gözlü Konçuy durmalarım işaret etti. Kendine delirmiş gibi öfkeyle bakan Asena'nın gözlerine kilitlendi.

"Almila'yı bulmalıyız! Bu toprakları biliyor olmalısın! Nereye götürdüklerini söyle!"

Mayda dişlerini sıkarak kuyagından tutan elleri hızla aşağıya itti.

"Benimle konuşurken dikkatli ol! Bir sonrakinde pusatımı boğazmda bulursun! Nordakların nerede olduğu bilin

mez. Onun değerli biri olduğunu söyleyeceklerdir. Bir birliğin lideri olduğundan bahsedeceklerdir. Nordaklar, öyle esirler için ticaret yaparlar. Bizi bulurlar merak etme."

"Sen ne dersin? Onu hemen bulmalıyız. Uzaklaşmış olamazlar!"

"Bu kayaların arasmda kaç oyuk, kaç çıkış var biliyor musun? Hele ki gece vakti onları bulmamız imkânsız. Tengri'ye, onu öldürmemeleri için yakarmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Asena'nm daha da öfkelendiğini gören Çoğa, elini sertçe omzuna atıp onu hafifçe geri çekti.

"Onlar burayı daha iyi biliyor Asena Hatun. Onu dinleyelim. Barslarım etrafta ama hiç haber ıslığı gelmedi. Burası bozkır değil!"

Etrafı süzen Çoga'nm lafından sonra Asena biraz duruldu. Andası, hiç bilmediği birileri tarafından kaçırılmıştı. İçi içini yese de yapabileceği bir şey yoktu.

Çoğa, "Ordumuz alt yoldan ilerliyor," dedi.

"Tamam, düzlükte sizi bekliyor olacağız. Ardımızda tehlikeli bir durum yoktu ama yine de sizin için yolu tekrar kontrol edeceğiz."

Çoğa başıyla onaylayarak Barslara ıslık çaldı. Hepsi dört bir yandan ıslığa doğru hareket ederken Asena, öfkeli bir şekilde atma bindi. Bürkütler, kendi birliklerinden olan kadın savaşçıların cesetlerine öç andı içerek baktılar. Emirle beraber Kağan'ın ordusuna geri döndüler.

Tendübay Kağan ordusuyla ağaçlık alanda ilerlemeye devam ediyordu. Bir süre sonra yanlarma gelen Çoğa ve Ase- na'dan haberleri şaşkınlıkla dinledi. Almila ve sağ kalan Bür- kütleri kaçıranlar, cenk edecekleri yağılardı. Yüzü bir anda gerilen Kağan, yolu oldukça sıkkın bir şekilde tamamlayıp düzlüğe çıktı. Karşısında, Çoga'nın bahsettiği kadın komutan vardı.

Çoğa, "Kurt Diyarı'run Aslanı, Kızılyanın Muhafızı Ten- dübay Kağan!" dediği anda Mayda ve ardmdakiler bir anda atlarmdan inip yere çöktüler ve diz vurdular. Tendübay Kağan, kadın komutanı ve ardmdakileri izledikten sonra kalkmalarını emretti.

"Adın nedir hatun?"

"Adım Mayda'dır Kağan'ım. Aybar Han'ın kardeşiyim. Sizi ve ordunuzu bekliyorduk. Kandaşlarınız sizin yolunuzu gözler Kağan'ım."

"Bize yolu göster Mayda Hatun!"

"Emredersiniz Kağan'ım!"

Mayda, gördüğü dev orduyla mutluluktan uçacak gibi olmuştu. Belli etmemeye çalışsa da, hızla inip kalkan göğsü, Günseli'nin dikkatini çekmişti. Oldukça zor durumda oldukları belliydi. Mayda, "Bir günlük mesafedeyiz Kağan'ım. Durmazsak, gün tepeye varmadan büyük obaya varırız," dedi.

"Durmadan devam edeceğiz. En güvenli yolu göster!"

"Emredesiniz Kağan'ım."

Mayda heyecanla önden atma hız verirken, Çoga'yla yan yana olan Kağan, "Bizim kandaşımız olduğuna eminsin, değil mi Çoğa?" diye sordu.

"Eminim Kağan'ım. Almila'yı bulabilmemizin tek yolunu da eminim o biliyordur. Bize haber göndereceklerini söyledi. Yağımızın başındaki Nordaklar denen köpekler her kimse ticaret yapmak isteyeceklermiş."

"Ticaret mi? Ne ticareti?"

"Karşılığında bir şeyler isteyeceklerdir."

Tendübay Kağan gülümseyerek, "Almila'yı kurtaracağız! Bence yurtlarına nasıl bir ölümün geldiğini gördükten sonra sadece hayatları için antlaşma yapacaklar!" dedi.

Bütün bunlar olurken Almila'yla dört bürküt de baygın bir hâlde, dar ve dolambaçlı tünellerde, her şeyden habersiz, bilinmedik bir geleceğe doğru taşmıyordu.

Kara Gün

Demirdağlı, kıyıya yaklaştıklarının haberini aldığında kamarasından hızla çıktı ve merdivenleri uçarcasına tırmandı. Yukarıda bekleyen yüz Amazon ve otuz Börü, kayalık bölgeyi izliyordu. Geminin burnuna kadar gidip, oldukça uzun süren bu deniz yolculuğu sonrasmda bir an önce karaya çıkmak için sabırsızlanıyorlardı.

Amazonlardan biri, "Demir at!" diye bağırdığında zincirler bir anda boşalıverdi. Sert taşlardan oluşan kıyı zeminine saplandığında kısa süreli bir sallantıdan sonra durdu. Demirdağlı aşağıya sarkıtılan merdivenden hızla inip diz kapaklarını biraz geçen suya atladı. Hemen ardmdan Börüleri geliyordu. Amazonlardan ikisi gemide kalacak şekilde karaya çıktıktan sonra Demirdağlı gülümseyerek, "Bırakın!" diye bağırdı.

Uzun süre kapalı yerde kalmış olan Gölge, geminin alt girişinin iki Amazon tarafından açılmasıyla bir anda dışarı fırladı. Suyun içine zıplayan kara kurt, hızla karaya çıkıp yanlarından rüzgâr gibi geçti. Hazır et yemekten ve hareketsizlikten oldukça sıkılmıştı.

Tırnaklarını var gücüyle toprağa sapladıktan sonra temiz havayı göğsüne doldurdu ve hızla tepeliklere doğru koşmaya başladı. Güneşe hasret parlak kara tüyleri hızıyla beraber dans ederken, çevreden aldığı kokularla hırıltılar çıkarmaya ve her taşm altını ayrı ayrı koklamaya başladı.

Demirdağlı, yanındaki Amazonların çabışına dönüp, "O bizi bulacaktır. Atları çıkarın. Fazla zaman kaybetmeden yola koyulalım," dedi.

"Ya erzak? Ne kadar alalım?"

"İki at yükü yeterli olur. Tahmin ettiğimiz gibi obalara istediğimiz zamanda varabilirsek, erzak taşımamıza gerek kalmaz. Sadece kurutulmuş et ve ekmek alm. Suyu da unutmayın. Taze et ve meyveler işimize yaramaz."

"Emredersin Demirdağlı!"

Amazon çabışmm el işaretiyle onlarca kadm savaşçı gemiye doğru harekete geçti. Bu sırada Börülerine dönen De- mirdağlı, "Atlar çıkana kadar dikkatli olun. Çevreye dağılın. Yolumuz zorlu olacak. Bilmediğimiz topraklarda dikkatli olmalıyız. Tendübay Kağan'm izine ancak obalara vardıktan sonra ulaşabiliriz," dedi. Börülerden dev gibi olanı sertçe elini göğsüne vurup başıyla işaret verdikten sonra hepsi etrafa dağıldılar.

***

Demirdağlı, uzak diyarlarda aslanm ordusuna katılmak için harekete hazırlanırken, Kurt Diyarı, gelen dev ordusunu karşılıyordu. Ceren Hatun sevinçle Han'mı beklerken, budun, dönen oğullarını, evdeşlerini ve erlerini görebilmenin heyecanını yaşıyordu.

Obanın girişinde davullar kurulup çalmaya başladığında, en önde yurduna dönen çabışm yüzünde hüzün vardı. Böyle bir utku ve ardmdan böyle kara haberle gelmek, içlerini sızlatıyordu. Obanm girişine geldiklerinde kurt başlı bayraklar tepeye kaldırılırken, herkesin dikkatini ordu önünde ilerleyen çabış çekmişti. Ne Börükanlardan ne de Atahanlardan biri vardı. Komutanlar da yoktu.

Ceren Hatun'un gülümseyen yüzü bir anda normale dönmeye başladı. Parıldayan gözleri düşüncelere daldı. En önde gelen çabışm yaklaştıkça asık suratının daha da belirginleşmesi canını sıkmaya başlamıştı. Ordu, son davul vuruşuyla durduktan sonra Ceren Hatun birkaç adım ileri çıktı. Gözlerini kısarak erleri inceledi.

Çabış, başı önde atından inerek yaklaştıktan sonra önün- I de diz vurup baş kesti. Herkes sessizdi. Ceren Hatun, "Hoş I geldiniz yiğitler! Hanınız nerededir?" dedikten sonra adam I ayağa kalktı. Dişlerini sıkarak bakışlarını mahcup bir hâlde kaldırdı.

"Ceren Hatun, Hatti Diyarı'nda büyük bir utku alınmıştır. Taht, Kurt Diyarı tarafından ele geçirilmiştir. Adaletin kılıcının gölgesi artık Hatti Diyarı'nda da gezecektir."

Çabışın bu sözünden sonra kalabalık çılgınca bir haykırışla sevincini belli etti. Fakat sevinenler, erlerin bu isteksiz ve morali bozuk hâline bir anlam verememişlerdi.

"Devam et çabış!"

Göğsü inip kalkan Ceren Hatun, bir terslik olduğunun farkındaydı.

"Önce iyi haberle başlayayım Ceren Hatun. Oğlun Börü yaşıyor. Genç tigin, son savaşta orduları

yönetti."

Ceren Hatun'un bir anda gözleri açıldı.

"Sen ne dersin çabış? Börü'm... O yaşıyor mu?"

"Evet hanımım, yaşıyor. Aramızda Demirdağlı olarak dolaşan kişi Börü Bey'immiş. Alpagut Han'ım cenkte yaralanınca kendini belli etti."

Ceren Hatun başını yukarı kaldırıp, "Ulu Tengri! Bö- rü'mü bana geri verdin!" dedikten sonra sevinçle haberi paylaşan budununa baktı.

"Genç Börükan hayatta ve uzak diyarlara, kandaşlarımıza yardım etmeye giden Tendübay Kağan'ın ordusuna katılmaya gitti. Asena Hatun, Komutan Çoğa ve Günseli Hatun, Tendübay Kağan'm ordusundalar. Hatti Diyarı'nın yeni efendisi, Alpagut Han'ımızın buyruğuyla Temir Tonka oldu. Adı, bundan sonra Demir Han olarak anılmaya başladı."

Budun hep bir ağızdan yılların namlı tarkanmm adını haykırıyordu: "Demir Han!"

Kalabalığı eliyle susturan Ceren Hatun, kaşlarmı çatıp, "Devam et!" dedi.

"Çok kayıp verdik. Komutan Torumtay uçmağa vardı. Onunla beraber binlerce erimiz, o topaklarda can verdi."

"Ya Alpagut Han? O nerede be adam, konuşsana!"

Ceren Hatun'un sert çıkışı, çabışın kafasında sanki şimşekler çakmıştı. Nefesini topladıktan sonra başını kaldıran çabış yumruklarını sıktı.

"Hatti Şehri ele geçirildikten sonra Demir Han, Hatti Prensesi Elasya ile evlendi. Alpagut Han'ın huzurunda evdeş oldular. Buga Kağan, Hatti Kralı'na yardım eden efendinin peşinden gitti. Hanımız ise Kral Lu ile yola çıktı. Yanlarmda üstatlardan biri vardı. Bizler, Buga Kağan'ı bekledik. Han'ımız bir birlik ve Şu ordusuyla erken yola koyuldu. Buga Kağan, Hatti Şehri'ne geldiğinde, Demir Han ile bir sürtüşme yaşadı. Sonrasında bir Akad Prensi ile obasına yola çıktı. Ordumuza da ben önderlik edip yola koyuldum. Alpagut Han'ımızın gittiği yoldan ilerliyorduk ki bir haber ulaştı."

"Ne haberi?"

"Bir düzlükte... Bir birlik..."

Çabış yutkunuyordu. Gözleri nemlenmeye, sesi titremeye başlamıştı. Ceren Hatun'un yüzü bir anda kireç gibi oldu.

"Söyle!"

"Bir birliğin cansız bedenlerinin olduğu haberi geldi. Hemen oraya gittik. Kandaşlarımız, Alpagut Han ile ilerleyen birlikti. Hepsi zehirlenmişlerdi. Kuyaglarında tek pusat izi ya da kan yoktu. Alpagut Han ve yanmda ilerleyen Borüler, uçmağa varmışlardı."

Bir anda herkes neye uğradığım şaşırmıştı. Ceren Hatun'un ayakları altmdan toprak kayıyor gibi oldu. Budun acıyla ağlamaya, ağıtlar yakmaya başladığında Ceren Hatun'un dudakları mosmor kesildi. Ellerini çabışın omuzla-
rındaki deri kayışlara atıp onu sallamaya başladı. Delirmiş gibiydi.

"Kurtların Hanı öldü mü dersin? Ha! Öldü mü dersin sen!"

"Ne yazık ki hanımım!"

Çabışm başı öne eğikti. Ceren Hatun eliyle adamı sertçe ittikten sonra otağa yöneldi. İçeri girer girmez ortada ne varsa sağa sola fırlatmaya başladı. Yanmdaki hizmetkâr kadmlar onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı. En son eline aldığı bir kabı yere fırlattıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü. Ensesine kadar her yeri karmcalanmıştı sanki. Boş boş bakıyor, kollarından tutup kaldırmaya çalışan hatunlara hiç tepki vermiyordu.

"Olamaz... Borü'mü geri aldım, Alpagut'u mu verdim şimdi? Neden?"

Kendi kendine öylece donuk gözlerle konuşuyordu. Hatunlar onu yumuşak postlardan bir yere oturttular. Hepsine, hiçbir şey olmamış gibi bakıp, "Dışarı çıkın!" dedi sert bir şekilde. Hatunlar onu bırakmak istemediklerini söylemeye çalışırken sertçe bakışlarını kaldırdı.

"Çıkın!"

Çaresiz dışarı çıkan hizmetliler, girişte telaşlı bir şekilde içeriyi dinlemeye başladılar. Ceren

Hatun'un bu acıyı kaldırması zor alacaktı ve her an yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Başını öne eğip, yanmda duran kurt tahtma baktı. Hemen dibinde Alpagut Han'a ait kısa bıçak ve büyük kılıç bulunuyordu. Bunları toy zamanları takardı. Kısa bıçağın kabzası, el oyması gösterişli bir at işlemesiyle hareketlendirilmişti. Eline alıp onu inceledi.

"Önce Bangu Bey... Sonra sen! Oğlumun sevinci bile kursağımda kaldı be Han'ım! Ben sana doyamadım... Yurt sana doyamadı! Şimdi yürek yangın yeri! Elimde senin gururla tuttuğun, budununa gülümseyerek baktığın kısa bıçağın

var. Kaç kere derimi yırtsa, kanımı akıtsa harımı söndürür? Kaç kez göğsüme soksam, acmı dindirir? Kurtlarm Lideri... Yurdun sana doyamadı, ben sana doyamadım!"

Bıçağı kabzasından çıkarmadan dişlerinin araşma koydu. Tahta oturup, ellerini tahtın kolluklarına koydu. Tırnaklarını vahşi bir kaplan gibi olduğu yere geçirdi. Sıktıkça tırnakları morarmaya, çatırdamaya başladı. Öfkeyle ağzında sıktığı bıçak, dişlerini gıcırdatmaya başladı. Nefesi hızlandıkça gözleri büyüdü. Kafası titreyerek/sessizce intikam andı içiyordu. Obanın ağıtları göğe yükselirken, otağdan tek ses çıkmıyordu. Dik ve güçlü durmalıydı.

Bir gece bu kadar uzun ve acı verici olabilirdi. Budun çadırlarına çekildiğinde bastıran sessizlik, saatlerdir olduğu yerde öylece oturan Ceren Hatun'un sessiz çığlığı gibiydi. Önce ellerini çekti tahttan. Tırnaklarının hepsi kırılmış ya da kanamıştı. Ağzında kilitlediği bıçağı çekmek için hafifçe ağzını açtığında çenesi çatırdadı. Öylesine kilitlenmişti ki, tam anlamıyla açamadan bıçağı çıkardı.

Ağzına dolan kan, dudaklarının kenarından sızıyordu. Yıllar öncesine gitti birden usu... Cerdukay Kağan ve Ay sera Hatun'un onu ilk kez bu otağda karşılaması geldi akima. Cerdukay Kağan'm evdeşinin, o eski büyük kadın savaşçınm bir ana sıcaklığıyla yaklaşması geldi gözünün önüne. Bangu Bey'in öğütleri ve sonrasında Aslanların obadan ilk ayrılışı...

Evdeşi Alpagut'un Kurt Diyarı Hanı olarak tahta oturuşundan, Börü'nün doğuşuna kadar her şeyi bir kez daha andı. Ne çok şey yaşamış, ne çok acı görmüştü ama bazı acıların tarifi yoktu. Tamu sanki damarlarında kaynıyordu.

Bir bıçak, yüreğini baştan sona yarıyor, o inledikçe daha da derine batıyor gibiydi. Yalnız değildi ama tini artık eşsiz kalmıştı. Bu düşünce, bu içi doldurulamaz boşluk, onu yok edecekmiş gibi geliyordu.

Şafak sökene kadar gözlerini hiç kapatmadan öylece duran Ceren Hatun, günün ilk ışıklarında sakçılara seslendi. Hızla karşısına gelip selam veren iki ere, "Tüm diyara yaym! Alpagut Han'ın yuğ töreni yapılacak! Uzak diyarlara kartal- ! larla haber salm. Acun susacak ve Alpagut Han anılacak. Gelecek dolunayda, Kurtlar, liderini uğurlayacak!" dedi.

Sakçılar, başları yerde, "Emredersiniz hanımım!" dedikten sonra çıktılar. Parmakları ve kanlı çenesi dikkatlerinden kaçmamıştı. Hizmetkârlara hanımlarına bakmaları için haber gönderdikten sonra ulaklara durumu söylediler.

Gün tepeye varmadan, onlarca atlı ulak Kurt Otağı'n- dan yola koyuldu. Yaslarmı belli etmek için hepsi kara giyinmişlerdi. Bayraklar düşürülmüş, toylar iptal edilmişti. Tüm hanlar ve ticaret yolları, Alpagut Han'ın yuğ törenine kadar kapatılmıştı.

Ceren Hatun, hizmetkârlardan biri içeriye girmek üzereyken eliyle çıkmasmı işaret etti. Elindeki çorbayla tekrar dışarı çıkan kıza baktıktan sonra geriye yaslandı. Donuk gözlerle, ortadaki sönmek üzere olan ateşe baktı.

"Ben sana doyamadım Han'ım! Ocağımızın ateşi gibi bir gecede tinim tükenmeye, külle kaplanmaya yüz tuttu. Ah Alpagut. .. Kancık pusulara düşen yiğidim! Öcün öyle bir alınacak ki acun böyle bir öcü bir daha unutmayacak!"

Aybar Han

Ertesi günün şafağında, Mayda'nın izinde ilerleyen Aslan Ordusu ileride zayıf, kara dumanların yükseldiği bir tepeliğin yanından geçiyordu. Önden giden gözcü erlerden ikisi hızla Mayda'ya doğru geldi. *

"Hanımım... Dün gecekiler saldırmış olmalılar."

"Canlı kimse var mı?"

"Orman kenarına kaçmış birkaç ihtiyardan başka kimse yok."

Bu sırada Tendübay Kağan, "Konçuy Mayda!" diye seslendi. Savaşçı konçuy hemen Kağan'ın yanma geldi.

"Erlerin ne buldular?"

"Kandaşlarımızdan olan iki küçük obaya saldırılmış. Dünkü barbarların işi olmalı."

Tendübay Kağan, Günseli'ye doğru dönüp, "Çoğa ile bakın!" diye emir verdi. Çoğa, başıyla Kağan'mı onaylayıp kara atını hareketlendirince Günseli ve Kargalar da peşine takıldılar. Mayda,

Çoga'nın hemen ardından on kadar erini alıp hareketlendi.

Tendübay Kağan, orduya kısa süre dinlenmesini emrettikten sonra atından indi. Yanma gelen Ulu Bilge'ye, az ilendeki şırıltısı gelen ırmağa doğru gelmesini işaret etti. İkili yavaş adımlarla ırmağa doğru yürürken kamın yüzündeki gerginlik, Kağan'm canını gün geçtikçe daha da sıkıyordu.

'Günlerdir tek söz etmezsin Ulu Bilge. Yoksa hülyalarında mı kayboldun?"

Etmek istemem Kağan'ım."

Neden? Önceki gece göğe baktığını da gördüm. Işıklar bize ne söyler?"

Ulu Bilge yaklaştıkları ırmağın kenarına yavaşça çöktü. Kağan ayakta onu izliyordu. Damarları belirgin elini suya sokup, ağzına bir avuç su aldı. Çenesinden akan damlaları sıvayıp, ayakta duran Tendübay Kağan'a başını salladı.

"Görürüm Kağan'ım... Çok şey görürüm."

"Anlat o zaman!"

"Acunun bu ormanlarına her elim dokunduğunda aklıma, tinler acunundaki kürek çekişim gelir. Buradaki su dingin, hayat dolu ve huzurludur. Orası ise asi, ölüm kokan ve huzursuz edici bir yer. Küreklerin sesini duyuyorsam bir sıkıntı yoktur ama başka sesler kulağıma üflerse, bu iyi değildir."

"Kiminle konuştun? Şu bahsettiğin Nordaklarla mı?"

"Hayır, onlarla birlikte olan üç güçlü tinle konuştum. Bana gelmememizi söylediler. Hem de defalarca!"

"Senden güçlüler mi?"

"Hayır sanmam ama sıradan büyücü değiller. Babil üstatlarında hissedilebilecek kadar varlıkları rahatsız ediciydi."

"Devam et Ulu Bilge!"

Aklar düşmeye başlamış uzun saçlarını elleriyle toplayıp arkaya attı. Kağana yaklaşıp etrafı süzdükten sonra kaşlarını çattı.

"Hissettiklerim iyi değildir Kağan'ım. Daha yoldayken içime oturan sızı, sonrasmdaki bu tehdit ve Almila'nm kaçırılması iyi değil. Bizi bekleyen düşmanın savaşlarını görüyorum. Güçlü ve korkusuz olduklarını görüyorum."

Tendübay Kağan hafifçe sırıtıp, "Her düşman güçlüdür fakat biz gücümüzün farkmda olduğumuz için onları ezeriz!" dedi.

"Öyle değil! Öyle değil!"

Kam delice kafasmı salladı. Nefes nefese tekrar etrafa baktı.

▪

"Bunlar... Bunlar Kağan'ım, bizim gibi korkusuzlar! Gördüğüm sadece kanda çırpman aslan sürüsü! Çok dikkat etmeliyiz! Çok!"

Tendübay Kağan, yere çöküp ırmağm başında ileri geri sallanarak bir şeyler mırıldanan kamı izliyordu.

"Nasıl bir tamuya düştük, Tengri bilir!" diye söylendi.

Bu sırada Çoğa, Mayda, Günseli ve Kargalar, obalardan birine girdi. Mayda'nın iki eri, üç yaşlı adamın başmdaydı. Biri yaralıydı. Kurtarılma şansı kalmamış gibiydi. Zor nefes alıyor, ihtiyarlıktan buruşmuş boynu, zor yutkunuşunun etkisiyle kasılıyordu. Çoğa, saldırıdan sağlam çıkmış ihtiyarlardan birine baktı.

"Ben Komutan Çoğa! Aslanların ordubaşıyım! Anlatın, burada ne oldu?"

Mayda, Çoga'nm kendinden emin konuşmasını izlerken, Günseli eliyle işaret verdi. Kargalar obanın dört bir yanma dağılmaya başladılar. Adam, yaşlılıktan matlaşmaya başlamış gözlerini Çoga'ya kaldırıp kocaman açtı. Titrek bir sesle, Kurt Diyarı mı?" diye heyecanlamp, Çoga'nm yanına koştu.

Çoğa, aniden bacağına sarılıp ağlamaya başlayan ihtiyara şaşkın gözlerle bakıyordu. Diğer ihtiyar ise Tengri'ye algış- lar ediyor, gözyaşları döküyordu. Günseli olan biteni izlerken Mayda atmdan atlayıp, Çoga'nm bacağına sarılan ihtiyarm omuzlarından tuttu ve onu geri çekti. Çoğa kaşlarım çatarak, Ne yaparsm ihtiyar? Neden ağlarsm? Ölmek üzere olan diğeri için mi gözyaşı dökersin?" dedi.

Mayda'nm geriye çekip oturttuğu ihtiyar, "Sizi o kadar Çok bekledik ki yiğidim! O kadar çok..." dedi. Boğazı düğümlendiği için sözlerine devam edememişti. Diğeri hemen söze atıldı.

'Burada o kadar az ve güçsüz kaldık ki umudumuz tükenmeye başladı. Her şeyi, herkesi yok ettiler. Vahşi hayvan-
lar gibiler. Kandaşlarımız bizi unutursa ölmek değil, unutulup böyle vahşilere yem olmak bizi yıkardı! Bundan ağlanz yiğidim. Beklenenler, sizler geldiniz! Adaletin pusatlan geldi!"

Çoğa bu sözler karşısında öylece duruyordu. Kara atından inip, "Merak etmeyin, bundan sonra akacak tek kan, onlarınki olacak!" dedi ve obaya yürümeye başladı. Günseli de peşinden atlayıp hemen yanma koştu.

"Obada ne yapacaksın Çoğa? İhtiyarları alıp yolumuza devam edelim."

Bu sırada Mayda, erlerine ihtiyarlarla ilgilenmelerini söyleyip Çoğa ve kız kardeşinin peşinden koştu.

"Görmem gerekli!"

"Neyi?"

Çoğa hiçbir şey söylemeden yürüyordu. Kapkara bir yığının yanma gelip pusatmı çıkardı. Yanmış bir at arabasının kalıntıları olduğu, kararmış demir şeritlerden belliydi.

"Bir at arabasıyla kimler kaçmak ister Günseli?"

Mavi gözlerini kül yığınları arasına diken savaşçı kadın, "Kimler?" diye sordu.

Kılıcıyla küllerin arasım yoklayan Çoğa bir anda durdu. Mayda, onun ne yaptığını çözmeye çalışıyordu.

"Senden fazla ölüm gördüm Günseli. Ölümün her türlüsünü gördüm. Hatta yağılara yaşattım da! Bir cenkteki en onursuz şey nedir bilir misin?"

"Masumları ve korunmasız durumda olanları öldürmektir."

Çoğa bir anda kılıcım havaya kaldırdı. Küllerin dağılışıyla küçük bir kemik parçası havaya fırladı. Tekrar düştüğünde külün üzerindeydi. Pusatını tekrar yerine sokan Çoğa, kaşlarını çatıp dişlerini sıktı.

"Küçük balaları, daha sütten kesilmemiş kuzu gibi za
rarsız canları öldürmektir. Vahşice, onursuzca canlarına kıymaktır! Bu daha yeni yürümeye başlamış bir balanm bacak kemiği. Yaşlılar ve çocuklar saldırıdan at arabalarıyla kaçırılır. Onlara bile izin vermemişler. Yakmışlar!"

Günseli bir anda buz kesti. Mayda duran kemiğe bakıyordu. Hızla pusatmı çıkarıp küllerin arasını yoklamaya başladı. Günseli çevresindeki Kargalara külü dağıtmalarını emredince, gittikçe daha çok kertik ortaya çıktı. Küçücük, avuç içi kadar kafatasları çoğaldıkça Mayda'nm nefesi öfkeyle hızlanmaya başladı.

"Hiçbirine acımayacağım Günseli," dedi Çoğa. "Bazen öyle bir an gelir ki hiç yapmayacağın bir şey yaparsm. Tereddüt edersin. Ben bile tereddütte düştüm bir zamanlar. Ne kadar ileri gidebilirim dedim. Sonra kendime, sınırlarım olmaması için bir yol buldum. Bana bir neden gerekli! Bu gördüklerimden sonra tereddüt etmem mümkün değil. Şimdi, neler yapabileceğimi Kağan'ım bile tahmin edemez! Hatta senin neler yapabileceğini de artık kimse tahmin edemez."

"Evet, artık edemezler!"

Günseli'nin gözleri nemlenmiş, öfkeyle kocaman olmuştu. Mayda'mn göğsü, hızlı hızlı aldığı nefesle inip kalkıyordu. Derin bir nefes alıp, "Dönelim, ihtiyarları da yanımıza alalım," dedi. Çoğa, parlak kara saçlı güzel savaşçının yanma gitti.

"Yaralı olanın acısına son ver! Diğer ikisini alalım."

"Yaralı ve yaşlı bir adamı burada mı bırakacağız?"

"Kurtulamaz. Gittiğimizde bile çoktan elleri buz tutmuş °lur. Boşa ıstırap çektirme."

'Ben hem yaralı hem de yaşlı birine kılıç saplayamam!"

"Ben hallederim! Çok yaptım!"

Çoğa arkasını dönüp hızla atma doğru ilerlerken Mayda °nun peşinden koşup kolunu tuttu. Tüm Kargalar, Mayda'ya odaklanmış hâldelerdi.

"Yapmayacaksın!"

Çoğa gülümseyerek gök gözlerine baktığı konçuya derinden gelen bir sesle, "Kurt Diyarı'nın Kasabı yurduna geldi. Kurtarılamaz hâle gelmiş bir adamın kalbine kılıç sokmamdan rahatsız olacaksan, cenkte benden çok uzakta dur. Hele ki elime canlı yağı geçerse, göreceklerin kâbuslarm olabilir konçuy! Şimdi atma bin ve bizi Han'ına götürmek için orduya dön. Bu iş uzarsa Tendübay Kağan oldukça öfkelenir!"

Mayda şaşkın bir hâlde Günseli'ye baktı. Başıyla, "Gidelim" işareti yapan kadın savaşçıyla yürümek üzereyken bir anda durdu. Arkasına dönüp, "Senin içinde canavardan başka bir şey yok mu Komutan Çoğa?" dedi.

"Varsa da çıkmamasmı dilerim! Ben görebileceğin en vahşi canavarım Mayda! Kurt Diyarı'nın Çogası'yım. Ben; karanlığım!"

Mayda hiçbir şey demeden Günseli ile birlikte atma atlayıp, erlerine iki sağlam ihtiyarı arkalarına almalarını emretti. Yerde yatan ve kıvranan ihtiyara bakıp, erlerinden birine, "Ellerine bak, soğuk mu?" diye sordu.

Er anında emri yerine getirdikten sonra, "Evet, hanımım," diye yanıt verdi. Günseli kaşlarmı kaldırıp başını salladı.

"Çoga'yı dinlemelisin Mayda. Onun gördüğü savaşlardan yarısını bile bu koca topraklar görmemiştir."

Orduya doğru yola çıküklarmda geride kalan Çoğa ihtiyarın başına dikildi. Eyerinden tuttuğu kara atı ile ifadesiz bir hâlde ihtiyara bakıyordu. Acıyla kıvranan yaşlı adam, "Beni de al savaşçı!" diye söylendi.

"Merak etme, acına son vereceğim. Sadece senin değil, bu topraklarm taşlarma sinmiş acı çığlıklara da son vereceğim!"

Kılıcının birini çekip, hızla adamın kalbine soktu. Derin

dır soluk alıp can veren ihtiyarı izledikten sonra geri çekti. Ucundaki kanı ihtiyarın üzerine sürüp yerine soktu. Atına bindikten sonra ardında yok olmuş obaya bir kez daha bakıp, hızla ordusunun başına döndü.

Ordu hareket hâlindeyken onları yakalayıp Tendübay Kağan'ın yanma gelen Çoğa, "Herkesi katletmişler Kağan'ım. Acımasız ve vahşiler," dedi. Bu sırada Mayda'mn arkaya doğru dönüp onu çatık kaşlarla izlediğini fark etti.

"Günseli söyledi Çoğa. Bunlar kimlerse, sanırım yurtsuzlar gibi kuruyana kadar devam etmemiz gerekecek"

Çoğa başını sallayarak Kağan'ım onayladığında kendisine bakan Mayda'ya kilitlendi. İhtiyarı öldürdüğü için öfkeliydi. Hafifçe sırıttığında, gece gibi ipek saçlarını savurarak önüne dönen konçuyu izledi.

"Savaş zamanı göreceklerinden sonra eminim yüzüme bir daha bakmaya korkacaksın güzel konçuy."

Hafifçe mırıldanışı Kağan'ın dikkatini çekmişti. Konçuya baktığını görünce, kaşlarını kaldırıp yoluna devam etti.

***

Almila, gözlerini hafifçe araladığında baş aşağı hâlde sallandığını fark etti. Bir omuzda taşmıyordu. Ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu artık uyuşmak üzere olan uzuvlarından anlıyordu. Başını hafifçe yana çevirdiğinde kayalık bir yerden çıktıklarını fark etti. Diğer tarafta kendi gibi taşman dört kadın savaşçısı vardı.

Hamle yapmak için hareketleneceği sırada kendini taşıyan güçlü savaşçının, "Geldik!" sözüyle birden durdu. Ön tarafı göremese de kendilerine yaklaşmakta olan atlıların oldu- §Unu hayvanların sesinden anlıyordu. Ses daha da yaklaşıp diplerinde durduğunda gelenlerden biri, "Ganimet mi?" diye tek ve net bir soru sordu.

"Evet, Nordaklar için!"

"Kim? Kurtlardan mı?"

"Evet, onlara gelen büyük bir ordudan, biri komutan olabilir. Diğerlerine emir veriyordu."

Bu sözden sonra Almila çevreye bakmaya başladı. Her tarafta kendileriyle savaşan adamlar gibi güçlü savaşçılar vardı. Vahşi kahkahalarını duyuyor ve kendilerine bakışlarını izliyordu. Bir süre böyle devam ettikten sonra daha ileride bulunan birliklerin seçkinleştiğini fark etti. Daha iyi giyimli, hatta gösterişli kürklere sarılmış, vahşi davranmayan adamların arasmdan geçiyorlardı. Yere döşenmiş duman rengi zeminden, taş bir yapıya girdiklerini anladı. İçerisi oldukça soğuktu. Birkaç merdiven çıktıktan sonra sıcaklığın ve çevredeki alevlerin ışığının arttığını fark etti.

Bu yürüyüş ne kadar sürecek diye düşünürken koca bir kapmın gıcırtıyla açılışını duydu. Işık yetersizdi. Sadece zemini ve karanlığın içinde belli belirsiz duran muhafızları görebiliyordu. Birden kendini sert bir şekilde yerde buldu. Düştüğü yerden doğrulmak için hareket edeceği sırada kendini taşıyan savaşçı onu ayağa kaldırdı. Ayakları bağlı olduğundan dik durması için onu omuzlarından tutuyordu. Öfkeyle ileri geri hareket edip, ellerini çektirdiği savaşçıya baktı. Solunda dört bürküt, ona bakıyordu.

Tam karşıdan gelen ayak seslerini dinledi. Büyük, tahta kapı aralandığmda karşıdan gelen dört gölgeyi izledi. Yaklaştıklarında üçünün erkek, birinin kadm olduğunu gördü. Aralarından birini tanıyor gibiydi. Sanki daha önce yüzünü görmüştü. Tanıdığını düşündüğü tek gözü kör ve beyaz bir taşla göz çukuru doldurulmuş adam ona gülümsüyordu. Ortadaki açık tenli ve mavi gözlü adam, daha da yaklaştı. Başındaki tacı fark ettiğinde gülümsemeye başladı.

Sağında duran diğer iki savaşçıdan kadm olanı sertçe bir tokat atıp Almila'yı yere düşürdü. Tekrar arkasındaki savaşçı
onu kaldırıp doğrulttu. Yere tüküren Almila kendine bakan kadma hırsla dişlerini sıktı.

"Kralın karşısmda aptal gibi gülümseme!"

"O senin kralm! Hatta ölü bir kral!"

Kadm tekrar hareketleneceği sırada kral eliyle durmasını işaret etti.

"Ben Kral Ame. Nordakların son kralı ve bu toprakların en büyük fatihiyim! Barbaleri bir yumruk yapıp, geçtiğim her yeri kasıp kavuran gücüm! Buraya bizim için geldiğinizi biliyorum. Söyle bana, kimsin sen?"

"Buraya senin için değil, kandaşlarımızı kim katletmeye çalışıyorsa onun için geldik. Şu bahsettiğin Nordaklar ya da dışarıdaki vahşiler... Bizim için herkes aynıdır. Krallık, ordular ve geri kalan her şey aynıdır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki burası da, yürüdüğün ve aldığın her karış toprak da Kağan'ımızın emriyle kana bulanacak! Ne sen ne de başka biri ortada kalacak. Bu yüzden kimin kral ya da savaşçı olduğu bizim için önemli değil. Hepinizi tamuya göndereceğiz!"

Vadim'e bakan kral, "Onu tanıyorsun değil mi Vadim?" diye sordu.

"Evet Kral'ım. O Bürkütlerin komutanı, Kurt Diyarı Ha- nı'nın kızı olan Asena'nın en yakmmdaki savaşçı. Börükan konçuyunun eli koludur!"

Almila adamı süzerek, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Hatırlamıyorsun değil mi? Günseli'nin gazabından kaçıp biraz daha içlere doğru yöneldiğimizde sen ve Bürkütle- rırı birliğimin neredeyse yarısını yok etmiştiniz. Tekrar kara- yana dönmüştük."

"Yurtsuz köpek!"

"Evet, bize taktığınız ad tam da buydu."

Kral yavaş adımlarla Almila'ya yaklaştı.

"Buraya kadar geldim komutan. Çünkü Kağan'm ve ordusunun haberini aldım. Yakında onunla yüz yüze görüşeceğim. O zamana kadar yaşayacaksın. Sonrasma o karar verecek!"

Almila gülümsemeye başladı. Küçümser gözlerle kralı süzüyordu.

"Yine neye gülümsüyorsun komutan?"

"Beni ölümle korkutacağını sanmana gülüyorum! Ondan karşılık olarak her ne isteyeceksen, Kağan'ım asla ama asla vermeyecektir."

"Demek onun için bu kadar değersizsin!"

"Hayır, bizde kağanlar da savaşa en önde katılır. Yani ölüme kendileri yürürler. Bir komutanm ölümünün karşılığında kendi canlarını ortaya koyup, bunu yapan herkesin ruhunu tamuya gönderirler. Neyle karşı karşıya olacağın hakkında tek bir fikrin bile yok!"

"Vadim yeterince anlattı."

"Bence anlatmamış. O kadar uzak diyarlardan buraya kadar kaçan bir yurtsuzun atladığı şeyler olmalı. Savaşçıların güçlü görünüyorlar. Belli ki iyi de besleniyorlar ama sen acunun en iyi savaşçılarıyla karşılaşacağının farkında değilsin."

"Onlar, bu toprakların en vahşi savaşçıları!"

"Karşındakiler de avda ayı öldüren avcılar değiller! Onlarca savaşta katliam yapan korkusuzlar!"

Kral bir anda durdu. Ardındaki üç savaşçının yüzü gerginleşmişti. Almila kahkaha atarak kralm yüzüne baktı.

"Ahmak hayvanlarla dolu sürün, aslanın pençelerinde paramparça olacak!"

Kral, donuk bakışlarla Almila'yı süzdü.

"Kim olduğumuzu, nasıl savaştığımızı hiç bilmiyorsun. Freda!"

Saçları tepeden arkasına kadar örülü, atik yapılı kadın savaşçı ileri çıktı.

“Bu komutanın biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Sessizliğe ve biraz da düşünmeye!"

Kral, Almila'dan uzaklaşırken Freda, belinden çıkardığı eğimli bıçağını havaya atıp bir kere döndürdükten sonra geri tuttu. Almila'nın hemen yanındaki bürkütün önüne gelip gülümsedi.

"Hayır!"

"Ne o Almila? Yoksa ölümden mi korkuyorlar?"

Freda sözü biter bitmez bıçağmı hızlı ve sert bir şekilde kadın savaşçının boğazına sürdü. Fışkıran kanlarla ayakta öğüren bürküt, Almila'nm bağırışlarıyla yere düştü. Savaşçısının titreyerek, yattığı zemine yayılan kanmı izleyen Almila, iplerinden kurtulmak için çabalıyordu. Ardındaki savaşçı sıkı sıkıya onu tutmuş, her bağırıştaki zıplamasında onu dik tutmaya çalışıyordu. Freda tekrar kanlı bıçağını havaya atıp döndürdükten sonra bir sonraki bürkütün de sertçe boğazını kesti. Yine aynı hızla geriye çekilip diğer bürkütün etrafında bir daire çizdikten sonra bıçağını onun da kalbine sapladı.

"Bağır komutan! Bağır! Seni uzun bir sessizlik bekliyor!"

Freda, öfkeyle bağırıp çağıran, tehditler savuran Almi- la'y[1] izleyerek yerine geçti. Kral, parmağıyla götürülmesini emrettikten sonra tekrar kapıya yöneldi. Vadim, temkinli bir Şekilde, "Kralım," dedikten sonra bekledi.

"Akima takılan nedir Vadim?"

"Ne zaman harekete geçeceğiz?"

"Neden soruyorsun?"

"O, Bürkütlerin komutanı Kral'ım. Ne yapacağı belli ol- naaz. Bir an önce..."

Bir anda sözü kral tarafından kesildi. "Korkuyor musun?"

"Hayır, ama onları iyi tanıyorum."

“Tek başına kalmış bir kadın savaşçı, buradan nasıl çıkabilir?"

"Bilmiyorum, düşünmek istemiyorum ama başmda bekleyen muhafızların sayısı daha fazla olmalı."

Kral bir anda durup, "Merak etme Vadim. Kimse kaçamayacak ama düşünmek istersen yakında karşı karşıya geleceğin eski düşmanlarını düşün. Onlarla savaşacaksın. Bak, ele geçirdiğimizde burası Amisonya askeri kaynıyordu. Bize korunaklı bir yer lazımdı. Hâlâ duvarları kan kokuyor. Gece boyu düşün Vadim. Ya başka duvarlar senin kanın kokar ya da Kurt Diyarı'na, ardına vereceğim dev bir birlikle öç almaya gidersin. Seçim senin!"

Vadim'in gözleri bir anda açıldı.

"Her zaman hizmetinizdeyim Kral'ım ve korkmuyorum!"

"İyi!"

Kral ve yanmdaki savaşçılar yemek masasma doğru ilerlerken Almila, karanlık ve oldukça pis kokan, tepeden ışık alan dar bir odaya atıldı. Tepesindeki dört demir parmaklığın yakınından sesler geliyordu. Askerlerin dışarıda olduğum, kapının önünde dört muhafızm bulunduğunu biliyordu. Biraz önce kaybettiği savaşçılarının ruhları için Tengri'den kut dilerken, buradan nasıl çıkacağını düşünmeye başladı. Kendini kapana kısılmış bir kurt gibi hissediyordu. Öfkeli, acımasız ama bir türlü hareket edemeyen, yaralı bir kurt!

***

Asena, içinde andasını kaybetmiş olmanın hüznüyle atını sürüyordu. Tendübay Kağan'm ordusuyla kandaşlarının obasına varmak üzereydi. Obanın girişinde boru sesleri ve sevinç çığlıkları yükseliyordu. Mayda, erlerine bir şeyler söyleyip atını yavaşlatarak, Tendübay Kağan'm yanına gelmesini bekledi.

"Hoş geldiniz Kağan'ım!"

Bu sözünden sonra atını Kağan'm atından iki adım geriye çekerek sürmeye başladı. Çoga'nm hemen yanmda yer açıldı.

"Hoş bulduk Konçuy Mayda!"

Tendübay Kağan etkileyici kara atıyla obaya girmek üzereyken, kendilerine rehberlik etmiş olan erler, Mayda'nm emriyle iki yana sıralanmış bekliyorlardı. Atlarmm üzerinde kılıçlarım çıkarıp havaya kaldırdılar. Onlar Kağan ı selamlarken, oldukça büyük ve geniş bir alana yayılmış olan oba

budunu da iki yandan alkışlarla Aslanların liderini karşılıyordu. Çoğa, yanmda ilerleyen Mayda'ya bakıp, "Kandaşlarımızın coşkusu, onca yolun yorgunluğunu bir anda yok etti, dedi. Mayda, kiraz dudaklarıyla gülümseyerek başını salladı.

"Biz aynı kandanız Komutan Çoğa. Şimdi tek yumruk olmanın coşkusudur bu. Burada gördüğün her çadırda aşm, her demircide pusatın, her ateşte başköşen vardır."

Çoğa, sert ifadesini hiç bozmadan kendine el sallayanları, Kağan'ı hayranlıkla izleyenleri elini yüreğinin üzerine koyarak selamlamaya devam etti. Tepesinde kazayağma benzeyen üç beyaz okun, gök rengi kumaşta dalgalanan bayrağm olduğu büyük otağa yaklaştıklarmda, iri yarı, kara sakallı bir adam onları bekliyordu. Yanmda kendisi gibi oldukça iri cüsseli muhafızlar onarlı şekilde iki yana dizilmişlerdi.

Küçük kara gözlerinde umudun parıltısı vardı. Omuzlarına inen, gözleri gibi kara ve düz saçlarında gezinen rüzgârda uzun zaman sonra atalarının fısıltısı vardı. Kaim kaşlarmı kaldırıp, atmdan atlayan Tendübay Kağan'a kollarmı açan Aybar Han, "Hoş geldiniz kandaşlarım!" dedi.

Tendübay Kağan, kendine yaklaşan adamın aniden sarılıp sertçe sırtma vurmasıyla biraz şaşırsa da, o da aynısmı yaptı.

"Ben Tendübay Kağan. Cerdukay'm en büyük oğlu, Aslanların lideri ve kızılyanın muhafızıyım. Kurt Diyarı Ham Alpagut Han'ın buyruğuyla kandaşlarımıza yardıma geldim."

"Ben Aybar Han. Bu topraklardaki Kurtlarm Ham'yım. Hoş geldin Tendübay Kağan, şeref verdin! Burası da senin yurdundur! Seni otağımda ağırlamaktan onur duyarım."

Aybar Han, eliyle Tendübay Kağan'a otağı gösterdi ve yavaş adımlarla yürümeye başladılar. Çevreden gelen yüzlerce er orduya yardım etmeye başlarken Çoğa, "Barslar!" diye seslendi ve parmağıyla havada bir yuvarlak çizdi.

Barslar atlarından inip yaya erlere hayvanlarını verdikten sonra otağm etrafında geniş bir çember oluşturdular. Aybar Han'm muhafızları, böyle hızlı hareket edebilen savaşçıları hayretle izliyorlardı. Mayda atından inmiş, Barsları kontrol eden ve biriyle konuşan Çoga'yı izliyordu.

Konuşmasınm bittiğini fark edince onun yanma yaklaştı.

"Merak etme Çoğa, burası güvenlidir. Biz kandaşız."

"Yaşadığınız yer güvenli değil Mayda Hatun. Nerede olduğumuz önemli değildir. Acımasız Cerdukay'a andımdır; nerede olursak olalım, Tendübay Kağan'ı koruyacağım. Şimdi anladın mı? Erler..."

"Erlere bakılıyor Çoğa merak etme."

Çoğa başmı sallayıp kendinden uzaklaşırken Günseli, Asena ile dinlenecekleri yere doğru yürüyordu. Bürkütler ve Kargalar, beraber hareket etmeye alışmışlardı. Tendübay Kağan ise otağda Aybar Han ile karşı karşıya oturmuş, kendilerine getirilen taze kımızı yudumlamak üzereydi. Aybar Han, kımızı havaya kaldırıp, "Kandaşlarıma!" dedi.

"Kandaşlarımıza!"

Tendübay Kağan da aymsını yaptıktan sonra birer yudum aldılar. Aybar Han, "Yolda Amisonyalı muhafızlara

denk geldiniz mi?" diye sordu. Tendübay Kağan gülümseyerek bir yudum daha aldı.

"Denk gelmek mi? Amis şehrine bile girdik."

Aybar Han kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla, "Nasıl?" diye sordu.

"Komutanım Çoğa onları uyarmak için Amis şehrine gitti. Kurt Diyarı'mn en namlı savaşçısıdır fakat işler istediği gibi gitmediğinde, ihtiyar kraliçeyi kaçırıp şehirden çıkmayı başardı. O şehre bu korku yeter sanırım.

Aybar Han ellerini coşkuyla şaklatarak, "Vay yiğidim! Sonra?" diye sordu.

"Sonra orduyu da görünce çekindiler sanırım. Arkamızdan gelen olmadı ama yolda komutanlarımdan biri kaçırıldı. Şu barbarlar tarafından. Mayda son anda yetişmiş ama yine de nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Mayda benim bacımdır. Babamız uçmağa vardıktan sonra ben hanlığa, o da komutanlığa geçti. Gözü kara bir savaşçıdır. Komutanına üzüldüm Tendübay Kağan. Barbarlar her yerdeler. Bir leşince çok tehlikeli oldular. Komutanını bulacağız. Hatta biz bulmadan eminim onlar haber göndereceklerdir. Böyle bir ordunun geldiğinden haberleri vardır.

Tendübay Kağan önlerine konulan ceylan etine ve sıcak ekmeğe baktı. Hizmetkârların çıkmasını beklediği belliydi. Sonra sıkkın bir nefes verip, "Hatti Diyarı'nda büyük bir savaş başlamak üzereydi Aybar Han. Savaşın sonu geldi mi, geldiyse ne oldu? Bilmiyorum. Bu yüzden buraya sadece ben gelebildim," dedi.

"Hatti Kralı Şirdanla mı?"

"Evet, onunla."

"O bir kaçıktır. Onun adını gemilerle erzak getiren paralı savaşçılardan çok duydum."

"Tengri Kurt Ordusu'nun yardımcısı olsun."

Ceylan etinden koparıp iştahla çiğnedikten sonra yemeğine bakarak konuşmaya devam etti.

"Bu barbarlar... Tahmini kaç kişidir?"

"Sayılarını tam olarak bilmiyorum. Önceden muhafız birliklerimi gördükleri yerde kaçarlardı. Birer sıçan gibi yer altında saklanır veya karayandaki soğuk topraklarda yaşarlardı. Aslında hepsi balıkçıdır. Güçlü savaşçılardır ama ordu olmak gibi bir özellikleri yoktu. Ta ki Nordaklar denilen seçkin oğuş ortaya çıkana kadar."

"Ordu olduklarında en fazla kaç kişi gördün? Kuyagları, pusatları, atları... Ne durumdadır?"

"Gayet iyi durumda! Amisonya ile beraber üzerimize geldikleri için de sayımızın gittikçe azaldığını biliyorlar."

"Ya şu Nordaklar dediklerin, bu Nordaklar kimlerdir Aybar Han?"

Ağzını silip, başını sallayarak kımızın kalanmı tepesine diken Aybar Han birden ciddileşti.

"Bunlar karayandaki barbarları büyük zaferlere ulaştıracağı düşünülen bir oğuş. Diğerlerinden daha seçkinler. Ormanda, kara sarmaşık diye anılan bir yerde doğup büyürler. Kolunda iz taşıyan bir çocuk varsa, belli bir yaşa geldiğinde tahtı devralır. Tahtta oturanlar hayattaysa kendilerini ateşe atıp sonsuz huzura giderler. Ordularında savaşanlar öldüklerinde, tek gözlü tanrılarının muhteşem şehrinde yaşayacaklarına inanırlar."

"Yani ona ölümüne bağlılar."

"Evet, en önemlisi de Nordaklara yardım eden, tinsel gücü çok büyük olan üç gölge var."

"Gölge?"

"Yani er kişi mi, hatun kişi mi kimse bilmez. Yüzleri kara bir maskeyle kapalıdır. Kara cübbe giyerler. Lanet ve uğursuzluk saçarlar. Ordudaki etkileri çok büyüktür. Kehanetler- ***da*** bulunup, zaferleri anlatırlar. Nordaklar için acunun krallığını hazırladıklarını haykırırlar."

"Bakalım Ulu Bilge'yle karşı karşıya geldiklerinde ne yapacaklar? Utkudan mı, yoksa yok oluştan mı bahsedecekler?"

Aybar Han gözlerini kısıp, "Ulu Bilge kim?" diye sordu.

"Yakında tanırsın Aybar Han. O zaman ne dediğimi anlarsın."

Gülümseyerek ettep bir parça daha alan Tendübay Kağan lokmasını yuttuktan sonra, "Ben

buraya savaşmaya gelmedim Aybar Han, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Şaşkm hâlde bakan Han, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Barış yapmaya mı geldiğini dersin kandaşım?"

"Yok, bu ormanı dipten temizleyeceğim. Kan kokusunu rüzgârlar bir kış boyunca her yana taşıyacak. Öyle bir ölüm gelecek ki, ırmaktaki balıklar bile kandan göç edecekler!"

Aybar Han, gözleri parıldayarak bakan Tendübay Ka- ğan'a gülümsedi.

"Benim de istediğim tam olarak bu Tendübay Kağan!"

İkili gülümseyerek aşını kaşıklamaya devam etti. O gün budundaki çocuklar, çok uzun zaman sonra ilk kez korku yerine umudu hissettiler. İlk kez içten gülümseyerek, aşlarını iştahla kaşıkladılar.

Kara Haber

Aslan Obası'nda yeni günle beraber ufukta görünen ulak, gözcü erlerden biriyle Kayra Hatun'un otağına doğru ilerliyordu. Buga Kağan ise kendisi için kurulmuş dev otağında Akad Prensi Nanum ile sohbet ediyordu. Ulak, obayı bir mızrak gibi yararak gözcü erle aslanın otağmm önünde durduğunda muhafızlardan biri yaklaştı.

"Buyur kandaşım."

"Kurt Otağı'ndan haber vardır. Kayra Hatun'a hemen bildirmeliyim."

Muhafız koşarak otağdan içeri girdi. Kayra Hatun, gülücükler saçarak sağa sola koşuşturan Günkut ile oyun oynuyordu. İçeriye giren muhafızm, "Kurt Otağı'ndan ulak geldi hanımım," demesiyle içine bir sıkkınlık geldi. Evdeşi Tendü- bay ile ilgili kötü bir haber gelmesinden korktuğu için diken üzerindeydi.

"Hemen içeri alın!"

Muhafızm çıkmasıyla kız kardeşine Günkut'u da dışarı çıkarmasını söyledi. O sırada ulak içeriye girip baş kesti. Kobrat da Kağan'ma bir ulağın geldiği haberini veriyordu. Ulak, karşısında merak bekleyen Kayra Hatun'a elindeki tirşeyi verdi. Tedirgin hâlde tirşeyi açan Kayra Hatun, ulağın sözleriyle sarsılmak üzereydi.

Bu sırada Buga Kağan otağından çıkmış, Akad Prensi ve Kobrat ile Kayra Hatun'un yanma yürüyordu.

Ulak, yutkunup, "Börü Han'ın oğlu, Gökte Doğanların Lideri, Kurt Diyan'nın Efendisi Alpagut Han uçmağa varmıştır! Tören için herkes Kurt Otağı'na gelecektir! Kurtların Efendisi için algış edilecek ve kurultay yapılacaktır!" dedi.

Buga Kağan o sırada içeri adım attı.

Kayra Hatun gözlerini kocaman açmış, öylece ulağa bakıyordu. Birden ayağa kalktı.

"Sen ne dersin? Nasıl... Kim?"

Buga Kağan şaşkın bir hâlde, "Neler olur? Ulak! Konuş!" diye çıkıştı. Kobrat ve Prens Nanum, merakla ulağın cevabmı beklerken Kayra Hatun tirşeyi uzattı.

"Alpagut Han... Uçmağa varmış!"

Buga Kağan tirşeyi şaşkınlıkla okurken Kobrat'a baktı. Tirşeyi avuçlarında sıkarak ulağm yanma yanaşıp, "Nasıl olmuş? Kim yaptı bunu?" diye sordu.

"Bilinmiyor Buga Kağan. Hatti Diyarı'nda yaşanmış. Arkadan gelen ordu tarafından bulunmuşlar."

"Ya Şu Kralı?"

"O hayatta, yani bildiğimiz kadarıyla öyle. Orada erleri ya da kendisinin cesedi yokmuş. Bir de..."

"Bir de ne?"

"Ağartalı'nm da cesedi yokmuş."

Buga Kağan öfkeyle soluyarak, "Agartalılar... Onların en başmdan beri hain olduklarmı biliyordum!" dedi. Kayra Hatun kaşlarını kaldırarak bakışlarını Kobrat'a ve Prens Na- num'a çevirdi.

"Kimin hain olduğu bilinmez Buga Kağan."

"Ne demek istersin Kayra Hatun?"

Ulağa başıyla çıkmasını emreden Kayra Hatun, "Seninle baş başa konuşalım Buga!" dedi sertçe. Prens ve Kobrat, otağdan çıktıklarında karşı karşıya ayakta dikilen ikili birbirini süzüyordu.

"Bana ne dediğini hatırlıyorum Buga! Umarım düşündüğüm şey değildir."

"Ne demek istersin? Alpagut Han'ı benim öldürdüğümden mi şüphelenirsin?"

"Torumtay'ın ölümünden onu sorumlu tutuyordun. Te- mir Tonka'nm hanlığı da senin için sorundu."

Buga koca elini kaldırıp, her hecede göğsüne sertçe vurarak, "Ben, yurduma ihanet etmem! Bunu bilmez misin?" diye bağırdı.

"Bilirim, hatta aklımın ucundan bile geçmez ama geldiğinde gözlerinde sadece öfke vardı Buga."

"Sana, bunu Alpagut Han döndüğünde konuşacağım dedim. Başka tek söz etmedim. Yolculuk

ettiğim yol bellidir. Ortada olmayan Şu Kralı ve Ağartalı da bellidir. Bunu nasıl düşünürsün?"

Kayra Hatun bir anlığına duraksadı.

"Doğru dersin Buga... İnan ağabeyinin merakı üzerine böyle bir haber alınca bir anda yerle bir oldum."

"Otur şöyle."

Kayra Hatun'un kolundan tutup aslan tahtma oturtan Buga, ayakta dikiliyordu.

"Bunu kim yaptıysa elbet bulunacak Kayra Hatun ama bu kayıp, bu diyarda çok toz kaldıracak!"

"Ne demek istersin?"

"Kara Kutay'm yaranda olanlardan geriye kalanlar hâlâ var mıdır bilinmez. Herkes suçlu kabul edilecek. Şu Kralı da bunların arasında olacak. Ağartalı kim bilir nerededir. Ağabeyim çok uzak diyarlarda. Savaşlar yüzünden oba beylerinin çoğu uçmağa vardı, kalanları hâlâ savaşta. Yerlerine bakanlar kimlerdir onu da bilmem. Nerede birleşecekler, kimin üzerine yürüyecekler bilmem ama senden tek isteğim var."

"Nedir Buga?"

"Aslanı, kurdun önünde çakallara boğdurtma!"

"Bu da ne demek şimdi?"

Buga yavaş adımlarla otağın içinde yürümeye başladı. Başını sallayıp, birden durdu.

"Biraz önce anlattım. Ortalık toz duman olacak. Kim nedir, neyin peşindedir? Bilemeyeceğiz. Koca bir imparatorluğun kağanı daha tahtma oturamadan utku dönüşü uçmağa vardı. Bunca kayıptan sonra her şeyin bedelini birine ödetecekler."

"Bizi mi suçlu bulacaklar? Ne için?"

"Bulacaklar demiyorum ama elbet o noktaya da gelinecek. O topraklarda ilerleyen birliklerden biri de bendim."

Kayra, ayaktaki Buga Kağan'ı izliyordu. Karşısma gelip oturan ve derin bir nefes aldıktan sonra tek gözünü kendine diken evdeşinin kardeşine dikkat kesildi.

"Bak Kayra Hatun, bizler Atahan soyuyuz. Bu kağanlığı da Atahan soyu kurdu. Börü Han ve Cerdukay Kağan'ın antlaşmasına göre tahtta bugün Alpagut Han oturuyordu. Benim için Kurt Diyarı, yani yurdum en değerli şeydir. Fakat Börü Han'ın emaneti olan Bangu Bey'i ve nicelerini kaybeden, kağanlığı kaynayan kazana döndüren Börükanlara, sırf bir öç almsm diye öylesine Aslanları yem etmem bilesin!"

"Börükanlar asla böyle bir şey yapmazlar Buga."

"Bunu zaman gösterecek Kayra Hatun. Bize anlatılanları sen de bilirsin. Kandaşlarımızı toplayıp, Börü Han'ın ordusuna katıp, demirden yumruk eden babamdı. O tahtta, onlardan daha fazla hakkım vardır ama babalarımızın antlaşmasına sadık kaldık. Bu, benim her ne olursa olsun Aslanları korumayacağım anlamma gelmez. Bu yurt için ölüme gittik, öldürdük, ölümden döndük. O kurultayda Atahan soyuna leke atmaya çalışan olursa bir an bile beklemeden kellesini alırım bilesin!"

Kayra Hatun başını sallayarak, "Merak etme, Ceren Hatun usçul biridir. Böyle bir şey asla olmayacak," dedi. "Sen gönlünü ferah tutasın. Senin tedirginliğini anlıyorum. Aynı Şeyler benim için de geçerlidir. Bak, yeğenin Günkut bir Ata- han! Onun onuru için zaten böyle bir lekeyi asla kabul etmem! Ulak ilk geldiği anda kendimi kaybettim. Böyle bir şey olduğuna inanamadım. Bundan dolayı sana çıkıştım."

Kayra Hatun elini sertçe aslanın tahtına vurdu.

"Biz Atahanlarız Buga! Yurt olmaktan çıkan olursa biz de gerekeni yaparız!"

Buga Kağan, yengesinin de kendisiyle aynı düşüncede olmasından mutluydu. Ulak ise erler tarafından dinlenmeye alınmıştı. Kayra Hatun, sakçılarma yolculuk için hazırlıkların başlamasını emretti.

***

Börü, dinlendikleri yerden tekrar harekete geçmek için hazırlık yapıyor, bir taraftan da kara kurdunun avdan dönmesini bekliyordu. Amazonlar da atlarına binmiş, hazır hâlde onları bekliyorlardı.

İki Ağartalı ise baş başa vermiş, zayıf akan bir ırmağm kenarmda su içiyor gibi yapıyorlardı. Biri, "Ne zaman öldüreceğiz? Onu bir daha böyle kurdu yarımda değilken yakalamamız zor olacak," dedi.

"Onu öldürmek sorun değil. Bir zehirle bu işi halledebiliriz ama kılıcı da almalıyız. Börülerini aşmak zor."

"Biraz daha bekleyelim. Tendübay Kağan'ın ordusuna vardığımızda ortalık daha da kalabalıklaşacak. Bu yüzden işi bitirmemiz daha kolay olacak. Börülerin dikkatinin dağılması lazım, ortalık çok sessiz."

"Amazonları da unutma. Bu kadınlar sandığmdan daha dikkatli, ecenin en iyi savaşçıları."

İki Ağartalı konuşurken, Gölge bir anda arka taraftaki kayalıklardan çıkıverdi. Zıplayarak Börü'nün yanma gelip, başıyla savaşçısma dokundu. Ağzı ve göğsü kan içindeydi.

"Av nasıl geçti Gölge?"

Elini başına koyup, sesini hissetmek için bekledi.

"Muhteşemdi! İlerideki tepelerin gerisinde ormanlık başlıyor. Varmamıza az kaldı."

"Ortalıkta hiç gözcü ya da birlik var mıydı?"

"Hayır, tek insan izi yoktu."

Börü, elini kurdundan çekip eğilmesiyle birlikte üzerine atladı.

"Borüler!"

Otuz yiğit hızla atlarıma binince ırmak tarafından yeni gelen iki üstada bakan Börü, "Hadi üstatlar! Daha hızlı!" dedi.

"Emredersiniz efendim."

İkisi de tek bir ağızdan bu sözü söyledikten sonra hep birlikte Tendübay Kağan'ın ordusuna doğru ilerlemeye devam ettiler.

***

Börü'nün andası Temir Tonka; Han'ının verdiği yeni adıyla Demir Han, Hatti Sarayı'nda on börüsüyle at arabalarını izliyordu. Yüzlerce at arabasının içi altın doluydu. Her biri ayrı şehre gitmek için hazırdı. Kendine doğru gelen Prenses Elasya'yı gördüğünde gülümseyerek elini ona doğru uzattı. Elasya, sevgi dolu bakışlarıyla elini tutup evdeşinin dibine girdi.

"Sen çok büyük bir kralsın!"

"Ben kral değilim Elasya'm. Ben bir hanım. Tengri'nin acundaki adalet kollarından biriyim. Krallar altınlarını koca odaların tavanlarma kadar doldurur. Hanlar ise budunla üleşir. Sınırlı nefeste buduna huzur sağlamak, adalet vermek benim görevim."

Elasya, evdeşinin bu sözünden sonra ona daha da hayranlıkla bakarken, yeniden yapılmış olan demir kapının aralandığı haberi geldi. Durdukları yere doğru koşan bir Hatti [er]i, "Han'ım, çok önemli haberler getirdiğini söyleyen biri [v]ar. Bir kasabanın atlı savunucularından biriymiş," dedi.

Elasya tedirgin bir hâlde Demir Han'a döndü.

"Etrafta çok fazla düşman var Demir Han. Dikkatli olmalıyız."

Borüler ellerini pusatlarına atıp ileride duran uzun boylu genç adamı süzmeye başladılar.

"Gönderin!"

Demir Han, Elasya'ya başıyla onaylayarak her zaman dikkatli olduğunu belirtti. Ardmdan gözlerini kıstı ve gelen adamı inceledi. Önüne gelip diz çöken adama kaşlarını çatıp, hilal bıyıklarının altmdaki kaim dudaklarından çıkan sert bir sesle, "Nedir haberin?" diye sordu.

Adam ayağa kalktıktan sonra, "Çok kötü bir haber getirdim size efendim, inanın nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi. Sesindeki titremeyle ellerini ovuşturmaya başlayan adamın dibine kadar giren güçlü Han, başmı yere eğen adama karşı yumruklarını sıktı.

"Konuşsana be adam!"

"Han'ım... Alpagut Han.

Demir Han'm bir anda gözleri kocaman açıldı. Adamm yakasmdan tutup onu hızla sarstı.

"Konuş! Alpagut Han'a ne oldu!"

"Kurt Diyarı'na dönüş yolunda birliğiyle beraber zehirlenmişler. Şehrinizden yola çıkan Kurt Ordusu'na haber verdim. Oraya gittiler. Size de haber vermemi söylediler."

"Alpagut Han şimdi nerede?"

"O..."

"O ne? Söyle!"

"Birliğiyle beraber kurtulamamış!"

Demir Han bu sözden sonra sanki sert bir tekme yemiş gibi bir iki adım geri çekildi. Kafasına bıçak sokulmuş gibi hissediyordu. Dudakları uyuşmuş, omuzları çökmüştü. Borüler birbirlerine bakarak adama doğru hareketlendiler.

İçlerinden biri haberi getiren adama diz çöktürüp başını kaldırdı. Diğeri ise bıçağını çıkarıp boynuna dayadı. Diğer sekizi ne yapacaklarmı bilmez hâlde Demir Han'a bakıyorlardı. Elasya evdeşinin kolunu tutup, "Demir Han! Kendine gel Demir Han!" diye onu sarstı.

Demir Han derin bir nefes alarak diz çöktürülmüş adama doğru yürüdü ve başma doğru eğildi.

"Yanlış duymadım, değil mi? Bana Kurt Diyarı Hara'nın öldüğünü söyledin!"

Adam sadece başmı sallayarak onayladı.

"Bunu kim yaptı?"

"Bilmiyorum efendim! Bilmiyorum! Ordunun çabışı da bilmiyordu."

Demir Han, adamın ağlamaklı cevabından sonra onu bırakmalarını işaret etti.

"Şu Kralı? O da ölmüş mü?"

"Hayır, sadece Alpagut Han ve birliği."

Demir Han, kendisiyle tartışıp tehditkâr konuşmalarıyla sarayından çıkan Buga Kağan'ı ve Hanla yola çıkan Kral Lu'yu düşünüyordu. Hatta Akad Prensi Nanum'u bile gözünün önüne getiriyordu.

"Kurt Ordusu çabışı ne yaptı?"

"Erleri ve Han'ı gömdüler. Sonra da yurtlarına gittiler. Size haber vermemi istediler."

"Beni gömüldükleri yere götüreceksin."

"Emredersiniz efendim! Emredersiniz!"

Elasya, Demir Han'a bakıp, "Ne yapacaksm? Yeni bir savaşa mı?" diye sordu.

"Kurt Diyarı Hanı uçmağa vardı. Bunun ne demek olduğunu tahmin bile edemezsin Elasya. Bu şehrin gördüğü yangınlar, yaşanacakların yanında ufak bir kıvılcım kalır."

"Ben de geleceğim!"

"Hayır, sen şehrin başında, tahtımda oturacaksın. Yokluğumda o deniz yağmacıları bir daha şehirlerime girip, bu budunu sömüremeyecek. Benden haber bekle. Eğer savaşmak gerekecekse ve bunu yapan belliyse, Demir Ordu'yu harekete geçireceksin. Yanımda beş bin erle yola çıkacağım. Şehirlerdeki er sayılarını, birliklerin hepsini tek tek öğrenmeni istiyorum. Sana haber verdiğim anda Demir Ordu emrime gelmeli."

"Merak etme, dediğin olacak ama seni yalnız bırakamam! Eğer bunu yapan..."

"Ş̧Ş̧—!"

Elasya'nm ağzmı eliyle kapatan Demir Han, "Kimi düşündüğünü biliyorum. Eğer öyleyse, Demir Ordu'yu istemek zorunda kalırım. Ama şimdi bu ihtimali düşünmek bile istemiyorum," dedi ve prensese sarıldı. Akimda, Buga'nm bunu asla yapmayacağı sözleri dönüyordu. Bu sırada bir habercinin daha geldiği söylendi.

"Ulu Tengri! Bu sefer iyi olsun!"

Ağzından çıkan bu sözle gelen ere bakan Demir Han, giyiminden onun bir Kurt Diyarı eri olduğunu anladı. Er, diz çöküp baş kestikten sonra, "Temir Tonka, hanlığın kutlu olsun. Kızılyan Şehri, Tendübay Kağan tarafmdan Kara Yula'ya emanet edildi. Bildirmek için geldim," dedi.

"Kara Yula demek? Kutlu olsun ama bilmiyorsun sanırım."

"Neyi Demir Han?"

"Yeni öğrendim. Alpagut Han... Uçmağa varmış!"

Er bir anda olduğu yerde sarsıldı.

"Şimdi git, Kara Yula'ya haberi ver. Kendimi bildim bileli Kara Yula bir barstı. O ne yapacağını bilir. Şehirleri koruması için muhafız birlikleri harekete geçti."

"Hemen haber vereceğim Demir Han!"

Kurt Diyarı eri atma atlayıp tozu dumana katarak atıyla uzaklaşırken, Demir Han, "Çabışlar! Beş bin kişilik savaş birliği oluşturun!" diye bağırdı.

Kral Lu

Alpagut Han'ın uçmağa varışının haberi dört bir yana yayılırken, bir ulak da Şu Sarayı kapılarından girmişti. Göğe uzanan dev kulelerin arasmdan ilerleyen ulağa bakıp, oturduğu yerden gülümseyen biri vardı. Kral Lu'nun Alpagut Han'ı öldürdüğü gün, orduyu yöneten komutanıydı. Elindeki kırmızı elmadan sert bir ısırık alıp iştahla ağzında döndürdükten sonra, "Ahmaklar! Kral Lu, hepinizi yok edecek," diye söylendi.

Ulak koşar adım merdivenleri çıkıp taht salonunun kapısına gelince, muhafızlar mızraklarıyla önünü kapattılar. Ulak öfkeli bir hâlde, "Siz kimin yolunu kapatıyorsunuz? Kurt Diyarı ulağının önüne geçmenin kıyını ölümdür!" dedi. İki muhafız birbirine bakıp mızraklarını çekti. Biri kapıyı itekleyip içeriye doğru eliyle işaret verdi.

Ulak sert adımlarla Kral Lu'ya doğru ilerlerken, o da içeride iki şehir efendisiyle konuşuyordu. Gülümseyerek, "Kurt Diyarı'ndan güzel haberler mi vardır?" dedi. Hiçbir şeyden haberi yokmuş izlenimi vermeye çalışıyordu. Ulak, elindeki deri parçasını krala uzatıp geri çekildi.

"Kurt Diyarı Hanı, Kurtların Efendisi, Gökte Doğanların Lideri ve Adaletin Gölgesi olan Alpagut Han uçmağa varmıştır! Tören için Kurt Obası'na bekleniyorsun Kral Lu!"

Lu, ellerini yüzüne götürüp, "Bu olamaz! Nasıl olur?" dedi. Sonra şaşkınlık içindeki şehir efendilerine baktı ve başıyla çıkmalarını işaret etti. Ulağın yanma gidip elini omzuna attı.

"Çok üzgünüm, ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl? Bu nasıl oldu?"

"Hatti Diyarı dönüşü zehirlendiğini biliyoruz Kral Lu. Bunu yapanı tören sonrası cezalandıracağız!"

Kral Lu başını kederle salladı. "Hemen ardından birliğimle yola çıkıyorum. Ceren Hatun'a derin üzüntülerimi ilet," dedi. Ulak ardmı dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Kapıdan çıktığında yüzüne bir gülümseme yerleşen Kral Lu ellerini ovuşturdu.

"Demek kazan kaynarcaya başladı. Güzel!"

Ardmdan dışarı çıkıp, Agarta üstadmm kaldığı odaya yöneldi. Ulağın haberi, şehir efendilerinin kendi aralarında konuşmalarıyla tüm şehre yayılırken, Ağartalı da penceresinin kenarından atıyla uzaklaşan ulağı izliyordu, içindeki sıkıntı göğsünü daraltıyordu.

Ulak gözden kaybolduğu anda odasının kapısı açıldı. Arkasına döndüğünde Kral Lu'nun gülümsediğini gördü.

"Demek sonunda fark ettiler efendim."

"Evet, şimdi oyuna tekrar başlıyoruz. İstediğim şeyi yaptın mı?"

"Evet efendim. Beni gizlice götürdüğünüz şu eski büyücünün odasında ihtiyacım olan her şey vardı."

Yatağının yanma gitti ve yastığmm altından avuç içi büyüklüğünde bir demir kutu çıkardı. Kral Lu'ya uzatırken, "Sakın açmayın!" dedi.

"İçinde ne var?"

"İstediğiniz gibi, bir insanı yaşayan ölüye döndürecek bir toz var Kral'ım. Bunu birinin yüzüne atmanız, üflemeniz ya da içeceğine dökmeniz yeterli. Soluyarak da bu sayrılığı kapabilir. İçinde zehirli bir bitkinin tozlaşmış hâli var. Aynı zamanda kanı daha hızlı akıtacak bir katkı da yaptım. Etkisi Çabucak harekete geçecek."

"Otacıları buna çare bulabilirler mi?"

"Bu imkânsız. Çünkü bu bitki onların topraklarında, hatta Şu topraklarmda bile yok. Babil'in Ateşi'nin şifası, yine o topraklardaki dikenli bir bitkidedir."

"Güzel! Peki, ya büyücünün odasında bu bitki olmasaydı?"

"Başka bir şey deneyecektim ama aradığım şeyler arasında en iyisini bulunca, ben de en güçlüsünü yaptım. Şimdi ne olacak efendim?"

"Şimdi, ben o törene gideceğim. Her zaman olduğu gibi dostluğumu göstereceğim."

"Baş şüpheli siz olacaksınız."

"Biliyorum ama bunu bir şekilde değiştireceğim. Bu iş binlerinin üzerine kalacak. Sen de bu arada yeni yapılan, henüz kapıları bile açılmamış mabede gideceksin. Bu işin sonunda savaş bir anda, bir fırtma gibi kopacak. Benim için büyük havuzu hazırlayacaksın. Orada bekleyeceksin."

"Emredersiniz efendim. Ya diğerini ele geçirdiğimizde? Yani Yada Taşı'nı?"

"Son bir hedef kalıyor. Onu da iki dostun hallederse, bize sadece ejderin ışığıyla acunu yönetmek kalacak. Ejder Çarkı da elimizde olduğunda, Börü'nün belindeki kılıç hiçbir işe yaramayacak. Ejder Çarkı, atalarıma ait, bendeki Yeşim Taşı da onların atalarına. Bundan sonra hepsi bizim emrimizde olacak."

Ağartalı yaptığı zehri parlak bel kumaşma koyan kralı izledi.

"Bu gece yola çıkacağım. Sen de geceyle beraber mabede git. Ortalıkta görünme. Mabede gelecek iki rahip sana yardım edecek. Yemeklerini, giysilerini ve diğer her şeyi onlar sağlayacak."

"Emredersiniz efendim."

Kral Lu, odadan çıktıktan sonra muhafızlara Komutan Yuaşhi'yi çağırmalarını emretti. Büyük bir heyecanla taht salonuna giren komutan, yeni bir yolculuk haberi vermesini bekliyordu. Lu, komutanına yaklaşmasmı emretti. Önüne gelip eğilerek selam veren adama donuk gözlerle bakıyordu.

"Alpagut Han'ı zehirlediğimizde bu durumu bilen erleri ormanlık alana çıkarmanı söylemiştim, yaptın mı?"

"Evet Kral'ım! Emrettiğiniz gibi hepsini oradaki yer altı tünellerine gönderdim. Oldukça iyi bir

gizlenme yeri. İkinci bir emre kadar da orada bekleyecekler."

"Ya yemekleri ve* suları?"

"Giderken yirmi günlük erzak ve suyu yanlarmda gönderdim. Henüz şehirden oraya giden olmadı."

"Aferin komutan. Her dediğimi tastamam yerine getiriyorsun."

Komutan Yuaşhi gülümsedi ve başıyla tekrar saygısmı belirtti. Kral Lu, belinden çıkardığı bir bıçağı pencereden gelen ışığa kaldırıp inceledi.

"Ne kadar güzel bir işçilik, bunu babamm eski eşyaları arasında buldum komutan."

Bir yandan da iki adım arkasında duran komutanmm bıçağın üzerine vuran yansımasını izliyordu. Yuaşhi, neden Çağırıldığını rahatlıkla anlayabilecek zekâda bir adamdı. Elini hafifçe geriye doğru çekti ve belindeki kısa bıçağı parmaklarıyla yokladı. Kralının onu ortadan kaldırmak istediği apaçık ortadaydı.

"Ne dersin komutan? Cevap vermedin!"

"Öyledir Kral'ım. Oldukça keskin ve düz görünüyor."

"Kim bilir kaç yıldır kana bulanmadı. Belki de hiç bulan- oaamıştır. Acaba babam bunu kullanmış mıdır Yuaşhi?"

Komutan parmaklarıyla belindeki bıçağı hafifçe kayraya ağır hareketlerle belindeki kuşaktan çıkarmaya çalışıyordu. Kralın hareketini yanlış anlıyorsa, onu öldürmek için saldıracakmış gibi görünmek istemezdi. Sonuçta bunun da sonu ölümdü.

Kral Lu bir anda elindeki bıçağı masanın üzerine doğru fırlattı. ***Tak!*** diye masaya saplanan bıçağın sallantısını gülümseyerek izledi. Komutan ise derin bir nefes alıp elini yavaşça arkasından çekti. Kral tekrar komutana dönüp, "Sana sonsuza kadar güvenebilirim değil mi?" diye sordu.

"Elbette efendim."

"Bu zamanda güvenilebilecek adam bulmak oldukça zor. Hele ki arkanı döndüğünde, ne yaptığını kestirmek de zor. Şüpheye düşmeden güvenecek birileri gerekli."

"Kesinlikle efendim. Siz ölene kadar sadık kalmaya hazırım. Şu ordularının zaferden zafere koşmasını uzun yıllar boyunca arkanızda izlemek isterim."

Kral gülümseyerek komutanın yanma geldi ve elini omzuna attı.

"Çok heyecanlı görünüyorsun komutan. Sebebi nedir?"

"Sizin karşınızda olmak efendim. Yeni bir eminiz var mı diye beklerim. Bunun heyecanı."

Kral Lu gülümseyerek bir anda komutanın boğazmı sıkmaya başladı. Komutan gözlerini açıp, iki eliyle kralın kolunu indirmek için harekete geçtiğinde Lu, daha da sert sıktı. Göz bebekleri kocaman olmuş bir hâlde, sanki göz aklarına yavaş yavaş oturan bir sis vardı. Gözleri tamamen karanlığa gömülmek üzereydi. Komutan, kralın çok daha farklı bir canavar olduğunu, morarmaya başladığında anladı. Ardındaki bıçağı tek eliyle kralın kamına indireceği sırada kral onu sırt üstü yere fırlattı.

Sert bir şekilde yere düşen komutan nefes almaya çalışırken yerde sürüklenen bıçağına baktı. Ona doğru hareketleneceği sırada yüzüne sert bir tekme yedi. Burnundan akan kanların sıcaklığını hissettiği sırada bıçağmı yerden alan kralı gördü. Ayağa kalkıp hafifçe sendeleyerek boğazını tuttu.

"Neden? Neden Kral'ım? Size ihanet etmedim!"

"Ama edeceksin! Hep böyle olur. Ne kadar büyük sırrın varsa, o kadar büyük bedeller ödemen gerekir. Sen gibileri yıllarca çok gördüm komutan."

"Sizden sadece onurlu bir başkomutan olmayı istedim. Dediğinizi yaptım. Savaşçıları o tünellere tıktım. Ağzımı bile açmadım."

"Ama açacaksm. Ben, sürekli birilerini göz önünde tutmaktan nefret ederim komutan. Yaptığın hizmetler büyüktü. Koca Alpagut Han'ı öldüren komutan olarak anılacaksın. Hatta liman şehirlerinden birine heykelini bile yaptıracağım. Ama Şu Krallığı için görevin bitti."

Kral Lu hızlı adımlarla ona doğru yürürken komutan, "Hayır, bitmedi!" diye dişlerini sıktı. Sert bir yumruk atmak için kolunu hareket ettirdiği anda Lu, üzerine gelecek hamleyi inanılmaz bir hızla yakalayıp, bıçağı komutanının karnına soktu. Çıkarıp tekrar soktuktan sonra hafifçe sola çevirdi.

Ağzmdan koyu kırmızı kanlar boşalmaya başlayan komutan, kızarmış göz aklarına oturan ölümün sessizliğiyle yere yığıldı. Kral Lu, elindeki bıçağı masaya doğru fırlatıp, "Muhafızlar!" diye seslendi.

İçeri giren iki savaşçı, yerde kanlar içinde yatan komutanı görünce bir an afalladı. Kral, "Bu haini ortadan kaldırın. Ona bağlı birlikleri yok etmek için de hemen bin kişilik bir birlik oluşturulsun!" dedi ve oradan dışarı çıktı. Muhafızlardan biri çabışlara haber vermek üzere salonu terk ederken Kral Lu odasına çıktı.

Kurt Diyarı'na giderken kan kızılı, üzeri kara ejderha işlemeli kuyagını giydi. Kenarları altın işlemeli, gösterişli kızıl Pelerinini de taktıktan sonra bel kayışını düzeltti. Bu sırada istediği birlik sarayın önünde hazır bekliyordu. Odasmdan Çıkarak sarayın önüne geldi. "Bize ihanet etmek için hazırlanan birlik ormanlık alanda. Hemen yirmi yağ fıçısı hazırlansın!" dedi. Çok geçmeden bir at arabası hareket etti.

Erleri karınca gibi çalışıyorlardı. Fıçıların yerleştirilmesini sabırla izleyen Kral Lu, çabışın hazır olduklarını belirten baş hareketiyle ilerleme emri verdi. Bin erle ormanlık alana giden kral, Alpagut Han'ı öldürdüğüne şahit olan birliği gizlenmeleri için gönderdiği yeri, yanmdaki çabışa gösteri.

"İşte bize ihanet edeceklerin gizlendikleri yer burası. Şu ve şu köşeden büyük girişi var. En arkada da iki çıkış var."

"Ne yapmamızı istersiniz Kral'ım?"

"Kimse sağ çıkmayacak. Bu tünellerin birleştiği yerde büyük bir alan var. Yerin altındadır ve gizlidir. Hepsi orada olmalı. İçeri girersek dar alanda oklarla bizi avlarlar. Yağ fıçılarını boşaltın ve ateşe verin!"

Çabış şaşkınlık içinde krala bakıyordu. Lu öfkeli bir hâlde, "Ne bakıyorsun? Yoksa ordunun yeni komutanı olmak istemiyor musun çabış?" diye sordu.

"İstiyorum Kral'ım, hem de çok! Bu benim için büyük bir onur."

"O zaman acımasız olmayı ve emirleri arımda yerine getirmeyi öğrenmelisin!"

Çabış başıyla selam verip yanına on adamını çağırdı. Parmağıyla deliklerin olduğu yeri gösterip, erleri bir çember şeklinde etrafa dizdi. Dışarı kaçan olursa ok yağmurunda ölecekti. Erler, yağları sessizce deliklere taşıyıp boşaltmaya başladığında, alt taraftan sesler gelmeye başladı.

Durumun farkına varan içerideki erler dışarı çıkmak için bir anda harekete geçtiler. Kral, daha fıçıların tamamı boşalmadığı hâlde ateşleme emri verdi. Deliklere atılan alevli oklarla bir anda dört delikten ateş fışkırmaya başladı. Yükselen acı çığlıkları dinleyen bin er, seslerin etkisiyle psikolojik olarak zor anlar yaşıyordu. Yanan arkadaşlarmm bağırışları, dışarı çıkmaya çalışan alev almış bedenlere yerini bıraktı.

Ateş topuna dönmüş, kendini dışarı atmayı başaran on

 kadar er oklandıktan sonra Kral Lu, "Diğer fıçıları da içeri fırlatın!" diye emretti. Erlerden yirmisi harekete geçip artakalanları da içeri fırlattıkça, ateşin etkisiyle patlama sesleri gelmeye başladı. Ateş bir süre daha devam ettikten sonra sesler de azaldı.

Etrafı saran yanık et kokusu midelerini bulandırıyordu. Kral Lu, eliyle ağzını ve burnunu kapatıp, hareketlilik var mı diye son kez etrafı süzdü. İçten içe yanan ateşin parıltısı hâlâ belli oluyordu. Kara bir duman etrafı sararken, "İşimiz bitti! Kurt Diyarı'na!" diye bağırdı.

Bin kişilik birlik tekrar hareket pozisyonu aldı ve krallarının arkasından yola koyuldu. O gece yaptıklarını unutmaları mümkün değildi. Çığlıklar ve o pis koku, aslında krallarının ne kadar acımasız olduğunun göstergesiydi. Tek hatalarmda başlarına neler gelebileceğinin kanıtıydı.

Kurtların Karşılaşması

Tendübay Kağan ve Aybar Han, karşılıklı oturmuş sıcak, etli aşlarını kaşıklarken çadıra giren sakçı, "Gözcüler geldi beyim!" dedi. Aybar Han eliyle içeri almasını işaret etti. Kısa bir süre sonra üç adam karşılarında diz vurup selam verdi.

"Anlatın hele yiğitler!"

"Han'ım, Nordak Kralı geliyor!"

Tendübay Kağan bir an duraksadı. Aybar Han ise elindeki kaşığı yavaşça tahta sofraya bırakıp, "Kaç kişiler?" diye sordu.

"Ardında dev bir ordu var. Sayısını anlayamadık ama bize yakın olan tepeliğe doğru ilerliyorlar."

"Ne zaman oraya varırlar?"

"Gün tepeye varmadan beyim. Yanında o üç kara cübbeli adam da var, komutanlarının hepsi yanında."

Aybar Han kara sakalım sıvazlayıp, "Tamam, siz çıkın!" dedi ve Tendübay Kağan'a baktı.

"Ya tüm gücüyle savaşmaya geliyor ya da gözdağı vermeye."

Tendübay Kağan gülümseyerek hançer gibi çenesine inen bıyıklarını düzeltti.

"Bizi tanımak istiyorlar kandaşım. Sizleri yok etmesine birkaç adım kala bir anda buraya gelen orduyu görmek istiyorlar. Almila da ellerinde olmalı. Savaşmak için böyle aleni gelecek kadar ahmak değillerdir herhâlde."

"Açıkta kolay kolay savaşmazlar. Sadece kendi topraklarının düzlüklerinde pusat kaldırırlar."

"Ordun hazırlıklı olsun Aybar Han. Erlerim gereken ön-

 alacaklar. Tepelikte gelmelerini bekleyeceğiz. Muhtemelen çevreye yayılarak, bir saldırıya karşı savunmada olduğumuzu anlayacaklardır."

"Peki Tendübay Kağan."

Aslanların lideri gülümseyerek oldukça gergin gözüken Aybar Han'ın omzuna dokundu.

"Merak etme kandaşım. Aslanlar burada! Kandaşlarınız burada! Artık pusıjya düşürülmeyeceksiniz. Kana kan, dişe diş!"

"Kurt Diyarı, kandaşlarımız, birbirine bağlı tinlerimiz var olsun! Var olasm Tendübay Kağan."

Aybar Han çabışlarma ordunun hazırlanmasını emretti. Bu sırada çadırdan içeri giren Çoğa, Kağan'mdan gerekli emirleri aldı ve tekrar dışarı çıktı. İkili konuşmalarına bir süre daha devam ettikten sonra hareket için hazırlanmaya başladılar. Çoğa yanma gelen kardeşi Günseli'ye baktı.

"Kargaların hazır mı Günseli?"

"Her zaman! Ya senin Çoğa?"

"Barsları bilirsin. Onlar uykusunda bile saldırıya uğrasa- lar, tek elleri hançerlerinde yatarlar."

Açık gökyüzünde parıldayan güneşin ışıkları Mayda'nm gece karası saçlarma vurduğunda Çoga'nın bakışları bir anda o noktaya kilitlendi. Günışığıyla bir dişi kurdunki gibi bal renginde görünen kahverengi gözleri bir anda Çoga'ya kaydı. Bunun üzerine namlı komutan Günseli'ye döndü. Kargaların lideri gülümseyerek, "Mayda sayesinde tam olarak yüz yüze bakabildik ağabey!" dedi. Çoga'nın kaşları çatılmıştı.

"Mayda mı? Onu görmedim bile Günseli! Akimda hangi saçma düşünce varsa bir an önce çıkarsan iyi olur. Ben Çoga'yım!"

"Kim olduğun önemli değil Çoğa. Neyse, şu barbarlara kimin geldiğini gösterelim!"

"Gösterelim Karayanın Hançeri!"

Günseli gülümseyerek yanından ayrıldı ve elini havaya kaldırarak yuvarlak çizdi.

"Kargalar! Sarın!"

Yüzlerce kadın savaşçı emirle birlikte tepeliğe doğru atlarını sürerken Asena, Kargalarm ardında daha geniş bir savunma hattı oluşturması için Bürkütleri gönderdi. Ardından Ulu Bilge'nin yanma gidip düzen almış ordunun önünde Ka- ğan'ı beklemeye başladılar.

Çoğa ve Günseli de kısa süre sonra onlara katılınca Ten- dübay Kağan, Aybar Han ile çadırdan çıktı. Önlerine getirilen atlara bindikten sonra tepeliğe doğru yola koyuldular. Mayda da atını hemen ağabeyinin birkaç insan adımı gerisine getirdi.

At sürmede Tendübay Kağan'ın hemen ardmda Çoğa olduğu için yan yana gelmişlerdi. Kızıl dudaklarma oturan hafif bir tebessümü fark eden Çoğa, ona bakmamak için kendini zorluyordu. Torumtay... Onun sözlerini hatırladı bir anda: ***Bir gün, karanlığına bir ateş düşecek Çoğa! Senin de düşecek!***

Tepeliğin üzerindeki düz alana vardıklarında beklemeye başladılar. Bir süre sonra toprağı titreten dev bir ordunun tozu gittikçe kendilerine yaklaşmaya başladı. Çoğa, ardındaki orduya dönüp, "Hazır olun!" diye bağırdı. Uyguri erleri ellerini pusatlarına atıp beklemeye başladılar.

Tepeliğin ufuk çizgisinden ilk önce genç Nordak kralı göründü. Sırtına gösterişli bir ayı postu atmış, saçlarının yan tarafları kazılı, diğer kısmı ise arka taraftan örülüydü. Hemen sağında iki komutanı vardı. Solunda ise bir kadın komutan geliyordu. Kısa bir süre sonra da hemen arkalarından kara cübbeli, yüzü maskeli üç adam belirdi.

Ulu Bilge bu sırada kulaklarında bir çmlama duydu. Yüzünü kasıp, gözlerini kapattığında Tendübay Kağan karşı tarafla iletişimde olduğunu anlamıştı.

"Sana gelme demiştik yabancı!"

Ulu Bilge kafasının içinde üç farklı sesin aynı anda bağırışını duyuyordu. Boynunda takılı olan gök rengi taşlardan yapılmış kolyesine elini koyup, "Biz kimseden korkmayız! Bunu kralınız da anlayacak!" diye cevap verdi. Sonra gözlerini açarak, bakışlarım yaklaşan düşmana kilitledi ve beklemeye başladı.

Nordak Kralı atjm kendilerine otuz adam kala durdurdu. Ardmdaki ordu da bir anda durup, kalkanlarını ve pusatlarını kaldırarak beklemeye başladı. Kral atından inince yanındaki üç komutan ve üç kara cübbeli adam da atlarından indirip onun birlikte yürümeye başladı. Tendübay Kağan gülümseyerek kara tayından zıplayınca Çoğa, Günseli ve Asena onunla hareket ettiler. Aybar Han ve kardeşi Mayda da hemen yanlarında yürümeye başladı.

Tepeliğin ortasmda, aralarında beş adım mesafe kalacak kadar birbirlerine yaklaşınca durdular. Nordak Kralı Ame orta boylarda, atletik yapılı bir adamdı. Kendine güvendiği her hâlinden belliydi. Çenesinden uzattığı sakalmı düzeltip gülümsedi.

"Topraklarımda ne işin var yabancı? Kimsin sen?"

Tendübay Kağan hemen yanında dikilen Vadim'i süzdükten sonra, "Sana anlatmış olmalı. O bizi iyi tanır!" dedi.

"Ben senden duymak istiyorum yabancı!"

"Acımasız Cerdukay Kağan'm oğlu, Kurt Diyarı'nm Kı- ᶻdyan Muhafızı, Aslanların Lideri Tendübay Kağan'ım. Buraya yaptığı antlaşmaya sadık kalmayan Amisonya Kraliçesi Guyana'ya bedel ödetmeye ve kandaşlarımı katleden siz barbarları gebertmeye geldim!"

Barbar ordusunda bir uğultu yükseldi. İri cüsseleri ve vahşi hareketleriyle böbürleniyorlardı. Tendübay Kağan ise dimdik durmuş, küçümser gözlerle düşman ordusunu izliyordu.

"Bize anlatılan Atlantis masalını herkes bilir. Efsanevi Börü Han ve Karanlık Savaş! Ama bunlar geride kaldı Aslanların Kağanı. Sen, baban değilsin! Acun da eskisi gibi değil! Yoluma çıkan her şeyi yok ederim. Kandaşların yolumun üzerindeyse onları da yok ederim! Beni anladm mı?"

Tendübay Kağan kısa bir kahkaha attıktan sonra birden kaşlarını çattı.

"Onlarca ahmak vahşiyi bir araya getirip, her birinin başına bir adam koyunca ordu olduğunuzu mu sandın? İlk savaşta o ahmakların daha pusat kaldıramadan gebereceklerini sen de tahmin edebiliyorsundur. Akıllı bir adama benziyorsun. Senin gibi kendini yenilmez sanan son adamın kafatasından kımız içtim!"

Nordak Kralı öfkeyle dişlerini sıkarken, Tendübay Kağan başım Çoga'ya çevirdi.

"Söyle Çoğa! Şu yanmdaki adamın aslmda ne olduğunu söyle de, ordusunda komutan olmanın ne kadar kolay olduğunu öğrensin!"

Vadim, her zamanki gibi Çoga'ya çekimser bir hâlde bakıyordu. Nordakların diğer komutanı dev cüsseli Randall bunu fark etmişti. Çoğa gülümseyerek başmı salladı.

"Yeni kralma anlattın mı Vadim?"

"Neyi Çoğa?"

"Gazabımdan kurtulan tek kişinin sen olduğunu! Kaç savaşçının acı çığlıklarının geceler boyu vahşi hayvanları bile korkuttuğunu. Sabırsız akbabaların bile dostlarının etlerini koparmak için gitmemi beklediklerini söyledin mi?"

"Artık Nordak ordusunun komutanlarmdan biriyim Çoğa! Karşında dağınık yurtsuz savaşçılar yok. Bence bundan sonra sen benim yapacaklarımdan kork!"

"Kızılyanda benden, karayanda Günseli'den kaçtın. Kaçabileceğin son yerdesin. Çakal köşeye sıkışınca kendini kurt bellermiş. Bakalım... Sende son anda onu becerebilecek bir yürek var mı? Göreceğiz! Yine de sen, ardındakilere ölümün geldiğini çok iyi anlat!"

Nordak Kralı bir anda, "Yeter!" diye bağırdı. Tendübay Kağan kaşlarım çatarak yağısına dikkat kesildi.

"Bana bak yabancı! Komutanının neler yaptığı, geldiğin topraklarda neler olduğu umurumda bile değil! Çünkü burası benim yurdum! Şu ardımdaki kayalara, ağaçlara bir bak. Orası işte benim ormanım. Bizler bu soğuk toprağm kurtlarıyız! Bilmediğin ormanda yem olacaksm aslan!"

"Biz kurtlarla yol alanlarız Nordak Kralı! Merak etme, biz kurdu da çakal sürüsünü de ayırabiliriz. Ben karşımda bir kurt sürüsü görmüyorum. Kalabalık oldukları için sayılarından güç alan bir çakal sürüsü görüyorum!"

Nordak Kralı hafifçe hareketlenip ardına dönmek için yan durdu.

"Komutanın elimde Tendübay Kağan!"

"Biliyorum. Onu bana geri vereceksin Barbarların Kralı!"

"Beni ilk ve son kez görüyorsun yabancı kağan! Bundan sonra bana ulaşmak için savaşırken hepiniz yok olacaksmız. Aklın varsa kandaşlarmı da alıp gidersin! Sana komutanınla beraber gemiler veririm, usulca efendisi olduğun ormana dönersin. Yoksa benim ormanımda hepiniz yok olacaksınız."

Tendübay Kağan ardına dönüp, elini havaya kaldırdı. Kaldırmasıyla onlarca buğ bir anda üflendi ve atkuyruğun- dan yapılma tuğlar havaya kalktı. Bu korkutucu, bir canavarın bağırışım andıran sesler karşı orduda şaşkınlık yaratmıştı.

"Gündoğumuna kadar vaktin var! Tam buraya gök çadırımı kuracağım. O zamana kadar gelip Almila'yı bana teslim eder, önümde diz çökersen, sadece senin kelleni alır, ardında- kileri bağışlarım. Yoksa bir savaşa değil, soyunu kurutmaya geleceğim. Amisonya'ya güveniyorsan onlar bizi iyi bilirler. Boşuna bekleme! Şimdi git ve düşün! Ya sen, ya hepsi!"

Nordak Kralı yüzünü buruşturup hırsla geriye döndü ve ordusuna doğru yürümeye başladı. Tendübay Kağan ardından onu izlerken, "Ha! Unuttum!" diye bağırdı. Kral Ame aniden durup ona döndü.

"Seninkinden de kendime kımız kadehi yapacağım!"

"Bunlar son sözlerin Aslanların lideri!"

Yağılar uzaklaşırken Aybar Han, "Zaman kaybetmeden saldıracaklardır Tendübay Kağan," dedi.

"Sanmam! Bence onlar bu gece ne yapacaklarını düşünecekler. Almila'yı verecekler. Yanmdaki kadın ve diğer erkek komutanı çevreyi süzüyordu. Bizi anlamaya çalışacaklar. Bu gece en çok Vadim denen yurtsuz ve kralları uykusuz kalacak."

Kral Ame ordusuna doğru yürürken Vadim'e döndü.

"Neyine güveniyor bu adam?"

"Savaşçılarının gücüne Kral'ım!"

Arne atının önüne gelince bir anda durdu.

"Savaşçı mı? Şu ardımdakilere bir bak Vadim! Freda ve Randall gibi en iyi iki savaşçı ordumun başında. Başka bir şeyden güç alıyor olmalı!"

"Gökten Kral'ım."

Hepsi atlarına bindiklerinde kral, "Gökten mi?" dedi bu karşılığı saçma bularak.

"Evet, gökten. Göğün, onların doğduğu yer olduğunu kabul ederler. Tengri, onların yanmdadır ve kendilerini onun orduları olarak görürler. Gök, onlara yol gösteren ve haber verendir."

"Onlar hakkında her şeyi anlatacaksın Vadim. Anlaşılan bu adam tahmin ettiğimden daha inatçı ve son erine kadar bizimle savaşacak. Almila'yı sağ getirmem için bile benimle pazarlık etmedi."

"Emredersiniz Kral'ım!"

Barbar ordusu karayana doğru çekilirken, Ulu Bilge çok yüksek olmayan bir tepeliğin başma doğru yürüdü. Bu sırada Tendübay Kağan onu fark edip izlemeye başladı. Yanı başındaki Çoğa, "Nereye gidiyor Kağan'ım?" diye sordu.

"O üç kara cübbeli adam... Onlara kim olduğumu anlatmaya gidiyor olmalı."

Çoğa etrafa bakındı. Tepeliği gözleyen Kağana sıkıntılı bir ses tonuyla, "Bu spvaş sandığımızdan çetin geçecek Kağan'ım," dedi. Tendübay Kağan kaşlarmı kaldırıp Çoga'nm gergin suratını izledi.

"Sen kolay kolay böyle söylemezsin Çoğa. Gözüne çarpan nedir?"

"Arkalarındaki savaşçıları dikkatle izledim Kağan'ım. Tek boynuz takanlar, üzerleri kuyagsız olanlar, dev topuzlar taşıyanlar ve diğerleri... Hepsi güçlü savaşçılar. Gözlerinde korku yoktu. Belki de neyle karşı karşıya olduklarını bilme- diklerindendir, ama bu öylesine bir cesarete benzemiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepsinde inançlı bir ordunun bakışları vardı. Bunlarm bir kaleleri ya da korumaları gereken altınları yok. Ya da Raji gibi ele geçirmek istedikleri kadim bir pusat da yok. Tek istekleri durdurulamaz olmak. Bu belli oluyor. Bunun uğrunda ölmeye hazırlar."

"İnancı güçlü olan orduları yenmek zaman alır Çoğa... Sadece zaman."

"Almila ellerindeyken saldırmayacağımızı düşünüyor- l[ar]- Bilmediğimiz topraklarda kim bilir nereye gizlediler onu."

Tendübay Kağan on adım ileride duran Asena'ya baktıktan sonra Çoga'nm omzuna dokundu ve biraz daha ilerledi, beterince uzaklaştıklarına kanaat getirince, "Bazı gerçekler [Var] Çoğa," dedi.

“Nedir Kağan'ım?"

"Almila için her şeyin çok geç olduğunu ikimiz de biliyoruz. Hatta Asena Hatun da biliyor ama kimse dile getiremiyor. Koca orduyla pusuya düşürülebiliriz. Her şey bir anda yok olabilir. Uçsuz bucaksız ormanda onu bulmak için önce bu orduyu delip geçmemiz gerekli. Diyelim ki geçtik. Ya o ormanda değil de yanlarında bir yerdeyse? Ya harekete geçtiğimiz anda öldürülürse?"

"Bunun ben de farkmdayım Kağan'ım. Bu yüzden nasıl savaşacağımızı sormam gerekiyordu."

"Savaşmaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İçlerine bir çaşıt göndermek istesek, burası bizim yurdumuz değil. Gönderdiğimiz er hemen anlaşılır. Mayda bile nereye götürüldüğünü bilmiyor."

"Emriniz nedir o zaman Kağan'ım?"

"Dediğim vakte kadar bekleyeceğiz. Nordak Kralı diz çökmeyecektir. Vakit dolduğunda en iyi bildiğin şeyi yapacaksın Çoğa! Katledilen tüm çocuklar ve kadınlar için yapacaksın. Belki de Almila için... İyi bildiğin şeyi yapacaksın!"

Çoğa başım sallayıp Kağan'ın yarımdan ayrıldı. Bu sırada Ulu Bilge, yere bağdaş kurup oturmuş, ileri geri sallanıyordu. Her sallanışında sanki rüzgâr bir gölge gibi yanından geçiyor hissi veriyordu. Bir anda gözlerini açıp, karşısmda dikilen üç kara maskeli adama baktı. Kurak, bomboş bir düzlüktelerdi. Tepelerinde hızla akan kara bulutları izledikten sonra ayağa kalktı.

"Kralınıza söyleyin ölüm geliyor!"

İçlerinden biri parmağıyla yan tarafı gösterdi.

"Kargalar sizin için ziyafete hazırlanıyor kam!"

Ulu Bilge bakışlarını o yöne çevirdiğinde on binlerce cesedin gözlerini oyan kargaları fark etti. İştahla ve taze etten çıkan hışırtılarla oyuyor, etrafa kan sıçratarak gagalarını bir-

Borü 4 -Karanlığı Parçalayan- birine sürtüyorlardı. Bir anda bakışları tek noktada takılı kaldı. Tendübay Kağan'm cesedi öylece yerde yatıyordu. Gözleri oyulmuş, yanı başmda yere düşmüş olan aslanlı bayrağı, kanıyla kızıla boyamıştı. Tekrar bakışlarını üç adama çeviren Ulu Bilge, "Ölüm, kanınızdan en diri olana bile sıçrayacak!" diyerek gündoğusunu gösterdi.

Karanlık bulutları yaran bir ışık huzmesi fark edildiğinde üç kara maskeli ac^am ellerini yüzlerine siper etti. Dev bir aslanın, kandan bir gölden, ağzmda insan parçalarıyla çıkıp iştahla yiyişini izlediler. Yeleleri kana bulanmıştı. Nefesi ölüm kokuyordu. Kükremesiyle, aralarmdaki yerin çatırdayıp ayrılmaya başladığını fark ettiler. Ulu Bilge gülümseyerek üç adama baktı.

"Gök tepenize yumruğu indirdiğinde, tılsımlı ininiz her neredeyse kanla dolup taşacak! Uğultularınız, haykırışlarınız, dilekleriniz ve tüm istekleriniz artık karanlığa gömülecek. Çocuklarınız o günden sonra uzun yıllar şarkılar söyleyemeyecek. Korkularınız yürekleri öyle bir titretecek ki, bir daha uzun yıllar kimseye pusat bile çekemeyeceksiniz. Geceleri yatmadan bizim adlarımıza yazılan masallarla korkacaksınız!"

Üç adamdan biri, yerin yarılmasıyla aradaki uçurumun dibine kadar geldi.

"Aslanın gösterişli yeleleri kendi kanma bulanacak! Tek Gözlü Tanrı'nm işaretlenmiş çocuğunu kimse durduramaz! Tanrılar onu seçti, canınızı seviyorsanız savaşmazsınız!"

Birden elinde beliren kara bir kamçıyı Ulu Bilge'ye doğru savurdu. Boynuna doğru gelen kamçının üç dilli ucu tenine değmeden paramparça oldu. Karşısmdaki kara cübbeli adam öylece bakıyordu. Ulu Bilge'nin gözleri birden parıldadı.

"Tengri bize güç verdi, karanlığı parçalamak için!"

Üç adam bir anda ortadan kayboldu. Ulu Bilge de tinler

acunundan çıkıp, oturduğu tepelikte tekrar gözlerini açtı. Ormanlık alanda ilerleyen koca ordunun hareketini, sık ağaçların arasından inen gün ışıklarının vurduğu noktalardaki hareketlilikten anlıyordu. Gülümseyerek, "İninizi bulacağım!" dedi.

Kılıçların Günü

Ertesi sabah, ortalığı saran mis gibi toprak kokusuyla birlikte çiseleyen yağmur, biraz daha şiddetlenmişti. Aslanların lideri, söylediği vakte' yakın kurdurduğu dev otağın tam önünde, tepesine gerilen gök rengi kumaşın altında oturuyordu. Yanı başında Çoğa, yağışla birlikte puslanmaya başlayan ormana doğru bakıyordu. Aybar Han, hemen yanında oturduğu Tendübay Kağan ile ortalarmdaki masadan çamça- kını kaldırıp bir yudum kımız yudumladı. Solunda dikilen Mayda'nın aklı, uzun zamandır baş yağısı olan Freda'daydı. Kafasının içinde onu öldürdüğü anların sahnelerini yaşıyordu. Gözleri dalgın olsa da dişlerini sıkarak kurduğu hayaller çenesindeki kıpırtılardan belli oluyordu.

Çoğa bakışlarını kendi gibi ayakta dikilen Mayda'ya çevirdi. Konçuy hissetmiş olmalı ki bir anda o da Çoga'ya baktı. İkili kısa bir süre öylece birbirine kilitlendi. Ne gözlerini çekebiliyor ne de tepki verebiliyorlardı. Bu sırada bir erin, "Gelen var!" diye bağırmasıyla ikisi de silkinip başmı önüne çevirdi.

Mayda derin bir nefes alıp, kendi kendine kızar gibi dudaklarını birkaç kez büktükten sonra kaşlarını kaldırdı. Çoğa ise aniden içini basan ateşin savaş isteği olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

Bu sırada dört atlı kendilerine doğru yaklaşıyordu. Çoğa, "Barslar! Tek kişi!" diye bağırdı. Özel birlik hemen kağanlarının önünde etten bir duvar örüp, en öne beş kişi çıkardı. Atların tepesindeki cüsseli dört adama durmalarını işaret eden bars çabışı, "Sadece biriniz! Pusatlarını burada bırakıp beni takip edecek!" dedi.

Aralarmdan biri diğerlerine bakarak başıyla işaret aldı ve atından indi. Üzerindeki büyük kılıcı, kısa palayı ve bıçağı yere bıraktı. Üzeri arandıktan sonra bars çabışının arkasından yürümeye başladı. Kafası kazılı, dev gibi bir savaşçıydı. Kızıl sakalını titreterek gülümsüyordu. Yanından geçtiği Barslara küçümser gözlerle bakıyordu. Mayda bu görüntü karşısında Çoğa ya baktı. Çok sakin duruyordu. Barbar, Tendübay Kağan ve Aybar Han'ın önüne gelince yüzlerine bakıp ellerini iki yana açtı.

"Kral Ame size bizleri gönderdi. Karayanm büyük ordusundaki birliklerden dördünün lideriyiz. Kralımızın kararını size ben açıklayacağım."

Tendübay Kağan gülümseyerek, "Kimin geldiği önemli değil. Getirdiğin habere göre sadece kelle sayısı belli olacak!" dedi. Adam sinir bozucu bir şekilde kıkırdadığında Çoga'nın ileriye doğru hamle yapması üzerine Tendübay Kağan ona eliyle durmasını işaret etti. Barslarm çabışı, adamın karnına sert bir yumruk indirdiğinde kıkırdaması, öğürtüye döndü. Eğilip kamını tuttuktan sonra yavaşça doğruldu. Çabış, "Ka- ğan'ın karşısmda getirdiğin haberi söylemek yerine ahmaklık edersen, dilini keserim! Vereceğin haberi ölene kadar kimseye söyleyemezsin!" dedi. Adam bu sefer kaşlarmı çatıp Tendübay Kağan'a baktı.

Nordak Kralı Ame der ki; karayandan onlarca kol bedenimde toplandı. Ben, soğuk topraklardan gelen kurt sürüsünün lideriyim! Tek Gözlü Tanrı'mn görmeyen gözüne göz olan karakuşum. Kara sarmaşıklarm ortasından yükselen Büyük KralTm! Benim ormanıma, toprağıma ve suyuma dokunmak istedin. Her nereden geldiysen geri dönmeyi kabul etmediğinde, ordun önünde can çekişerek öldürüleceksin!"

Adamın sözlerinden sonra Çoğa hafifçe sırıtmaya başladı. Tendübay Kağan kaşlarını kaldırıp yavaş hareketlerle
oturduğu yerden alkış vurmaya başladığında Aybar Han, şaşkm gözlerle onu izliyordu. Dev savaşçı, karşısmdaki adamın rahatlığını ve alkışım izlerken Mayda, dişlerini sıkmış bir hâlde savaşçıya gereken cevabı kimin vereceğini sabırsızlıkla bekliyordu. Tendübay Kağan bir anda durup, "Güzel sözler! Kralın Ame bu sözlerle eminim birçok kasabalının uykusunu kaçırmıştır. Şimdi sana vereceğim cevabı tastamam kralma götürmen gerekli," dedi.

"Ne kadar uzun olursa olsun. Tüm sözleri olduğu gibi götüreceğim."

Tendübay Kağan bir anda ayağa kalktı. Çoga'ya bakıp, "Demek ne kadar uzun olursa!" diyerek bir baş hareketi yaptı. Çoğa, Tendübay Kağan'ın yanından hızlı adımlarla ilerleyip, Barslara arkadaki üç adamı işaret etti.

Savaşçmm birlikte geldiği üç adam da karşısma getirildiğinde, çabış, adama üç adım geriye çıkmasını söyledi. Haberci şaşkınlıkla olanları izlerken, Tendübay Kağan'm sesi yıldırım gibi zihinlerde çaktı.

"Ben Tendübay Kağan!"

Çoğa, adamları getiren üç barsa eliyle işaret verdi. Üç adam, Kağan'm işaretiyle yere diz çöktürüldü. Haberci, dostlarına yapılan hareketle ileriye yürümek istese de Barslarm Çabışı boğazına bir bıçak dayadı. "Şşş... Sessizce bekle! Kağan konuşuyor!" dedi. Adam boğazına bıçak dayanmış hâlde öfkeyle Tendübay Kağan'a bakarken Aybar Han, Çoga'nm belinden yayvan, büyük bir bıçak çıkardığını gördü.

"Kurt Diyarı'nın Aslanı üzerine gelecek!"

Sözü bittiği anda Çoğa, en sağdaki barsm geri çekilmesiyle diz çökmüş birinci adamın boğazına bıçağmı çaldı. Fışkıran kanlarla şoka uğrayan haberci olanları izliyordu. Ço- ga'nın yüzüne baktığmda alttan bakışmı süsleyen gülüşünü gördü.

"Kimseye acınmayacak!"

Çoğa hemen ikinci adamın arkasına geçip, habercinin gözlerine bakarak bıçağını adamm kalbine sokup çıkardı.

"Soyunuz kurutulacak!"

Çoğa bu sefer diğer eliyle kılıcını çıkardı ve barsm kenara çekilmesiyle üçüncünün kellesini kopardı. Nefesi hızlanan haberci, usunu kaybetmiş gibi bir etrafına, bir yerde yatan dostlarının cesetlerine bakıyordu. Çoğa, habercinin dibine gidip, kılıcını kınına soktuktan sonra diğer elindeki bıçağı adama gösterdi. Üzerindeki kara ayı postuna sürüp, "Kağan'ımı duydun. Omuzlarmdaki postta dostlarının kanı vardır. Artık sözleri unutmazsın!" dedi. Haberci, Çoga'nın tiksinen bakışlarla arkasmı dönmesi üzerine gülmeye başladı.

"Hepiniz... Hepiniz öleceksiniz! Hiçbiriniz o gemilere ulaşamayacaksınız! Kaçamayacaksınız!"

Çoğa, çabışa doğru tekrar döndü ve başıyla götürülmesini işaret etti. Adam geldiği atm yanma götürüldükten sonra gitmesine izin verildi. Adam uzaklaştıktan sonra Çoğa, Ten- dübay Kağan'm yanma yaklaşıp, "Ordu hazırdır Kağan'ım. Nasıl isterseniz, öyle saldıracağız!" dedi.

"Yaya birlikleri önde tut Çoğa. Atlıları Aybar Han'm bahsettiği düzlüğe kadar koruyacağız. Okçular ve özel birlikler hazır olsunlar."

"Ölüme Sürenler?"

"Daha değil!"

Aybar Han da yanlarmda konuşmaya şahit oluyordu. Kardeşi Mayda'ya dönüp, "Çoga'nın yanmda yer al! Ona savaşta yolu göster," dedi. Ağabeyinin sözünden sonra Ço- ga'nın yanma gelen konçuy, büyük, güzel gözlerini Kurt Di- yarı'nm Kasabı'na dikti.

"Hazır olduğunda başlayalım Çoğa."

"Başlayalım konçuy."

J

Aybar Han, "Bu oldukça çetin bir çarpışma olacak Ten- dübay Kağan," dedi.

"Biliyorum. Kandaşlarımızın her bir damla kanma karşılık, onlardan on kelle alacağım. İnlerine kadar girip, onları yok etmeden durmayacağız Aybar Han."

"Durmayacağız Tendübay Kağan!"

Ulu Bilge ise Asena Hatun'un yanmdaydı. Gözlerini küçük kara gözlerdeki umutsuzluğa dikmişti.

"Bu savaşta sana çok iş düşmekte Asena Hatun. Yada Ta- şı'm tam zamanında kullanmalısın."

"Biliyorum Ulu Bilge."

Etrafa bakan kam, sesini hafifçe alçaltarak, O zaman gözlerindeki umutsuzluk nedendir Asena Hatun? diye sordu.

"Almila! Onu kurtarabilecek miyiz? Yağıları ezip, onu bulabilecek miyiz?"

Ulu Bilge birden kaşlarını çattı.

"Usunu sadece Almila'ya verirsen, ardmdaki diğer Almi- lalar ne yapacaklar? Elinde büyük bir güç tutuyorsun. Sana Bangu Bey tarafından verilen o kadim emaneti zamanında kullanmalısın. Savaşa odaklan Asena Hatun! Bazen öyle anlar gelir ki tarifi imkânsız hatalar, hayatları yerle bir eder!"

Asena Hatun kendisiyle ilk kez böyle sert konuşan kamın arkasmı dönüp, püsküllerini savurarak gidişini izledi. Elini kuyagına sokup Yada Taşı'nı avucuna aldı ve ormanlık alana doğru baktı. "Yapacağım!" dedikten sonra orduda yerini almak için hareketlendi.

Bu sırada Günseli, Mayda ile birlikte yanma gelen Ço- ga'ya, "Nerede olmamı istersin?" diye sordu.

"Hemen yanımda kal. Kargalar karayan ormanlarındaki savaşlara alışıklar. Barslar ile birlikte hareket ederlerse orada sıkıştığımız bir anda yol gösterirler."

Günseli ağabeyine şaşkınlıkla bakıyordu. Çoğa tek kaşını kaldırıp, yan bir bakış attı.

"Bana öyle bakma Günseli!"

Kadm komutan gülümseyerek, "Tamam Çoğa! Tamam! Hadi o zaman; Karayanın Hançeri, Kızılyanın Kasabı'yla neler yapabiliyor herkese gösterelim!" dedi. Mayda ise arkasında yerini alan iki bin kişilik birliğiyle Çoga'nın emirlerini bekliyordu.

***

Kral Ame karşısmda titreyerek olanları anlatan habercisini dinliyordu. Yumruğunu sıktı ve beklediği düzlükteki tepeliğin ucuna gitti.

"Demek soyumu kurutacaksın Tendübay Kağan!"

Başım göğe kaldırıp, bir süre bekledi. Vadim, ne yaptığını merak eder hâlde onun arkasmda bekliyordu.

"Tanrılar bizden yana! Her zaman da öyle olacak!"

Bulutlarm arasından sızan gün ışığını izliyor, bunun kazanacağı zafere ait bir işaret olduğunu düşünüyordu. Vadim, karşılarındaki ordunun ne kadar güçlü ve acımasız olduğunu bildiği için, kralm bu tür inanışlarından rahatsız oluyordu. Kral Ame arkasma dönüp, "Randall ve Freda ormanlık alan- dalar. Gerideki savunmanm başma geç Vadim. Freda, savaşta üstün gelmeye başladıklarında sana haber gönderecek. Haberle birlikte hemen saldırıya geçeceksin," dedi.

"Ya komutanları? Almila ne olacak?"

"Almila biraz daha bizimle kalmalı. Savaşm gidişatma göre ölümünü erteleyebiliriz."

Vadim başıyla selam verip tepelikten aşağı koşmaya başladı. Başma geçeceği ordu ileride görünüyordu. Düzlüğün girişinde bekleyen binlerce atlı savaşçıdan oluşuyordu. Kral Arne, kendine haberi getiren adamm da tepelikten inmesiyle, üç kara cübbelinin yanma geldiğini fark etti. Yüzlerindeki
maskelerin gözaltlarına kanla gözyaşı çizmişlerdi. Aralarından biri, "Biz savaşa hazırız Kral'ım," dedi ve eline aldığı kemikten bir kolyeyi ileri geri sallamaya başladı. Ame, buz rengi gözlerini ileri dikti.

"Onca yolu soğuk denizlerden buraya kadar yakarak, yıkarak boşa gelmedim! Köpek sürüsü gibi

sağa sola saldıran dağınık vahşilere, Nordaklar bir ordu olmayı öğrettiler. Ben, tüm topraklarm kralı olmak için doğuştan seçildim!"

Barbarların en öndeki yaya ordusunun hemen gerisinde duran Randall, ellerini havaya kaldırıp, "Hadi! Ormanın efendileri kimlermiş gösterin onlara!" diye bağırdı. Aynı anda tüm barbarlar avazları çıktığı kadar bağırmaya başladılar. Karmakarışık sesler birbirine girmişti. Kulakları rahatsız eden bu haykırışları dinleyen Çoğa, Kurt Diyarı ordusuna baktı. Tendübay Kağan ve Aybar Han geride, ordunun idaresini izlemek için atları üzerinde bekliyordu. Derken karşı taraftaki sesler duruldu. Ne var ki Randall'm yürüyüş emri vereceği sırada ormanı boğuk bir uğultu sardı.

Vahşi, dev bir canavar topluluğunun inleyişi gibiydi. Çoga'nın el işaretiyle dev boynuzlu borular üfleniyordu. Bu uğultudan başka çıt çıkarmayan ordu, Çoga'nın tekrar el kaldırışıyla sessizliğe büründü. Randall, elli adım sağmda duran Freda'ya baktı. Ne yapacaklarını düşündükleri sırada gökyüzünden tek bir ses yankılandı: "Gökte Doğanlar!"

Bu, Çoga'nın sesiydi. Ardından gelen on binlerin tek bir ağızdan çıkardığı "Hah!" sesi barbarları ürkütmüş görünüyordu. Mayda, Çoğa ve ordunun uyumunu hayranlıkla izliyordu.

"Irmaklar taşmak ister..."

Ordu hep bir ağızdan devam etti: "Kanla!"

"Taşlar, göğsüne kazınacak kahramanlık ister..."

"Pusatla!"

"Tamunun karanlığı dolmak ister..."

"Başla!"

"Soğuk toprak ısmmak ister..."

"Canla!"

"Erlik Han zincirlerini şakırdatır..."

"Çoga'yla!"

Çoğa gülümseyerek kollarmı açtı.

"Ve Aslanlar haykırır..."

"Ur Ah! Ur Ah! Ur Ah!"

Ordu pusatlarmı vurarak hep bir ağızdan bağırırken, barbarların birbirine bakışını gören Freda, cesaretlerinin kırılmasından korkuyordu. Ağaç tepelerindeki savaşçılara hazır olmaları için işaret verdi. Randall, büyük ve düz kılıcını çıkarıp, iki eliyle sıkıca kavradı. Ordunun bağırışını Tendübay Kağan'ın sesi durdurdu: "Aslanlarım!"

Kral Ame, tüm sesleri rahatlıkla duyuyordu. Sanki orman bile susmuş, karşısındaki orduyu dinliyordu.

"Bugün kanla yıkanıp, ölümle doyup, utkuyla uyuyacağız!"

Ordu, coşkuyla saldırmak için beklerken Çoğa, yakınlarındaki ağaçlıkların hareketini fark etti. Mayda'ya eliyle işaret edip yanma çağırdı. Savaşçı konçuy yanma geldiğinde, "Bir sorun mu var Komutan Çoğa?" diye sordu.

"Ağaçlıklarda adamları var. Okçuları oraya yerleştirmiş olmalılar. İlk düzlüğe çıkana kadar bize en çok kaybı görülmeyen yağı verdirir. Birliğin ne kadar hızlı at kullanabilir?"

"Rüzgâr yanımızda yavaş kalır Çoğa."

Mayda gülümseyerek gözlerini ormanlığa çevirdi. Çoğa, "Dört birlik hâlinde, şuradaki kayanm hizasından ağaçlan oklaym. Çok hızlı gidip dönmelisiniz yoksa av olursunuz."

"Merak etme, işaretinle ağaçlarda tek bir er bırakmayız."

Mayda uzaklaşırken Çoğa, Günseli'ye baktı.

"Mayda ağaçlan temizledikten sonra yaya birliğiyle harekete geçeceksiniz. Sonrasında asıl vuruşu yapacağız ve bekleyeceğiz. Düzlüğe yaklaşmaym. Yayaların hepsi beklemede kalacak."

"Tamam Çoğa!"

Günseli savaşçılarının yanma dönerken Asena Hatun ile göz göze geldi. Ona bir şey söylemeyip tekrar önüne döndüğünde Ulu Bilge, konçı^yun yanındaydı.

"Beni yok mu sayıyor Ulu Bilge?"

"Hayır, sadece ilk saldırıda hatanın ölümcül olabileceğini biliyor."

Asena kaşlarını kaldırıp, "Ben Han kızıyım! Beni çarpışmaya sokmama kararını bir komutan nasıl verir?" diye öfkelendi.

"O sadece bir komutan değil Asena! Senin gördüğün avlardan bile daha çok ölüm gören bir adam. Cerdukay Ka- ğan'm özel seçtiği bir savaşçı. Onu dinle. Sadece taşa odaklan. Bürkütler, ne yapacaklarmı bilirler. Çoğa onları yönlendirecektir."

Tendübay Kağan sol tarafmda konuşan kamı ve Asena'yı izlerken bir huzursuzluk olduğunu fark etmişti. Asena Ha- hın'un konuşmayı bırakıp elindeki taşı yavaşça havaya kaldırışını izledi. Gözleri kapalıydı. Ulu Bilge, "Hadi! Yapabilirsin! Onu artık istediğin gibi kullanabilmelisin Asena!" diye seslendi.

Bu sırada Kral Ame'nin yanında kemikten bir kolye sal- l[a]yan cübbeli, "Göğün Taşı!" diyerek irkildi. Diğer ikisi birbirine bakarken kral ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"O da nedir?"

"Atlantis'i batıran taşm geri kalanı Kral'ım!"

Nordak Kralı kızıla çalan sakallarını sıvazlayarak sıkkm bir hâlde olacakları bekliyordu.

Ulu Bilge, "Taşı fark ettiler!" diye söylendi. Asena gözlerini açıp başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Yapamıyorum! Bir ses kulaklarımda çınlıyor. Kendimi çok güçsüz hissediyorum."

"Yapmak zorundasın! Sen yapamazsan, ben yaparım Asena!"

"Amcam Bangu'nun bana verdiği görevi yerine getirmeliyim."

"O zaman yap artık şunu! Odaklan! Almila'yı akimdan çıkar!"

Asena dişlerini sıkarak başıyla onayladı. O sırada kam, onun yanından ayrılıp Kağan'ma doğru ilerledi. Çoğa, May- da'ya doğru eliyle işaret verdiğinde arka tarafta bekleyen on savaş davulu vurmaya başladı.

Randall hırıltılı bir ses tonuyla, "Başlıyoruz!" diyerek ileri baktı.

Aslan ordusu, emirle birlikte iki bine yakın yayayla ilk saldırıya başlamak üzereydi. Mayda, "Hadi!" diye hareket emri verdi. İki yandan yüzlerce atlı, yayaların arkasından harekete geçip, yaylarını olanca güçleriyle gerdi. Aybar Han, yanında duran çabışma yayaları hazırlamalarını emrederken Tendübay Kağan, olacakları izliyordu.

Yayaların gelişini gören Randall, önündeki ilk üç bin kişilik yaya birliğine kalkan kaldırmalarını emretti. Freda, elinde tuttuğu çift taraflı mızrağıyla ileriyi gösterip, "Randall!" diye bağırdı. İki taraftan gelen atlıları fark eden güçlü komutan, ağaç tepelerindeki erlere eliyle atış için işaret verdi.

Boğuk ve kısa süreli bir boru sesinden sonra ağaç dallarında hareketlilik başladı. Mayda, ilk oku gönderen oldu. Karşı taraf henüz atışa başlamadan iki taraftan ağaç tepelerine gönderilen oklar, yağıyı olgunlaşmış elmalar gibi yere düşürüyordu. Mayda atını hemen geriye döndürüp oradan uzaklaşmaya başladı. Ortada koşan yayalar ise bir anda durup diz çöktüler ve kalkanlarını kaldırdılar. Ağaçlarda artakalan okçular oklarım bıraksalar da zayıf bir saldırı oldu ve yayalar tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladılar.

Mayda atını tekrar yayaların peşine taktığında iki taraflı ok saldırısı için hareketlenirken Çoğa, "Kargalar!" diye bağırdı. Günseli, kara postlarmı omuzlarına atmış cesur kadın savaşçılarına pusatını kaldırıp, saldırı emri verdi. Atlarıyla, yaylarm gittiği yoldan ilerlediler. Mayda, oklarını bir kez daha ağaç tepelerine gönderdiğinde Randall, bu taktiğin işe yaramayacağını anlamıştı.

"Kana kan! Dişe diş! Tek Gözlü Tanrı'nın ırmaklarında yıkanacağız!"

Randall'm sözünden sonra çığlıklar atarak harekete geçen üç bin yaya barbar, yaymdan fırlamış bir ok gibi ormanlık alandan çıkıverdi. Aslan erleriyle ilk çarpışma gerçekleştiğinde Çoğa, "İkinci yaya birliği!" diye bağırdı.

Mayda ise atlı okçularıyla geri dönüyordu. Aybar Han, “Saldırın!" diye emir verdiğinde, öç ateşiyle yanan erleri ordunun ortasından fırlayıverdiler. İki bin yaya, kandaşlarıyla birlikte barbar parçalamaya koşuyordu.

İlk temasta barbarları şaşırtan, kendileri kadar güçlü ve korkusuz adamlarla savaşmalarıydı. Bunlar Amisonya şövalyelerine ve kasaba erlerine benzemiyorlardı. Çok iyi pusat kullanıyorlardı ve sırt sırta savaşta oldukça iyilerdi. Randall, savaşın gidişatını izlerken, arkadan gelen iki bin kişilik ek yaya birliğini fark etti. Freda'ya işaret verip, yanındaki erlere hazır olmalarını söyledi.

Mayda ise gülümseyerek Çoga'ya baktı.

"Nasıldı Komutan Çoğa?"

"Gayet iyiydi."

"Şimdi kan istiyorum!"

Çoğa bunu söylerken gülümseyen konçuya baktı.

"O zaman hazır ol. Benimle birlikte harekete geç."

Mayda, yay kaşları iyice gerilmiş bir hâlde erlerine düzen almalarmı söyledi. Günseli ise yayalarm arasmdan birliğiyle tıkanan ve en çok yağmm olduğu orta tarafa bir pençe vurur gibi daldı. Buz rengi gözleri ölüm kadar donuk bakıyor, arka arkaya durmadan çalışan kolu, yağı derisi parçalıyordu. Kargaların girdiği bölüm hızla azalan er sayısıyla belli oluyordu. Tam bu sırada Günseli'nin önünden bir mızrak geçti. Bir adım daha önde olsaydı boğazma gireceği kesindi. Kafasını o tarafa çevirdiğinde, ilk karşılaşmada gördüğü kadın komutanın, savaşçı kadınlarıyla harekete geçtiğini gördü.

Tekrardan havaya kalkan elleri gördüğünde, "Dikkat edin! Mızraklar!" diye bağırdı. Hepsi küçük kalkanlarını havaya kaldırırken geciken diğer yaya birliklerinden büyük kayıplar verdiler. Günseli, savaşçılarına bakıp takip etmelerini emretti ve Freda'ya doğru koşmaya başladı. Randall kahkaha atarak, "Freda! Şimdi canmıza okuyacak!" diyerek saldırı emri verdi.

Kendisi de kılıcını beline sokup, sırtında asılı olan tek tarafı sivri ve delici, diğer tarafı bir sur kadar düz, dev çekicini elini aldı. Binlerce barbar, yağıları oldukça yıpratıp kaybetme noktasma getirdikleri anda ormanlık alandan tekrar geldi. Bunu gören Çoğa, "Barslar! Hazır olun!" diye bağırdı.

Günseli ve Kargalar ise Freda'nın birliğiyle ilk çarpışmaya başlayacakları sırada sağ taraflarından gelen barbarları fark ettiler. Günseli, "Bu birliği yaracağız!" diye bağırdı. Ardından Freda'nın kendine doğru hızla savurduğu mızrağı kılıcıyla kesip geri çekildi ve atınm göğsüne sapladı. Hayvanın acı kişnemeleriyle yere yuvarlanan Freda, tekrar ayağa kalkarak dişlerini sıktı ve mızrağını havada döndürerek hamleler yapmaya başladı. Çoğa ise elini kaldırıp yumruk yaptı-

Tüm ordu saldırı pozisyonu aldıktan sonra eliyle ileriyi işaret etti. Atını dehletip hareket edince çevresinde Barslar, yanında Mayda ile ilerlemeye başladı.

Freda mızrağmı sağlı sollu savururken, Günseli'nin koluna denk getirmeyi başardı. Omzunda bir kesik açtıktan sonra gülümseyerek, "Yanlış topraklarda kahramanlık peşindesin komutan!" dedi. Günseli omzuna dokunup, eline bulaşan kana baktı.

"Kelleni alacağım! Tıpkı savaşçılarımın, senin savaşçıla- nnırıkini aldığı gibi, bak!"

Freda etrafma bakındı. Kargalar arka arkaya kadm savaşçılarını yere seriyorlardı. Kara postları kana bulanmış Kargalar, öldürdükçe daha da hırslanıp haykırıyor, çok daha sert pusat savuruyorlardı. Freda, mızrağını Günseli'ye doğru dik şekilde savururken, Kargalarm lideri kılıcıyla hamleyi kesti ve diğer eliyle tuttu. Mızrağı bir anda çekip elinden aldıktan sonra yere fırlattı. Freda belindeki kılıcı çekip, Günseli ile vuruşmaya devam etti.

Bu sırada Randall, önüne gelen aslan erlerini yere indiriyor, acımasızca kırdığı kemiklerinin sesleri rahatlıkla duyuluyordu. Çoğa savaş alanına yaklaştığında atının üzerine Çıktı. Diğer Barslar da atlarının üzerinde dikkatle duruyor ve Mayda olanları izliyordu.

Savaş alanına yaklaştıklarında hepsi birden atlardan takla atarak kalabalığın içine atladı ve boğuşmaya başladı. Çoğa, ᵃyaklarmı yere bastığı anda çift kılıç çekti ve hızla etrafındaki yağılara indirdi. Ardından kılıçlarına bulaşan kana bakıp ha- ᵛᵃyı kokladı.

“Gelişimi haber veren kan kokusu.

Bu sırada yanmda bitiveren dev gibi barbarın kılıç hamlesini eğilerek atlattıktan sonra kılıcının birini adamın bacak ᵃʳasına, diğerini ağzına sokup onu yere serdi.

"Söylemez mi onlara, sesim ölümün uğultusu!"

Yere düşen yağıların üzerine basarak Randall'm olduğu tarafa yürümeye başladı. Barslar birer kılıç pervanesi gibi et- rafmdakileri biçerek çevresinde ilerliyorlardı.

"Ayaklarımın altında hışırdayan cansız etler..." Kendine doğru gelen bir mızrağı hafif sağa doğru eğilerek atlattı. "... Tamunun kan ırmaklarında adımı söyler!" dedi ve gülümsedi. Mayda ona doğru yaklaşmıştı. Bir anda durup yere bakan Çoga'mn ne yaptığmı anlamaya çalışıyordu.

Pusatıyla yerdeki kandan çamurlaşmaya başlamış toprağa Tengri işareti yapan Çoğa, kendine doğru gelen Randall'a baktı. Baltasını sağa ve sola ustaca hareketlerle savurarak geliyordu.

Mayda, Randallla çarpışmak üzere olan Çoga'ya doğru hamle yapacağı sırada Freda'yı fark etti.

"Yolumu açın!"

Erleri konçuylarının sözüyle işaret ettiği noktayı gösterdiler. Hep birlikte dik bir hareketle giderken, Ulu Bilge gözlerini kapattı. Etrafmda dolaşan kara tinleri hissedebiliyordu. Asena'nm taşı bir türlü harekete geçiremediğini fark etti. Atının hemen sağ tarafma astığı yerden davulunu ve tokmağını aldı.

Derin bir nefes alıp gırtlaktan, "Tengriiiiii!" diye uğuldayarak vurmaya başladı. Üç kara cübbeli, Ulu Bilge'nin harekete geçtiğini hissetmiş olmalılar ki diğer ikisi de birer kemikten kolye çıkarıp sallamaya başladı.

Günseli ise, arkadan bir anda bastıran Bürkütlerin de katkısıyla Kargalarm ilerlemeye başladığını fark etti. Yaralan derin olmasa da Freda'yla aralıksız vuruşuyorlardı. Bu sırada Freda'mn iki kadın savaşçısı daha Günseli'ye doğru mızraklarını salladı. Bu hamlelerden de ustaca hareketlerle kaçan Karayanm Hançeri, karşısındaki üç yağıya bakıyordu.

Arkasmdaki koşuşturmanın içinden uçuşan kara saçlarıyla bir anda fırlayan Mayda Freda'ya yöneldi. Bunu gören Günseli, kendisine saldıran diğer iki kadın savaşçıya doğru hamleler yapmaya başladı.

Mayda'yı gören Freda, "Mayda! Canını alacağım Mayda!" diye bağırdı. Randall'ın savurduğu çekici kesen Çoğa ise yüzünde tek mimik dahi olmaksızın pusatlarını savuruyor, kararlı ve yavaş adımlarla ilerliyordu.

Randall, böyle usta bir savaşçıyla ilk kez karşılaşıyordu. Daha önce çok savaşçıyla çarpışmış olsa da, her bir hamlesine daha zor hamlelerle karşılık veren Çoga'yı izliyordu. Nefes nefese kalmış hâlde, iri bedeniyle iki adım geri çekilip, "Seni öldürmem zaman alacak! Öldürdüğümde kafasında kılıç işaretleri olan adamın yerine kim geçer? Onu da bu savaş bitmeden alayım!" dedi.

"Yağılarımın utku hayallerine dalmasını seviyorum."

"Neden?"

"Hayallerini yıkıp, onları toprağın altına göndermek bana ayrı bir zevk veriyor."

Randall, çekicini öfkeyle savurduğu anda Çoğa yere eğildi. Bunu yaparken bile bakışları Randall'ın yüzünden hiç kaymam işti. Eğildiği sırada öne doğru bir adım attı ve iki kılıcını çaprazlama bir hareketle yağısının göğsüne indirdi. Kaim kuyagının önü paramparça olan Randall, aldığı darbeyle geriye doğru sendeledi.

Boynunu kütürdettikten sonra gülümseyen Çoğa, "Sanırım ölüme adım adım yaklaşan birileri var burada. Kuyagm gitti. Şimdi sıra göğsünü saran derinde. Sonra da tam yüreğinin ortasında! Merak etme, tek hamlede bitecek!" dedi ve Randall'ın üzerine yürüdü.

Mayda ile Freda ise uzun yılların verdiği düşmanlıkla salıyordu. İkili, tüm hıncını almak için var gücüyle birbirine saldırıyordu. Günseli, kadın savaşçılardan birinin boğazına kılıcını soktuktan sonra hemen yanından gelene elindeki pusatı fırlattı.

Göğsünün tam ortasına saplanan kılıcıyla yere düşen yağısının başında bitip pusatım geri alırken Mayda'ya baktı.

"Bunu ben halledeceğim Günseli!"

Günseli, pusatmı kaldırıp, "Hadi! Parçalayın şu hayvanları!" diye bağırmasıyla ordu birden coşkuyla ilerlemeye başladı.

Savaş alanındaki uğultu ve saldırıya geçen Aslan Ordu- su'nun usunu yitirmiş gibi ilerleme çabası arkada bekleyen Vadim'i tedirgin ediyordu. Kral Arne ise kara cübbelilere bakıyordu. İçlerinden biri, "Onları durdurmalıyız, düzlüğü korumalıyız!" dedi.

Kral Arne, muhafızlarından biriyle geri çekilip, savunma yapmaları işaretini veren boruları çaldırdı. Randall, Çoga'yla savaşırken bir an boşlukta kalan yağısına sert bir tekme attı ve onu sırt üstü düşürdü. Düştüğü yerden nefesini toplayıp kalkmak için hazırlanan Çoğa, üzerine zıplayan Randall'ı fark edince hemen yana yuvarlanarak kendini kurtardı.

İkisi de bir anda ellerindeki pusatları bırakıp yerde boğuşmaya başladı. Çoğa, arka arkaya yumruklarını indirdikten sonra altındaki yağısma kafa atacağı sırada Randall, tüm gücüyle onu ileri doğru kaldırıp attı. Çoğa yuvarlandıktan sonra bir kurt gibi düştü, ancak olduğu yerden tekrar fırlayıp saldırıya geçti. RandaH'ın boğazına yumruğunu indirip nefesini kestikten sonra diz kapağına sert bir tekme vurdu. Yere çöktüğü anda borularla beraber geriye doğru hareketlenen karşı orduyu fark etti.

İşini uzatmadan iki adım gerisindeki kılıçlarını almak için döndüğünde Randall ayağa kalkıp boğazını tutarak, iki erinin arasına girdi. Çoğa, "Korkak! Buraya gel!" diye bağırarak koşmaya başladı. Barslar da onunla birlikte hareketlendiklerinde Randall'ı arasına alan barbarlar, üzerlerine atlayan Çoğa ve Barslara kalkanlarını kaldırarak savunma yapmaya başladılar. Yavaş adımlarla, kalkanlarını hiç hareket ettirmeden geriye doğru gidiyor, ön sırada düşenin yerine yeni bir eri geçirerek sırayı hiç bozmuyorlardı.

Freda ise Mayda'ya doğru kılıcını savurarak güzel kon- çuyun yanağında bir çizice açtı. Yalayıp geçen kılıcın bıraktığı izle kanı süzülmeye başlayan Mayda'nın gözlerine ölümün öfkesi dolmuştu. Bu

sırada Ulu Bilge, kara tinlere karşı gözlerini yummuş, bedeninden sıyrılmış bir hâlde demirden kılıcını savurarak Asena'yı koruyordu.

Dört bir yandan birer kara panter siluetinde saldıran tinlerin bağırışları arasında, ışık saçan kılıcıyla önüne gelen her vahşi hayvanı parçalara ayırıyordu. Bu sırada Asena, taşı bir anda ışıldattı.

Freda'ya doğru tekrar atak yapan Mayda ise savurduğu kılıcı durdurup, yağısının üzerine doğru zıpladı. Yüzünün tam ortasına sert bir yumruk indirdikten sonra aldığı darbeye rağmen kılıcını tekrar savuran Freda'nm ikinci hamlesini de kesti.

Keser kesmez de kamından boynuna kadar sertçe kılıcını kaldırdı. Freda'nm gösterişli kuyagında açılan yarıktan kanlar süzülmeye başladığında Mayda, ölüme daha da aç bir hâlde ayakta kalmaya çalışan yağısına doğru kana bulanmış kılıcını savuruyordu.

Freda, geri çekilmek için hareketlense de Mayda onu bir türlü bırakmıyor, yorulmuyordu. On adım geriden kendine doğru koşan barbarları fark eden Freda, kurtulmak için May- da'yı durdurması gerektiğini biliyordu. Son gücüyle ona birkaç güçlü hamle yapıp zaman kazanmak için harekete geçti.

Freda, bedenindeki büyük kılıç yarasıyla bağırarak May- da'ya doğru pusatını salladığı anda birden durdu. Mayda, gelen hamleyi kılıcıyla kesip, bileğinden çıkardığı ince bıçağı tam yüreğine saplamıştı.

Göz göze kalan iki düşmandan biri gülmeye başladı.

"Gözlerime bak Freda! Son nefesinde göreceğin son gözler benimkiler! Mayda'nın gözleri! Tamuda harm bol olsun vahşi köpek!"

Gelen barbarlar bir anda şoka uğramışlardı. Koşuyor olmalarına rağmen aniden yavaşlayıp birbirlerine baktılar. Sonra tekrar koşmaya başladılar. İkisi Mayda'ya doğru saldırırken diğerleri de Freda'nın bedenini yığıldığı yerden çekti. Mayda'nın hamlelerine bir süre karşılık verdikten sonra onlar da geri çekildiler. Bu sırada Çoğa, ileride gerilen yayları fark etti.

"Barslar! Bekle! Kalkan kaldır!"

Çoğa, yerde bir kalkan bulup hemen kendine siper ederken ordusuna, "Bekle! Yerini koru!" diye bağırmaya başladı. Üzerlerine yağan okların tepesindeki kalkana her düşüşünde elinden kaçan RandallT düşünerek dişlerini sıkıyordu.

Mayda kahkahalar atarak, sağ tarafına baktı. Aslan ordusu biraz geriye çekilmiş hâlde yerini almıştı.

"Düzen al! Yerini koru!"

O sırada Asena tek elini havaya kaldırıp, tokat atar gibi bir hareket yaptı. Geri çekilen tüm birlikler düzlüğe kadar ayakları yerden kesilmiş hâlde savruldular. Hepsi ne olduğunu bile anlamadan tekrar kalktıklarında Çoğa, saldırı için emir vermek üzereydi. Tendübay Kağan, Asena'nm taşı indirdiğini fark edince hemen çabışlara davulları çalmalarını emretti.

Davullar ikili şekilde tek ritimde çalarken Çoğa, bekleme emrinin geldiğini anlamıştı. Kara Cübbeliler gözlerini açtıklarında, Ulu Bilge de derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve

Asena'ya baktı. Asena, taşı indirip morali bozulmuş bir hâlde karşıya bakıyordu.

Aslan, ilk savaşında, Kral Ame'ye sert bir pençe indirmişti!

Karanlık ve Işık

Barbarlar ve Aslanlar arasmda yaşanan kanlı savaşta vahşiler büyük kayıplar vermişti. Freda'nın cansız bedeni, Kral Arne'nin sığındığı eski, taştan gözetleme kulesine getiriliyordu. Korkusuz barbar, savaşçı konçuyun pusat darbesiyle can vermişti. Komutanları öldürülen barbarlar, intikam ateşiyle Mayda'ya bileniyorlardı.

Savaş şimdilik sona ermişti ama her iki taraf da yaşadıklarını düşünüyordu. Asena'nın öfkeyle erlerin arasında yürüdüğünü gören Çoğa, bir şeyler olacağını anlamıştı. Birlikte oturdukları ateşin başından kalkerken Günseli, "Bırak! Bugünün öfkesi üzerindedir," dedi.

"Bugün, kim bilir kaç erimiz bu topraklarda uçmağa vardı Günseli. Taşı kullanamaması bir yana, nereye gittiğini tahmin edebiliyorum."

"Nereye?"

"Mayda'ya gidiyor."

Günseli kaşlarını kaldırıp, "Neden? Mayda ile ne sorunu olabilir?" diye sordu.

"Şu barbarların kadın komutanı Freda'yı öldürdü. Daha doğrusu sen öldürmeden önce o öldürdü. Asena buna öfkeli. Almila'yı geri alamayacağımızı düşünüyor."

Günseli, "Hadi öyleyse, gidelim," diyerek ayağa kalktı. İkili Asena'nın ilerlediği noktaya doğru hareketlendi.

Asena yumruklarını sıkmış bir hâlde Mayda'nın yanma yaklaşırken, parlak gözlerine oturan gülümsemeyle baş selamı veren konçuya öfkeyle baktı.

"Asena Hatun?"

Mayda konuşur konuşmaz, kuyagınm üst tarafından tutup vahşi bir kurt gibi dişlerini sıktı.
"O kadmı neden öldürdün?"

Mayda önce gülümseyip, "Ellerini kuyagımdan çekmezsen, bileklerini kesmek zorunda kalırım Asena!" dedi sertleşerek.

"Sana diyorum! Almila'yı senin yüzünden kurtaramayacağız!" 4

Mayda bir anda Asena'nın bileklerine vurarak ellerinden kurtuldu.

"Orası savaş meydanıydı. Ben de binlerce kandaşımı katleden baş yağımı tamuya gönderdim! Komutanını bu kadar çok düşünüyordun madem, neden tek başma keşfe gönderdin Asena Hatun!"

İkilinin sesi yükseldikçe etraftakiler toplanmaya başladı. Bürkütlerden birkaçı ellerini pusatlarına atınca Mayda'nm erleri de aynı hareketi yaptılar. Ortalık iyice kızışacağı anda Çoğa kalabalığa daldı ve "Durun!" diye bağırdı. Hemen ardından Günseli göründü. Asena Hatun kaşları çatık bir hâlde Çoga'ya baktı.

"Sen karışma Komutan Çoğa!"

"Benim neye karışıp neye karışmayacağımı sadece Kağan' ım söyler genç konçuy!"

Çoga'dan böyle bir söz beklemeyen Asena, işaret parmağını kaldırıp Mayda'yı gösterdi. "Bana onu mu savunuyorsun? O kadını canlı ele geçirebilirdik! Almila'yı alabilirdik! dedi. Günseli gülümseyerek ellerini iki yana açtı.

"Savaş meydanında bazen yapılması gereken yapılır Asena Hatun. O da yapılması gerekeni yaptı."

Asena şaşkın gözlerle Günseli'ye bakıyordu.

Mayda, "Bana bak Asena Hatun!" diyerek sert bir çıkış yaptı. "Ben de kurt kanının bir konçuyuyum. Emin ol senden

fazla kayıp yaşamışımdır. Komutanını kurtarmak için her şeyi yapacağız. O gece de bunu yapmaya çalıştık. Barbarlara ağır bir darbe vurduk. Çok güvendikleri Freda'yı cansız bir hâlde ellerine bıraktık. Bence sen bunlara kafa yoracağına, kullanmayı beceremediğin şu taşı nasıl kullanacağına kafa patlat!"

Asena bir anda çıldırmışçasma Mayda'ya doğru atıldı. Tam çenesine bir yumruk indirdiğinde Mayda da karşı yumruğunu Asena'nın yüzüne indirdi. Ortalık iyice karışacağı sırada Çoğa tekrar, "Durun!" diye bağırdı. İki konçuy, kendilerini tutan savaşçıların arasından birbirini süzerken otağda beraber oturan Tendübay Kağan ve Aybar Han'a haber gitmişti.

***

Freda'nın cansız bedeni Kral Arne'nin önüne, deriden bir sedyeyle konuldu. Kral, kederle ona doğru eğilip yüzüne dokundu.

"Bunu kim yaptı Randall?"

Öfkeli komutan derin bir nefes alıp, "Mayda!" dedi. Hırstan sesi titriyordu.

"Onu gerektiği gibi uğurlayın. Çok büyük bir komutandı. Sonra bir tepeliğe git Randall. Tanrılara bağır. Gücüne güç katmaları için bağır! Gün sökmeden de bana gel."

"Şu komutanları..."

"Merak etme. Onların da canı yanacak. Sadece elimizde- kiyle değil, başkalarını da alacağız. O komutanlar artık kara sarmaşık için birer rüzgâr olacak. Ne demek istediğimi anladın, öyle değil mi?"

Randall başını sallayarak, "Evet" dedi.

Dört iri muhafız, kralın işaretiyle Freda'yı yerden alıp omuzlarına kaldırdı. Randall arkalarından gidiyordu. Dışarıya getirilen at arabasının arkasına pusatlarıyla birlikte konulduktan sonra savaşçıların arasından üzüntüyle uğurlandı.

Randall ve ardına takılan yüz muhafızı, at arabasıyla birlikte yakınlardaki küçük bir gölün kenarına doğru yola çıktı.

***

Mayda ve Asena arasındaki atışma, Çoga'nın sert uyarılarıyla sona ermişti. Mayda, öfkeyle yürürken ardından gelen erlerine gelmemelerini işaret edip tepeliğe doğru gözden kayboldu. Asena ise olduğu yerde çıldırmışçasına ileri geri yürüyordu. Günseli, Çogh'nın omzuna dokunup, "Arkasından git Çoğa," dedi

"Neden?"

"Onun gibi bir dişi kaplan, en öfkeli olduğu anda bile senin sözünle durdu."

"Ne demek istiyorsun?"

Günseli etrafa baktıktan sonra Çoga'nın kolundan tutarak insanlardan uzak bir noktaya çekti.

"Mayda ve sen, birbirinize nasıl baktığınızı biliyorum. Onun bu konuda haklı olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden git ve onun ateş gibi yanan yüreğine su serp."

Çoğa gülümseyerek olumsuz bir şekilde başını salladı.

"Yanlış düşünüyorsun Günseli. Hiçbir kadın beni sevmez. Karanlığı, hiçbir kadın sevmez!"

"Belki gece saçlı konçuyun aradığı tam da budur; karanlık."

Çoğa kısa bir süre öylece baktı. Arkasını dönüp bir şey söylemeden tepeliğe doğru giderken, hâlâ öfkeli sözlerini duyduğu Asena'ya baktı. Dişlerini sıkarak ona bakıyordu. Günseli kaşlarını çatıp ona doğru yürüdü. Yanına yaklaşıp, "Asena Hatun!" dedi sert bir dille. Küçük kara gözlerini Kargaların liderine çeviren konçuy, gülümseyerek ellerini beline koydu.

"Söyle Komutan Günseli!"

"Ofkeli hareketleriniz ordunun moralini bozuyor. Bu-

gün çok kayıp verdik. Bir Börükan için bu hareketler yanlış yorumlanabilir."

"Bunu senden mi öğreneceğim Günseli! Ben konçuyum, sense bir komutan! Orununa dikkat edesin. Zaten bu topraklarda sen ve Çoğa, yeterince orunlarınızı tanımaz oldunuz."

Günseli öfkeden istemsizce gülmeye başladı. Ardındaki Kargalar, Bürkütlerle kesişiyordu.

"Asena Hatun! Sen ormanda avlanmayı öğrenirken, ben Komutan Göktuğ ile karayanda kelle alıyordum. Savaş zamanı nasıl davranılması gerektiğini iyi bilirim. Bir Börükan Kon- çuyu'na sadece kurt töresini hatırlatmak istedim."

Asena Hatun bir dağ gibi dikilen Günseli'nin yanma sokuldu.

"Yurda geri döndüğümüzde Karayanın Hançeri... Seninle orunun hakkında tekrar görüşeceğiz!"

"Orunumu Cerdukay Kağan vermiştir! Alpagut Han'a ve Kurt Diyarı'na sadık bir komutan olarak yaşarken, orunumu kimse sorgulayamaz!"

Asena aldığı cevaptan sonra olduğu yerde kalakaldı. Günseli başıyla selam verip, "Şimdilik kutlu geceler Asena Hatun," dedikten sonra ardını dönüp kadın savaşçılarıyla uzaklaştı. Asena olduğu yerde kalıp kendinden uzaklaşan komutanı öfkeyle izledi.

Mayda ise tepeliğe çıkmış, belinden çıkardığı fırlatma bıçaklarını arka arkaya bağırarak bir ağacın gövdesine fırlatıyordu. Bıçaklar bittiğinde kısa kılıcını çıkarıp son bir bağırışla ağaca doğru fırlattı ve nefes nefese öylece kaldı. Arkasından gelen, "Kim için atıyorsan, bunca darbeyle kesin ölürdü," sesiyle birden irkildi. Gelen Çoga'ydı. Mayda, tepeliğin ucuna gidip bir taşın üzerine oturdu.

"Burada ne işin var Komutan Çoğa?"

Yavaş adımlarla onun yanına gelip yanındaki taşa otu- *ın* Çoğa, "Tek başına bu öfkeyle karşı tarafa saldırma diye geldim," dedi gülerek. Gözleri uzaklara dalan Mayda'nm da onca öfkesine rağmen yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Koca Kurt Diyarı komutanısın, orduyla ilgilenmen lazım. Burada zaman kaybetmen yararımıza değil."

"Mayda!"

Konçuy gözlerini Çoga'ya çevirip kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını tekrar karşı ormanlığa doğru kaçırdı.

"Bana da aynısı oluyor biliyor musun Mayda?"

"Ne oluyor?"

"Sana baktığım zaman bakışlarımı kaçırmak istiyorum. Bu hissi bilmiyorum."

"Ben ne olduğunu biliyorum Çoğa."

İkili birbirine bakarken Mayda kaşlarını kaldırdı. Bunun adı..."

"Dur!" dedi Çoğa onun sözünü keserek.

"Neden Çoğa?"

"Bak Mayda, ben bildiğin erlerden değilim. Ben karanlığım. Geldiğim topraklarda bana Kurt Diyarı'nın Kasabı derler. Benim yürüdüğüm yerde ölüm vardır. Bu zamana kadar pusatım ve ben, Tendübay Kağan'dan başka hiçbir şeyle ilgilenmedik."

"Neden korkuyorsun Çoğa?"

"Kendimden. Benden korkmalısın Mayda.'

"Senden korkmuyorum Çoğa! Ne olduğunu, nasıl bir karanlık olduğunu biliyorum. Bu topraklarda bana yüreği yanan kaç er oldu biliyor musun?"

"Eminim çoktur."

"Peki, benimki neden sana yandı?"

Çoga'nın her yanı bir anda buz kesildi. Mayda mn bu [a]Çik sözünden sonra donakalmıştı.

"Neden?"

"Bu topraklara iyi ki geldin. Senin gibi bir komutana, bir tine ihtiyacımız vardı. Sanki ordunun önünde savaşm efendisi yürüyor hissi veriyorsun. Erlere güven, kağanına umut, yağıya korku veriyorsun. Fakat benim için bunlarm hiçbiri önemli değil. Ben, umutsuzluklar arasında boğuşurken, senin karanlığınla tanıştım. O kadar saf ve belirgin bir karanlıktı ki başka renk yoktu."

"Ne demek istiyorsun Mayda?"

"Senin karanlığın, kağanına ve yurduna olan bağlılığın- dandır. Asil tinin, karanlığınla beni aydınlığa çıkardı Çoğa. Umudun tükendiği yerde, senin varlığının verdiği güven hissi, bendeki umutları yeşertti. Töreye bağlılığın ve sarsılmaz kuralların, gözlerimi ışıldattı. Bana nasıl baktığını biliyorum Çoğa. Ben senin karanlığına sarılmak, aydınlığa, senin asil yüreğinde ulaşmak istiyorum."

Çoğa, bir anda olduğu yerden kalktı. İlk kez bu kadar heyecanlanmıştı. Mayda da oturduğu yerden kalktı. Hafif atıştırmaya başlayan kar taneleri aheste aheste düşüyordu. Obadan vuran ateşlerin ışığında Mayda'nın büyük gözleri birer alev parçası gibi görünüyordu. Çoğa içinden, "Ulu Tengri... Kar taneleri sanki düşmüyor, Ay gibi parıldayan tenine yaklaşınca yok oluyor!" diye söylendi. Mayda'nın gözlerine bakıp, derin bir nefes aldı.

"Sen çok güzel bir hatunsun Mayda. Bir konçuysun! Benim yüreğim ateş aldı. Karanlığım, adınla beraber bir kıvılcıma tutuldu. Emin misin Mayda?"

Mayda gözlerini yere indirip başını salladıktan sonra utangaç bir hâlde Çoga'ya baktı. Güzel dudaklarında beliren hafif gülümsemeyle, "Çoğa, benim tinim, seninkine mühürlüdür. Ben bunu bilirim," dedi.

"Savaş bittiğinde yanımda olacak mısın?"

"Sana söylemem gerekeni söyledim Çoğa."

Mayda hızla komutanın yanından ayrılıp obaya doğru koşar adımlarla gözden kayboldu. Çoğa öylece boşluğa bakıp, "Haklıydın Torumtay... Haklıydın dostum," dedi gülümseyerek. Ağacın yanma gidip, Mayda'nın fırlattığı pusatları çıkardı. Obaya doğru yürürken yine Torumtay aklına geldi.

"Dediğin gibi dostum, biri benim karanlığımı ateşiyle aydınlatacak!" **4**

***

Freda, küçük gölün kenarında at arabasından indirildi. Hazırlanan küçük otların ve odunlarm döşendiği küçük bir salm üzerine yatırıldı. Randall eğilip Freda'nın yüzüne dokundu.

"Sen... Benim en büyük yol arkadaşımdm! Bunca adamı bir ordu hâline getirirken bana inanan tek insandın. Yenilmez, korkulan Freda'ydın! Öcün, çekicimin ucundadır. Benim için ne ifade ettiğini bile söylemeden canını aldılar. Tanrımızın tahtına yakın ol Freda. Sana orası çok yakışacak."

Randall ayağa kalkıp geri çekildikten sonra adamlarına başıyla işaret verdi. Sal hafifçe suya itilirken Randall, hafif hafif atıştıran kar taneleri arasında yakılan meşaleden okunun ucunu tutuşturdu ve yayını gerdi.

"Deryalar toprağımız, gemiler ise atımızdır. Ait olduğun yerde tinin huzura karışsın."

Ok fırlatıldığında, yavaşça süzülerek Freda'nın salının üzerine indi. Bir anda alevlenen sal, Freda'nın yanan cesediyle birlikte suyun ortasında ateş topuna döndü. Randall'ın gözleri nemli olsa da kendini tutmayı başardı. Ardındaki adamlarına, "Gidiyoruz!" dedi ve atma bindi. Biraz ilerideki yoğun çam ağaçlarının bir etek gibi ahenkle süslediği tepeliğe gitti. Savaşın olduğu yer yüksek kesimler olduğu için,

Amisonya'da yağan yağmur buraya genelde kar ya da karla karışık yağmur olarak düşerdi bu aylarda. Düşen kar taneleri altında atından inerek elini açtı.

Koca elinin ortasına düşen küçük bir kar tanesine baktı. Sertçe avucunu sıkıp, hırıltılı bir sesle, "Burada kaim!" dedi ve tek başına ağaçların arasında yürümeye başladı. Tepeliğe çıkarken hafifçe eğilip toprağa parmaklarmı sürdü. Sonra doğrulup, kendine doğru esen rüzgâra bir kalkan gibi göğsünü kabarttı. Uçuşan saçlarına dolanan rüzgârı hissetti. Dalların arasında gezinen karakargalara baktı. Tepeliğin zirvesine vardığında, ateş böceği gibi görünen binlerce küçük ışığı izledi. İki ordu da oradaydı. Sırtmdaki çekici çıkarıp hızla toprağa fırlattı. Sivri tarafı yere saplanıp kaldığında kollarını iki yana açıp göğe baktı.

"Neredesin baba?"

Kızıla çalmış bulutlara dönerek avazının çıktığı kadar bağırdı.

"Neredesin? Bize yol gösteren kuzgunların nerede?"

Yumruklarını sıktı ve âdeta gökle dövüşürcesine, tüm hırsıyla, boyun damarları patlayacak gibi olana kadar bağırdı. "Soğuk deryaların kurtlarını sahipsiz mi bıraktın?"

Kar yağışı sona erince rüzgârın etkisiyle bulutların arasından bir delik açıldı. Dizleri üzerine çökmüş Randall, çekicinin demirine yansıyan ay ışığını fark etti. Gözlerini kaldırıp dev gibi tepede duran Ay'a baktı.

"Bizi unutmadığını biliyordum! Çekicime güç ver! Beni yenilmez kıl!"

Çekicini yerden alıp ayağa kalktı. Havaya kaldırıp, "Ay şahittir! Randall, savaşçıları gemilere bindirip, diyarlar fethedene kadar durmayacak!" diye bağırdı. Aşağıda onu bekleyen erleri, rüzgârın etkisiyle kesintili olsa da sesini duyuyorlardı.

Güçlü komutan kısa bir süre sonra tepelikten inip tekrar atma bindi. Erlerine el hareketiyle işaret verip, ordunun kamp alanına doğru atını sürdü.

***

Günlerdir sadece iki kap lapa ve bir kap su ile hayatta kalmaya çalışan Almila, kapatıldığı yerin kapısının açıldığını fark etti. Diz kapakları ve sırtı ağrıyordu. Boynunda bir baskı hissediyordu. Kapı âçılır açılmaz son gücünü toplayıp, üzerine gelen barbara doğru zıpladı.

Bileklerindeki zinciri barbarın boynuna dolayarak onu boğmaya çalışırken, arka taraftan tam ensesine yediği sert darbeyle kendinden geçti. Yerdeki barbar, bayılan Almila'nın boynuna geçirdiği zincirden kurtulup, derin bir nefes aldı.

"Uyanmadan onu cübbelilere verelim. Ne yapacağı belli olmaz."

Diğeri sadece başmı sallayıp Almila'yı omzuna aldı. Kaim bir ayı postuna yatırılan Almila, elleri zincirli olduğu hâlde iyice sarılarak sadece başı açıkta kalacak şekilde her yeri kapatıldı. Postun dış tarafında, ayakucundan başlayarak kaim bir zincirle boynuna kadar sıkıca bağlandı. İki barbar, cübbelilerin kralın yanında olduğunu biliyorlardı. Biri omzunda Almila'yı taşırken diğeri Kral Arne'nin olduğu büyük odaya girdi. Diz çöküp selam verdikten sonra, "Kral'ım, kadın komutan hazır," dedi. Arne, öfkeyle Almila'yı getirmelerini söyledi. Diğer barbar hızla hareket edip karşılarına geldi ve yere bıraktı.

Yüzleri maskeli kara cübbeli üç adam ve kral, başında dikilmiş ona bakıyordu.

"Ona, Freda'nın ölümüne karşılık acı bir ölüm hazırlayın."

Cübbelilerden biri, "Merak etmeyin. Onu ben götürece- 8>m Kral'ım. Bu gece yola çıkacağım. İki şafak sonra tekrar

burada olurum. Çığlıkları ormanın tüm kayalarına sinecek/' dedi.

Arne eliyle götürmelerini işaret ederken içeriye Vadim girdi. Cübbelilerden birinin önderliğinde götürülen Almi- la'ya baktıktan sonra kralma selam verdi.

"Haber geldi Kral'ım."

"Kimden?"

"Amisonya Kraliçesi Luyana'dan."

Kral Arne ellerini arkasına bağlayıp, "Kraliçe, eski dostlarına sadık mı kalacak, yoksa bizden yana mı olacak?" dedi.

"Görünüşe göre aramızdaki antlaşmaya sadık kalacak Kral'ım. Bir ordu hazırladığının haberini göndermiş. Bize yardıma gelecekler."

Kral Arne gözlerini kocaman açıp, kızıla çalan sakalım titreterek gülümsedi.

"Demek yardıma gelecekler. Onları tek başımıza yok edemeyeceğimize daha bugünkü savaşı bilmeden karar vermiş desene!"

"Luyana, biz yenilirsek Amisonya'nın ayakta kalamayacağını biliyor Kral'ım. Buradaki ordu, dönüşte Amis şehrini de silip süpürecektir. Ordularını Roma yakınlarındaki Siens Limam'na indirecekmiş."

"Yani arkalarından gelecekler. Yabancı Kağan, iki ateş arasında kalacak! Güzeeel! Ordusu kaç güne burada olur?"

"Uç şafak sonra toprağa adım atacaklarını söylüyor Kral'ım. Limana indikten sonra buraya gelmeleriyle birlikte dört şafak eder."

Kral, kısa bir süre düşündükten sonra, "Yeterince ilerlediler. Onları durdurmalıyız. Bir süre oldukları yerde kalmalılar. Savunma hatları oluşturmalıyız. Saldırıya bir süre ara vereceğiz. Savunmanın yönetimi sende olacak Vadim. Kısa

Borü 4 -Karanlığı Parçalayan- süreli vur kaç saldırıları da Randall'da! Çoğa denen o komutandan öcünü almak istiyor musun?"

Vadim bir yılan gibi tıslayarak, "Dostlarıma ve adamlarıma ne yaptıysa daha fazlasını yapmak istiyorum! Karayanın karlı dağlarını, Çoga'nm ve Barslarmın ateşe verilmiş bedenleriyle eritmek istiyorum!" dedi.

"O zaman tüm gücünle savunmanı yap! Öyle bir savunma yap ki darmadağın olduklarında istediğini al Vadim! Dediğimi başarırsan, yabancı kağanın geldiği topraklardaki ordunun komutası sende olacak. Beni zaferlere koştur ki karşılığında av gibi sürüldüğün topraklarda kağanlık tahtına otur!"

Vadim'in tek gözü parıldamıştı. Diğer gözüne sıkıştırılmış beyaz taş kadar hem de! Vadim, inançlı bir ses tonuyla, "Ummadıkları bir savunmayla karşılaşacaklar Kral'ım!" dedi.

***

Bu sırada kara cübbeli adam atma binip, kendi atma bağladığı diğer ata Almila'yı yatırdı. Etrafmdan sağlamca bağlattıktan sonra hareket etti. Almila hâlâ kendinde değildi. Nereye, nasıl bir geleceğe gittiğinden habersiz, baygın bir hâlde başı hareket eden atın yürüyüşüyle sallanıyordu.

***

İki tarafta bunlar yaşanırken Börü, karanlığın içinde diz Çökmüş, uzaktaki hareketliliği izliyordu. Amis şehri yakınlarında, Börüleri ve Amazonlarla birlikte, yükleme yapılan gemileri gözlemliyordu. İki Ağartalı, Amisonyalılarm savaş İçin hazırlandıklarını anlamışlardı. Aslanların bu topraklarda boğulması, onların da bu ölüm girdabının içinde kalacakla- ʳⁱ anlamına geliyordu. İki üstat, bir taraftan ne yapacaklarmı düşünürken Demirdağlı'mn yanındaki en yakın börüsü Bar- kan'a, "Tendübay Kağan ve ordusuna bir an önce ulaşmalı**yız,"** dedi

“Belli ki Amisonyalılar atanız Börü Han'ın ve Acımasız Cerdukay'ın iyiliğini, dostluğunu unutmuşlar."

“Bu ordu, bizim tarafımızda yer alıyor olsaydı, yanlarında bizden birlikler olurdu. Tendübay Kağan böyle hareket etmez. Dediğin gibi, dostlukları ve iyilikleri unutmuşlar."

Tam arkasmdaki Amazon, "Demirdağlı!" diye fısıldayınca arkasına döndü. Başıyla gelmesini işaret eden kadın savaşçmın peşinden gidip, büyük kayalığın arkasma dolandı. Gölge, salyalarını akıtarak karşısında diz çökmüş iki adama bakıyordu. Başlarında bekleyen Amazonlar, adamların boyunlarına bıçaklarını dayamışlardı.

“Gözcülerden ikisi, Demirdağlı. Diğer dördü Gölge tarafından öldürülmüş. Savaşçılarım dinlemen için ikisini canlı olarak sana getirdiler."

Demirdağlı, yavaş adımlarla Gölge'nin yanma geldi ve kalın boynundaki kara tüyleri okşayarak gülümsedi. Adamların gözlerindeki korkuyu oldukça net görüyordu.

“Gölge için av olmaktan kurtulmuşsunuz... Şimdilik!"

Adamlardan biri yalvarır gözlerle, "Seni de canavarını da görmedik. Asla ağzımızı açmayız!" dedi.

"Ağzını açman ya da açmaman benim için önemli değil. Zaten yakında şehrinin sokaklarında kurdumun hırıltısını duyacaksın. Şimdi bana bazı cevaplar vermen gerekecek. Aslan ordusu, Amisonya'ya geldi mi?"

"Geldiler! Hatta Çoğa adındaki komutanları büyük kraliçeyle görüştü. Sonra onu kaçırdı."

Börü kendini tutamayarak gülmeye başladı. Çömelip adamın yüzüne dalga geçer gibi baktı.

"Nasıl kaçırdı?"

"Bilmiyorum. O gün çok az savaşçıyla saraydan kraliçeyi kaçırıp bu kıyıya getirdi. Sonra kralımız tarafından geri alındı."

"Yani dost olarak ayrılmadılar, öyle mi?"

Adam bir şey söylemeden öylece bakıyordu.

"Sana sordum!"

"Hayır, dost olarak ayrılmadılar."

"Bu gemiler de savaşmak için ordularmızla doluyor, öyle mi?"

"Barbarlar için... Onlara yardım etmek için!"

Börü çömeldiği yerden doğrulup ileri baktı. Ellerini beline koyup derin bir nefes aldı.

"Demek iki ateş arasında kalacaklar."

Başını sallayarak yanındaki Amazon'a, "Daha hızlı hareket etmeliyiz. Bir an önce Aslanların ordusuna katılmalıyız, dedi ve ardını döndü.

Amazon, onu başıyla onayladıktan sonra, "Amazon savaşçıları, yakaladıkları iki adamı ne yapacaklarını sordular," dedi.

"Her zaman yaptığınızı yapın! Hayatlarının bir değeri yok."

Börü yoluna devam ederken iki Amazon da bıçaklarını iki gözcünün boğazma sertçe sokup çıkardı. Yere düşen iki adam can verirken Gölge hırlayarak ikisini de dişlerinin arasına alıp sağa sola savurarak parçaladı. Börü, tekrar Barkan'ın yanına gelip, "Hemen yola çıkmalıyız. Borüler hazır olsun!" dedi. Barkan, omuzlarına kadar inen kara saçlarını savurarak arkasına döndü. Eliyle bir işaret yapınca tüm Borüler karanlıkta yukarıya doğru, atlarmı bağladıkları yere hareketlendiler.

Barkan, boğazının üzerindeki tengri dövmesine doku- nup, büyük kara gözlerine yansıyan yağı meşalelerine kilitlendi. Kalın dudaklarından, "Tengri... Nefesimi adaletin için alırım! Sen Börülere yol göster!" dedikten sonra köse suratına oturan ciddiyetle, atının eyerini bağladığı ağaç dalından çöz-

dü. Atletik yapılı, uzun boylu Barkan, bir anda atına binip, Börüleri yolculuk için çember düzenine soktu.

Börü, Gölge'nin üzerinde, ardında Amazon savaşçılan ve iki üstatla birlikte hızla gözden kayboldu.

Kurt Otağı

Ertesi günün şafağında, günlerdir olduğu gibi acunun her yerinden budunlar, akın akın Kurt Otağı na geliyordu. Buga Kağan ve Kobrat, yanlarındaki Kayra Hatunla dev otağa doğru, arkalarındaki kalabalık birlikle ilerlerken, budundaki hüznü izliyorlardı. Kobrat'a doğru dönen Buga Kağan, "Erleri yerleştir. İyice dinlensinler. Günbatımından itibaren çevredeki gözcülere katılsınlar. Yağı açık kollar. Kurt Otağı daha iyi korunsun!" dedi.

"Emredersiniz Kağan'ım"

Kobrat atını arkaya döndürdü ve kalabalık birliğe eliyle işaret verip oradan uzaklaştı. Buga'nın yanında kalan on muhafızı, otağa yaklaşınca durdu. Buga Kağan atından iner inmez Kayra Hatun, kız kardeşi ve onun kucağındaki minik Günkü t, yere indirildi. Otağın girişinde saygıyla karşılanan Atahan Hanedanı, içeriye girdiğinde, iki yanda boylu boyunca oturmuş bey hatunları ve oğullarının arasmdan geçti.

Hepsi Buga Kağan ve Kayra Hatun'u görünce ayağa kalkıp saygıyla selam verdi. Tam bu sırada Ceren Hatun, sağma oturmuş Kral Lu ile konuşmasını kesip Buga Kağan'a doğru tahtından kalktı. Teyzesinin kucağından inip koşarak kendine doğru gelen Günkut'u fark edince sevinçle gözleri parladı.

Yanından koşarak geçen yeğeninin küçük adımlarına gülümseyen Buga Kağan, Kral Lu'yu fark edince kaşlarını tekrar Çattı. Ceren Hatun, eğilip ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerine oturan anlık mutlulukla Günkut'a sarıldı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Sen ne kadar büyümüşsün böyle küçük aslan!"

Günkut gülümseyerek onun ellerinden kurtuldu ve sağa sola koşuşturmaya devam etti. O anda otağdaki kasvetli havayı şirinliğiyle dağıtan Günkut'un peşine takılan teyzesi, diğer beylerin hatunlarıyla konuşmaya başladı. Buga Kağan, Ceren Hatun'un karşısında bir dağ gibi dikilip, "Acın, acımız- dır Ceren Hatun. Kurt Diyarı'nın Han'ı, Ulu Tengri'nin en güzel bahçelerinde huzur bulsun. Öcü, en acı şekilde alınacaktır!" dedi.

"Sağ olasın Buga Kağan! Almacak tabii... Hem de en acı şekilde!"

Kayra Hatun kollarmı açıp, Ceren Hatun'a sarıldı.

"Acımız çok büyüktür."

Keder içinde birbirine bakıp, Ceren Hatun'un el işaretiyle oturmak için hareketlendiler. Bu sırada Buga Kağan, Kral Lu'nun kendisine selam verdiğini fark etti. Sadece başıyla, kaşları çatık bir hâlde selam verip karşısına oturdu.

Kayra Hatun, gözleri ağlamaktan şişmiş Ceren Hatun'u süzdü. Dik durmaya çalışsa da içindeki yıkımı görebiliyordu. Buga Kağan'ın gelişiyle diğer beyleri temsil edenlerin içinde bir güven kıvılcımı parıldamıştı. O, Aslanların kağanlarından belki de ağabeyine göre en acımasız olanıydı. Bir öç alınacaksa, Buga'mn gazabının dehşet verici olacağmı herkes kesti- rebiliyordu. Ceren Hatun söze girmek için nefesini topladığı sırada Buga Kağan, gözünü ona dikip, "Kimden şüphelenirsiniz?" diye sordu.

"Hatti yurdundan dönüş yolunda neler yaşandığmı Te- mir Tonka geldikten sonra konuşacağız Buga Kağan. Her şey ancak o zaman aydınlığa kavuşacak."

Buga Kağan, Temir Tonka'nm adını duyunca birden öfkelendi. Karşısında oturan Kral Lu'ya bakarak, "Onunla yola çıktıklarını bana Temir Tonka söyledi... Tüm kendini beğenmişliğiyle!" dedi. Ceren Hatun şaşkın gözlerle bakıyordu.

Kral Lu, tepkisiz bir hâlde ne söyleyeceğini düşünüyordu.

"Kendini beğenmiş dediğin kişi Temir Tonka'dır. Öyle şey yapmaz, hele ki bir Kurt Diyarı Kağanı'na asla!"

"Temir Tonka, Alpagut Han'ın buyruğuyla Hatti Diya- n'run Demir Han'ı olduktan sonra anlaşılan töreyi unuttu! Evdeşi olan Hatti Prensesi Elasya ile o yurda ayak uydurdu! Ordubaşım Kobrat'a pusat çeken on börüyü kendi gözlerimle gördüm. Oturduğu tahttan, üzerime yürümek için kalkan adamı da tanırım herhâlde Ceren Hatun!

Kayra Hatun yanındaki Buga Kağan'a hafifçe dirseğiyle dokunup, sakin olması için onu uyarmak istedi. Bu sözlerden sonra Kurt Otağı'nda bir uğultu yükseldi. Ceren Hatun elini kaldırıp herkesi susturduktan sonra, "Temir Tonka geldiğinde bunları tekrar konuşacağız Buga Kağan. Anlaşılan, birile- ri buyruğu yanlış anlamış! Atahan Hanedanlığı bu yurdun kurucusudur. Sonradan verilen hiçbir hanlık ya da kağanlık, ona meydan okuma cesaretine asla giremez!" dedi.

Kral Tu için Ceren Hatun'un sözleri, planlarının bozulacağı izlenimi veriyordu. Kendisine doğru dönen bakışlara ciddi bir yüz ifadesiyle, "Doğru, Alpagut Han ve bir Agarta üstadı ile yola çıktık. Yanma bir birlik almıştı sadece. Buga Kağan, Taryus denen paralı savaşçıların liderinin canını almak için gitmişti. Kızılyana doğru hareketlenince yurduma daha düz bir yoldan devam etmek için ayrıldım. Yanmda birliği ve bir Agarta üstadı vardı. Sonrasmda haberi sizden aldım," dedi. Buga Kağan kaşını kaldırıp Lu'yu süzdü.

"Peki, neden senin ayrılmana izin verdi? Buradan, da yurduna dönebilirdin."

"Buradan dönüşte siz de bilirsiniz ki duvar gibi yükselen tepeler var. Ordumdaki atların otlayabileceği düzlükler İse daha kızılyanda. Bu yüzden o yoldan gitmemi kendisi de istedi. Cenk sonrası yolculuk için hazırlıklı değildik. Hatti

Diyarı'ndan her ne kadar atlarımızı erlerimiz için yüklemiş olsak da, hayvanlarımız için erzakımız bulunmuyordu."

Buga Kağan kısa bir süre düşündükten sonra başım salladı.

"Doğru, Hatti sarayının saman ambarı yoktu. Dönüşe hazırlanan Kurt Diyarı orduları da sadece erler için erzak almıştı. Hattiler bizim gibi hareketli bir budun değiller. Düzlüklerini değiştirmedikleri için sadece birlikler için erzak depolamış olabilirler. Ya da şehir yandığmda varsa da yok olmuştur. Peki, ya Ağartalı üstat, o nerede?"

Ceren Hatun, ellerini iki yana açıp, "Ondan haber yok. Hatta zehirlenen birliğin her eri oradayken, onun cansız bedeni aralarında yokmuş," dedi.

"Agartalılar neden ihanet ederler ki? Apraş, bizim için canını verdi. Onunla gelenler, bize bunu asla yapmazlar. Babamın yanındaki Zile, son nefesine kadar sadık kaldı. Bunu yapmaları için hiçbir neden yok. Onlar sadece kadim sırların koruyucularıdır."

"Ben de öyle düşünüyorum Buga Kağan ama üstadın ortalıkta olmaması, usumda bulanıklık yaratıyor. Apraş bizim için can verdi ama Kuzgun denen üstat, Raji'nin yanındaydı. Bunu da unutmamalıyız."

Beyleri temsil edenler kafalarını sallayarak, "Doğru" diye söyleniyorlardı. Kral Lu kendini kurtarmak üzere olduğunun farkındaydı. Temir Tonka'nın da gelişiyle ortalığın iyice kızışacağının farkındaydı. Konuşma kısa bir süre daha devam ettikten sonra otağdaki herkes dağılıp çadırlarına dönerken Kayra Hatun, Buga Kağan'm kolundan tutu.

"Ne olursa olsun Buga, öfkene hâkim olmalısın. Temir Tonka, Ceren Hatun karşısında bu yaptığını açıklamak zorunda kalacak. Senden tek isteğim bu. Ne buyruk verilirse

 verilsin, bu acı günde uymalıyız. Ağabeyin Tendübay Kağan gelene kadar beklemeliyiz."

"Bilirim Kayra Hatun. Merak etme, Atahanları zorda bırakacak tek söz etmem. Benim öfkem, Alpagut Han ı hangi köpeğin öldürdüğünün belirsizliğinedir. Başlarda Şu Kra- lı'ndan şüpheleniyordum ama söyledikleri doğru. O orduyla başka türlü yol alabilmesi imkânsız."

"Tengri yardımcıpuz olsun Buga, elbet bulacağız ve en acı şekilde bunun öcünü alacağız."

Buga Kağan, yanından ayrılan yengesine başını salladıktan sonra ilerideki küçük tepelikte yanan ateşleri gördü. Temsili olarak Alpagut Han'ın yuğ töreni için hazırlanmış alana daldı. Üzgündü, öfkeliydi ve ne yapacağını bilememek onu delirtiyordu. Ağabeyinin dönebileceği meçhuldü, Kurt Diyarı başsızdı. O sırada yanma yaklaşan Kobrat eliyle otağı göste rip, "Kağan'ım," dedi. Dalgınlığından sıyrılan Buga Kağan, Kobrat ile yürümeye başladı. Yanlarına yaklaşan Şu erlerini fark ettiler. Kobrat elini pusatına koyup, karşılarında tek başına dikildi ve sakin bir şekilde Şu erlerini süzmeye başladı.

Parlak siyah kumaştan yapılma, üzeri altın işlemeli elbisesiyle beliren Kral Lu, uzun ve soluk renkli yüzüne oturan bir endişeyle yaklaştı. Kobrat'ı karşısında görünce, Buga Kağan," diye seslendi.

"Söyle Şu Kralı!"

Buga'nm kendisine dönmesiyle Kobrat aradan çekildi.

"Yüz yüze konuşmalıyız Buga Kağan."

"Yüzüm buradadır Şu Kralı, anlat!'

Kral Lu, yanlarmda bekleyen Kobrat'a doğru döndü. Buga Kağan gülümseyerek, başıyla uzaklaşmasını emrettikten sonra yavaş adımlarla yürümeye başladı.

"Seni dinliyorum Kral Lu."

"Şimdi ne olacak Buga Kağan?"

Bu sırada Akad Prensi Nanum, ileriden kendisine el kaldırmıştı. Buga Kağan, ona beklemesini işaret edip Lu'nun gözlerine baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Öç için pusatlar bilenecek. Bunu kim yaptıysa bedelini ödeyecek. Ya sonra?"

"Kurt İmparatorluğu gücüne güç katacak. Kışa hazırlanacak, salmalarmı toplayıp budunuyla üleşecek. Başka ne beklersin?"

"Buga Kağan, aklımdaki şeyin senin aklına çok daha önceden geldiğini biliyorum. Hatta otağda da gözlerinde gördüm. Neyi kastettiğimi biliyorsun; Kurt'un tahtına kim oturacak?"

"Ağabeyim ve Börükanlar gelene kadar tahtta Ceren Hatun oturacak. Bunu daha sonra beyler belirleyecekler."

"Tabii o beyler hâlâ hayattalarsa!"

Bunu söylemesiyle Buga Kağan Kral Lu'nun boğazını tuttu. Arkalarmdaki Şu erleri bir anda hareketlenince Kobrat pusatını çekip, "Sakın!" diye bağırdı. Prens Nanum, olanlan uzaktan izlerken Uyguri erlerinin Kobrat'ın etrafında toplanmasıyla, kendi erlerine durmalarını emretti. Kral Lu, eliyle Buga'nın bileğini tutmuş, nefesini kesen hamleyi sonlandırmak istiyordu.

"Sen ne dersin!"

Buga Kağan önce Lu'yu geriye doğru itekleyip boğazını bıraktı, ancak ilk nefesinden sonra yakasından tutup onu tekrar kendine çekti.

"Beni yanlış anladın Buga Kağan!"

"Ben anlayacağımı gayet iyi anladım Şu Kralı! Sana verdiğimiz tahtı geri almasını da biliriz! Salmanı ödemediğinde

bu otağ kelleni alır bunu unutmayasın, sözlerine dikkat ede- sin!"

"Buga Kağan, ordular bir savaşta. Temir Tonka, Demir Han olarak karşma dikilecek! Bu diyarda senden başka kağan yok. Bunu söylemek istedim."

Buga Kağan bir anlığına durdu.

"Yurdumda töreye uymayan en küçük hareketin kıymı ölümdür! Bunu da kimse bozamaz!"

"Bu yüzden, bir süreliğine de olsa o tahta sen oturmalısın. Ben böyle düşünüyorum! Kurt Diyarı'nın güvenliği için. Senin kudretini bilen, adını duyan bu yurtta pusat bile kaldıramaz!"

"Sakın bir daha böyle sözler etmeyesin! Ceren Hatun tahttadır ve kurultay olana kadar orada kalacaktır. Ben tahtta otursam da oturmasam da yurdun koruyucusuyum!

Kral Lu hiçbir şey söylemeden başım sallayarak geri çekildi. Buga Kağan burnundan solur hâlde Akad Prensi'ne doğru ilerledi. Bu sırada Lu'nun yanından geçen Kobrat, küçümser gözlerle onu süzdü. Uzaklaştıklarında kendi erleri yanma gelip, iyi olup olmadığına bakıyorlardı.

Kral Lu hafifçe sırıtarak, "Dediğime geleceksin Buga Kağan... Hem de istemeden geleceksin!" dedikten sonra çadırına doğru döndü. Kobrat ise etrafını kolaçan ettikten sonra Kağan'ına yaklaştı.

"Ne yapmamızı emredersiniz Kağan'ım?

"Hiçbir şey."

"Sizi bu kadar sinirlendirecek ne söz etti bu Şu Kralı?

"Töre bilmeyen kişi ne konuşacağmı da bilmez Kobrat! Ben de ona sözlerine dikkat etmesi gerektiğini, anlayacağı şekilde anlattım."

Buga Kağan dostu Akad Prensi Nanum'un yanma yaklaştı ve gülümseyerek omzuna vurdu. Kendisini takip etmesi

için başıyla işaret yaptı. Nanum'un da aklında aynı şey vardı fakat o sormasına fırsat vermeden, "Gereksiz bir konuşmaydı, ben de gerektiği gibi töremizi ona hatırlattım," dedi. Üçlü, Buga Kağan'ın çadırına ilerlerken her ne kadar Aslanların Kağanı, Şu Kralı'nın sözlerine öfkelenmiş olsa da haklı bulduğu yerler vardı. Kurt Diyarı uzun süre belirsizlikte kalırsa içten içe kaynamaya başlardı. Alpagut Han tahtta otururken bile Kara Kutay gibi bir bey ayaklanmıştı.

O gece uyuyana kadar sadece yurdunu düşünen Buga Kağan, gözlerini kapatmadan önce son kez öfkeli bir nefes verdi.

"Gel bakalım Demir Han!"

Dudaklarından dökülen bu sözcükle uykuya daldı.

Kartalın Çığlığı

Buga Kağan'ın düşünceler deryasında boğulduğu gecenin şafağında Almila, gözlerini açmış ve nereye götürüldüğünü anlamaya çalışarak etrafına bakıyordu. Tepelerin ardında, sanki göğü delmek için bekleyeli yeni günün belli belirsiz ışıkları kendini göstermeye başlamışken kendini yerde buldu. Ani bir sarsıntıyla yere düşen güçsüz bedenini doğrultmaya çalıştı. Tepesinde dikilen uzun boylu, yüzü kapalı kara cübbeli ona bakıyordu. Etraflarını saran sık ormanın karanlığı yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Almila'yı kollarına alıp yerden kaldırdıktan sonra, yerden yüksekliği bel hizasında olan, üzeri yosun tutmuş, dikdörtgen bir taşm üzerine yatırdı.

Taşm üzerine kazınmış garip işaretlerin yanı sıra, yatırıldığı yerin tam ortasında avuç içi büyüklüğünde bir delik vardı. Dört köşe taşm üzerine oyulmuş küçük kanalların birleşim noktası bu delikti. Almila, son gücünü kullanarak kaçmak için harekete geçmek istiyordu. Ancak kara cübbeli adam onu henüz çözmemişti. Üzerinde bakışlarını gezdirdiğinde bir kılıç ya da bıçak göremedi. Buraya neden getirildiğini anlamaya çalışıyordu. Bu sırada Kara Cübbeli, "Borka!" diye bağırdı. Bir süre bekledikten sonra tekrar seslendi.

Etrafta tek bir kıpırtı bile yoktu. Kara cübbeli ise öylece dikiliyordu. Derken sol tarafındaki ağaçların arasmda bir hışırtı duydu. Hışırtılar bir çekirge sürüsü yaklaşıyormuşçası- na giderek artıyordu. Almila, gök gözlerini sola çevirdiğinde dev gibi bir savaşçınm geldiğini gördü. Kuyagının üzerine kafatasları asmış, omuz korumalıkları dikenli, yüzü kızıl bir boyayla boyanmış adam, kara cübbelinin önüne gelip selam ᵛerdi. Kel kafası yarık izleriyle doluydu. Büyük kara gözleri, çenesinden göğsüne kadar sarkan, ucu bir demirle birleştirilmiş kara sakalıyla daha karanlık görünüyordu. Kara Cübbeli, Almila'yı işaret edip, "Borka, bu düşman komutanı," dedi.

"Kral ne istiyor?"

"Efendisi olduğun vahşi savaşçılarını hazırlamanı. Buraya çok yaklaştılar."

Borka gözlerini kocaman açarak, "Ya tanrılar?" diye sesini yükseltti.

"Kralı sevmediğini biliyorum Borka. Bu ormanın en güçlü savaşçısı kim diye sorsalar herkes seni söyler. Ordusunda yer almadın. Kralın emriyle gözlerden uzak yaşıyorsun ama tüm kabileler zor durumda. Onlar... Onlar Freda'yı öldürdüler."

Normal insandan yarım boy daha uzun olan Borka öfkeyle, "Ahmaklar! Freda'yı kaybettiler ve hâlâ o orman, o taşlar alev almadı mı?" diye gürledi.

"Randall ve Vadim ordunun başında. Bugün bir savaş daha olacak."

Borka, tiksinmiş gibi bir yüz ifadesiyle koca ellerini açarak, "Biz savaşırken beklemeyiz kara lider! Biz acımayız! O Nordak Lideri binleri katlettirecek! Kim bu gelenler?" dedi.

"Çok uzak diyarlardan geldiler Borka. Aybar Han'ın kandaşları. Dev bir orduyla ve bizim kadar güçlü bir adamla geldiler. Ona Ulu Bilge diyorlar. Ellerinde kadim güçler olduğunu hissedebiliyoruz."

"Benden ne istiyorsun Kara Lider?"

"Onları durdursak da geri gönderemiyoruz. Senin gibi birinin ordunun önünde yer alması gerekli. Sen ve tabii ki ardındaki savaşçılarının!"

"Ben o Nordak'ı kral olarak kabul etmiyorum. Etmediğim için de halkıyla savaştım. Bu yüzden yıllardır gözlerden uzaktayız."

"Biliyorum ama ordunun Nordaklara olan inancı kırılmaya başladı. Bu ateş, buraya kadar gelecek. Amisonyalılar harekete geçtiler. Senin gibi bir güçle son yumruğu vurursak kazanabiliriz."

Borka kısa bir süre sustu. Almila'ya baktığında onun öfke dolu, cesur bakışlarını gördü.

"Hepsi onun gibi mi?"

"Korkmuyorlar Borka! Ölmekten korkmuyorlar! Yorulmadan savaşıyorlar. Bu, bildiğin gibi bir ordu değil. Şu anlatılan efsane; Börü Han'ın efsanesi... Onun kanından olanlar geldiler."

Borka bir anda kara cübbeli adama doğru döndü.

"işte bu, ölmek için güzel bir savaş!"

"Gelecek misin?"

"Tek şartım var!"

"Söyle, ne istiyorsan önüne sereceğiz."

"Bu savaşı kazandığımızda, başlarmdaki herkesin kellesinden kendime bir kuyag yaptıracağım. Parmak kemiklerinden küpe, göğüs kemiklerinden mızrağıma süs yapacağım. Sonra..."

"Sonra Borka?"

"Nordaklarm canına okuyup, tahta ben oturacağım."

Kara cübbeli bir anlığına durdu.

Bunu diyeceğini biliyordum. Savaşı senin kazanman, kralın derisindeki izin bir yanılma olduğunu gösterir. O andan sonra da tanrıların onun tarafında olmadığını gösterir ve tahta oturmaman için bir neden kalmaz. Ondan sonra da Kara Sarmaşık'a ne yaptığın seni ilgilendirir ama savaşı kazanana kadar, kral o! Savaşı kazan, gücünü kanıtla, ordu seni takip etsin!"

Anlaştık! Gün, mızrak boyunu geçtiğinde ordumla harekete geçeceğim."

"Kızılyandaki ormanın ilk düzlüğündeyiz. Eski Amison- ya gözetleme kulesinin ilerisinde. Bugün savaş orada olacak. Eğer geri çekilmek zorunda kalırsak, çatlak düzlüklere doğru ilerleyeceğiz."

"Tamam, en kısa zamanda geleceğim. Ya bu? Buna ne olacak?"

"O, senin korumanda yaşayan, benim doğuştan şanssız çocuklarımı biraz eğlendirecek."

"İlerideler, beni takip ediyorlardı. Kara lider, sana güveniyorum."

"Biliyorum Borka. İnan bana, taht için tek umut dahi olmasa buraya kadar gelmezdim. Biliyorsun."

Borka başmı sallayarak arkasmı döndü ve iri bedeniyle tekrar ağaçlarm arasına girdi. Borka uzaklaştıktan sonra Al- mila'nın ağzmı açan kara cübbeli, "Seni zor zamanlar bekliyor komutan," dedi. "Tanrılarına haykır ki canını çabuk alsınlar."

"Ben uçmağa varmış olsam da, o kellelerinizden kımız içen Tendübay Kağan'ı gökten göreceğim!"

Kara Cübbeli hiçbir şey demeden atma bindi. Bir noktaya dikkat kesilmiş bir hâlde, "Gelin!" diye seslendi. Ağaçlıkların arasından kimi güçlükle yürüyen, kiminin kolu veya tek gözü , olmayan on kadar adam çıktı. Şen kahkahalar atarak yaklaşıyorlardı. Kulaksız ve çenesi yamuk olanı öne çıkıp, ağzmda tutamadığı salyalarını yere akıtarak, parıldayan gözlerle kara cübbeliye baktı.

"Baba!"

"Evlatlarım... Bu kadım iyileştirmenizi istiyorum."

Aralarından tek kolu olmayan yere kapanıp bağırarak, "Kızacak! Baba kızacak!" dedi.

"Hayır! Hiçbirinize kızmayacağım. Onu iyileştirin. Eğer bir önceki gibi olursa olduğu yerde bırakın ama Borka'ya söyleyin."

Hepsi bir ağızdan, "Tamam baba!" diye bağırdı.

O sırada parmakları yara içerisinde olan gülümsedi. "İlk ben! Ben efendi olacağım bu sefer."

Kara cübbeli gülümseyerek ata binip uzaklaşırken, onlar da Almila'nm etrafına toplandılar. Biri başak sarısı saçlarını eline alıp koklayarak, "Korkma! Seni iyileştireceğiz!" dedi ve eline aldığı büyük bir taşla onun başma vurdu. Kendinden geçen Almila'nm ellerini çözüp, kol ve bacaklarını dört yana gererek tekrar bağladılar ve ağzmı kapattılar.

Bunlar, kara cübbelilerin vahşi denemelerinde kullanılarak sakat kalmış, uslarını yitirmiş kölelerdi. Kendilerini onun evlatları zannedip, şifacı olabilmek ve gözüne girebilmek için yarışırlardı fakat tek yaptıkları, inanılmaz bir işkenceydi.

Almila tekrar gözlerini açtığında kuyagının çıkarıldığını ve tepesinde birinin çömelmiş hâlde kendisine baktığını gördü. Ağzından akan salya alnına düştüğünde kusmamak için kendini zor tuttu. Kollarını zorluyordu, hatta bileklerini kopma pahasına zorluyordu ama kurtulamıyordu.

Elleri yara içinde olan adam, taşın üzerine bir hayvan gibi çıkıp diğerini aşağıya itti.

"İlk ben olacağım dedim!"

Elindeki bıçağı yavaşça suratına yaklaştırarak çevresinde bekleyenlere gülümsedi.

"Önce gözlerine bakalım! Buraya gel!"

Topallayarak gelen tek gözlü, Almila'nm başına bütün gücüyle çöktü ve göz kapağmı yukarı doğru çekmeye başladı. Kollarına bakmaları için diğerlerine işaret verdi. Bu sırada Almila, kesilen parmak uçlarında hissettiği acıyla gözlerini kocaman açtı. Diğerleri her bir parmağının etrafındaki deriyi bıçaklarla soymaya çalışıyor, bıçaklar her kesişte canını daha da yakıyordu. Gözlerini açmasıyla, tepesindeki köle bıçağını bir anda gözünün alt tarafından soktu.

Diğer köleler parmaklarını kesmeye devam ederken, bazıları da kolunun üzerindeki deriyi soymaya başlamıştı. Almila acıdan şoka girmiş hâlde titrerken, tepesindeki köle bıçağını yukarı döndürdü. Fışkıran kanla beraber yuvasından çıkan gözü eline alıp havaya kaldırdı. Diliyle yaladıktan sonra, "Bu artık görmez!" dedi ve ağzına atıp sertçe ısırdı.

Gözden fışkıran kanla tüm suratı kırmızıya bürünen Almila çığlıklar atıyordu. Kolundaki damarlardan hızla kan akmaya başladığında biri, "Ölecek! Ölecek!" diye bağırdı. Tepesinde durmuş gözünü yiyen ussuz, telaşla Almila'ya baktı.

"Baba bizi beğenmeyecek! Baba bizi beğenmeyecek!"

Bıçağını hızla kalbine sapladı. Almila son nefesini verirken, tırtıklı bıçağı olan bir diğeri, hızla göğsünü yardı ve elini göğüs kafesinden içeri soktu. Kanın sıcaklığıyla daha da şevke gelmişti. Kahkahalar atarak, "Sıcak! Sıcak! Daha yaşayacak!" diye bağırıyordu.

Almila'nın her yerini paramparça edip, kanını akıttıktan sonra elleri ve yüzleri kan içinde kalmış on ussuz, mutsuz bir hâlde cesede bakıyordu. Derken içlerinden biri, "Çok güçsüzdü! Bizim suçumuz yok! Baba bize kızmaz! Bizi sevecek!" diye bağırdı. Hepsi, sanki biraz önce bu vahşi katliamı yapmamış gibi, gülümseyerek birbirine sarıldı. Ve ne yapacaklarını bilemeden ormanlık alana doğru koşmaya başladılar.

***

Orman bir kartalın çığlığıyla inlerken, Kral Ame de şafağın sökmesiyle başlayacak olan yeni savaş için sabırsızlanıyordu.

Randall, ordusunun başındaydı. Vadim ile göz temasmı kesmiyordu. Barbarlar, bir öncekinden daha sert bir saldın geleceğini tahmin ediyorlardı. Karşı tarafta ise Çoğa ve Günseli, etten bir duvar gibi önlerinde dizilmiş olan orduyu izliyorlardı.

"Sence zayıf noktaları neresi Çoğa?"

"Bence komutanları... Randall! Onun tarafını zorlamalıyız."

"Ama Vadim'i biliyoruz. Karayanda benden, kızılyanda senden kaçan bir korkaktan başka bir şey değildi."

"Vadim böyle bir gücü ardına aldığında ummadığımız şeyler yapabilir. Eminim o, Randall'dan daha fazla savaş görmüştür. Seni gördü Günseli. Tini kut bulsun, Göktuğ ile de çarpıştı. Ama Randall, sadece bu toprakların birkaç barbar köpeğini tekmelemiş olmalı."

"Doğru dersin Çoğa. Peki, nasıl ilerleyeceğiz?"

"Öncelikle yayaları ortadan yoklayacak şekilde göndereceğiz. Sen ve Kargalar bekleyeceksiniz. Zayıfladıkları anda Bürkütler de emrimle harekete geçecekler. Atlı birliklerimiz ve tüm yayalar zayıfladıkları anda düzlüğe çıkmak için zorlayacaklar. Benden işaret bekle. Geriye kalan yayalarm vuracağı o büyük yumruk senin kontrolünde olacak." Günseli başıyla Çoga'nm sözlerini onayladı.

Ordu düzen almaya başlıyordu. Çoğa, atını geriye çevirip, Kağan'm ve Aybar Han'ın yanına gitti. Tendübay Kağan, "Ne dersin, bugün delik açabilecek miyiz Çoğa?" diye sordu.

"Görünüşe göre dünden farklı bir ordu düzenleri yok. Sadece ön sıralardaki vahşiler düne göre daha heybetli. Belli ki savunma yapacaklar."

"Aybar Han, tepeliğe vardıktan sonrasmm çok kolay olacağını söylüyor. Koca bir düzlük. Yani bizim atlılarımız için bulunmaz bir alan olacak. O zaman kaçamazlar."

"Bugün delinmeseler bile birkaç güne güçleri zaten kırılacak. Asena Hatun taşı kullanabilse, savunmayı yerle bir ederiz!"

Aybar Han, Ulu Bilge ile atlarından inmiş sol taraflarında dikilen Asena Hatun'a baktı.

"Gün geçtikçe sanki yüzü daha da soluyor. Kötüye gidiyor gibi Börükan Konçuyu."

Asena Hatun'a baktıklarında Aybar Han'ın haklı olduğunu fark ettiler. Tendübay Kağan kaşlarını kaldırarak, "O zaman bugün taşı unutun. O savunmayı delmeye çalışacağız," dedi. Bu sırada Mayda Asena Hatun'un yanma aüyla geldi ve yukarıdan bir bakış attıktan sonra hiçbir şey söylemeden birliğinin başına geçti. Ulu Bilge, yanında duran konçuyun koluna dokundu.

"İyi değilsin. Kendini çok zorladın. Taşı kullanabilecek yeteneğe sahipsin ama usunu vermeyi başaramıyorsun."

"Nasıl yapacağım Ulu Bilge?"

"Yapamadıkça daha da öfkelenip kendini tüketiyorsun. Kral Raji'nin surlarını düşün. Orada ne kadar kolay yapmıştın. Ya da seni kapana sıkıştıran Lu'nun ağabeyini düşün. Her şey, tininin güçlü ayakta durmasında!"

"Aslında, usumu dağıtan başka bir şey vardır."

Ulu Bilge başını sallayarak efkârlı bir nefes verdi.

"Ne olduğunu inan bana ben de, ardındaki binlerce er de biliyoruz. Almila için her şeyin çok geç olduğunu düşünüyorsun."

Asena üzgün bakışlarını Ulu Bilge'ye doğru kaldırdı.

"Evet, bu düşünce de beni çıldırtıyor."

"Cerdukay Kağan, Orus'u kaybettiğinde savaşı bırakmadı. Ya da Bozdoğan, atan Taragay ortalıkta yokken pusatım sallamayı asla bırakmadı. Bize böyle anlatıldı. Bozdoğan, Taragay uçmağa varmıştır diye düşüncelere dalıp dövünmedi. Savaşmaya devam etti. Belki haklısındır. Almila için belki de çok geçtir. Bu yabancı toprakları, budunları tanımıyoruz. Törelerinin bile olduğunu sanmam. Kendine sorman gereken tek şey var Asena."

"Nedir Ulu Bilge?"

"Şimdi bu savaş alanından ayrılacaksın. Çadırına gideceksin ve taşı önüne koyacaksın. Kalabalıktan uzak... Sadece sen ve taş! Almila uçmağa vardıysa bile diğer erlerin canı daha mı değersiz?"

"Bu da ne demek Ulu Bilge?"

"O savunmayı aşmak için kaç er bugün burada can verecek biliyor musun? Dün kaç er can verdi? Taşı kullanabilsen, belki de savunmayı sert bir rüzgârla savurabileceksin. Sen, Göklerin Konçuyu değil misin? Eğer öyleysen, göğü yağıların başına yıkana kadar, bu ordunun önünde bekleme. Ya da taşı başkasına ver, komutan olarak savaşma devam et!"

Asena, hiç beklemediği kadar açık konuşan Ulu Bilge'ye şaşkınlıkla bakıyordu. Kısa bir süre sonra hiçbir şey söylemeden ordunun başındaki yerinden ayrıldı. Tendübay Kağan, Ulu Bilge'ye bakıp, neler olduğunu sorgular hâlde kaşlarını kaldırdı. Ulu Bilge ise başını hafifçe eğip gözlerini kırparak her şeyin kontrolü altında olduğunu ima etti.

Mayda, ordudan ayrılan Asena'yı görünce, "Beceriksiz!" diye söylendi. Çoğa ordudaki şaşkınlığı bozmak için ileriye doğru çıkıp gür sesiyle, "Aslanlar!" diye bağırdı.

Tüm ordu sustuğunda Kral Arne, gülümseyerek yanındaki iki kara cübbeliye baktı. "Şu yanlarındaki Bilge dedikleri adam, onu bugün hırpalamanızı, yormanızı istiyorum."

İki kara cübbeli başıyla onaylayıp emri aldıklarını gösterdikten sonra Vadim yanma geldi.

"Her şey hazır Kral'ım."

"Onları durduracağına emin misin Vadim?"

"Düzlüğe çıkmamalılar. Onların nasıl savaştıklarını biliyorum. Yapacağımız şey, ordudaki düzenlerini bozacaktır. Karmaşa yaşayacaklar. Savunmadaki erlerimiz güçlü durur Ve mızraklı bir duvar hâlinde kalırlarsa, bugün asla geçemezler!"

"Güzel! Amisonyalılar gelene kadar onları tutmalıyız. Onlar da yorulmak ve moralleri bozulmalı. Randall'ı gözlerinin önünden ayırma Vadim. Öfkeyle saldırmaya kalkmasın."

"Emredersiniz Kral'ım."

Kara maskelilerden biri, yanma getirilen, başında gümüşten bir başlık olan kara atma bindi. Diğer

kara maskeli, arkalarındaki kürkün içinden uzun, kabzasında yılan başı olan, üç düz kılıçtan birini verdi.

"Emrinizle başlayacağız Kral'ım!"

"Başlayın!"

Yavaş yavaş orduya doğru sürdüğü atı, gümüş başlığındaki iki sivri boynuz ve rüzgârda uçuşan kara yelesiyle oldukça ürkütücü görünüyordu. Eyerindeki kara maskelinin elindeki koca kılıçla ilerlediğini gören ordu, korkulu gözlerle onun önünü açtı. Diğer kara maskeli ise, eline aldığı iki hançerin ucunu, açıkta görünen soluk renkli boğazının iki yanma sürdü.

Hafif çiziklerden sızan kanla öfkeli nefesler alıp vermeye başladı. Ulu Bilge ise, kulağındaki çınlamayla belinden kılıcını çıkardı.

"Kan akıtmanın zamanı geldi Ulu Bilge!"

"Tinler acunundan çıkarsanız, meydanda aslanın pençesi olarak kılıcımı görürsünüz!"

Karşı taraftaki kara maskeliler kahkaha atıyorlardı. Ulu Bilge, kesilen seslerden sonra ilerideki orduyu süzmeye başladı. Tendübay Kağan ise Aybar Han'a bakıp, "Başlayalım mı kandaşım?" diye sordu.

"Başlayım! Barbar kanı aktıkça, uçmağa varan kandaşlarımız huzur buluyorlar."

Tendübay Kağan, Çoga'ya başlaması için işaret verdiğinde en öne doğru hareketlenen kara at, ayaklarını zemine sertçe sürterek durdu. Kafasının iki yanındaki kılıç dövmele

rini fark eden Randall, "Büyük komutan... Senin canmı ben alacağım!" diye söylendi.

Vadim, Aslan Ordusu'nun harekete geçeceğini anlayınca eliyle işaret verdi.

"Gel bakalım Çoğa!"

Asena ise çadırda, önüne koyduğu Yada Taşı'na bakıyordu. Akimda amcası Bangu Bey'in söyledikleri vardı. Geçmişe gidip geliyordu sürekli. Bu taşın tek parçasıyla atası Börü Han'ın neler yaptığı, kendine anlatılan o kahramanlıklar akima geliyordu.

Bu sırada Çoğa, karşısındaki orduya yöneldi. Pusatlarından birini çıkarıp yana kaldırınca, davullar vurmaya başladı. En önden bin yaya, davul vuruşuyla ileri doğru üç adım çıkıp bekledi. Çoğa, neden hareket etmediklerini çözmeye çalışıyordu. Savunma yapacaklardı ama arkalarında hazırda bekleyen bir okçu sırası göremiyordu. İkinci pusatını çıkarıp diğer yana kolunu açtığında davul hızlı hızlı vurulmaya başladı.

Çoğa düşünceli görünüyordu. Bu sırada atının üzerindeki kara maskeli, kılıcını sağa ve sola sallamaya başladı. Salladıkça karanlık bir sis, kılıcıyla birlikte yayılıyordu. Daha da hızlandıktan sonra, kendisi ve on beş adım çevresindeki hiç- bir şey görünmez olduğunda durdu. Randall da başta olmak üzere barbarlar kara sisin olduğu yere bakıyorlardı.

Sis dağılmaya başladığında, kara maskelinin yanında dikilen, kendi gibi kara maskeler takmış on savaşçının olduğu görüldü. Ellerini ve kollarını her hareket ettirdiklerinde kara renkte kaybolan sisten izler beliriyordu. Maskelerin ardında zümrüt gibi parıldayan yeşil gözler fark ediliyordu.

Çoğa, "O kalkanları parçalayacaksınız!" diye bağırdı. En °ndeki birlik tek hareketle pusat çıkardı.

"Arkasında yaşayan ne varsa, yok edeceksiniz!"

Hepsi tek bir hareketle küçük kalkanlarını kaldırdı.

"Aslanlar! Parçalayın!"

Yaya birliği koşmaya başladığında Çoğa ikinci yaya birliğini de ileriye çıkardı. Kısa bir süre bekledikten sonra ilk giden birlik savaş meydanının ortasmı geçtiğinde saldırı emri verdi.

İlk birlik bağırarak barbarlara doğru koşarken Randall, "Bekle! Bekle! Sakın bozma! İkinci sıra hazır ol!" diye bağırdı. Vadim kılıcını çıkarıp birden havaya kaldırdı.

"Fırlat!"

Kalın gövdeli ağaçlardan yapılma fırlatıcılara konulmuş top şeklindeki yirmi devasa taş, hızla atılıverdi. Her biri koşmakta olan ilk birliğin on adım ilerisine düşüyordu. Dev taşların eğimle birlikte üzerlerine doğru inanılmaz bir hızla geldiğini fark ettiklerinde, kaçmak için harekete geçmek istediler. Karanlığın da etkisiyle bir karmaşa yaşandı.

Çoğa hemen arkasına dönüp, "Atlılar! Benimle!" diye bağırdı ve atını ileri sürdü. Dev taşlarm altında ezilmekten kurtulan erler, ayağa kalktıkları anda kalkanların ardında diz çökmüş bekleyen ikinci sıradaki okçular tarafından düşürülüyorlardı. Çoğa, taşlarm tekrar fırlatıldığını görünce, "Çapraz sür! Çapraz koş!" diye bağırmaya başladı.

Dev taşların rengi, uçmağa varan ilk birliğin erlerinin kanıyla kızıla boyanmıştı. Aslan ordusunun olduğu yere ulaşıp yavaşlayan taşlarm kimi tam önlerinde kimi tam ortalarında durdu. Ulu Bilge ise tinler acununda, iki hançerle boynuna iz yapan kara maskeliyle karşı karşıyaydı.

Çok yüksek bir tepeliğin üzerinde bekliyorlardı. Kara maskeli elindeki hançerleri yere doğru silkerek iki koca kılıca dönüştürdü.

"Bu baktığın, tinler acunundaki son uçurum kam!"

Ulu Bilge ise savaş meydanına yetişmek için elini çabuk

 tutmak istiyordu. Öfkeyle bağırdı ve pusatıyla önünde bir çember çizdikten sonra ışıldayan kılıcıyla saldırıya geçti.

Kılıçların her çarpışmasında, bulundukları tepelikten birer büyük kaya kopup, dibi görünmeyen uçuruma yuvarlanıyordu. Ulu Bilge, tinler acununda kayalarm biriyle savaşırken, diğeri, taş saldırısından neredeyse kayıpsız kurtulmayı başaran birliklere doğru ilerliyordu.

Çoga'nm ardından Günseli ve Mayda'nın da saldırmasıyla birlikte, kalabalık bir süvari birliği harekete geçti. Aslan ordusu dalga dalga ilerlerken Vadim, tüm atlılara hazır olmalarını emretti. Kral Ame ise gülümseyerek savaşı izliyordu. Her şey istediği gibi gidiyordu.

Birden kalkanları tutan ön sırada dört adamlık bir boşluğun açılmasıyla boynuzlu atının üzerindeki kara maskeli ortaya çıktı. Arkasında, parıldayan yeşil renkteki gözleriyle on kara savaşçı en önde durdu. Randall, "Sol birlik! Kara Efen- di'nin ardından harekete geç!" diye bağırdı.

Çoğa karşılarındaki şeyin ne olduğunu merak ederken Tendübay Kağan, Aybar Han'a dönüp, "Bunlar da kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum kandaşım, ilk kez gördüm."

Tendübay Kağan, Ulu Bilge'ye doğru bakarak, "Ulu Bil- ge'yi koruyun! Hemen!" diye bağırdı. Otuz er, onarlı hâlde Ulu Bilge'nin çevresinde çember yaptı.

Tendübay Kağan, "İkinci savaşa iyi hazırlanmışlar," dedi Aybar Han'a bakarak.

Savaşın gidişatını izleyen ikili, kara maskelinin kılıcını her sallayışında yükselen kara sisle beraber yere serilen erlerini fark etti. Maskelinin ardındaki kara savaşçılar da inanılmaz hızlı hareket ediyorlardı. Çoğa dişlerini sıkarak, "Tamunun kara tini mi biter?" diye söylendi ve kara savaşçılardan birine yaklaşıp pusatını salladı.

Kılıcını hızla kesen kara savaşçıya ikinci pusatını diğer eliyle indirdiği anda hayrete düştü. Tam omzuna indirmiş ve sarsılan savaşçının omzundan katran karası bir sıvı akıyordu. Bunlar insan değillerdi.

Çoğa hızla tekme atıp, geriye doğru birkaç adım attırdığı savaşçıyla vuruşmak için atından indi. Kendine gelirken bile yanından saldıran diğer Uyguri erlerine hızla hamleler yaparak can alan bu kara tini inceledi.

"Gel! Geldiğin yer, benim gönderdiklerimle dolu!"

Kendisine doğru inanılmaz bir hızla pusatlarını indiren karanlık savaşçının hamlelerine karşılık verirken, kılıçlanın bir an kırılacakmış gibi hissetti. Bu savaşçının inanılmaz bir gücü vardı. O sırada akima Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçılan geldi. Nefesini toplayıp, "Okçular! Kafalarına!" diye bağırdı.

Çoga'nın sesini duyan Günseli, belinden çıkardığı fırlatma bıçağını önündeki savaşçıya fırlatarak, kafasının tam yan tarafına sapladı.

Günseli gülümseyerek ona bakarken, yere düşen savaşçı, kara bir sis bulutu hâlinde yok oldu. Çoğa ise pusatlarını arka arkaya savurarak çevresinde döndü ve diğer karanlık savaşçıya hamle yapmak için harekete geçti. Arka taraftan gelen oklarla duraksayan karanlık savaşçının başına doğru dik bir hamle yaptı.

Karanlık savaşçı aniden dönüp eliyle kılıcı tuttu ve hırıltılı bir şekilde gülümsedi. Çoğa kaşlarını kaldırıp, "Ölümü öl- düremezsin!" dedi ve kılıcını şimşek gibi hayalarından sokup boğazına kadar yukarı çekti. Aldığı darbeyle geriye sendeleyen savaşçının toparlanmasına fırsat vermeyen Çoğa, kılıçlarını çapraz şekilde savurarak onun kellesini aldı.

"Gittiğin yerdekilere adımı söyle!"

Savaşçı karanlık bir duman hâlinde yok olmuştu ama Ulu Bilge, kara maskeliyle amansız mücadelesine devam edi

yordu. Kara maskelinin göğsünde ve omzunda kesikler açılmış olsa da sapasağlam ayakta duruyordu. Arne ise ayakta sallanan yanmdaki kara maskelinin kanayan omzuna ve göğsündeki yırtığa bakıyordu.

Üzerinde durdukları alan daracık bir yerdi. Ulu Bilge, kendine doğru gelen ilk kılıcı kesti ve eğilip pusatını kara maskelinin karnına soktu. Kara maskeli vahşi bir hayvan gibi çığlıklar atarak ellerini iki yşna açtı ve kılıçlarını yere attı.

Ulu Bilge kılıcını çektiği sırada gözlerinin içine bakan kara maskelinin ellerinin birer yılana dönüştüğünü fark ettiği. Bu onun son kozu olmalıydı. Var gücüyle, bir kez daha kılıcını savurdu ve sağ kolunda kafası henüz tamamlanmış karayılanla birlikte onu aşağıya itti.

Nefes nefese kalmış bir hâlde uçurumun kenarından baktığında, kara maskelinin sesinin hâlâ geldiğini ama düştüğünü gördü.

"Geri dönmeliyim!"

Tekrar savaş meydanına dönmek için transa geçtiği sırada Kral Arne, yanındaki kara maskelinin birden yere yığıldığını fark etti. Bedeninin ezildiğini, kayanın üzerine kanının aktığını gördü. Dişlerini sıkarak, "Güçlü büyücün var yaban
cı kral!" diye söylendi.

Bu sırada savaş meydanındaki kar maskeli, yenilmez bir edayla pusatını savurarak düşmanları savuşturuyordu. Ulu Bilge aniden gözlerini açtı ve kendini koruyan erlere, "Bana
at getirin hemen!" diye bağırdı.

Tendübay Kağan, "Sonunda!" dedi gülümseyerek.
fark etti.

Ulu Bilge, kendisine getirilen ata binip, hızla savaş alanına doğru harekete geçti. Karanlık kılıcıyla aslan erlerini biçen kara maskeliye doğru ilerliyordu. Yanındaki üç savaşçısıyla ölüm yayıyorlardı. Kara maskeli bu sırada onun geldiğini

Elindeki kılıcın parladığını görüyordu ama bunu sadece ikisi ve karanlık savaşçılar görebiliyorlardı. Kara maskeli onun gelişinin, kendisi gibi olan diğer kara büyücünün ölümü demek olduğunu gayet iyi biliyordu. Atını birden geri çevirdi. Kalkanların arasından geçerken bakışlarını Randall'a çevirip, "Savunmayı sağlam tutun!" dedi.

Herkes korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Kara maskeli, Ame'nin yanma doğru giderken Ulu Bilge, "Kaçma! Kaçma korkak!" diye söylendi. Uç kara savaşçının olduğu yerde atını durdurup kılıcını havaya kaldırdı ve bir şeyler mırıldandı. Öylece hareketsiz kalan savaşçıların kellelerini anında alan erler arasından Çoğa fırlayıverdi.

"Ulu Bilge, bunlar da ne?"

"Köle kara tinler!"

Çoğa etrafı süzdü.

"Kalkanlara! Hadi!"

Çoga'nın emriyle barbarların savunma hattına saldıran Aslan Ordusu, amansız bir boğuşmaya girdi. Randall durmadan emirler yağdırıyordu.

Kral Arne, ölmüş olan diğer kara maskelinin başmda bekleyen büyücüye, "Ne oldu? O adamı yenemediniz mi?" diye bağırdı.

"O tek saldırdı. Bir sonrakinde iki kara maskeliyle savaşmak zorunda kalacak."

"Nasıl yenilir? Ona nasıl yenilir?"

"Bilmiyorum... O sandığımızdan daha güçlü. Hem... Kadim pusatlardan birini de kullanmıyor."

Kral Arne öfkeyle, "Savunma için bir şeyler yap!" diye bağırdı.

Kara maskeli kılıcını alıp dik şekilde toprağa soktu. Gözlerini kapatıp bir süre bekledi. Bir patlamayla birlikte kalkanların önünden kara ve dikenli sarmaşıklar çıkıverdi. Çoğa,

Borü 4 -Karanlığı Parçalayan- daha çok kayıp vermeye başladıklarını fark edince geri çekilme emri verdi.

Ulu Bilge, Çoga'nın emrinin yerinde olduğunu başıyla işaret ettikten sonra Aslan Ordusu geri çekilmeye başladı. Barbarlar utku haykırışları atarken, Çoğa öfke doluydu.

Tendübay Kağan'm önüne gelen Çoğa, "Tüm gücümüzle saldırmalıyız Kağan'ım. Başka yolu yok. Ya hep, ya hiç demeliyiz," dedi. *t*
Aybar Han, kılıcını çekip ileriye baktı.
"O zaman saldıralım kandaşım! Ne bekliyoruz?"

Tendübay Kağan her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyordu.

"Kaybımız tahmin ettiğimizden çok. Ordunun morali düştü. Asena taşı kullanamadı. Ulu Bilge'nin dinlenmeye ihtiyacı var. İyice dinlenip, tüm gücümüzle bir kerede vuracağız"

Aybar Han şaşkınlıkla bakıyordu. Çoğa ise Kağan'ına hak veriyordu.

"Hazır saldırmışken neden bitirmiyoruz kandaşım?"

"Gücümüzün bir kısmını harcadık. Yorulduk Aybar Han. Onlar ise hâlâ çok diri. Çünkü hiç savaşmadılar. Yukarı doğru saldıracağız. Bu da ayrı bir güç isteyecek. Her şeyimizle saldıracağımız gün, son vuruşu yapacağız. Ya onlar yok olacak ya da biz!"

Savaşı bu seferlik barbarlar kazanmış görünüyordu. Kral Arne, göğe doğru bakıp tanrılarına teşekkür ederken, ordusu ve başta Vadim, Aslanlara karşı durmanın zevkini yaşıyordu.

Asena çadırından çıktığında yaralılar bir tarafa taşınıyor, erler gözlerini ondan kaçırıyordu. Yarınla gelip onunla birlikte yürüyen on bürküt, ordunun ona hayal kırıklığıyla baktığını gayet net görüyordu.

Asena savaş meydanına doğru yürüyüp, kan gölüne

dönmüş toprağm kokusunu hissetti. Fırlatılan dev taşlardaki kurumuş kana dokundu. Günseli onun savaş meydanına gittiğini görmüştü. Arkasından gelmiş, onu izliyordu. Asena, savaş meydanına kederle bakarken, "Göklerin Konçuyu!" diye yükselen sesle arkasına döndü.

Ona seslenen Günseli'ydi. Gök rengi gözlerini öfkeyle Asena'ya dikmişti. Sesindeki iğneleyici tonu Asena ve çevresindeki on kadın savaşçısı gayet iyi anlamışlardı. Yanlarına yavaş adımlarla yaklaştı. Kuyagı ve elleri hâlâ kan içindeydi. Gülümseyerek, "Kusura bakma konçuy, temizlenmeye vaktimiz olmadı. Sert bir savaştan çıktık," dedi.

"Ne demek istiyorsun Günseli?"

"Konçuysun, orunumu sorguluyorsun ya! Bak şimdi oraya! Yerde yatan erlerimize bak! Bana orunumu, emrimle pusat çekip can verenler verir... Sen değil!"

Asena yutkunarak savaş meydanına bakakaldı. Yanındaki kadın savaşçıları da başlarını önlerine eğdiler.

"Seni de konçuy yapacak olan... Göklerin Konçuyu adını ayakta tutacak olan da orasıdır! Kan içinde boğuşmaksın Asena Hatun! Biri düşünüp, binleri aldıran tinine konçuy olduğunu hatırlatasın!"

Günseli öfkeyle ardını dönüp giderken Asena, "Karaya- nın Hançeri!" diye seslendi.

"Söyle Asena Hatun!"

"Doğru dersin. Var olasın!"

"Sen de... Sen de Göklerin Konçuyu!"

Asena Hatun saçlarını uçuşturan rüzgârı dinleyerek bir süre daha orada dikildi. Onu gören Vadim ise gülümseyerek, "Yasını tut bakalım Börükan Konçuyu! Daha çok yas tutacaksın!" diye söylendi.

Son Kurt Süren

Savaşın gecesinde, otuz börüsü ve yüz Amazon savaşçısıyla ilerleyen Börü'yü takip eden iki Ağartalı'nın canı oldukça sıkkındı. Zaman hızla akıp geçtiği hâlde Börü'yü köşeye sıkıştıracakları ve korunmasız bir anda canını alabilecekleri fırsatı yakalayamamışlardı. Üstatlardan biri diğerine doğru yaklaşıp, "Bu iş fazla uzadı," diye fısıldadı.

"Biliyorum ama Borüler bu kadar dikkatliyken bunu yapamayız."

"Orduya varmadan işi bitirebilseydik kılıcı da alıp kaçmamız daha kolay olacaktı."

"En doğru an için sabretmeliyiz."

Son konuşan, elini alnına koyup, diğerine baktı.

"Hissediyor musun?"

"Evet, tinsel güç çok yoğun."

Bu sırada Ulu Bilge, çadırının önünde öylece oturmuş ve bir noktaya kilitlenmiş hâlde bakıyordu. Tinsel gücünü hisseden birilerinin geldiğini fark etti. Önce geride kalan iki kara maskeliden şüphelenirken, kendine gelen bu enerjinin çok daha farklı olduğunu anladı. Agartalılar, çevrelerine bakınarak ilerlerken Börü, dev kara kurdunun tepesinden ilerideki kamp ateşlerini gösterdi. "Geldik Barkan!" dedi. Börübaşı gülümseyerek, kurdunu hızlandıran beyinin peşinden atını sürdü.

Amazonlar ve Agartalılar da peşlerinden son hız giderken, gözcüler birilerinin geldiğini borularla duyurdular. Ten- dübay Kağan ve Aybar Han, otağda savaşın üzerine konuşurken boru sesiyle birden ayaklandılar. Aybar Han, "Gece saldı-
rısı olabilir!" diyerek hızla otağdan çıktı. Tendübay Kağan ise hemen ardından çıkıp, emre hazır hâlde kendisine yaklaşan Barslara Çoga'yı sordu.

Bu sırada obanın içerisinde dalga dalga yayılan haber kulaklarına sevinç dolu haykırışlarla geldi: "Demirdağlı geliyor!"

Aybar Han, ileriye doğru gözlerini kısarak bakıp, "Gelen kimdir Tendübay Kağan?" diye sordu.

"Son Kurt Süren geliyor Aybar Han."

"Kurt Süren?"

"Şimdi görürsün Aybar Han."

Çoğa hızlı adımlarla Kağan'ının yanına geldi. Diğer taraftan Mayda'nm ağabeyine yaklaştığını gören Tendübay Kağan gülümseyerek andasma baktı. Çoğa, gözlerini kaçırarak derin bir nefes alıp, "Demirdağlı geliyor demek Kağan'ım," diye dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Öyle Çoğa, öyle."

Tendübay Kağan gülümseyerek yanlarma koşan Asena Hatun ve Günseli Hatun'a döndü. Günseli her zamanki ciddi yüz ifadesiyle, karanlığın ortasında beliren parlak kızıl gözlere bakıyordu. Gölge'yi ilk kez gören erlerin hepsi şaşkınlıktan ağızları açık hâlde, korkuyla geri çekiliyordu. Aybar Han, ateşlerin ışığında iyice belli olan muhteşem kurdu ve tepesindeki kurt maskeli adamı görünce bakakaldı. Mayda istemsizce elini kılıcının üzerine koyup, Çoga'ya baktı.

Çoğa gülümseyerek eliyle sakin olmasını işaret ettiğinde, Gölge, hırıltılarla Tendübay Kağan'a beş adım kala durdu. Hafifçe eğildiğinde Demirdağlı çevik bir hareketle aşağı atladı. Ardında bekleyen yüz Amazon ve otuz börüsünü gören Kağan, gülümseyerek kollarını açtı.

"Demirdağlı! Hoş geldin!"

"Hoş bulduk Kağan'ım!"

Demirdağlı önce diz vurup baş kesti. Ardındakiler de aynısını yaptığında Çoğa, kaşlarını kaldırarak onları izledi. Kızıl cübbeli iki Ağartalı ise yanlarında diz çöküp selam verdi. Demirdağlı kalkıp, Kağana sarıldı. Birbirinin sırtına dostça vurduktan sonra ayrıldılar. Barslar, gelen Börülere gülümseyerek bakıyorlardı. Kurt Diyarı'nm iki namlı birliği artık bir aradaydı.

"Hoş bulduk Tendübay Kağan."

Tendübay Kağan eliyle Aybar Han'ı göstererek, "Aybar Han, bu yurdun hanıdır. Kandaşlarımızın lideridir," dedi. Demirdağlı ona da diz vurup baş kestikten sonra ayağa kalktı.

"Hoş geldin yiğidim. Son Kurt Süren derken, demek Börü Han gibi bir savaşçıdan bahsediliyormuş."

Çoğa başıyla Demirdağlı'ya selam verdi.

Tendübay Kağan, "Hatti Diyarı'nda neler oldu? Her şeyi uzun uzun anlatasın. Gel, otağda akşam aşını kaşıklayalım," dedi. Borüler ve Amazonlar dinlenmek için ay irilirken, De- mirdağlı, iki Agarta üstadı ile otağa girdi. Çoga'ya başıyla işaret verdikten sonra içeri giren Tendübay Kağan, Aybar Han ile yan yana oturdu.

İşareti alan Çoğa, Günseli, Asena ve Mayda ile akşam aşına katılmak için otağa girerken Ulu Bilge de arkalarmda belirdi. Gergin görünüyordu. Gölge'nin hırıltılarla otağın yanından karanlığa karışmasını izlerken Çoğa, "Neyin var Ulu Bilge? Bir şeyler mi hissedersin?" diye sordu.

"Hissederim Çoğa... Bakalım, hislerim bana ne söyleyecek. Daha belirsizdir."

Kızartılmış etler sofraya konurken, hâlâ maskesini çıkarmamış olan Demirdağlı'ya bakan Çoğa, ne yapacağmı merak ediyordu. Asena Hatun, sabırsızlıkla, "Anlat hele Demirdağlı, Hatti Diyan'nda babam Alpagut Han ne yapmıştır?" diye sor-

du. Tendübay Kağan'a bakan Demirdağlı işareti alınca konuşmak için biraz ileri çıktı.

"Öncelikle, Tendübay Kağan ve bu yurdun kağanı Aybar Han önünde sizlere söylemem gereken bir şey var."

Çoğa gülümsüyordu. Günseli, ağabeyinin neden gülümsediğine bir anlam veremezken, Mayda, gelen bu gizemli savaşçının ne diyeceğini bekliyordu.

"Ben Demirdağlı, bu kurt yüzünün önünde duran acuna söylediğim adla yeniden doğdum. Doğduğum demir renkli dağların içinde bir tinle konuştum. Tepesinde oturup ormanı, taşı, kuşu ve her bir ırmağın gürültüsünü dinledim. Bir gece Altın Deniz'in tüm tarkanlarına Temir Tonka ile haber saldım. Bu güçlü birliği; Börü Birliği'ni kurmak için. Kızagan Tengri'nin Kılıcı, yeniden doğduğum tin tarafından bana dokunduruldu."

Herkes dikkatle onu dinlerken maskesinin yan tarafındaki tutmaçları açtı. Asena'ya baktıktan sonra iki eliyle, tam yüzünü kapatan kısmı yavaşça kaldırmaya başladı. Maskeyi tamamen çıkarıp yanına koyduğunda Asena Hatun olduğu yerde donup kaldı. Gözlerinden bir anda yaşlar akmaya başladı.

"Bö... Börü!"

Asena Hatun oturduğu yerden fırlayıp, kardeşine koştu. Ayağa kalkan Börü de ona sımsıkı sarılırken, gözlerinden sevinç ırmakları boşaltan Asena'nın sırtına vurduğu sert yumrukla irkildi.

"Neden? Neden bana bu acıyı yaşattın Börü, neden?"

Mayda ve Aybar Han olanları şaşkınlıkla izlerken Tendübay Kağan ayağa kalktı ve mutluluktan ağlayan Asena'dan ayrılıp kendine doğru dönen Börü'ye sarıldı. Sonra da dönüp Çoga'ya baktı. Çoğa kaşlarını kaldırarak kafasını salladı.

Günseli kulağına eğilip, "Bunu görmüyor musun Çoğa? Börü yaşıyor. Nasıl bu kadar tepkisiz kalırsın?" dedi.

"Ben tahmin ediyordum Günseli."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunun önemi artık yok."

Bu sırada Çoga'ya yönelen Börü gülümseyerek, "Beni çok denedin Kızılyamn Kasabı!" dedi. İkisi sarıldıktan sonra Çoğa omuzlarına sertçe vurup başını salladı.

"Bir süre sonra denemeyi bıraktım."

"Biliyorum. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü senin son Börükan olduğunu anladım."

Börü gülümseyerek herkese tekrar sarıldıktan sonra yerine geçti. Asena da yanma gelip oturdu. Tanrı'ya minnet ederek, parıldayan gözlerle kardeşine bakıyordu. Tendübay Kağan, gülümseyerek otağdaki sevinci bir süre daha yaşadıktan sonra asıl konuya girmek için Börü'ye baktı.

"Orduya senin yaşadığını duyurmadan önce bana neler olduğunu anlat Börü."

"Anlatayım Tendübay Kağan'ım. Hatti Diyarı ele geçirildi. Zor bir savaştı ama Amazonların ordumuza katılmasından sonra Bir Akad Prensi ve Kızılyamn Özgür Savaşçıları da desteğe geldiler. Şehrin duvarlarını aştıktan sonra içerideki dar sokaklarda savaşmak zordu. Çok kandaşımızı kaybettik."

Hepsi birden, "Tinleri kut bulsun," dedi içtenlikle. Börü o anlar sanki tekrar gözünde canlanıyormuş gibi başını hafifçe iki yana salladı.

"Sonra Temir Tonka, Hatti Prensesi'ni esir alıp bize döndü. Ona sadece ne istediğimizi söyledim. Savaş sırasında babam Alpagut Han yaralanınca, yerine ben geçtim. O anda füm orduya kendimi gösterdim. Babam iyileşene kadar birkaç gün bekledik. Prensesi de geri gönderdik. Buga Kağan ısrarla saldırmak istedi ama bekledik."

Tendübay Kağan kaşlarım çatarak, "Neden? Buga boş yere saldırmak istemez. Bir açık görmüş olmalı," dedi.

"Hayır, bu sefer öfkesinden bunu istiyordu. Büyük bir kayıp verdik. Nasıl söylenir bilmiyorum ama Torumtay... Uçmağa vardı."

Tendübay Kağan bir anda buz kesmişti. Çoga'nın öfkeden kafası titriyordu. Kızılyanın Kasabı, "Sonra ne oldu? Öcü alındı mı Torumtay'ın?" diye çıkıştı.

"Şehrin içinde tüm gücümüzle saldırıya geçtik. Baştan sona ateşe verip, ölümüne saldırdık. Prenses Elasya bizden yana oldu. Kendine sadık olan orduları bir köşeye çekip, önümüzdeki engeli azalttı. Kral Şirdan öldürüldü. Torumtay'm katili Taryus'un peşine de Buga Kağan ve Akad Prensi düştüler. Büyük ihtimalle öldürülmüştür. Çünkü savaşçılarının çok büyük bir kısmını kaybetti."

Tendübay Kağan, "Kim bilir canını nasıl aldı kandaşım. Öcünün alındığına eminim. Buga onu sağ bırakmaz," dedi.

"Babam Alpagut Han, Hatti Diyarı'nda andam Temir Tonka ve Prenses Elasya'nın evdeş oluşlarını duyurdu. Buyrukla Hatti tahtına Demir Han adıyla Temir Tonka oturdu."

Çoğa şaşkınlıkla Kağan'ına bakıyordu. Ulu Bilge başım sallayarak, bakışlarını Börü'ye çevirdi.

"Buga Kağan ne dedi buna?"

Soru karşısında Asena dâhil hepsi donup kalmıştı.

"Buga Kağan'ı görmedim. Ben Amazonlar ile yola çıkarken o daha dönmemişti."

"Bir tarkana tahtı vermek için diğer kağanlar ve beylerle kurultay kurulmalı Börü. Alpagut Han bunu iyi bilen bir liderdir."

Börü kaşlarını kaldırıp, ciddi bir ses tonuyla, "Ne demek istersin Ulu Bilge?" diye sordu.

"Dediğine göre Buga Kağan, Torumtay'm öcü peşinde at sürerken Aslanların ve Kurtların kanıyla sulanmış o toprakların tahtı bir tarkana verildi. Buyruk tabii ki Han'ındır ama bu ani taht sahibi belirleme, birilerinin hoşuna gitmeyebilir."

Börü bu sözden sonra hiç sesini çıkarmadan öylece bekledi. Agartalılar birbirine bakarken, Çoğa da gözlerini kısıp Kağan'ına baktı. Tendübay Kağan, otağdaki soğuk havanın farkındaydı.

"Kurt Diyarı'na döndüğümüzde ben, Tendübay Kağan ve karındaşım Buga Kağan, kurultay için Alpagut Han ile tüm beyleri toplar, bu konuda kesin karara varırız."

Bu sözler, Tendübay Kağan'm da bu buyruktan hoşlanmadığını gösteriyordu. Mayda ve ağabeyi Aybar, uzak diyarlardaki taht konuşmalarını merakla dinliyordu. Çoğa, Börü'ye bakıp, "Torumtay'm yerine kim geçti?" diye sordu.

"Ordunun başında Kobrat vardı."

Çoğa başını sallayarak, "Güzel," dedi.

"Neden sordun Çoğa?"

"Çünkü bir ordunun komutanı, ardındaki savaşçıların nasıl çarpışacağını belirler Börü. Kobrat'ı çok uzun zamandır tanırım. Birçok yurtsuz savaşında omuz omuzaydık. Eski bir barstır. Torumtay, Buga Kağan'm çocukluktan beri andası olmasaydı, onun yerinde çok önceden beri Kobrat olurdu."

Tendübay Kağan da bu sözleri başıyla onaylarken, "Kobrat, Çoğa kadar acımasız ve iyi bir savaşçıdır. Torumtay'm her zaman yanında olup onu kollamıştır. Anlaşılan o savaşta bunu engelleyecek nedenler vardı. Bana, Çoğa ile kim pusat Çarpıştırırsa Kurt Diyarı bir daha bunu unutamaz diye sûrsalar, Kobrat derdim," dedi.

Aybar Han, "Kandaşlarımız için çok üzüldüm. Utkunuz için de çok mutlu oldum," dedi.

Tendübay Kağan ayağa kalkıp, Börü'nün omzuna dokundu. Sonra hepsi birden ayaklanıp, bu ana şahit olmak için otağın dışına çıktı. Börü'ye beklemesini işaret eden Tendübay Kağan, kendi hâlinde hazırlıklarına devam eden orduyu izledi. Yanı başlarında beliren Gölge'nin başını göğe doğru kaldırışını izledi.

***

Gölge yürekleri titreten ulumasıyla tüm erleri o yöne doğru çekerken, karşı taraftaki barbarlar, bu sesin nasıl bir canavardan çıktığını anlamaya çalışıyorlardı. Kral Arne, sese kulak kabartıp, "Bu da

ne?" diye söylendi. Yanmda duran Vadim, bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bu, bir Demirdağ Kurdu'dur Kral'ım."

"O da nedir Vadim?"

"Bildiğimiz kurtlardan çok daha büyük. Savaşta onlarca erin kafasını koparark ilerleyen, çok hızlı hareket eden son efsanevi kurtlardan. Söylenenlere göre onlardan kalan son üç taneden ikisine Börü Han ve Cerdukay Kağan biniyormuş. Ben o topraklardayken Börü Han'ın kardeşi biniyordu."

"Yani bir canavar, öyle mi?"

"Öyle de diyebiliriz."

Randall, koca baltasına sürttüğü bileme taşını bir anda durdurup, "Sonuncusunun kafasını da biz alırız!" dedi ve Va- dim'e baktı.

"Bunu senden daha çok istiyorum Randall."

Barbarların tarafı aralarında konuşurken Gölge'nin uluması durdu.

Tendübay Kağan, "Yiğit erlerim! Sizlere haberlerim vardır. Hatti Diyarı'ndan gelen Demirdağlı bizlere çok şey anlatmıştır. Öncelikle, bundan sonra Hatti Diyarı, Kurt İmpa- ratorluğu'nun bir parçasıdır!" dedi. Bu sözler üzerine erlerin hepsi sevinç naraları atmaya başladı. Naraları duyan Nordak Kralı, neye sevindiklerini anlamaya çalışıyordu. Yanında duran kara maskeli, elini kaldırdı.

"Duyuyorum Kral'ım. Bir zaferden bahsediyorlar. Hatti Diyarı'nı ele geçirmişler."

"Hatti Diyarı mı? Şu Amisonyalıların devamlı ticaret yaptığı yeri mi?"

"Evet Kral'ım."

"Başka?"

"Dinliyorum Kral'ım."

4***

Ulu Bilge bu sırada ortamda tinsel bir güç olduğunun farkındaydı. Gülümseyerek, "Dinleyin bakalım. Kimle karşı karşıya olduğunuzu iyi öğrenin," diye söylendi. Tendübay Kağan, eliyle tüm erleri tekrar susturduktan sonra yüzüne çöken bir hüzünle baktı.

"Çok kandaşımız can vermiş. Alpagut Han, savaşta yaralanmış ama durumu iyiymiş. Hepinizin bildiği, tanıdığı ve belki de defalarca ordusunda emir aldığınız kandaşımız Komutan Torumtay, uçmağa varmış."

Derin bir hüzne boğulan erler birbirine baktılar. Hep birlikte Tengri'ye Torumtay'ın tini için algış ederken Ulu Bilge, "Gün doğumunda hepsi için algış edilecektir. Kandaşlarımızın tinlerine sesimizi duyuracağız!" diye seslendi. Otağın girişine doğru bakan Tendübay Kağan kollarını iki yana açarak, bir adım yana çekildi.

"Hepimizi şaşırtan bir gerçek, şimdi karşınızda olacak. Kral Raji'ye karşı olan savaşta büyük yiğitlik gösterip tüm diyara nam salan Demirdağlı, yüzündeki kurt maskesini çıkardı. En zor anda kurduğu Börü Birliği ile pusat çarpıştıran Son Kurt Süren bakın kimmiş?"

Sözünün bitmesiyle Börü bir anda otağdan çıktı. Herkes ağzı açık, şaşkın bir hâlde ona bakıyordu. Erler önce yaşadıkları şokla tepki vermediler. Sonra Börü'nün ortalığı inleten sesiyle kendilerine geldiler.

"Ben Börükan soyundan, Alpagut Han'ın oğlu Borü! Kı- zagan Tengri'nin Kılıcı'nı tutan, ateşin savaşçısı, Son Kurt Süren Börü! Raji ve emrindeki dokuz yenilmezin yok edilişiyle Börükan soyunun korunması için gizlediğim yüzümü açtım. Bundan sonra Börü olarak sizlerle omuz omuza pusat çarpıştırmaya devam edeceğim kandaşlarım!"

Hepsi birden pusatlarını havaya kaldırıp, "Börü! Börü! Börü!..." diye bağırmaya başladı.

Kara maskeli, gözlerini kocaman açarak krala baktı.

"Kızagan Tengri'nin Kılıcı'ndan bahsetti. Onda olduğunu söylüyor."

Kral hiçbir şey anlamamış hâlde ona bakarken, içeriye Almila'yı götüren kara maskeli girdi. Nordak Kralı, "O kılıç da nedir?" diye sordu.

"O kılıç Kral'ım... Tüm topraklarda farklı farklı adlarla anılsa da kısaca Savaşın Efendisi'nin kılıcıdır. Gökteki kızıl ışığın parçasından dövülen, tüm topraklara hükmedecek olan savaşçının kullandığı kılıçtır."

"O zaman o kılıcı ondan almalıyız. Benim olmalı!"

"Bu çok zor olacak Kral'ım. Savaşı kazandıktan sonra vakit kaybetmeden o kılıcı ele geçirmeliyiz. Belki de tüm gücümüzle saldırıp, onunla çarpışarak ele geçirmek zorunda kalacağız."

Kara maskelinin boğazını tutup kendine çeken Kral Ame, "Ben ateşlere yürüyenim. Ben Nordak Kralı'yım! Ben çarpışmaya hazırım! Sizler üzerinize düşeni yerine getiririn yeter!" dedi. Onu bıraktıktan sonra, gelen diğer kara maskeliye dönüp başını salladı.

"Kadın komutanı ne yaptın?"

"İşi çoktan bitmiştir Kral'ım. Size söylemem gereken bir şey daha var."

"Nedir, söyle."

"Borka..."

Randall bir anda kafasını kaldırdı. Vadim kralı süzüyordu. Kaşları çatılan Kral Ame, "Ne olmuş Borka'ya?" diye sordu.

"Savaşmak istiyor. Hatta güçlü ordusuyla buraya gelmek için hazırlanıyor."

"Bizi arkadan vurmak için mi?"

"Hayır Kral'ım.^Yurdu için savaşmak istiyor. Düşmanları bu topraklarda yok etmek için. Sonra dediğiniz gibi kendine ait yurduna geri dönecek."

Arne başını hafifçe geriye yatırıp, buz rengi gözlerini kara maskeliye dikti.

"Borka yurdu için savaşacaksa, savaşır. Randall ne derse onu yapar. Fakat tek bir hatasında kendi de ordusu da yok olur."

"Biliyor Kral'ım. Sadece savaşmak istiyor."

"Gelsin bakalım."

***

Börü, Tendübay Kağan'a gülümseyerek bakıyordu. Kağan, "Erlerim! Dinlenin ve son gecenizmiş gibi yiyin. Yarın, bu topraklarda kandan nehirler akacak!" diye bağırdı. Erler coşkuyla Kağan'ı selamlarken Aybar Han, yanma yaklaştı.

"Yarın zorlu bir gün olacak Tendübay Kağan. Eğer yelersek, barbarlar inlerine kaçacaklar. Bu son direnişleriydi."

"Öyle Aybar Han. Gündoğumunda pusatlarımız çok ᵃdam kesecek. Kollarımız çok yorulacak."

Bu sırada Börü, "Size söylemem gereken bir şey daha ᵛᵃh" dedi. Tendübay Kağan, söylemesi için başını salladıktan sonra bulundukları yeri şöyle bir süzdü.

"Burası deryaya ne kadar uzak?" diye sordu Börü.

Aybar Han, "Neden sordun yiğit tigin?" dedi.

"Buraya gelirken Amisonyalıların gemilerle erlerini hareket ettirdiklerini gördük. Bizim yanımızdalar mı?"

Tendübay Kağan öfkeyle, "Kancık Kraliçe!" diyerek Ço- ga'ya baktı. Börü ise Aybar Han'ın düşünceli yüzüne bakıyordu.

"Onlar gelmeden bu savaşı bitirmeliyiz. Yoksa iki ateş arasında kalırız Tendübay Kağan."

"Doğru dersin Aybar Han. Yarın en güçlü vuruşumuzu yapalım. Amisonyalıların buraya ne zaman varacağını bilemeyiz. Belli ki savaşmayı kafalarına koymuşlar ama yağılan tek tek karşımıza alırsak kaybımız da bir o kadar az olur."

Aybar Han, Aslanların Kağam'mn sözlerine katılıyordu. Kendilerini bekleyen çok çetin bir savaş vardı. Hepsi dinlenme yerlerine ayrılırken o gece gözcü birliklerini iki katma çıkaran Çoğa, çabışlara tekrar tekrar emirler veriyordu. Bö- rübaşı Barkan, herkes ortalıktan çekilince Günseli Hatun'un yanma yaklaştı.

"Karayanın Hançeri, seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Seni de Barkan. Aslında senin gibi sonunu düşünmeden çarpışmaya giren bir tarkanın bu kadar uzun süre yaşayacağını hiç düşünmüyordum."

"Sanırım Tengri beni seviyor."

Barkan gülümserken Günseli hiç tepki vermeden ona bakıyordu.

"Börübaşı olmuşsun. Kutlarım."

"Aslında bunu, eskiden beri tanışan iki komutan olarak daha sonra kutlasak?”

Günseli dişlerini sıkarak Barkan'a yaklaştı.

"Bu çok eskidendi Barkan! Sakın bir daha anayım deme!"

"Tamam! Sadece..."

"Sus ve yarına hazırlan!"

Barkan, geri geri birkaç adım attıktan sonra, "Savaşta her

 zaman yanında olacağım," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Günseli, ona bakarken öfkeyle nefes verip o eski günleri düşündü.

Karayanda yurtsuzları kovalarken, az sayıda Karga ile birlikte pusuya düştüğünde, bir anda ortaya çıkan bu çılgın adama vurulmuştu. Durmak bilmeden salladığı kılıçlarının ardmdan bir kaplan gibi bakan gözlerini hatırladı. Sonra... Altın Deniz'in sıcak sabahmda göz göze baktıkları günleri hatırladı. Ne kadar da güzeldi. Ta ki aptalca bir kararla, karayan yağmacılarından oluşan kalabalık bir gruba birkaç arkadaşıyla birlikte saldırmaya gidene kadar. Toylarının hayalini kuran Günseli ondan gitmemesini istediği hâlde, Barkan onu dinlememişti. Onu öylece yalnız bırakıp gitmişti. O günden sonra da Günseli Barkan'ı bir daha hiç görmemişti. Öldüğünü sanıyordu. Ta ki bu geceye kadar...

Çoga'nın Ateşi

Her taraf zifiri karanlıktı. Yanan birkaç ateşin ışıltısı arasında yürüyen Çoğa, yağıların olduğu tarafa doğru baktı. Uyku tutmamıştı. Mayda'nm çadırının olduğu tarafa doğru yürüdü. Acaba uyuyor muydu? Geldiğini anlayıp, çadırından çıkabilir miydi?

Hızlı adımlarla o tarafa doğru ilerlerken, Mayda ile ağabeyi Aybar Han'm çadırları önünde dikilen muhafızlar Ço- ga'yı başlarıyla selamladılar. Bu sırada belki de Tengri'den istediği tek şey gerçekleşti. Mayda bir anda çadırından çıktı ve güzel gözlerini dikip ona doğru yürümeye başladı. Çoga'nın yanına gelip, "Şu tarafa gidelim," dedi.

Çoğa, yanında yürüyen konçuya bakıp yeterince uzaklaştıktan sonra durdu.

"Geldiğimi nasıl anladın?"

Mayda biraz utanmış bir hâlde bakışlarını kaçırarak, "Anlamadım. Gelmeni bekliyordum," dedi.

"Sanırım Tengri bugün istediğim en büyük şeyi bana verdi."

"Neyi Çoğa?"

"Bana bakan gözlerini Mayda."

Çoğa içindeki anlamsız heyecanı ve mutluluğu tanımlamaya çalışıyordu. Mayda etrafa baktıktan sonra birden Ço- ga'nın ellerini tuttu. Diyarlara nam salan acımasız komutan, ansızın bir duvar gibi öylece hareketsiz kaldı.

"Yarın son günümüz olabilir. Belki hiçbirimiz, belki birimiz hayatta kalır. Hayatım boyunca bu yürek hep seni bekledi Çoğa. Talihim bu olsa gerek, o da savaş anına geldi. Bir ne-

feslik mesafede ölüm bizi beklerken, söylemek istediğim tek şey var. Senin karanlığında bir ömür benim güneşim parlasın isterdim. Çünkü benim yüreğimdeki şafak, senin karanlığınla söktü!"

Mayda'nın ellerini biraz daha sıkıp onun gözlerine kilitlenen Çoğa, "Ben ki ölüm diye anılan Çoğa, karanlığımı seninle aydınlattım. Bu savaşta da, bir sonrakinde de sana sö- zümdür. Eğer öleceksem, gözlerine bakarak öleceğim. Eğer yaşayacaksam, karanlığımda bir ömür senin güneşin parlasın," dedi.

İkili sıkıca birbirine sarıldığında, sanki orada değillerdi. Çoğa ilk kez yere sağlam basmıyor, Mayda ise ilk kez bir erkek karşısmda titriyordu. Birbirinden ayrıldıklarında Çoğa, Mayda'ya baktı ve Ay gibi parlak tenine gece gibi düşmüş kara saçlarını parmaklarıyla geriye doğru düzeltti.

"Kurt Diyarı'nın düzlüklerinde koşuşturan balaları, kendi ocağımızda kaynamış aşımızı birlikte kaşıklarken izleyeceğiz."

Mayda'nın bir anda gözleri doldu. Hızla ondan uzaklaşıp çadırına doğru giderken, Çoğa onun arkasından bakakaldı. Ummadığı bir anda Ulu Bilge'nin yanına yaklaştığını fark edince afalladı. Hep oralarda bir yerde miydi? Onları görmüş müydü? Konuştuklarını duymuş muydu? Ulu Bilge gülümseyerek, "Merak etme Çoğa, yeni geldim," dedi.

"Ne düşündüğümü nereden anlıyorsun, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Senin işin pusat, benimkiyse tindir Komutan Çoğa. Gel, °fur şöyle."

Erlerin oturduğu tarafta kalmış iki küçük fıçıyı gösterdi. Karşılıklı oturduklarında Çoğa ne diyeceğini bilmiyordu.

"Anlat bakalım Kurt Diyarı'nın Kasabı."

"Ne anlatayım Ulu Bilge?"

"Kafandaki karmaşayı anlat. Uyuyamıyorsun, dalgınsın ve arada bir gülümsüyorsun."

Ulu Bilge gülümseyerek Çoga'ya baktı.

"Doğru dersin, kafam değil de içim karışıktır. İlk kez böyle oluyorum. Ben..."

"Sen hiç yüreğinde sıcaklık hissetmedin değil mi Çoğa? Ana, baba, kardeş ya da başka bir sıcaklık... Bu sana yabana bir his."

"Evet, ne yapmalıyım?"

"Sana bir hikâye anlatayım Komutan Çoğa..."

Ulu Bilge gülümseyerek kafasını salladıktan sonra bakışlarını Çoga'ya dikti. Öyle derin bakıyordu ki sanki tinine üfler gibiydi.

"Bir zamanlar, ona çok iyi hizmet eden bir evdeşi ve iki oğlu olan bir adam varmış. Savaşlar ve ölümler bittikten sonra çok kudretli bir kağanın yurdunda her gece rahatça yatağına girip uyurmuş. Tengri öyle bir bolluk vermiş ki tüm meralar sonsuz yeşile boyanmış. Hayvanları çift doğum yapar olmuş. Önce avuçları ve torbası dolmuş, sonra da koca bir fıçı altını olmuş. Fakat adam mutsuzmuş. Bu durumda mutsuz olmak sana da saçma geliyor mu?"

"Evet, geliyor. Hiçbir şeyi eksik olmayan bir adam neden mutsuz olur ki?"

"İşte, önemli olan da bu Çoğa. Eksik, gözle mi görülür? Yoksa tinle mi hissedilir? O zamanlarda da bunu anlayamamışlar. Adam da kendine sormuş durmuş. Neden mutsuz olduğunu bulmaya çalışmış. En sonunda, uzak diyarlardan ticaret yapmaya gelen, ihtiyar bir kilimciye sormuş. Bu hayatta her şeyi anlayabilecek, umudu, mutluluğu ya da öfkeyi çözebilecek bir bilge bilir misin diye. İhtiyar bildiğini söylemiş. Bugünkü Altın Deniz'in etrafındaki tepeliklerin birinde,

 ulu bir kayın ağacı varmış. Adamı oraya göndermiş. Altında oturan bilge sana her şeyin cevabını verir demiş."

Çoğa kaşlarını kaldırarak, "Gitmiş mi?" diye sorunca Ulu Bilge gülümsedi.

"Gitmiş tabii. Göğsünde koca bir taş varsa, onu kaldıracak olan acunun diğer ucunda da olsa gidersin Çoğa. Bu ihtimal bile ayaklarını kanada çevirir. Gitmiş ve ulu kayını bulmuş. Etrafına bakmmış. Bahsettiği adam orada yokmuş. Seslenmiş, seslenmiş yine* yok. Ağacın yanında duran koca taşı, derdini anlatma telaşıyla sonradan fark etmiş. Üzerinde yazan yazıyı okumuş."

"Ne yazıyormuş?"

"Derdin bedendeyse, şifası doğadadır. Derdin dilindeyse, şifası usundadır. Derdin pusatındaysa, şifası onu dövendedir. Ama derdin yüreğindeyse, şifası sadece yüreğine derdi verendedir. Başka da şifası yoktur." Ulu Bilge gülümsedi. "Adam ellerini açıp, o zaman şifa yüreğimde! İyi de benim evdeşim ve çocuklarım var. Bende ne yürek derdi olacak ki? demiş. O sırada taşm yanında bir ihtiyar belirmiş. İnsanlardan çekinirsin, kendi yüreğinden çekinirsin de yalan söylersin. Peki, rüzgârlara neden yalan söylersin? Adam tabii şaşkınlık içinde ihtiyarı izlemiş. Yanına geldiğinde o zaman derdinin ne olduğunu sormuş, işte burası çok önemli Çoğa, bunu dikkatli dinle."

"Tamam Ulu Bilge. Anlat."

"İhtiyar parmağıyla göğü işaret edip demiş ki burası da, lünı acun da yaratıldığında cansız etlere ruh üflendi. O ruh üflenirken, ruhları birbirine mühürlü bedenler de can buldu. Acunun üzerinde can bulanlar, sonra o ruhları mühürlü olan diğer eşlerini bulmak için uğraştılar. Kimi buldu, kimi bulandı. Ruhun eğer birine mühürlüyse, eski bilgeler, uçmağa Varmadan önce onu hiç değilse bir kez göreceğini söylerler. Görüp fark edersen, o da seni fark ederse mutluluk olur. Gö-

rüp fark edersen ama o seni fark etmezse bunun adı kara sevda olur, ikiniz de fark eder, kavuşamazsanız, sonu karanlık aşk olur. Eğer ikiniz de fark edemezseniz, öylesine yaşanmış hayatlar, âşık olmadıkları ruhlarla, öylesine son bulur. Adam gözlerini açıp merakla hangisi olduğunu düşünmüş."

Çoğa gülümseyerek, "Sanırım ben şu an için mutlu olanlardanım," dedi.

"Çoğa gülümsüyorsa mutludur zaten. Adama dönen ihtiyar, onun tininin mühürlü olduğu kişiyi bulmadan, evdeş edinip balalarının olmasının, onu mutlu edemeyeceğini söylemiş. Zamanı, tini ve her şeyi acelece kaçıranlar için şifa yoktur demiş. Acele etmek mutluluk için koşmaya çalışırken, ömür boyu bir bataklığa saplanıp, boğulana kadar mutlu olmaya çalışmaktır. Adam ne yapacağmı sorduğunda, ona artık bataklıktaki mutluluğuna devam etmesini, oğullarına bu hikâyeyi anlatıp, onlarm mutlu olmasını sağlamasını söylemiş. Bir hayat, iki hayata mutluluğun sırrını anlatırsa, o zaman belki mutlu bir şekilde uçmağa varabilir demiş. Sen, tinine mühürlü olanı buldun Çoğa. Hissettiklerin, içindeki od ve gözlerindeki parıltı bunun daha ilk damlasıdır. İçinde büyüyecek ve bedenine sığmayacak deryalar, öyle dev dalgalara dönüşecek ki, hissettiklerin ilk önce seni bir kayık gibi sallayacak. Dalgalarla boğuşabilirsen, gerçek aşkın ve mutluluğun limanlarına çıkabilirsin. Yürek yangını, sadece mühürlü olduğu tinin çağlayanlarında serinler."

"Dediğini nasıl yapacağım Ulu Bilge?"

"Daha zamanın var Çoğa. Şimdilik sadece yandın. Daha kavrulacaksın, küllerini savuracaksın, sonra soğuyup sana yanana şifa olup, mutlu etmeyi öğreneceksin."

Çoğa etrafa bakıp, "Benim bu yangınımdan ordunun haberdar olmaması gerekli Ulu Bilge. Çoğa sadece ölümü getirendir," dedi.

"Çekineceğin bir şey yok Çoğa. Bu, sen istemeden duyulmaz. Sen bu acundaki herkes için ölümü getiren olabilirsin ama sadece bir kişi için huzuru getirensin. Mayda, acunda sana bakan tüm gözlerden farklı bir yerden bakıyor. O bakışı sakın karartma. Önemli olan budur Çoğa."

İkili oturduğu yerden kalktığında Ulu Bilge, "Yarın büyük bir savaş bizi bekler. Kara maskelilerin uğultularını hisseder gibiyim. Yarınki savaş hepsinden farklı olacak. Tüm güçleriyle direnecekler. Belki de tüm güçleriyle saldıracaklar. Bunu benden daha iyi biliyorsun," dedi.

"Biliyorum Ulu Bilge. Yarın bu iş bitecek!"

Çoga'nm kaşları çatılmıştı. Ulu Bilge, "Yarınki savaşı farklı yapan şey bu değil Çoğa. Sen daha önce çok birlik, çok ordu yok ettin," dedi.

"Nedir?"

"Yarın hem kandaşların için hem de Mayda için pusat sallayacaksın. Önceden ardındaki erleri düşünürdün. Şimdi onun hayatmı da düşünerek çarpışacaksın. Bu yüzden iyi dinlenmelisin. Dinlen ki dikkatin dağılmasın Çoğa. İkisinden hangisini kaybedersen et, yok olursun... Ordunu kaybedersen, hepimiz kaybederiz. Senin emrinle hareket eden binlerce eri, oğuşu kaybederiz. Nice Maydalar kandan gözyaşı döker. Mayda'yı kaybedersen, kendini kaybedersin. Sonunda yine ordu kaybeder."

"Doğru dersin Ulu Bilge. Dediğin gibi iyi dinleneceğim."

İkili kısa bir süre ilerledikten sonra birbirinden ayrıldı. Ulu Bilge çadırına doğru ilerlerken kulağına gelen uğultuları dinledi. Gözleri öfkeyle dolu, karşı ordunun olduğu tarafa baktı.

"Bakalım kendinizi öven uğultularınız, yarın sizleri tamuya gönderirken de işe yarayacak mı?"

Kaplanın Hırıltısı

Ertesi gün Buga Kağan ile Kobrat, Kurt Otağı'nda demircilerin ocakları yanında yürüyordu. "Var mı etrafta bir hareketlilik?" diye sordu Buga Kağan.

"Kızılyamn Özgür Savaşçılarının Kralı görülmüş. Alpa- gut Han'ın uçmağa varış haberini almış olmalı. Gün tepeye varmadan burada olur."

"Ya Akad Prensi Nanum? O nerede?"

"Erlerinin talimini izliyordu Kağan'ım."

"Talim mi?"

"Evet, ok talimlerini izliyordu."

"Nanum bizden önce savaşa hazırlanıyor desene."

Buga Kağan gülümseyerek, çekicini sertçe kılıca vuran demirciyi izledi.

"Ya Akad Kralı? Ondan bir haber geldiğini duydun mu?"

"Duymadım ama habercilerin Akadlılara Alpagut Han'ın uçmağa varışının haberini götürdüğünü biliyorum. Sakçılar bahsettiler. Babil'den Mısır'a kadar her yere haber gitmiş."

"Anlaşılan Ceren Hatun tüm acun kandan gözyaşı döksün ister ama bunu saldırma zamanı diye düşünenler de olacaktır. Hele ki Aslan Ordusu'nun büyük bir kısmının burada olmadığını duyduklarında eminim çakal gibi salya akıtan çok kişi olacaktır."

Kobrat düşünceli bir hâlde dururken Buga Kağan, onun bu durumunu merak etmişti.

"Söylemek istediğin başka bir şey mi vardır Kobrat?"

"Aslında var Kağan'ım."

"Nedir, söyle."

"Burası yeri midir bilmem ama nasıl anlatsam bileme dün."

Buga Kağan, Kobrat'ın koluna dokunup kalabalıktan biraz uzağa yürüdü.

"Anlat! Ben canımı sana emanet ediyorum. Orduyu senin emrine verdim. Sen, çekinmesi gereken son insansın. Buna zamanla alışacaksın."

"Kağan'ım, Torumtay sizin andanız, benim de çok yakın dostumdu. Yıllarca omuz omuza çarpıştık. İlk kez bars olduğumuzda bile savunmada en önde ben, Çoğa ve Torumtay vardık. Sonra Çoğa, Büyük Kağan Cerdukay m yıllar önce verdiği buyrukla ağabeyinizin komutanı oldu. Barsların başına geçti. Torumtay ve ben de sizin yanınızda orduların başına geçtik."

"Yani ne demek istersin?"

"Siz bir kağansınız. Hem de adımlarıyla korku salan, savaşçı bir kağan. Her kağanın özel bir birliği olur. Kurt Diyarı otağının bile artık Börüleri var. Torumtay m savaşta çıkış yolu açamamasınm nedenlerinden biri de, yönettiği adamlarla birlik kurmamış olmasıydı."

Buga Kağan bu sözden sonra kaşlarını kaldırıp kısa bir süre sessiz kaldı.

"Doğru dersin. Her saldırıda ordudan bir parça alıp saldırırdı. Hem, sen ve Torumtay benim gözümde orun olarak her zaman denktiniz. Bunu sen de bilirsin. Yani sen, özel bir birlik kurmak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet Kağan'ım. Aslan Otağı'ndan yola çıkarken, erlerden biriyle Kara Kayalara, yani geldiğim yere haber gönderdim. Siz de bilirsiniz ki onlar her zaman zorlu şartlarda ıyı Çarpışan ve sadece savaşçı yetiştiren bir budundur. Aslanlara var olduklarından beri hizmet etmişlerdir. Cerdukay Kağan zamanında bile ordusunda bulunmuşlardır.'

"Biliyorum. Muhteşem savaşçılar yetiştirirler. Kışın o dağların tepesinde ayılarla, kurtlarla savaşan gençleri biliyorum. Gidenlerin çoğu dönemez. Geri gelenler ise budun karşısında çarpıştırılır. Kazanana istediği hatunla evdeş olma hakkı verilir. Orduda orun, avda ise öncül olma!"

"Evet Kağan'ım. Geldiğim yerdeki savaşçılar, haberimle birlikte yola çıkmışlardı. Obadalar ve tek buyruğunuzla ölüme pusat kaldırmaya hazırlar."

Buga Kağan gülümseyerek, "Sen daha ben karar vermeden harekete geçmişsin Kobrat," dedi.

"Alpagut Han'ın yuğ töreni için çağırdım ama bir yandan da bu karışıklıkta sizi her zaman korumaları için burada olmalarını istedim."

"Bizim sakçılarımız da iyidir Kobrat."

"Biliyorum ama özel bir birliğiniz olmalı Kağan'ım. Hem güvenliğiniz hem de savaşta tek bir pusat sallayan tek bir kol gibi hareket edebilecek özel savaşçılar topluluğu için."

"Çağır gelsinler!"

Kobrat başıyla selam verip uzaktaki ere eliyle işaret verdi. Yanına yaklaşan erin kulağına eğilip bir şeyler söylediğinde, genç savaşçı uçarcasına uzaklaştı.

"Desene o zaman, Aslanların iki ölümcül komutanı var artık!" dedi Buga Kağan gülümseyerek.

Kobrat, "Siz nasıl görüyorsanız öyledir Kağan'ım," diye karşılık verdi.

"Senin ve Çoga'nın neden ayrı ordularda olduğunuzu hiç merek ettin mi? Torumtay andamdı. O, bu yüzden benimle geldi ama sen, neden benimleydin biliyor musun?"

"Bilmiyorum Kağan'ım."

"Çoga'yla bir düşmanlığınız yok. Tam tersine, ikiniz bir aradayken durdurulamaz oluyorsunuz. Sadece denge için Kobrat. İki orduda da iki efsane savaşçı olması için. Biriniz,

Borü 4 -Karanlığı Parçalayan- diğerinin altında olamazdı. Torumtay senin çok yakın dostun ve benim de andamdı. Senin savaşçılığına her zaman büyük saygısı vardı. Ordular ikinizi birden komutan görürdü ve o, bir kere bile orununu senin üzerinde kullanmaya kalkmadı.

Kobrat başını sallayarak, "Doğru dersiniz Kağan ım, dedi. Buga Kağan bu sırada koşarak gelen kalabalık savaşçı topluluğunu süzerken, obadakiler de savaşçıları izliyorlardı. Kara **Kayalar** vdemek, acıyla ve ölümle küçük yaşta yüzleşen ve sadece savaşçı olmak için yetişen adamlar demekti.

"Kaç kişi geldi Kobrat?"

"Elli savaşçı Kağan'ım. Birbirinden seçkin tam elli Kara Kayalar Savaşçısı!"

Buga Kağan'm yüzüne oturan gülümseme Kobrat'ı mutlu etmişti. Elli adam, onarlı sıra yaparak arka arkaya dizildi. Kobrat bir adım ileri çıkıp, yurdundan gelen savaşçılara parıldar gözlerle baktı.

"Kara Kayaların Savaşçıları! Aslanların Kağanı Buga Ka- ğan!"

Eliyle Kağan'mı gösterip göğsüne vurduğunda tüm savaşçılar aynı anda diz çöküp baş kesitler. Hepsi oldukça kaslı kollara ve atletik yapıya sahipti. Üzerine kara panter başı işlenmiş kızıl kuyagları ve omuzlarından bağlanmış kara pelerinleriyle oldukça etkileyici görünüyorlardı. Her birinin saçları uzundu ve arkadan örülmüştü. Yüzlerinin sağ tarafında, alınlarından çenelerine kadar inen siyah, üç düz çizgi şeklinde dövme vardı. Bir pençe izini andıran bu dövme, doğayla yapılan savaşı kazandıklarında hepsine yapılırdı. Kobrat'ta olmamasının nedeni, doğayla savaşı kazandıktan sonra henüz bu dövme yapılamadan Kurt Otağı'na getirilmiş olmasıydı.
Buga Kağan, "Hoş geldiniz aslanlarım!" dedi kükremesine. Ceren Hatun olanları uzaktan izliyordu. Buga Kağan'm,

henüz kıvılcımı bile çakılmamış, bilinmez bir savaş için hazırlandığının farkındaydı.

Hepsi birden ayağa kalktı ve Kağan'm karşısında sert duruşlarıyla dikilmeye başladı. Hafif rüzgâr pelerinlerini uçuşturuyordu. Kobrat, "Eğer kabul ettiyseniz Kağan'ım, bundan sonra bu elli savaşçı sizin yakın sakçılarınız, savaştaki pusatınız olacaklar," dedi.

Buga Kağan karşısmdaki savaşçıları son kez süzdükten sonra onlara doğru iki adım attı. Elini aslan başlı pusatma koyup, "Beni iyi dinleyin! Kara Kayaların Savaşçılarının sadakatini ve cesaretini bilirim. Birinizin hatası hepinizin kellesi demektir! Bunu sakın unutmayın. Bundan sonra Buga Kağan'm Kara Aslanlarısınız. Sadece bana ve Kobrat'a bağlısınız!" dedi.

Bu sözler üzerine hep birlikte diz çöken elli savaşçı, Kağana bir kez daha diz vurdu. Bu coşkuyu bakışlarıyla birbirlerine de gösterdiler. Bu sırada boruların öttüğünü duyan Kobrat, Buga Kağan'ın bakışıyla daha da dikkat kesildi.

Oba içinde yankılanan, "Temir Tonka geliyor!" sesiyle birden Buga'nın kaşları çatıldı. Yanında duran Kobrat'a bakıp, "Dikkatli olun," dedi ve hızla otağa doğru yürümeye başladı. Kayra Hatun, tedirgin bir hâlde ondan önce otağa doğru giderken bir çarpışma çıkmaması için içinden söyleniyordu.

Obanın girişinde beliren Demir Han, ardındaki binlerce savaşçısıyla içeri girdi. Çevresinde on börüsüyle ilerlerken, altın renkli kuyaglar giymiş Demir Ordu'nun savaşçıları, ilk kez gördükleri bu topraklardaki insanları süzüyorlardı. Ceren Hatun, Kayra Hatun, Kral Lu ve Buga Kağan içeride diğer beylerin temsilcileriyle yerlerini alırken Kobrat, ellerini bel kayışına koymuş hâlde bekliyordu. Ardında dizilen Kara Kayaların Savaşçıları, elleri pusatlarında bekliyorlardı. Kurt Otağı'nı çember şeklinde sarmışlardı. Diğer Uyguri sakçıları ise onları izliyor, emir bekliyorlardı.

Demir Han atından indikten sonra hançer bıyıklarını yukarı kaldıran gülüşüyle, küçük gözlerini Kobrat'a dikti.

"Ne o Kobrat, otağm güvenliği artık sana mı geçti?"

Kobrat tek cümle söylemeden öylece karşısmda dikiliyordu. Borüler, karşılarındaki savaşçıların kim olduklarını biliyorlardı. Kobrat, umursamam bir tavırla etrafa bakıp, "Hoş geldin Temir Tonka!" dedi.

"Demir Han diyecektin, unuttun sanırım Komutan Kobrat!"

Temir Tonka'nm kuyagının göğüs kısmında işli olan kaplan kafasına ve meşhur kaplan kafalı omuzluklarına baktı.

"Ben bu topraklarda Kurt, Aslan ve Ejder'den başka krallık ya da hanlık duymadım. Bize bağlanmış topraklarda ister tahtta, istersen bir taş parçası üzerinde otur, karşımda orunun değersizdir! Bunu sen de biliyorsun!"

Öfkelenen Demir Han'ın, "Kobrat!" diye bağırmasıyla on börü pusatlarını çekti. Aynı anda elli kara aslan da çekince sessizlik oldu. Dip dibe duran İkiliden Kobrat gülümsedi.

"Sonra... Zamanı geldiğinde kıyınını Buga Kağan verecek Temir Tonka!"

Onun hafifçe yana çekilmesiyle Kara Aslanlar da bir koridor oluşturdular. Temir Tonka eliyle Börülere ve erlerine durmalarını söyleyip, otağa yürüdü. Kobrat, daha o otağa girmeden bilerek çabışlardan birini çağırıp, sesli bir şekilde, Borüler için yer ayarlayın. Ardındaki yabancı yurdun erlerime dışa yakın tarafta yer gösterin!" dedi.

Temir Tonka arkasına dönüp ona öfkeyle baktı. İçeriye girerken ise Kobrat, Börülerin kendine sert bakışlarını izledi.

Temir Tonka içeriye girdiğinde, tam karşısında duran Ceren Hatun ile göz göze geldi. Hemen yanında oturan Buga Kağan ve Kayra Hatun da onu süzüyordu. Sağ taraftaki Kral Lu ve beylerin temsilcileri neler olacağını merak eder gözlerle ona bakıyorlardı. Temir Tonka, ortamdaki gerginliğin aralarında geçen olayın duyulmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Sert adımlarla ve kendinden emin bakışlarıyla Ceren Hatun'un önüne gelip, elini yüreğine vurduktan sonra, "Hat- ti Hanı Demir Han! Kurt Diyarı

tahtını selamlar!" dedi.

Buga Kağan'ın bir anda tek gözü açıldı. Ceren Hatun kaşlarını kaldırıp, "Hoş geldin Temir Tonka!" diye karşılık verdi.

Ortamın gerildiğini ve sürtüşmenin ilk kıvılcımının çıktığını fark eden Kral Lu, ellerini ovuşturdu ve hâlinden memnun, olacakları izlemeye koyuldu. Fakat Kral Lu'nun ummadığı bir şey oldu. Temir Tonka, bir anda yere diz vurup baş kesti. Ceren Hatun gülümseyerek kafasını salladıktan sonra Buga Kağan'a baktı.

"Oğlumun andası, hoş geldin!"

Bu defa ona eskiden olduğu gibi hitap etmişti. Temir tonka ayağa kalktığında, "Hoş bulduk Ceren Hatun," dedi ve hemen yanında oturan Buga Kağan'a baktı.

"Hoş geldin Temir Tonka!"

Kalın dudakları arasından öfkeyle karşılık vermemek için kendini tutan Temir Tonka, töreye göre yapması gereken şeyi biliyordu. Buga Kağan, sert bakışlarıyla gerilmiş bir yay gibi o anı bekliyordu. Birden diz çöküp boyun kesen Temir Tonka, "Hoş bulduk Buga Kağan," dedi ama öfkeden titreyen başını herkes fark ediyordu. Buga Kağan, başını sallayarak ayağa kalkan Temir Tonka'ya baktı.

Sağ tarafta yerine geçtikten sonra öfkeden sıktığı dişlerini hafifçe gevşetmeye başladı. Töreyi çiğneyemezdi. Hele ki Ceren Hatun gibi kendine küçüklüğünde ana şefkati gösteren bir kadının karşısında asla yapamazdı. Ceren Hatun ellerini diz kapaklarına dayayıp hafifçe doğruldu. Otağdaki herke

se bakıp, "Şimdi olan biten her şey konuşulacak," dedi. Kral Lu'ya bakan Temir Tonka, başıyla onu işaret etti.

"Önce konuşması gereken Kral Lu'dur. Alpagut Han'ımız onunla yola çıktı. Onlar yola çıktıktan hemen sonra da Buga Kağan kendi erleriyle şehri terk etti."

Ceren Hatun kaşlarını çatıp, "Neden Kurt Diyarı ordusuyla beraber değil de Prens Nanum ile ilerledin Buga Kağan?" dedi. Otağdaki Akad Prensi kendine çevrilen gözlere bakıyordu. Buga Kağan derin bir nefes aldıktan sonra eliyle Akad Prensi'ni gösterdi.

"Dostum Nanum, Akad topraklarından bize destek olmak için geldi. Şehirdeki savaşta büyük kahramanlıklar gösterip, karşımızdaki yağıyı kovalarken de yanımda oldu. Şehir düştüğünde Nanum, yağılarımız arasındaki Taryus adlı katiller ordusunun liderinin peşine düştü. Hazır güç kaybetmişken, toparlanmasına fırsat vermeden onu yakalayıp yok etmek için birlikte yol aldık. Çok kayıp verdik. Özellikle de andam Torumtay'ın kaybı beni derinden sarstı. Onun canını alan Taryus'un adamlarıydı. Nanum ile o domuzu yakalayıp, ağaçların arasına gerdirdim. Bedeninin ikiye bölüp, gören herkese ibret olsun diye de paramparça bıraktım!"

Buga Kağan'ın acımasızlığı karşısmda herkesin nefesi kesilmişti. O, güçlü ama bir o kadar da acımasızlığıyla ünlü bir kağandı. Ona, Kurt Diyarı'nm tek gözlü canavarı denmesinin nedeni de buydu.

"Ya sonra Buga Kağan?"

"Sonrasında şehre geri döndüm. Ben vardığımda Alpagut Han'ımız ve Kral Lu çoktan yola çıkmışlardı. Ordu şehirdeydi. Amazonlar ve Kızılyanın Özgür Savaşçıları da yoklardı. Sonrasını Temir Tonka anlatmak ister belki!"

Sesteki sertlik, Kayra Hatun'u tedirgin etmişti. Temir
Tonka geniş omuzlarını gererek, tek elini dizine koyup Buga Kağan'a döndü.

"Sonrasında Buga Kağan benim sarayıma geldi."

Buga Kağan bir anda gülümseyerek, "Sarayıymış..." diye söylendi. Ceren Hatun eliyle Buga Kağan'a durmasını işaret edip, Temir Tonka'ya devam etmesini söyledi.

"Sarayıma gelip, evdeşim olan Elasya'ya söz söylemeye kalktı. Öfke doluydu. Hatta buyrukla artık Demir Han diye anılacak olan bana, tahtımm önünde pusat çekti. Borüler ile Kobrat birbirine gireceklerdi. Bu işi sonraya bırakacağını söyledi."

Bir uğultu yükselirken, Kral Lu anlatılanları şaşkınlıkla dinliyordu. Yapmak istediği düşmanlık çoktan gerçekleşmiş, ekmeğine yağ sürülmüştü. Ceren Hatun gözlerini kocaman açıp, "Neler duyarım Buga Kağan? Bu da ne demek oluyor?" dedi.

"Yıllarca otağa hizmet etmiş dağ başındaki bir tarkan, kendine hanlık verilince töresini unutmak üzereydi. Ben de hatırlattım!"

"Adın bundan sonra Hatti Hanı Demir Han olabilir ama töreye göre, tıpkı Kral Lu ve kızılyan kralı gibi, Kurt Otağı kağanları önünde diz çökeceksin. Bunu biliyorsun"

"Biliyorum ama öfkesinin nedeni sadece ben olamam. Bana öfkelendiyse neden Kurt Diyarı erlerinin başına geçip buraya gelmedi? Madem töreye göre kağan o, ordunun başında değilse neredeydi?"

Buga Kağan bir anda ayağa kalktı. Aynı anda Temir Tonka yerinden fırladı.

"Sen bana ne demek istersin ha!"

Birbirlerine girecekleri anda Ceren Hatun'un, "Yeter!" sesiyle durdular. Prens Nanum da oturduğu yerden doğrul- muş, saldırmak için hazırda bekliyordu. İkili yerlerine otur-

duktan sonra Kral Lu, "Konuşabilir miyim Ceren Hatun?" dedi.

"Ben Buga Kağan'ı hiç görmedim. Alpagut Han ile uzun bir yol geldik. Ardımızdan gelen tek birlik bile yoktu. Benim şüphelendiğim tek kişi Agarta üstadıydı."

"Neden şüphelendin Şu Kralı?"

"Çok suskundu. Bana yolda Ejder Çarkı'mn üstatlarda olması gerektiğini söyledi. Ben de çarkın acunun en büyük hanında ve emin ellerde olduğunu söyledim. Raji ve geriye kalan herkesin yok edildiğini söyledim ama huzursuzdu. Bu durumu Alpagut Han'a da söyledim. Umursamadı.

Ceren Hatun ellerini iki yana açarak, "Yani bunu tek bir üstat mı yaptı dersin? O kadar eri, Börüleri ve koca hanı, sadece bir üstat mı alt etti? Bu mantıklı değil. Bunu yapabilmesi imkânsız. Sen, Alpagut Han'dan nerede ayrıldın? diye sordu.

"Soğuk ırmakların orada, ben tepelik yoldan gitmemek için düzlüğe döndüm. Yolumu iki gün daha uzatmak istemiyordum. Erzak yoktu. Sonrasında ne oldu bilmiyorum.

Ceren Hatun kısa bir süre düşündükten sonra Buga Kağan'a döndü.

"Peki, sen neden orduyu yanma almadın? Öfken nedendi?"

Kayra Hatun kaşlarını kaldırmış hâlde sorulan sorunun şokunu yaşıyordu. Buga Kağan, bu kadar şeyden sonra Alpagut Han'm ölümünden sorumlu tek kişi olma pozisyonuna girmek üzereydi.

"Torumtay'm acısıyla otağıma dönmek istedim. Ağabeyim uzak diyarlara gitmişti. Yurdumun başında durmak istedim. Orduyu da yanıma alıp yolu uzatmadım çünkü bizi engelleyecek ve saldıracak tek bir birlik bile kalmamıştı."

"Fakat yapman gereken şey, orduyu alıp, başlarındaki tek kağan olarak buraya getirmendi Buga."

"Biliyorum ama getirmedim. Dediğim gibi, o topraklarda bize pusat kaldırabilecek tek er bırakmadık!"

Ceren Hatun, Buga'ya oldukça sert bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Kayra'ya dönüp, "Aslan Otağı'na ne zaman vardı Kayra Hatun?" dedi.

"Bahsettiği günle geldiği yol uyumludur Ceren Hatun. Buga'ya ne demek istersin? Cerdukay Kağan'ın oğluna ne demek istersin?"

"Bir şey demek istemem Kayra Hatun. Sadece sorarım."

"Cerdukay Kağan bu toprakları kağanlık hâline getirip tahtı kurdu. Yıllarca o tahtta oturup, iki hanedanlık nasıl söz- leştiyse öyle yaptı. Tahtı Alpagut Han'a verdi. Kendi oğullarına tek söz etmeden! Buga, eğer tahtı isteseydi Raji'nin sarayından sağ çıkan tek kişi Tendübay Kağan olurdu!"

"Kayra Hatun yeter! Sözümü yanlış anlamayasın!"

"Bilirim acın vardır Ceren Hatun. Acın bizim de acımız- dır ama sen Börükanlar adına konuşuyorsan, konuştuğun ve sorgulamaya çalıştıkların da Atahanlardır. Bunu unutmayasın!"

Ceren Hatun, "Herkes beni dinlesin!" dedi. "Burada kimseyi suçlama peşinde değilim. Ben, Alpagut Han'ımızı uçmağa gönderen katilin peşindeyim! Bugünlük konuşma bitmiştir! Yarın, yuğ töreninden sonra akşam aşında tekrar konuşacağız!"

Ceren Hatun'un ayağa kalkmasıyla, herkes yerinden kalktı. Eliyle işaret vermesiyle kalabalık dışarıya çıkmaya başladı. Bu sırada Ceren Hatun Buga Kağan'ın kolundan tuttu.

"Seni de ağabeyini de bilirim Buga. Uçmağa varan karındaşını da bilirim. Sözümü yanlış anlamayasın."

Buga Kağan sadece başını sallayıp dışarıya çıktı. On adım

ilerisinde ilerleyen Temir Tonka'ya, "Altın Deniz'in Tarkanı! diye seslendi. Yanında Kobrat ve Prens Nanum dikiliyordu. Bunu duyan Temir Tonka, dişlerini sıkarak ve hızlı adımlarla yanma kadar geldi.

"Demir Han!"

"Demek Demir Han ha! Kurultay bittiğinde salmalarını kendime bağlayacağım. Tek altın eksik olursa senin de o evdeşin olan Hatti Prçnsesi'nin de kellesini alacağım!"

"Sözlerine dikkat et!"

Bir anda Borüler pusatlarını çektiler. Onlarla beraber Kobrat ve Kara Aslanlar da büyük bir şakırtıyla pusatlarına davrandılar. Buga Kağan gülümseyerek, "O güvendiğin, sana kendini han gibi hissettiren Demir Ordu'yu bir kez daha dümdüz edeceğim! O demir adını ateşimle eritip, geçmişe gömeceğim Temir Tonka! Emrimde pusat sallamış bir savaşçının karşımda dikilme cesaretinin bedelini sana ödeteceğim!" dedi.

"O günü zevkle bekliyorum Buga Kağan. Töre için, Ceren Hatun için önünde diz çöktüm! Öfkenle neler yapabileceğini biliyorum, ama ben Alpagut Han gibi hazırlıksız yakalanmayacağım!"

Buga Kağan'ın bir anda gözleri büyüdü. Onun elini hızla Temir Tonka'nın boğazına attığını gören Kobrat, "Sakın davranmayın! Hepinizi paramparça ederiz!" diye bağırdı. Borüler, Temir Tonka'dan emir bekliyorlardı. O da eliyle boğazını tutan Buga Kağan'ın koluna sarılıp geriye doğru itiyordu. Bu sırada otağdan çıkan Kayra Hatun koşarak yanlarına geldi.

"Durun! Yuğa da mı saygınız yoktur!"

Bu sözle ikili birbirini bıraktı. Kayra Hatun, Temir Tonka'ya iyice yanaşıp onun gözlerine baktı.

"Sen bu mu oldun yani namlı tarkan? Kağanlara kafa tutan, bunu yapmak için bir buyruğu bekleyen mi oldun?"

"Kayra Hatun, sana saygım sonsuzdur. Tendübay Kağan'ima da öyle."

"Sen ateşle oynadığının farkında mısın Temir Tonka? Bana ya da evdeşime saygın önemli değil. Sen Buga'ya töre çiğneyip kafa tutuyorsan, Aslanlara karşı pusat kaldırmışsın demektir. Bunu bil, ona göre olacakları düşün. Şimdi erlerini al da, uzaklaş buradan!"

Temir Tonka hiçbir şey söylemeden ardmı döndü ve Bö- rüleriyle birlikte hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Kayra Hatun, "Biraz daha sakin ol Buga. Ben kendimi nasıl tutmaya çalışıyorsam sen de öyle yap!" dedi.

"Dediğime geldin değil mi Kayra Hatun?"

"Neye?"

"Sana, hiçbir şeyi saymayıp, belki de beni suçlayacaklar demiştim. Onca zaman hain avlayan, tahtı kendi elleriyle onlara veren, kağanlığı kuran Aslanlara suçu atacaklar demiştim."

"Hiçbir şey belli değildir Buga. Ceren Hatun sen çıkarken ne dedi biliyorsun."

"Bilirim... Bilirim de, bu işin sonunda eğer Atahanlara bir çamur atılırsa, kimin kellesini alırım, o zaman ada bakmam!"

Buga Kağan, Kobrat ve Akad Prensi'nin peşine dizilen Kara Aslanları izleyen Kayra Hatun, kederliydi.

"Yine kandaşların kanı akacak. Ulu Tengri, sen yardımcımız ol. Bize yol göster!

Kan ve Kemik

Gün tepeye varmak üzereyken Tendübay Kağan ve Ay- bar Han, uzak diyarlardaki çetin savaş için hazırlanan ordularının başında bekliyorlardı. Bulutlarla kaplı gri gökyüzü ve orduların sessizliği birden yükselen haykırışla bozuldu. "Bor- ka! Borka!"

Kral Arne bile aniden başını o tarafa döndürmüş gelen orduyu izliyordu. Komutan Randall, kendilerine uzun süre düşmanlık etmiş olan büyük savaşçının geldiği yere baktı. Vadim ise sadece kazanmayı istiyordu. En önde gelen dev gibi savaşçıları görünce yüzünü alan gülümseme Randall'ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Neye gülersin Vadim?"

“Onu daha önce hiç görmemiştim. Sizin anlattığınız kadar biliyordum. Borka ve savaşçıları, kazanmamıza büyük katkı sağlayacaktır."

Randall öfkelenerek, “Bu topraklardan, bizim kanımızdan değilsin Vadim! Kral Arne'nin komutanı olduysan, ona göre konuşmayı öğreneceksin. Yoksa hain gibi yargılanırsın," dedi. Vadim ellerini kaldırarak başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Hayır! Sen ve ben... Bu orduyu zafere götürecek olan komutanlarız. Bahsettiğim şey bu değil. Şunlara baksana! Ani bir saldırıda onları kullanıp, ardından güçlü bir saldırıyla karşı orduyu darmadağın edebiliriz. Yani bizim için bulunmaz bir fırsat."

Randall gülümseyerek başını salladı.

"Bizden değilsin ama neyi seviyorum biliyor musun Vadim?"

"Neyi?"

"Akıllısın. Bu yüzden de komutansın. Yıllardır nasıl kaçacağını iyi öğrendiğin için her ihtimali düşünebiliyorsun."

Vadim ona gülümseyerek karşılık verdi.

Bu sırada Kral Arne kibirli bakışlarıyla, karşısına gelen Borka'yı izliyordu. Ordusuna elli adam kala durmalarmı emretmiş, onu en çok ünlendiren her zaman yanında gezen kara panteriyle gelmişti. İki kara maskeli, kralm hemen arkasında dikiliyordu. Borka, güçlü bedenini daha da korkunç gösteren, kafataslarmdan omuzlukları olan, demirden dikenlerle bezenmiş kuyagmın ışıltısıyla kralın önüne geldi. Kara panteri de hemen yanmda, etrafa parıldayan gözlerle bakarak duruyordu. Kral Ame, kaşlarını çatıp, "Hoş geldin Borka! Topraklarından çıktığında kellenin alınacağını biliyorsun değil mi?" dedi.

"Biliyorum Nordak Kralı! Buraya gelmemin nedeni ne taht ne de başka bir şey. Ben buraya, kutsal ormanlarıma girmeye çalışan ve her geçen gün daha da ilerleyen düşmanı öldürmeye geldim. Kanlarını içip, kafalarını ezmeye geldim! Ordumla, tüm kabilelere yardım etmeye geldim!"

Kral Arne, hırıldayarak kendisini süzen kara pantere baktı. Sonra bakışlarını, Borka'nın korkunç, büyük gözlerine çevirdi.

"Madem hepimiz için kutsal olan bu ormanları korumak için geldin, o zaman savaşacaksın. Buna izin veriyorum. Ama tek şartla!"

Borka öfkesini bastırmakta zorlanıyor, karşısında dikilen kara maskelilerin varlığıyla kendini durduruyordu.

"Nedir?"

"Savaş bittikten sonra yaşadığın topraklara geri dönecek ve erlerinle bir daha görünmeyeceksin. Ha, bu arada, farklı

 bir amaç sezersem, seni de o çirkin savaşçılarını da canlı canlı yakarım Borka!"

Borka hırıltılı, derin bir nefes verdi.

"Konuşma bittiyse Nordak Kralı, orduya katılacağım."

"Komutanlar Randall ve Vadim'dir. Onlar ne derse, sen ve ordun onu yapacaksınız."

Borka hafifçe gülümseyerek ardını döndü ve oradan uzaklaştı. Borka'nın Şeridi gibi bir buçuk insan boyundaki savaşçıları ordunun arasına girmeye başladığında Kral, Randall ve Vadim'e eliyle gelmelerini işaret etti. İki komutan hızla onun yanma koşup saygıyla selam verdi.

"Savaş bittiğinde, Borka ve ordusundan hayatta kim kalırsa yok edin!"

Randall gülümseyerek, "Büyük zevkle Kral'ım!" dedi. Vadim ise sadece başını salladı. Kara maskelilerden çıt çıkmamıştı.

***

Çoğa ordunun önünde; Günseli, Mayda ve Asena ise birliklerinin başındaydı. Ulu Bilge tinsel savaş için zihnini hazırlarken, Börü bir anda dev kurduyla ordunun önüne koştu. Karşı ordudaki barbarlar böyle bir canlıyı ilk kez gördükleri için uğultularla, korku dolu gözlerle birbirine bakıyorlardı.

Randall, bir kayalığın üzerine çıkıp kurda bakarken, "Bahsettiğin kurt bu mu Vadim?" dedi.

"Evet, öyle hızlılar ki erleri ne kadar sürede öldürdüklerini tahmin bile edemezsin."

"Demek anlatılan o hikâyelerin hepsi doğruydu."

"Hangisi Randall? Ne hikâyesi?"

"Çocukluğumuzdan beri anlatılan şu Atlantis'i yok eden Börü Han'ın hikâyesi. Amisonya Kralı ile giden, bunların atası."

"Tüm güçleriyle saldıracaklar Randall. Öncekinde şu kurtla tepesindeki savaşçı yoktu."

"Bugün, bu savaş iki taraftan birinin sonu olacak!"

Bu sırada Borka ordusuyla hazırda duran barbar ordusunun ortasını yararak ilerledi ve karşısında gördüğü kurda gülümseyerek baktı. Arkasmdaki iki bine yakın savaşçının gözlerindeki savaş şevkini gayet net görebiliyordu.

"Sonunda! Gerçek savaşçılarla, gerçek bir savaş... Sonunda!"

Borka'mn ağzından bunlar dökülürken Kral Ame, kara maskelilere kurdu gösterdi.

"Bu... Bu Börü Han'ın bindiği kurtlardan mı?"

"Evet," dedi bir kara maskeli ve sözlerine devam etti. "Karşı ordunun elinde kadim zamanlardan kalma pusatlar var. Bugün hepsini birden kullanacaklar."

"Biliyorum, bu yüzden bugün ben de savaşacağım. Nor- daklar da bu savaşta olacak."

Kara maskeliler birbirlerine batılar. Arkalarından gelen bin kadar Nordak savaşçısını fark ettiler. Hepsi ay gibi tenleri, açık renk saçları ve gök rengi gözleriyle, gösterişli zırhlarmm içinde ışıldıyorlardı. Barbarlar arkalarına döndüklerinde tekrar büyük bir sevinçle bağırıyorlardı. Borka, neler olduğunu sorunca erlerinden biri Nordaklarm da savaşa geldiğini söyledi. Borka kahkaha atarak, "Desenize güzel kafaları bugün kopacak!" dedi. Erleri onun bu sözüne gülerken, kara maskeliler ona savaşmamaları gerektiğini söylüyorlardı.

"Neden savaşmayım? Tanrılar beni en büyük kral olarak işaret ediyorsa, neden savaşmayım?"

"Kralım, tüm yetişkin Nordaklar buradalar. Eğer siz ve geriye kalanlar ölürseniz..." dediği anda elini kaldırdı.

"Barbarlar başsız mı kalır? Barbarları bir araya getirip ordu yapan bizleriz. Bırakın kalırlarsa kalsınlar. Bu savaş kazanılmazsa, işaretler yanlışsa zaten bir ordu olmalarının önemi yok! Bugün Nordaklar ne kadar eşsiz savaşçılar olduklarını uzun zaman sonra tekrar gösterecekler. Siz, şu kadim pusatlarla Bilge dedikleri adamı durdurmaya bakın!"

Börü yüzüne taktığı kurt maskesinin ardından karşı orduyu izliyordu. Dönüp Tendübay Kağan'a baktı. Aslanların Kağanı kızıl pelerinini takmış, sonuna kadar gitmeye kararlı gözlerle bakıyordu.

Yanmdaki Aybar Han'a, "Başlayalım mı kandaşım?" diye sordu.

Geniş göğsü öfkeyle inip kalkan Aybar Han, "Bu an için ne kadar bekledim bilemezsin kandaşım!" dedi. "Kan ve kemik... Son nefesimize kadar, yağıyı parçalayana kadar!" Tendübay Kağan da gülümseyerek aslan başlı pusatını çekti.

"Kan ve kemik... Son nefesimize kadar, yağıyı parçalayana kadar kandaşım!”

Sonra dönüp başıyla hareket etme işareti verdi. Börü, Çoğa'nın yanma kurdunu sürerek hemen karşısmda durdu.

"Hazırız Komutan Çoğa!"

"Bu sefer borularla değil, Gölge'nin sesiyle başlayalım!"

Börü tekrar yerine geçtikten sonra Çoğa sağ tarafma baktı. Kardeşi Günseli ve Mayda'yı süzdü. Günseli ise yanı başında duran Mayda'ya, "Beraber ilerleyelim konçuy," dedi.

"Birbirimizden kopmadan Komutan Günseli!"

O sırada Asena Bürkütlere hazır olun emri verdi ve taşı çıkardı. Ulu Bilge'nin gözleri o tarafa kaydı. Gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandığında Asena kulaklarında, "Yapabilirsin! Artık hazırsın!" sesini duydu. Ulu Bilge'ye baktığında kendisine gülümsediğini gördü. Arkasındaki çabışlardan birine birliğin kontrolünü verdikten sonra, Gölge'nin uluyuşu dört bir yanı sardı.

Barbarlar sesi tedirgin şekilde dinlerken, aslanın erleri tek bir hareket ve seste pusatlarım çektiler. Göğü yaran kılıç sesinden sonra gerilen yayların gıcırtısıyla ileriye çıkan okçular görüldü. Asena Hatun elindeki taşı havaya kaldırdığında ışıldamaya başlayan avuç içi ve kaybolan göz bebekleri, tepesinde toparlanan bulutlar, Yada'yı istediği gibi kullanabildiğini gösteriyordu. Ulu Bilge ordunun önüne doğru yürüyerek erlerin arasından geçti ve yere eğildi.

Dizlerinin üzerine çöktükten sonra avuç içine bir kesik atıp kanını toprağa damlattı. Parmaklarmı içine sokup, "Kadim ormanlar, fısıltılarıma cevap verin! Soğuğa ve sıcağa meydan okuyan güçlü

kökler, sesimi ormanın muhafızlarına götürün!" dedi. Arkadan çalmaya başlayan davullarla beraber, okçular ilk atışlarını havaya bıraktılar. Barbarlar, mesafenin uzak olmasından dolayı bunu hafif sıyrıklarla atlatacaklarım düşünerek kalkanlarını kaldırdılar.

Oklar havada süzülüp yere doğru eğim aldığında Asena Hatun, ileriye doğru üfledi. Onun üfleyişiyle sert bir rüzgâr, okları sanki yeniden fırlatılmış gibi barbarların üzerine son hız gönderdi. On sıradaki çoğu savaşçı yere yıkılırken Borka, "Bu da ne? Bu nasıl bir büyücü?" diye söylendi. Ulu Bilge ayağa kalkıp, ellerini açarak gülümsedi.

"Ormanın muhafızları, dağların, karanlığın ve ovalarm gezen efendileri!"

Kara maskeliler üzerlerine nasıl bir şey gönderildiğini anlamaya çalışıyorlardı. Asena Hatun'u durdurmak için kemikten bir tespihi çıkarıp sallamaya başlayan kara maskeli, Ulu Bilge'nin koruduğu alanı geçmeye çalışıyordu. Sürekli zihnini dağıtacak sesler göndermeye çalışsa da olmuyordu. Diğerine dönüp, "Onu yok etmemiz gerekecek! Durduramı- yorum," dedi.

Kral Ame, içlerinden birini omzundan tutup, hızla sarstı.

"Onu yok edin! Karanlığın gücünü bana gösterin!"

İkisi de yan yana gelip, ellerine birer kesik attı. Aynı anda, rüzgâr cübbelerini uçuştururken, avuç içlerini toprağa doğru çevirdiler. İkisinden de damlayan kan toprağa doğru düştüğünde Ulu Bilge, göğsüne vuran anlık bir sızıyla mesajı aldı. Aynısını o da yapıp, avuç içini yere doğru çevirdi.

"Demek bunu istiyorsunuz... Gelin bakalım!"

Tendübay Kağan, Ulu Bilge'nin etrafında etten bir çember oluşturulmasını emretti. Elli savaşçı hemen bir çember yapıp, pusatlarını çekti. Avuçlardaki kan toprağa düştüğü anda iki kara cübbeli ve Ulu Bilge, tinler acununa transa geçtiler. Börü, Kızagan Tengri'nin Kılıcını çekip, "Aslanlar! Parçalayın!" diye bağırdığında tüm ordu hızla ileriye doğru harekete geçti. Çoğa çift pusatını çekip, hemen yanına gelen Tendübay Kağan ile Barslardan oluşan bir çemberle saldırıya geçerken, Asena Hatun diğer elini yumruk yapıp, aşağıya doğru indirdi.

Bürkütler etrafında yirmi savaşçı kadından bir çember oluşturmuş beklerken, diğerleri çabışla beraber saldırıya geçmişti. Yumruğunu indirmesiyle karşı saldırıya geçen barbarlar bir anda sanki duvara çarpmış gibi geriye doğru yıkıldı. Borka, Randall ve Vadim, neye uğradıklarını şaşırmış hâlde üzerlerine gelen koca orduyu izliyordu.

Barbarlar hemen toparlanıp kalkmaya çalışırken ön sırada ilk kılıç darbesiyle kellesi uçan erleri gördüler. Kral Arne, ardındaki Nordaklara bakıp kılıcını kaldırdı.

"Onlara, bu toprakların Kurtlarına kafa tutmak neymiş gösterelim!"

Nordaklar, Kral Arne'nin önderliğinde orduya doğru hareket ederken Vadim'in dikkatini bir şey çekti. Ormanlık alanda bir hareketlilik vardı. "Randall!" diye bağırıp parmağıyla o tarafı gösterdi. Kurt sürüleri, uçarcasına üzerlerine geliyordu. Yüzlerce kurt, çıldırmış gibi hırıltılarla üzerlerine

koşuyordu. Ulu Bilge'nin hamlesi, kendini yeni gösteriyordu.

Borka ayağa kalkıp saldırı emri verir vermez karşısma ilk çıkan Uyguri erine dev topuzunu öyle bir salladı ki onun ayaklarını yerden kesip, üzerine gelen diğer erlerin üzerine kanlar içinde düşürdü. Panteri de yaklaşan Kurtlara doğru saldırıya geçti.

Ulu Bilge ise kara topraklar üzerinde dikilmiş, burnuna gelen keskin yanık kokusunu çekerek karşısındaki iki karanlık adama bakıyordu. Tinler dünyasındaki savaş başlamak üzereydi. Biri, "Öncesinde iyi kurtuldun. Bu sefer başaramayacaksın. Bizi engellemeyi bırak. Kadim pusatlarla işimiz yok," dedi.

"Onları istememeniz umurumda değil. Ben, sizleri öldürmek istiyorum. Buna bir neden aramadım. Karşımızda olmanız yeterliydi."

"Burada ölürsen, tinler dünyasından çıktığımızda değer verdiğin herkesi öldürebileceğimizi biliyorsun."

"Neler yapabileceğinizi biliyorum. Bunun için ordulara ihtiyacmız yok. Tinsel olarak korunmayan herkese zarar verebilirsiniz. Bilmediğiniz tek bir şey var. Ben buradan çıkamazsam, sizi de çıkarmam!"

İki kara cübbeli ellerini kaldırıp, kıvılcımlarla dolu bir rüzgâr fırtınası çıkararak etraflarında döndürdükten sonra, birden yerden fırlayan gözleri ateş dolu, yüzsüz savaşçılar, ateşli kılıçlarını havaya kaldırdılar. Ulu Bilge gülümseyerek, "Bu kadar mı?" dedi ve yumruklarmı sıktı.

Tiz çığlıkların sardığı gökyüzünden üzerlerine doğru gelen dev kartalların tepesinde, mızraklı ve maskeli savaşçıları fark ettiler. Altın rengi maskeler takmış yüzlerce savaşçı, hardan kılıçları tutan savaşçıların üzerine gidiyordu. Ulu Bilge, "Aslan Tepesi Muhafızlarının tinleri kut bulsun! Bunlar onların görüntüsüdür," diye mırıldandı.

Gerçek dünyada ise Tendübay Kağan, durmadan salladığı pusatıyla Çoga'nın yanı başında ilerlerken, arkadan Ami- sonya erlerinin geldiğini gördü.

"Saldırı! Saldırı!"

Haberci erlerin sesi savaş meydanında yankılanırken Günseli, kendine doğru gelen mızraktan kurtulup, önündeki barbarm tam ağzına kılıcını sokup onu yere devirdi. Arkasma dönüp, "Ulu Bilge \je Asena! Onları korumalıyız!" diye bağırdı. Arkada kalan ve çevrelerindeki sayılı muhafızdan başka tamamen açıkta duran İkiliyi korumak için Günseli, Kargalar ile harekete geçerken Mayda da peşine takıldı. Çoğa, geriye doğru giden Günseli önderliğindeki kalabalık birliği fark edince Aybar Han'a bağırdı.

"Geriye! Geriye er gönder Aybar Han!"

Aybar Han hemen çabışlarına geri dönmelerini emrederken Günseli, arkasından gelen Mayda'ya bakıp, "Sen Asena'yı al! Ben Ulu Bilge'yi koruyacağım! Saldırma, sadece savun!" diye bağırdı. Mayda, ardındaki yüzlerce eriyle atmı Asena'ya doğru döndürürken Börü ve kurdu, Amazonlarm da katkısıyla önüne geleni arka arkaya devirerek ilerliyordu. Randall, koca çekicini kaldırıp koşmaya başladı.

Ormanlık alandan fırlayan yüzlerce kurt, iki taraftan barbarların ordusuna saldırırken, eşgüdümlü hareketlerini bir anda bozuverdi. Borka'nm panteri, onlarca kurdun çenesi arasında, kanlar içinde yere yığılmıştı. Asena ise yerden güçlü bir rüzgârla kaldırdığı koca taşları karşı orduya doğru fırlatıyordu. Borka, dev topuzuyla bir noktayı gösterdi.

"Buradan! Burayı yarın! O büyücüyü yok edeceğiz!"

Kral Arne de Nordaklar ile savaş meydanına dalmıştı. Hızlı ve ustaca hamlelerle kullandıkları pusatları, parıldayan kuyagları ve barbarlardan farklı tipleriyle hemen belli oluyor-

lardı. Tendübay Kağan, ordularında büyük kayıplara neden olan kralı ve dev savaşçılarıyla gelen Borka'yı işaret etti.

"Çoğa! Adını haykırdıkları şu savaşçı! Onu al! Ben de kralı alacağım!"

"Barslar! Kağan'ı takip edin!"

Börü, Çoga'nın kalabalıktan sıyrılıp koşarak Borka'ya doğru ilerlediğini gördü. Bu sırada önüne atlayan bir barbarın kafasının tam ortasma pusatmı soktuktan sonra, diğer pusatıyla da solundan gelen başka bir savaşçının kılıç hamlesini kesti. Birinin kafasından çıkardığı kılıcı, diğerinin kamına sokup onu da yere serdi.

Ulu Bilge ise, kıran kırana geçen tinler acunundaki savaşı izliyordu. Birden arkasında beliren bir kara maskelinin kılıç hamlesini hissedince elini kaldırdı. Koca bir kalkan avuçlarında belirdiğinde yağısının pusatıyla geriye doğru düştüğünü gördü. Diğer kara maskeli ise burnundan ateşler çıkan koca bir kara boğanın üzerinde geliyordu. Tepesinde döndürdüğü zincirin ucunda ateşten, dev bir demir top vardı.

Boğanın üzerindeki yaklaşırken, arkasındaki de ayağa kalkıp kılıcını tekrar sallamak üzereyken, Ulu Bilge bir anda yüksek sesle bağırdı. Üzerine gelen boğanın bile dengesi bozulup yere savrulurken, iki yanında beliren iki ateşten kurdu gören kara maskeliler ayağa kalktılar.

"Ay ve Güneş, ateş ve su... Ölüm ve hayat gibi birbirinden ayrılan her şeyi bir yerde kesiştiren Ulu Tengri'nin nefesi pusatlarımızdadır! Bir ateş ki tinleri yutup yok eder. Bir nefes ki değdiği tini kuru dallar gibi çatırdaüp, paramparça eder!"

Ulu Bilge'nin ellerini ateşten kurtlara dokundurmasıyla alevleri daha da artan havyanlar hırıldamaya başladılar. İki elini çektiğinde, "Tamu'ya sizi götürecek cellatlarınızın dişleriyle tanışın!" diye bağırdı.

Kurtlar kara maskelilere saldırdığında vücutlarına so

kulan kılıçlar onlara etki etmiyordu. İki ateşten kurt, kara maskelilerin üzerine çöküp onları parçalamaya başladığında, trans hâlindeki bedenleri birden alev aldı.

Savaş meydanında ise barbarlar, üzerlerine gelen taşlardan korunarak ilerlerken, kurtları neredeyse yok etmeye başlayan barbar ordusunun iki kanadı tekrar toparlanmaya başladı. Mayda ve Günseli üzerlerine gelen şövalyelerle amansız bir savaş içindeydi. Mayda,'arkadan gelen Aybar Han'ın kalabalık birliğini fark edip, "Dayanın!" diye bağırdı. Günseli ve Kargalar, en önde kılıç vuruştururken arkalarında sıraya geçmiş olanlar uzaktan gelenlere ok atışı yapıyorlardı.

Amisonya Kralı, atının tepesinde, yanındaki komutana Mayda'yı gösterdi. "Onu! Onu canlı istiyorum!"

Komutan, başıyla emri onayladıktan sonra atını hareket ettirdi. Binlerce süvari de peşine takıldı. Bu sırada Barslarla ilerleyen Tendübay Kağan, kendine katılan Aybar Han ile neredeyse yüz yüze gelmek üzereydi. Barslar, önlerine gelen Nordakla çarpışıp yere sererken olanları şaşkınlıkla izleyen Kral Ame, "Nasıl olur? Nordakları kim kılıç çarpıştırmada yenebilir?" diye söyleniyordu. Börü ise Randall'm arkasından gelen kara zırhlı birliği fark etmişti. İkili birer kez pusatlarını çarpıştırdıktan sonra birbirini süzmüştü. Gölge hırıldayarak arkasmda beklerken Börü, ona Asena'ya doğru gitmesini emretti. Barkan ve Borüler, hızla etrafında toplandıklarında Ran- dall gülümseyerek çekicini ona doğru uzattı.

"Bu canavara binen savaşçıyı öldürmek benim için zevk olacak! Sonra da o canavarı kendime alacağım!"

"Babam Alpagut Han, bunu söyleyen son savaşçının kafatasından kımız içti. Gel hadi!"

Randall bağırarak ardındaki savaşçılarıyla saldırıya geçerken Amazonlar da iki yandan yardıma geldiler. Bu sırada
Ağartalı üstatlar ince kılıçlarıyla yaklaşanları öldürüp, sadece kendilerini koruyorlardı. Biri Börü'yü işaret etti.

"Bu karmaşada işini bitirebiliriz!"

"Ortalık tenhalaşmadan bitiririz işini hadi!"

Çoğa Borka'nın gülümseyerek kendisine baktığmı gördü. Koca eliyle "Gel!" işareti yapıyordu. Çoğa, kuyagma sıçramış kan izleriyle iki pusatmı hafifçe yere doğru dokundurup derin bir nefes aldı.

"Canavar kan kokusunu duydu, yırtılan etin sesleri içimdeki acımayı uyuttu!"

Bu sırada kendine doğru koşan Borka'nın dev topuzundan yana doğru zıplayarak kaçtıktan sonra arkasında kalan savaşçıya geri döndü.

"Ayak bastığım her toprak, boğazına kadar kan yuttu!"

Borka yerden aldığı bir baltayı hızla Çoga'ya fırlattı. Yan taraftan saldıran Borka'nın erlerinden birini, pusatını indirmeden hızla kolundan tutarak önüne çekti. Borka'nın attığı balta, kendi erinin sırtma oturunca, yere yıkılan savaşçının arkasından kan içinde kalmış, gülümseyerek bakan Çoga'yı gördü.

"Sen öldürebilir misin içimdeki canavarı? Durdurabilir misin, ölümü getiren pusatlarımı?"

Borka, hızla dibine kadar gelip, topuzunu sırtına taktıktan sonra kılıcını çekip savurdu. Kalın, uzun ve kana bulanmış dev pusatı iki kılıcıyla durduran Çoğa, onu ileriye doğru ittirdikten sonra tek elindeki pusatını fırlattı. Kafasına gelen kılıcı son anda fark eden Borka, hafifçe sağa doğru dönünce kılıç omzuna saplandı. Kalın kuyagından dolayı eti açılmamıştı.

"Çoğa ava başladı,
Tinim kana susadı!
Vur Çoğa vur!"

Çoga, kılıcını omzundan öfkeyle çekip yere atan Borka'ya doğru koşmaya başladı. Bu sırada Nordak Kralı ilk hamlesini Tendübay Kağan'a indirdi. Pusatını kaldırıp, kralı durduran Tendübay Kağan'ın yanından bir anda atılan Aybar Han da saldırıya geçti.

Nordak Kralı, geriye doğru çekildiğinde Tendübay Kağan, hiç nefes almadan bir kez daha üzerine zıpladı. Kılıcını bu sefer karnma sokmaya çalıştı ama başaramadı. Arne, geri çekilirken yenilmeye başladıklarının farkına varıyordu. Sayıca azaldıklarını fark ettiğinde ilerideki Amisonya ordusunun bir türlü gelemediğini de fark etti.

Randall ile çarpışmaya devam eden Börü, göğsüne aldığı sert çekiç darbesiyle yere yığıldı. Yere düşen yağısının üzerine atlayan barbar komutanı, çekicini bir kez daha indireceği sırada Börü, kılıcıyla tepesindeki savaşçıyı durdurdu ve alttan bir tekme atıp onu kendinden uzaklaştırdı. Hafifçe öne eğilerek göğsünü tuttuktan sonra yüzündeki kurt maskesini çıkardı. Ağzmdan bir parça kan tükürüp, öfkeyle Randall'a baktı. Elindeki pusatı kızıl renkte parıldamaya başladığı sırada Borüler, Barkan'ın önderliğinde daha sert saldırmaya başladılar.

Çoğa ile Borka da arka arkaya kılıçlarını vuruşturmaya başladılar. Savaş meydanında etrafları bir anda boşalmış gibiydi. Borka, karşısındaki savaşçının gücüne hayran kalmıştı. Geri çekilip kahkaha atarak, "Senin gibi bir savaşçıyı ne kadar bekledim bilemezsin! Sonunda gerçek bir savaşçının kellesini alacağım!" dedi.

"Sana benimle pusat çarpıştırma onurunu ben verdim ama hayatını sana geri vereceğimi söylemedim! Adım Çoğa! Bu adı unutma! Unutma ki, seni tamuya gönderdiğimde, diğerleri gibi acı çekerken adımı haykır. Ben Kurt Diyan'mn

Kasabı'yım. Şimdi seni de, o çirkin erlerini de, budununu da doğramaya geldim!"

Arka tarafta süvarilerin gelişiyle büyük kayıplar veren Mayda ve Günseli, geri çekilmeye başladı. Arkalarından gelen dev kurdu uzaktan fark eden Amisonya Kralı, "Prenseslerini alın ve geri çekilin! Hemen!" diye bağırmaya başladı. Günseli, on adım yanındaki Mayda'ya doğru gelen beş süvariyi fark ettiğinde ona doğru hareketlendi.

"Mayda!"

Konçuy, kana bulanmış suratının ardından baktığı iri gözleriyle, işaret edilen tarafa baktığında erlerinin düştüğünü gördü. Ne var ki pusatını kaldıramadan başına yediği sert bir darbeyle yere yığıldı. Günseli ona doğru yöneleceği sırada süvarilerden birinin attığı mızrak tam omzuna isabet etti ve onu yere düşürdü. Gölge, Günseli'nin olduğu taraftan süvarilerin üzerine atladığı anda Mayda'yı yakalayan şövalyeler hızla uzaklaşmaya başladılar. Kalabalığın içinde kaybolduklarında prensesi kaçıran süvariler kara bir bayrak kaldırdılar. Kral, yanındaki çabışa, "Hemen ateşli topları gönderin!" dedi.

"Ama Kral'ım, erlerimiz..."

"Kes! Ne diyorsam onu yap! Aptal barbarlar kaybediyorlar. Bu kurdun ardındaki ordu, biz gemilere girmeden işimizi bitirir! Hemen!"

Emirle beraber dev, yuvarlak, yağ dolu toplar zincirlerle çekilerek tepeliğe getirildi. Kralın, "Hadi!" diye devamlı bağırışlarıyla erler var güçleriyle çekiyorlardı. Bu sırada yanma gelen komutanı, Mayda'yı gösterdikten sonra güldü.

"Aldık Kral'ım."

"Güzel. Bu barbarlar kaybettiklerinde ordumuz Amison- ya'ya dönecek. Elimizde bir koz olmalıydı. Yakın komutan! Hızla gemilere gidiyoruz!"

"Ya atlar ve erzak?"

"Buraya bu vahşilerin kazanacakları ihtimali üzerine geldik ama başaramadılar. Her şeyi geride bırakın. Amis şehrine kapanacağız."

Komutan başıyla emirleri onaylayıp topları yaktırdı ve yuvarlamalarını emretti. Tepelikten yuvarlanan toplar ateşin de etkisiyle bir anda patlayıverdi. Ortalığa saçılan ateş, koca bir duvar gibi yükselirken Gölge ve erler, ateşten geçemeyip geri çekildiler. Bu sırada Günseli'yle ilgilenen Kargalar, Ase- na Hatun'un kendine geldiğini fark ettiler. Taşın ışığı yavaşça solduğunda kuvvetli rüzgârla fırlatılan taşların ardı kesildi. Koşarak Günseli'nin yanma gelen Asena, etrafa şaşkınlıkla bakarken, "Günseli! İyi misin?" diye sordu.

"Mayda... Seni koruyordu. Onu kaçırdılar!"

Asena Hatun hayret içinde bakışlarını ileriye çevirdiğinde barbar ordusunun dağıldığını fark etti. Pusatını çekip, hızla savaş alanına doğru ilerlemeye başladı. Borka ise parıldayan toplardan sonra Kral Arne'nin muhafızlarının daha da arttığını fark etti. Geri çekilmeye çalışıyorlardı.

"Korkaklar!"

Çoğa, böyle bir savaşçıya karşı pusat çarpıştırmaktan yorulmaya başlasa da belli etmiyordu.

"Sanırım erlerin de neredeyse yok oldu!"

Borka arkasını döndüğünde Uyguri erlerinin çadırmışçasına saldırışını izledi. Adamları onlar karşısında dayanamı- yorlardı.

"Senin kelleni aldığımda, ben bir çıkış yolu bulurum savaşçı merak etme!"

Borka arkasından pusatını sallamaya devam ederken Tendübay Kağan, "Barslar! Yüklenin! Kralı kaçıracaklar!" diye bağırıyordu. Yakınına kadar gelmiş olsalar da kalabalık muhafız birliği bitmek bilmeyen bir ırmak gibi önlerine dolmaya başlamıştı. Randall ise Börü'nün öfkeyle üzerine geli-

şini izliyordu. İlk çarpışmadan sonra aralarına giren birlikler pusatlarının birbirine vurmasına mani olmuştu ama artık karşı karşıyalardı. Olanları uzaktan izleyen Vadim, kaçma zamanının geldiğini anlamıştı.

Randall, çekicini bir kez daha Börü'ye indirirken, birden alev alan kılıcın, onu kesmesi karşısında şaşkına düştü. Geri çekilip, ateş almış kılıcın havaya kalkışını izledi. Börü, Randall'a yardıma gelen ek birliklere bakıp, "Ben Kızagan Tengri'nin, Savaşm Efendisi'nin eliyim!" dedikten sonra kılıcı toprağa sapladı.

Bir anda ateşten bir dalga hepsini vurup geriye fırlattığında topraktan kılıcını çekip Randall'ın üzerine koştu. Hızla ayağa kalkan güçlü komutan son kez hamle yapmak istediğinde Börü, çekicin altma eğildi ve sertçe itti.

Randall beş adım kadar geriye düştükten sonra ayağa kalktı ve çekicini bir daha kaldırdı. Ancak erleri onu tuttular. Savaşı kaybettiklerini gören barbarlar onu da alıp kaçmak istiyordu. Kral Ame, sol tarafmdan kaçan barbarları fark ettiğinde, "Geri Çekilin!" seslerini duydu. Arkasma hırsla dönüp, yerde bedenleri yanan kara maskelileri gördü.

"Lanet herifler! Bir adamı yok edemediler!"

Nordaklar, krala gitmeleri gerektiği söylediler ve dört sıra ötede durmadan ilerleyen Tendübay Kağan'ı gösterdiler. Aybar Han ise, "Kaçma köpek!" diye bağırıyordu. Geriye kalan Nordaklarm kralı da alıp uzaklaşmaya başladıklarım gören Vadim, ormanlık alana yöneldi. Ancak bu sırada arkasından gelen sesle durdu.

"Yine mi kaçıyorsun Vadim?"

Arkasını döndüğünde karşısında yeni Börübaşı Barkan dikiliyordu. Onunla Kurt Diyan'mn karayanında çokça karşılaşmışlardı.

"Buralara kadar geldin demek Barkan!"

"Senin burada olacağın aklımın ucundan geçmezdi. Demek burada ölmek varmış Vadim, bir yurtsuz olarak, ait olmadığın topraklarda cesedin kurda kuşa yem olacak."

Vadim gülümseyerek, "Kendine çok güveniyorsun Barkan. Şimdi baş başayız!" dedi.

"Hadi o zaman Vadim! Bir kereliğine masum oba insanları yerine bir savaşçıya karşı göster kendini!"

Barkan ppsatmı Vadim'e doğru salladı. Kılıçlar çapraz şekilde birbirini keserken dip dibe gelip öfkeyle birbirine bak- ülar.

Bu sırada Çoğa, Borka'nın aniden gelen sert yumruğuyla yere serildi. Öyle sert bir yumruktu ki sanki kafasına taşla vurmuşlardı. Çoğa başını sallayarak gözlerini açtığında tepesinde dikilen Borka birden boğazına sarıldı. Ayağıyla eline basıp kılıcını bıraktırdı. Onu yerden kaldırıp, tek eline aldığı kılıcını havaya kaldırdı. Nefes nefese kalmıştı.

"İşte bu an! Gerçek bir savaşçıyı yok edeceğim an!"

Çoğa, boğazındaki baskı yüzünden morarmaya başlamıştı. Tüm gücünü toplayıp, hareket etmeden boynunu tutan kalın kollara iki eliyle yumruklarını indirdi. Elini bir anda açıp geri çekilen Borka, kendine gelip öksürerek ayağa kalkan Çoga'ya baktı. Çoğa, hırsla soluyarak ve hareket etmeden bekliyordu.

Yanma kadar geldiğinde pusatından kaçıp, kanuna sert bir tekme indirdikten sonra yerde duran bir bıçağı aldı. Daha doğrulmadan Borka'nın kalın kemer kayışına doğru hızla ayağını basıp boynuna zıpladı. Elindeki bıçağı boğazına dayadığı anda arkadan, "Öldürme!" sesi yükseldi.

Borka, sırt üstü düşmüş, Çoğa tepesinde, bıçağı boğazına dayalı hâlde bekliyordu. Ona bağıran Aybar Han'dı. Nefes nefese kalmış bir hâlde etrafına baktığında Borka'nın savaşçılarının da teslim olduğunu fark etti.

"Etraflarını çevirin!" diye bağırdı. Aklında henüz öldüğünü bilmediği Almila'nın yerini öğrenme planı vardı. Börü ise kralı da kaçırdıklarını fark etti.

"Borüler! Amazonlar! Tendübay Kağan'a yardıma! Hadi!"

Barkan hâlâ Vadimle pusatını çarpıştırıyordu. Yüzünün tam ortasına sert bir yumruk yiyen Vadim, ağzından gelen kanı silerek, daha da sert saldırmaya başladı. Gözüne doğru yaptığı başarısız hamleden sonra hemen yere eğilip, pusatını Barkan'ın bacaklarına savurdu. Barkan ise hızla onun üzerinden zıplayıp, yerde çökmüş olan Vadim'in tam boynuna pusatını sokup çıkardı. O hızla ileriye doğru birkaç adım attıktan sonra arkasma döndü. Vadim, eliyle kan fışkıran yeri tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Ona yaklaşıp tam karşısına geçti. Gülümseyerek, "Zorlama artık Vadim. Artık kaçamazsın. Kimlerin elinden kaçtm... Bende can vereceksin!" dedi. Vadim, son bir ümitle kılıcını kaldırmak istese de gözlerinin önü kararmaya başlamıştı.

Barkan, pusatını iki eliyle tutup, ucunu aşağı doğru çevirdi.

"O zaman, Kurt'un adaleti gerçekleşsin! Senin kıyının; ölüm!"

Kılıcını hızla Vadim'in sırtına soktu. Ucu diğer taraftan, göğsünden çıktı! Öylece diz çökmüş hâlde can veren Vadim'in sırtından kılıcını aynı hızla çektiğinde, cansız bedeni yere yığıldı. Hırsla gülümseyen Barkan, hemen ilerisinde Bö- rü'ye doğru koşan üstatları fark etti. Tek bir yağı yoktu. Ellerindeki kılıçlarla inanılmaz bir hızla ilerliyorlardı. Barkan dişlerini sıkarak, "İhanet!" diye söylendi. Etrafına baktığında yerde duran yayı fark etti. Kılıcını hemen kınına sokup yayı aldı. Ölen yağılardan birinin göğsünden ayağıyla bastırarak bir oku çekti.

"Börü!"

Bağırıyordu ama çok fazla ses olduğu için kimse duymuyordu. Barkan oku çekip, nefesini tuttu. Bir süre bekledikten sonra bir anda oku bıraktı. İki üstat Börü'ye on adım kadar yakınlaştığında, öldürme iştahları iyice kabarmışken, yan taraflarından gelen ok, birinin başına saplandı ve bir et parçası gibi öylece savrulup yerde yuvarlandı.

Börü arkasındaki sesi duyunca yüzünü çevirdi. Bar- kan'ın işaret yaptığını fark edip, yerdeki üstadı gördü. Diğeri ölen üstadın başında duruyor, elindeki kılıçla ona bakıyordu. Börü, "Neler oluyor? Bu da ne demek üstat?" dedi.

"Ne olduğunu görüyorsun Börü. Börübaşın bizim sana ne için geldiğimizi anladı."

"Beni yangından kurtaran, bu kılıcı elime veren sizler... Nasıl hain olabilirsiniz? Neden?"

"Bu seni artık ilgilendirmiyor Börü!"

"Hain!"

Bu sırada Barkan koşa koşa gelmişti ve elindeki pusatıyla üstadın hemen arkasındaydı.

"Bunu Agarta'ya ve bize nasıl yaparsınız? Babam... Babam sizlerden kalan son üstatla yola çıkmıştı."

Üstat gülümseyerek, "Kafan çalışmaya başladı genç ti- gin! Börükanlar da Atahanlar da yok olacaklar. Bunu engelleyemeyeceksin. Her şey istediğimiz gibi gidiyor. Beni yormadan elindeki kılıcı ver. Sana nasıl verdiysek, geri teslim et!" dedi.

Kılıcı tekrar kaldırıp sağa ve sola sallayan Börü, "İhanetinin bedelini ödeyeceksin üstat!" dedi.

"Bana karşı kazanamazsm. Barkan da korumasız olduğumuz anda o oku attı. Beni kılıçla yenemezsin!"

Barkan o sırada pusatını üstadın sırtına doğru sokmak •Çin hareketlendi. Ne var ki ileri doğru bir adım atmasıyla ge-

riye doğru itilip düşmesi bir oldu. Börü de aynı şekilde saldırıya geçtiğinde bir rüzgâr gibi yer değiştiren üstat gülümseyerek, "İkinizin de kafasmı kırmamı istemiyorsanız kılıcı verin!" dedi.

Börü ve Barkan, tekrar saldırmak için hareketlendiklerinde üstat elini kaldırıp ikisini de durdurdu. Açık avcunu yavaşça kapatırken, ikisi de boğuluyor gibi nefes alamaz hâle geldiler. Dizleri üzerine çöken ikili, ona karşı hiçbir şey yapamıyordu. Üstat düşen kılıcı almak için adım attığı sırada, bir anda tekrar nefes almaya başladılar. Börü ve Barkan, başlarını kaldırdıklarında Ulu Bilge'nin, üstadı ensesinden tuttuğunu fark ettiler.

"Bırak beni kam! Bana gücün yetmez!"

"Bence sen, gücünü fazla abartıyorsun! Bak bakalım, beni senin gibi küçük görenlere ne olmuş?"

Üstadı sola doğru çevirip cesetleri yanmış hâldeki kara maskelileri gösterdi. Ensesinde hissettiği bu aşırı sıcakla kıvranmaya başlayan üstat, avuçlarını kaldırıp kurtulmak için hamle yapmaya hazırlandı. Ancak o buna fırsat bulamadan Börü kılıcı onun kamına soktu. Üstat, gözleri açık hâlde, ağzını açıp son kez Börü'ye bir zehir göndermek isterken Ulu Bilge onun boynunu kırdı.

Börü, Barkan ve Ulu Bilge, ölen üstadm başında bekliyorlardı.

"Babam onlardan biriyle yola çıkmıştı Ulu Bilge."

"Alpagut Han, ihaneti sezdiği an onu yok edecektir merak etmeyesin."

Börü cam sıkkın bir hâlde ileriye bakarken, esir alınmış Borka ve yüzlerce erinin götürüldüğünü gördü. Çoğa ise usunu yitirmiş gibiydi. Mayda'nm kaçırıldığını öğrenmişti. Erlerin hepsini sarsıp, buna nasıl izin verdiklerini bağırarak soruyordu.

Börü 4 -Karanlığı Parçalayan-

Gölge savaş meydanındaki yaralı barbarları sağa sola atarak parçalıyordu. Tendübay Kağan ve Aybar Han, birliklere etrafa dağılmalarını ve kralı bulmalarını emretti.

Aybar Han, kız kardeşinin kaçırılma haberinden sonra, kendi kanından hayatta kalan son kişiyi almaması için Tengri'ye algış etti.

Çoğa burnundan soluyordu. Tendübay Kağan'm karşısına geldiğinde yanında Aybar Han da vardı. Çoğa, "Mayda nasıl kaçırılır!" tiedi sertçe.

"Merak etme! Sen de merak etme Aybar Han," dedi Tendübay Kağan. "Ona bir şey yapamazlar. Bize karşı koz olarak kullanmak istiyorlar. Barbarların kaybettiğini gördükleri için böyle bir şey yaptılar. Orduları istese arkadan daha geniş bir şekilde saldırabilirdi. Onları gördüm ama yapmadılar. Barbarlar kaybederken kendilerini tehlikeye atmadılar."

Bu sözler üzerine Çoğa sessiz kaldı. Aybar Han, savaş meydanına bakıp, "Umarım öyledir kandaşım! Umarım..." dedi ve birliklerine doğru gitti.

Barbarlar, bir ordu olmanın ne demek olduğunu o gün öğrendiler. Bir araya gelmek, kalabalık pusatlı adamlarla yürümek ordu olmak değildi. Kendilerinin sadece gözlerinde büyüttükleri bir hiç olduklarını anladılar.

Kurt'un Kandan Gözyaşları

Savaşın utkuya dönüştüğü uzak diyarlarda bunlar yaşanırken, Kurt Obası'nın girişinde beliren Kara Yula ve on adamı, Buga Kağan'm otağma, gözcü erin yol göstermesiyle ilerlemeye başladı. Ondan biraz önce gelen Kızılyan Kralı Yuhti- na, Kurt Otağı'na girmek üzereydi. Kara Yula atınm üzerinde hareket hâlindeyken birden gözüne Temir Tonka ve yanında duran Hatti savaşçıları takıldı.

"Neden onlarla geldi ki?"

Ağzmdan bir anda çıkan bu sözle, düşüncelere dalmış hâlde ilerledi. Yol gösteren er, atını yavaşlatmaya başladığında kara pelerinleriyle otağm etrafında çember oluşturmuş Kara Kaya Savaşçılarını gördü. Atını durdurup kendine yol gösteren ere, "Sağ olasın yiğit," diyerek atından indi. On adamı da ona yayan eşlik ederek Buga Kağan'ın otağına ilerledi. Bu sırada savaşçılardan biri onu durdurdu.

"Dur hele yiğit! Nereye gidersiniz? Kimsiniz?"

Kara Yula ardındaki erlerine bakıp gülümsedi.

"Ben Kara Yula! Kağan'ıma giderim de... Sen kimsin?"

Onun adını duyunca birden elini göğsüne vuran savaşçı, "Adını çok duymuşuzdur. Seni bars olarak biliriz Kara Yula. Biz Buga Kağan'm yeni sakçılarıyız. Kusurumuza bakmayasın," dedi. Kara Yula gülümsedikten sonra onun omzuna vurdu.

"Olur yiğidim, olur! Böyle olması gerek zaten. Kağan'ı- mızı böyle sıkı korumanıza sevindim. Komutan Torumtay nerededir?"

"Komutan Torumtay?"

Kara Yula kaşlarını kaldırıp, "Sizin komutanınız olan Torumtay," dedi.

"Komutanımız Kobrat'tır."

"Kobrat mı?" Erleriyle birbirlerine bakan Kara Yula, o sırada adının seslenildiği tarafa baktı.

"Hoş geldin Kara Yula!"

Gelen Kobrat'tı. Hızlı adımlarla yanlarına gelip gülümseyerek, "Efsane bir savaşçı mı görmek istersiniz? Alm size Kara Yula, Kara 'Aslanlar!" dedi. İkili birbirine sarıldı. Kara Yula gülümseyerek savaşçılara baktı.

"Demek adları Kara Aslanlar ha? Barslardan sonra bu özel birlik KağanYmız için iyi olmuş. Torumtay nerededir Kobrat?"

Kobrat'm yüzü bir anda düşüverdi.

"Ne oldu Kobrat? Ne oldu Torumtay'a kandaşım?"

"Gel, hem KağanYmızı gör hem de neler olduğunu öğren."

Kobrat, Kara Aslanların çabışına, Kara Yula'nın erleriyle ilgilenmelerini söyledi ve otağa doğru yürümeye başladı. "Olanların bir kısmını duymuş olmalısın. Buraya boşa gelme- mişsindir," dedi kaşlarını çatarak.

"Alpagut Han'm uçmağa vardığmı duydum. Bu yüzden geldim."

"Geri kalanını sana Kağan'ım anlatsın Kara Yula."

İki namlı savaşçı otağa girdiğinde Kayra Hatun, oğlu Günkut ve Buga Kağan aşlarını yeni bitirmiş, kalkmak üzerelerdi. Kara Yula'yı gören Buga Kağan, "Hoş geldin yiğit aslan!" dedi gülümseyerek. Kara Yula diz vurup baş kestikten sonra doruldu.

"Hoş bulduk Kağan'ım."

"Otur hele şöyle. Ağabeyimle en son ne ettiniz anlat."

Buga Kağan başa geçtiğinde Kayra Hatun, Günkut'u yan

bölmeden çıkan teyzesine verip, sol tarafa oturdu. Kobrat ve Kara Yula yan yana karşılarına oturdular. Kayra Hatun, meraklı gözlerle, "Anlat hele Kara Yula!" dedi.

"Hanımım, Kağan'imiz, kızılyan şehrini muhteşem bir utkuyla ele geçirdikten sonra yönetimini bana bıraktı. Dönene kadar limanları korumamı istedi. Şehirde erlerimiz vardır. Budun ise yıllardır adaletle yönetilmeye aç olduğu için bizleri sevdi ve emirlerimizi eksiksiz yerine getirdi. Temir Tonka ve birliğinden ayrıldıktan sonra bize saldırı olmadı. En son, Temir Tonka'nm Hatti tahtına Alpagut Han'ımızın buyruğuyla oturduğunu öğrendik. Erlerimden birini ona diz vurmaya gönderdim. Şehrimiz ona bağlıysa Han olarak kızılyan şehrinin bizde olduğunu bilmesini istedik."

Buga Kağan'ın kaşları bir anda çatılmıştı. Kara Yula, "Yoksa bilmeden kötü bir şey mi ettik Kağan'ım?" diye sordu.

"Öyle değil, Kara Yula. Olanları bilmediğinden sen töreye göre davranmışsm. Şimdi sana olanları anlatacağım. Bundan sonra ağabeyimin buyruğu neyse ona uyacaksm. Gerisini önemsemeyeceksin."

"Dinliyorum Kağan'ım."

Buga Kağan olan biteni anlatırken Kara Yula'nın yüzü renkten renge giriyor, şaşkın hâlde Kobrat'a bakıyordu.

Ceren Hatun ise Kral Yuhtina ile görüşüyordu. Yanmda Kral Lu da vardı.

"Ne kadar üzüldüğümü, acımı size anlatamam Ceren Hatun. Bize özgürlüğümüzü, belki de savaşçı tinimizi veren Alpagut Han'dı. Raji denen karanlığın esiri olmak üzereydik. Nasıl olur? Bunu kim yapar? Hatti Diyan'nda beraber savaştık. Şehrin düşüşüne şahit oldum. Bunu kim yapabilir?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz Kral Yuhtina ama bulacağız."

"Şüphelendiğiniz biri var mıdır Ceren Hatun?"

"Agartalılardan şüpheleniyoruz."

Ona şaşkınlıkla bakakalan, "Bu imkânsız. Alpagut Han'ı ve Tendübay Kağan'ı kurtarmaya gelenlerin en önündeler- di. Hatta başlarındaki üstat Apraş, Raji kazanmasın diye can verdi," dedi. Ceren Hatun, kaşlarını kaldırıp dudağını hafifçe büktü.

"Bizi de düşündüren budur Kral Yuhtina. Karmakarışık bir durumdur. Birileri bize bir oyun eder ama çözemeyiz. Yuğdan sonra herkes sorgulanacak."

Kral, başıyla Ceren Hatun'un sözlerini onayladıktan sonra otağın girişinde beliren iki erin tuttuğu sandığı getirmelerini emretti.

"Kurt Diyarı'na minnetimizin karşılığını asla ödeyemeyiz ama taht için bunu kabul edin."

"Buna gerek yoktu Kral Yuhtina."

"Biliyorum Ceren Hatun. Dostluğumuzun ve bağımızın bir göstergesi olmasını istedim."

Sandık açıldığında içinden değerli taşlardan yapılma iki büyük altın kılıç çıkarıldı.

"Kurt ve aslanı temsilen iki kılıç, otağınızda durma onuruna erişirse budunum ve ben çok mutlu oluruz. Adaletin iki kılıcının gölgesi üzerimizden eksik olmasın."

Ceren Hatun gülümseyerek başıyla armağanı kabul etti ve yanma koydurttu. Bu sırada içeriye iki Şu eri girdi. Ceren Hatun Kral Lu'ya bakıp, "Erlerin armağan mı getirir Kral Lu?" dedi.

"Evet Ceren Hatun, kurultay olduğu için size sunamadım. Kral Yuhtina'nm geldiğini görünce sandığı da fark ettim. Kabul ederseniz onur duyarım."

İki Şu eri, ellerinde iki küçük altın kutuyla geldi. Kral Lu ayağa kalkıp birini aldı.

"Belki Kral Yuhtina'nm da iyi bildiği bir şey bu. Tinle-

ri ferahlatan ve çok nadir bulunan bir çiçektir. Ona Ejderin Tüyü deriz."

Kızıl renkte, henüz kurumamış uzun bir çiçek sandığın içinde duruyordu. Kapağı açar açmaz ortalığı saran müthiş koku Ceren Hatun'un dikkatini çekmişti. Sandığı aldı ve içindeki çiçeği kokladı. Kral Yuhtina, "Bilirim bu kokuyu. Çok ender bulunacak bir armağan Ceren Hatun," dedi.

Ceren Hatun elindeki sandığın kapağını kapatıp yanma koyduktan sonra Kral Lu, "Kurusa da iki kış boyunca o kutuyu her açtığınızda aynı kokuyu alacaksınız," dedi. Ardından diğer kutuyu alıp erlerine başıyla çıkmalarını işaret etti.

"Bunun içindeyse parsların ve kaplanların gezebildiği ulaşılmaz ormanlarda sayılı olarak büyüyen, Irmağın Gözü dediğimiz çiçeğin kurutulup ufalanmış tozu vardır. Bunu özellikle sizin açıp, içinize çekmenizi isterim hanımım."

Ceren Hatun ilk kutudaki güzel kokunun ardından altın kutuyu dikkatlice açtıktan sonra ortada duran kapaklı kutuya baktı. Hafifçe kapağını açıp, derin bir nefes aldı. Önce biraz öksürdü. Kral Yuhtina bir aksilik mi var diye Kral Lu'ya baktı ama Ceren Hatun, "Gerçekten muhteşem bir koku. Toz hâli biraz yaksa da armağanını sevdim Kral Lu," dedi. Kutunun kapağını kapattıktan sonra yanına koydu.

"Koparıldığı gün kuruduğu için size bu şekilde getirildi Ceren Hatun. Armağanlarımı kabul ettiğiniz için onur duydum."

Ceren Hatun eliyle burnuna dokunduktan sonra Kral Yuhtina ile sohbete devam etti. Kral Lu ise içten içe kutlama yapıyordu. Sinsi planı işe yaramıştı. Kızılyanın kralının geleceğini biliyordu. Buga Kağan'ın yanında böyle bir hareket yaparsa dikkat çekeceğini de hesaplamıştı. İş şimdi bundan sonraki kısma gelmişti; Kurtları ortadan kaldırmak.

Bu sırada otağa giren sakçılardan biri, "Hanımım, yuğ

ım hazırız," dedi. Bangu Bey'in yetiştirdiği iki genç kam, Ulu Bilge olmadığı için törene öncülük edecekti. Ceren Hatun otağdan çıktığında, ardmdan Kral Yuhtina ve Kral Lu da çıkıp onun karşısmda yerlerine geçtiler. Buga Kağan ve Kayra Hatun, otağdan çıkanlara baktı. Ceren Hatun, uzun püsküllü elbiselerini giymiş kamlara, başıyla başlamalarını işaret etti. Kamların ikisi de otağın merdiveninden inip toprağa eğildi. Parmaklarını toprağa sürtüp, havaya kaldırdıktan sonra davulları getirildi.

Tek bir ritimde gırtlaktan verdikleri seslerle ilerlemeye başladıklarında, hemen arkalarından Ceren Hatun, Kayra Hatun ve Buga Kağan da yürümeye başladı. Temir Tonka, töre gereği bir arkalarında Kral Lu ve Kral Yuhtina ile yürüyordu. Derken tüm budun arkalarına takıldı. Koca kalabalık, temsili olarak gerilmiş olan gök çadırın olduğu yere gidiyordu. Gök çadırın etrafında dokuz uzun kazığa takılmış atkuy- ruklarından tuğlar, ölen erleri, çadırın kendisi ise Alpagut Han'ı temsil ediyordu.

Eğer cansız bedeni obasında olsaydı, bu çadırın içine yatırılacak ve kurgana konulmadan önce son kez budunu tarafından uğurlanacaktı. Ceren Hatun her adımda daha zor yürüyordu. Evdeşinin kaybı, çocuklarının savaşta olması ve bunu yapanın hâlâ bilinmemesi onu içten içe daha da öldürüyordu. Kendini gök çadırm olduğu yere kadar zor tuttu. Nemli gözleri, akacak ırmakları zor durduruyordu. Tepelikteki gök çadıra geldiklerinde iki genç kam, davullarına sertçe vurup durdu. Biri yüksek sesle, "Kurt'un Lideri, Adaletin Gölgesi, Börü Han'ın oğlu Alpagut Han uçmağa vardı! Ey gökte uçan kartallar! Taşa dolanıp, yurtlar gezen ırmaklar! Dağlara üfleyen rüzgâr ve göğü kaplayan bulutlar! Kurt Di- yarı'nın efendisinin tini için haykırın! Ulu Tengri, onu en güzel bahçelerine alsın. Uçmağa varan erlerimiz için dağların aslanları, ormanların kurtlan, bozkırın vahşi şahinleri selam dursun! Yiğitlerin tinleri gökte buluşup, ata tinlerine kavuşsun!" dedi.

Ardından yanındaki davula yavaşça vurarak çadırın etrafında dönmeye başladı. Sallanarak içinden fısıltılarla bir şeyler söyleyip durup, tekrar, "Ey acun! Kan ağla! Biz Han'a doyamadık! Sen de kan ağla!" diye bağırdıktan sonra tokmağını belindeki kayışa sıkıştırıp, bir bıçak çıkardı. Gözlerinin altına birer çizik attıktan sonra yanaklarma akan kanla beraber tekrar bağırdı; "Ey acun! Kan ağla!"

Birden yükselen uğultuyla Ceren Hatun'un gözyaşları ırmak gibi süzülmeye başladı. Buga Kağan, çıkardığı bıçağıyla tek gözünün altına bir çizik attı. Kayra Hatun ve diğer herkes de aynı şeyi yaptı. Kral Lu, önce tereddüt etse de yanmda duran Temir Tonka'nm sert bakışlarını fark edip, o da aynısını yaptı.

Ceren Hatun içinden, "Kan ağlayan sadece gözlerim değildir Alpagut'um! Kan ağlayan yüreğim, tinimdir!" dedikten sonra bıçağıyla birer çizik çekti.

Yanaklarından kan damlayan kam, bıçağını soktuktan sonra tekrar tokmağmı çıkarıp davuluna vurmaya başladı. Herkes, çadırın etrafında algışlar ederek, ağıtlar yakarak döndü. Uzakta bekletilen kurbanlar, uçmağa varan erler için arka arkaya kesilmeye başladı. Herkes dokuz kere döndükten sonra acısını haykırarak ayrılıyordu.

Buga Kağan dönüşünü tamamladıktan sonra uzaklaşan, acıdan ayakta zor durduğu belli olsa da yavaş adımlarla dik durmaya çalışan Ceren Hatun'un ardından baktı. Buga Kağan, "Ah Alpagut Han! Canına kim kıydı? Kurt Diyarı'nın Hanı'na bunu yapmayı kim göze aldı?" diye söylendikten sonra yanağından akan kandamlalarını elinin tersiyle sildi.

 "Bu kan nedir ki? Daha ne kanların habercisidir bu damla!" dedi.

Bakışlarım Temir Tonka'ya çeviren Buga Kağan, yanında duran komutanına, "Onu devamlı gözleyin Kobrat. Temir Tonka, Demir Han adına kendini çok kaptırmış. Erleri buranın yabancısıdır. Onlara da dikkat etsinler. Töremizi bilmezler. Davranışlarında bir sıkıntı olursa sertçe düzeltin," dedi.

"Merak etmeyin Kağan'ım. Gözüm hep üzerlerinde. Erlerim onları izliyorlar. Temir Tonka'nm çoğu zaman çadırdan bile çıkmadığını söylüyorlar."

"O şimdi tedirgindir."

Prens Nanum, konuşmanın tam üzerine yanlarma geldi.

"Şimdi ne olacak Buga Kağan?"

"Kıvılcımlar bu gece alev alacak Nanum. Acının kıvılcımları koca bir yangına dönüşecek."

"Sonra?"

"Sonra o yangında kimin yanacağı belli olacak."

Akad Prensi devasa kalabalığı izlerken Temir Tonka'nm kendilerine baktığını fark etti.

"Kaplan, anlaşılan aslanı süzüyor."

Buga Kağan tekrar ona doğru bakınca arkasını döndü ve erleriyle obaya doğru yürümeye başladı.

"Kaplan, aslanı süzmeye başladıysa gözüne kestirdi demektir Nanum. Bakalım bu işin sonu nereye varacak?"

"Ya andası? Öldü zannettiğiniz ama Hatti yurdunda maskesini çıkaran Börü? Aranızda bir savaş olursa onun seçeceği taraf belli değil mi?"

Buga Kağan gülümseyerek başını salladıktan sonra ellerini bel kayışma dayadı.

"Bu tek gözlü aslan her şeyi düşündü dostum. Kaplanın tarafına geçen herkes, töreye karşı gelmiş demektir. Töreye karşı gelmenin kıyını da bellidir! Aslanların Kağanı önünde

diz çökmesi gerekenler pusat çekerlerse, Aslanların pençesi altmda can verirler!"

Prens Nanum, Buga'nın sözlerindeki sertliği iliklerine kadar hissetmişti. Bir savaşın geleceği belliydi. Bu savaşm ateşi de bu gece yanacak gibi görünüyordu. Kral Lu ise obaya dönmeden önce yanına aldığı üç eriyle birlikte ağaçlık tepeye doğru gitmişti. Etrafı dikkatlice süzerek yanında duran çabı- şına, "Kuşu her gün beslemeyi unutmadın, değil mi?" diye sordu.

"Emrettiğiniz gibi Kral'ım."

"Güzel, kimse fark etmeden getir hemen."

Çabış, çalılıkların arasında kaybolurken diğer erleri de etrafı kolaçan ediyordu. Kısa bir süre sonra tahta kafesin içinde gözleri kapalı kartalı getirdi. Bel kayışından deri parçasını iyice kıvırıp kartalın ayağına bağladıktan sonra gözlerini açtı. Hızla kolunu havaya doğru savurduktan sonra uzaklaşan yırtıcı kuşun ardından gülümsedi.

"Şimdi sıra sende Ağartalı! Tüm hazırlıkları tamamlama vakti!"

Hâlinden memnun bir şekilde erlerini de aldı ve hep birlikte bulundukları yerden uzaklaştılar. Kral akşamki yuğ aşmda, Buga ya da Temir Tonka'nın söyleyeceği sert bir sözle ortalığın karışmasmı umut ediyordu. Her adımında, acunun en büyük imparatorluğunu kendi içinde yok ederek tahtını kurmanın hayalini kuruyordu.

En Karanlık Gece

Tendübay Kağan utkuya ulaştıkları günün gecesinde son hazırlıklarını tamamlamış, yola koyulmak için son kez pusatlarını kontrol ediyordu. Komutan Çoga'nm gelmesini beklerken, otağa giren Aybar Han'ın yüzündeki öfkeyi fark etti.

"Neyin vardır kandaşım?"

"Mayda'm... Amisonyalı köpeklerin elindedir Tendübay Kağan. Nordak Kralı kaçtı. Utkunun tadına bile yaramadan kara bulutlar üzerimize çöktü."

Tendübay Kağan yavaş adımlarla yaklaşıp Aybar Han'a baktı. Omuzlarından tutup dostça iki kez sertçe vurdu.

"Amisonya, kendini güvene almak için Mayda'yı kaçırdı. Kurtların konçuyu, ellerindeki koz olacak. Merak etme, buraya gelirken içlerine saldığımız korkuyla Mayda'ya bırak kılıç, bıçak bile kaldırmaya cesaret edemezler. O ihtiyar kraliçeleri Luyana, kim olduğumuzu gayet iyi biliyor. Mayda'ya dokunamayacaklar, merak etme!"

"İyi dersin de Tendübay Kağan, diyelim ki dokunmadılar. Ya sonra ne olacak? Nordak Kralı'nı bulup kandaşlarımızın öcünü aldık diyelim. Amisonya neyi bekliyor o zaman?

"Benim ve ordumun bu toprakları terk etmesini bekliyor Aybar Han. Artık tek başlarına seni yenemeyeceklerini biliyorlar. O çok güvendikleri barbar ordusu da yerle bir oldu. Mayda'yı bir barış göstergesi olarak getirecekler. Karşılığında da biz yurdu terk ettikten sonra kaçan uykuları yerine gelecek. Bu kadar."

Aybar Han başını sallayarak, "Umarım!" dedi.

O sırada bir bars içeriye girdi. "Kağan'ım."

Tendübay Kağan barsa bakıp, "Çoga'yı buldunuz mu?" diye sordu.

"Bulduk Kağan'ım."

"Nerededir? Niye gelmedi?"

"Ulu Bilge'yle küçük tepelikteler."

Tendübay Kağan bir anlığına durdu. Aybar Han'a baktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Neden orada olduğunu da..."

Bars, hiçbir şey anlamamış hâlde Kağan'a bakıyordu.

"Tamam, sen çık! Tüm Barslara hazır olmalarını emret. Tüm pusatlarını, son kez savaşa girecekmiş gibi bilesinler."

Bars şaşkınlıkla kafasını sallayıp dışarıya çıktı. Aybar Han, "Ben bir şey anlamadım kandaşım," dedi.

"Çoğa, hayatı boyunca sadece yurdu için savaştı Aybar Han. Bir kere bile otağıma geç gelmedi. İlk kez onca yağının cesedi arasında kana bulanmış pusatı ve yüzüyle gülümsemedi. Ve yine ilk kez, pusatlarını havaya kaldırıp, utku haykırışı yapmadı."

"Neden peki?"

"Mayda yüzünden kandaşım. Aralarmdaki şeyin ne olduğunu hissetmişsindir. Ben Kayra'ma nasıl bakıyorsam Çoğa da Mayda'ya öyle bakıyordu. Onu ilk kez böyle gördüm."

"Hissettim kandaşım. Mayda'nın ona parıldayan gözlerini de gördüm. Peki, ne yapmak istiyor?"

"Birazdan gelir. Sana yola çıktığımızda söylerim. Ben çocukluğumdan beri karındaşım gibi büyüdüğüm Çoga'yı iyi tanırım. Tahminim doğruysa, ki umarım değildir... Onunla, beni oldukça zorlayacak bir karar vermem gerekecek."

"Dediğin gibi olsun Tendübay Kağan. Ben orduya bakayım. Nordak itlerinin peşine düşen erlerden haber var mı, son kez kontrol edeyim"

Tendübay Kağan başını sallayıp kandaşını uğurladıktan sonra otağının önüne çıkıp tepeliğe doğru baktı.
"Ah Çoğa... Yapma andam... Yapma!"

Yanında duran Barslardan birine Günseli'yi çağırmalarını söyleyip içeri girdi.

Çoğa ise karşısında oturan Ulu Bilge'ye bakıyordu.

"Konuşmayacak mısın Ulu Bilge? Sessizce ateşe bakarsın." ***t***

"Neden konuşmamı istersin Çoğa? Yapacağm şey değişecek mi?"

Ateşe ciddiyetle bakan Ulu Bilge bakışlarını Çoğa'ya çevirdiğinde göz göze geldiler.
"Ne yapacağımı nereden biliyorsun?

"Bak Çoğa, şu gördüğün ordunun daha fazlası ardında, senin emrinle can verip can aldı. Sen, karşmda duran herkes için ölümdün. Yurdun için savaştın. Cerdukay Kağan, oğlu Tendübay Kağan'ı sana emanet ettiğinden beri yorulmadın. Sular yükseldikten sonra bile hep korudun. Kurt Diyarı sana çok şey borçlu."

"Asla! Ben onlara hizmet etmekle görevliyim. Bu bana Cerdukay Kağan'dan son buyruktur."

"Her er pusatını çarpıştırır. Nice canlar alıp, belki de yaralanır. Hepsinin senden farkı ne biliyor musun? Her yaralı kurt ve aslan, döndüğünde oğuşunun sıcaklığında yaralarına kabuk bağlatır. Yara sadece deride olmaz Çoğa. Yara tinde de olur. Ölüme yürümek, öldürmek ve kanın içinde boğuşmak... Bu, tinlerde ağır yaralar açar. Yapmak zorundasmdır, savaşçısmdır ama doğuştan insansındır. Sen de öylesin. Senin farkın, yaralarına kabuk bağlatıyor olman.
Çoğa kaşlarını çatarak, "Benim oğuşum Kağan imdir,

dedi.

"Hayır, senin içindeki karanlığa ışık olacak oğuşun bugün kaçırıldı."

Çoğa, hiçbir şey söylemeden ateşe bakıyordu.

"Gideceksin bilirim Çoğa ama önce Kağan'ından bunun için razı olmasını isteyeceksin. Değil mi?"

Çoğa sadece başmı sallıyordu.

"Sen, senden sonra herkesin anlatacağı tek kişilik bir ihtilale hazırlanıyorsun. Mayda için ilk kez pusatların adalete değil, yürek yangınına kalkacak. Ya başaramazsan Çoğa?"

"Başaracağım Ulu Bilge!"

"Kraliçe Luyana'yı o saraydan çıkardığında yalnız değildin. Kraliçenin ayağma kadar götürüldün. Onu kırk zincirli zindandan çıkarmadm. Muhafızları sizi beklediği için elleri pusatlarında bile değildi. Şimdiyse her taşın arkasında emin ol bir gözcü olacak. Karşı kıyıya geçeceksin ve tek başına ihtilal yapacaksın... Ölürsen ne olacak Çoğa?"

"Denemiş olacağım."

"Ölürsen, seni seven kadını yalnız bırakan bir efsane olacaksın. Avuntularında adın geçecek. Ölmezsen, yaşayan efsane olup, hayatın boyunca sadece sana parıldayan iki gözde yaşayacaksın. Sen bu karanlık gecede kararını vermişsin. Benimle neden ateşin başında oturdun Çoğa?"

"Başaramazsam..."

"Başaramazsan, senin yüzünden Mayda öldürülür, değil mi?"

Çoğa sadece başmı sallıyordu. Ulu Bilge elindeki ince bir ağaç dalını ateşe attı.

"Sen, senden önce başka canları düşünmeye başlamışsın. Mazlum ya da acı çeken budunlar dışında tek bir yüreği! Onlar için Çoga'nın neler yaptığına acun şahittir. Şimdi tek bir yürek için, Ölüme Sürenleri seçen Çoga'nın ölüme yürüyüşüne şahit olacak bir şehir var. Başaramayacağını düşündüğün

bir an gelirse, akima sadece şu soruyu getir: Uğruna ölüme gittiğim benim yüzümden ölürse, hayatta kalsam bile aldığım her nefes ölümden farklı olur mu? Bunu düşün ve başar! Bence bu geceden sonrasını Amis şehri düşünsün."

Ulu Bilge birden ayağa kalktı. Çoğa da oturduğu yerden kalkıp, "Erler beni her zaman hatırlasınlar Ulu Bilge. Adım, Cerdukay Kağan'm beni bulduğu ormanlığın ilerisindeki büyük tepeliğe kazınsın," dedi.

"Adın taşlardan önce yüreklere kazınmıştır yiğidim. Ulu Tengri yanında olsun!"

Çoğa hayatında ilk kez Ulu Bilge'ye sarıldıktan sonra geri çekildi.

"Son bir kehanetin var mıdır?"

"Leşin üzerini saran çıyanlar gibi büyüyen karanlığı, biri kanla yıkayıp, sabahına umut bırakacak. O her dilde, her budunda tek bir adla anılacak..."

"Adı ne olacak?"

"Karanlığı Parçalayan!"

Çoğa hiçbir şey söylemeden tepelikten aşağıya yürüdü. Yüzü her zamankinden sert ve kararlıydı. Bu öyle bir tindi ki korkuya dair ne bir his ne de sonu düşünme vardı. Gidecek ve bir daha dönmeyecekti. Tıpkı ordusunda herkesten gizli, Ölüme Süren olmak için gelen yaşını almış savaşçılar gibi. Onlar, ömürlerini yurt için uçmağa varmaya adamışlardı. O ise bunu defalarca yapsa da, onun diğer adı olan ölümü, kimse öldürmeyi becerememişti.

Kısa bir süre sonra kamp alanına girdiğinde esir aldıkları erlerden birinin seslendiği duydu. "Kurt Diyarı'nın Kasabı!

Yönünü değiştirip, diz çöktürülmüş hâlde zincirlenen esirlerin olduğu yere gitti. Erler Çoga'nın geldiğini görünce seslenen Borka'nın yüzüne sert bir yumruk indirmişlerdi.

Buna rağmen güçlü savaşçı sadece gülümseyerek yaklaşan Çoga'ya bakıyordu.

"Bana kim seslendi?"

"Ben! Ben seslendim. Adın buydu, değil mi?"

"Ne istiyorsun? Savaş meydanında seni yeterince ezmedim mi?"

Borka kafasını sallayarak kaşlarım çattı.

"Tek bir şey söylemek istiyorum Çoğa. Bana konuşmamı söylediler. Konuşacağım."

Çoğa başını sallayarak, "İyi, birazdan Barsların çabışını gönderirim konuşursun," dedi. Tam arkasını dönmek üzereydi ki Borka tekrar gür sesini yükseltti.

"Ne hakkında konuşacağımı biliyor musun?"

"Umursamıyorum. Sen konuşsan da konuşmasan da, biz o Nordaklar denen kendini beğenmiş vahşilerin soyunu kurutacağız. Sadece kaçacakları gün sayısı artacak, o kadar!"

"Onca savaşa girdim. Onca kelle aldım. Bu topraklar adımla titredi ama senin gibisini hiç görmedim Çoğa!"

"Ne demek bu?"

"Onca kan, kayıp, savaş ve sarsılmayan bir duruş. Savaşın sonrasmda seni deli eden o şey... Kızın kaçırılması."

Çoğa öfkeye Borka'ya yaklaşıp boğazını tuttu.

"Onun adını ağzına alırsan, boğazını parmaklarımla deşerim!"

"Hayır, onca şeye rağmen dimdik ayaktasın. Demek istediğim bu! Hayatım boyunca hep senin gibi bir savaşçıyla karşılaşmak istedim. Kancık taht planları ya da altm peşinde olmayan, kaçak dövüşmeyen biriyle! Sana sadece benimle kılıç vuruşturduğun için onur duyduğumu söylemek istedim."

Çoğa şaşkınlıkla Borka'nın ardındaki güçlü savaşçılarına baktı. Her biri kafalarını başmı önüne eğmişti. Kendilerince,

saygı göstermek istediklerini belirtiyorlardı. Çoğa, Borka'nın boğazını bırakıp geri çekildi.

"Konuş ya da konuşma Borka. Bir savaşçı olarak huzurlu bir şekilde ölmek istiyorsan, ki bir savaşçının, ölüm her zaman ensesindedir, onurlu biri olarak yaşa! Kaybetsen de, adın bir yerlere kazmmasa da, şu ormandaki kuşlar bile adını anar. Kurtlar bile adını ulurlar. Sende bunu gördüm. Diğer vahşiler gibi değilsin. Başta korkak değilsin. Sana söyleyeceğim son söz budur. Sonunu kendin belirleyeceksin."

Çoğa sözünü söyledikten sonra ardını döndü ve oradan uzaklaştı. Borka başmı sallayarak gülümsedi.

"Sen, gördüğüm en büyük savaşçısm Çoğa."

Çoğa otağa doğru ilerlerken Barsların çabışı yanma doğru yaklaştı. Sert bir şekilde, yüzüne bile bakmadan, "Sonra çabış!" dedi. İlk kez böyle bir şey yapıyordu. Yıllardır omuz omuza savaştığı bu seçkin erlerin arasından rüzgâr gibi geçiyordu. Otağın girişine geldiğinde bekleyen iki barsa sadece baktı. Biri, hiç konuşmayan komutanına eliyle içeriyi gösterip, Kağan'ın onu beklediğini söyledi. Çoğa içeriye girdiğinde Tendübay Kağan kuyagını kuşanmış, pusatının kayışını sıklaştırıyordu.

"Hoş geldin Çoğa!"

Çoğa başıyla selam verip elini göğsüne vurdu. Bakışlarını komutanına kaldıran Tendübay Kağan, hilal bıyıklarına oturan bir gülümsemeyle, "Bu aralar Ulu Bilge ile çok yakınsın Çoğa," dedi.

"Bazı şeyler soruyorum Kağan'ım."

"Ne o, hayatın anlamını mı çözmeye çalışıyorsun?"

Çoga'dan ses çıkmıyordu. Tendübay Kağan derin bir nefes alıp, karşısına dikildi.

"Ne söyleyeceğini tahmin ediyorum. Kağan ve komutan olarak konuşmaya devam etmemize gerek yok. Andam gibi konuş. Kendimi bildiğimden beri benimle büyüyen ve hep yanımda olan can karmdaşım olarak konuş!"

"Tahmin ediyorsan neden geldiğimi de biliyorsun."

"Ağzından duymak istiyorum Çoğa."

"Bana izin vermeni istiyorum. Gitmek için..."

Tendübay Kağan başmı olumsuz bir şekilde sallayıp, "Senin nereye gideceğini biliyorum Çoğa. Andamı bile bile ölüme gönderemem!" dedi.

"Göndermek zorundasın!"

Tendübay Kağan'ın gözleri birden büyümüştü.

"Sen ne dersin? Ne demek zorundayım?"

"Bana andam gibi konuş dedin, ben de söyledim. Sen benim yangmımı bilemezsin."

"Bilirim. Hem de çok iyi bilirim! O yangmı zamanmda ben de yüreğimde taşıdım."

"Hatırlıyorum, Kayra Hatun'a olan yangınını. Onun için gerekirse bozkırı baştan sona yakarım diyordun. Sonunda evdeşin oldu. Yürek yangının, yüreğini ısıtan, sana nefes olan oldu."

Tendübay Kağan şaşkın gözlerle Çoga'dan ilk kez duyduğu sözleri dinliyordu.

"Tek başına ne yapacaksın Çoğa? O aradaki suyu nasıl geçecek, o şehre nasıl gireceksin? Bu, Prenses Luyana'yı kaçırdığın ana benzemez. Kimse seni Mayda'mn karşısına bir at arabasına bindirip götürmeyecek!"

"Biliyorum, ama bir yolunu bulacağım. Bilirsin ki her zaman bulurum."

"Bunu başaramazsın Çoğa! İmkânsız! Bekle, sabret beraber yıkalım o şehri başlarına!"

"Mayda'mn bir koz olarak kaçırıldığını ben de tahmin ediyorum. Sorun bu değil."

"O zaman sorun ne Çoğa?"

"Benim kadınımı kaçırırken bile ona dokunmuş olmaları!"

Tendübay Kağan bir anda durdu. Tek söz etmiyordu.

"Ben Çoga'yım. Ölümü getiren, dağları yanık ceset kokusuna bulayan Çoğa! Kan yolunda kağanlarının önüne kızıldan toprak sunan, sıcak kanla çizmelerini yıkayanım. Ben adım attığımda diyarları titretenim. Şimdi, birkaç parlak ku- yaglı ahmak, benim evdeşim olacak kadını kaçıracak ve ben, ölüm gibi üzerlerine çökmeyeceğim. Zamanı bekleyeceğim... Öyle mi anda? Bu, bırak beni, Aslanların herhangi bir erine yakışır mı?"

Tendübay Kağan başmı iki yana sallamakla yetindi.

"Ben ki kendinden kat kat büyük orduların önünde bile zamanı gelecek diye beklememiş olan Çoga'ymı! Bunda mı zamanı bekleyeceğim. Öleceksem bir kere öleceğim! Beklersem, o güne kadar her gün öleceğim. Mayda'ya bir şey olursa da, son nefesime kadar her gün, pişmanlıkla öleceğim. Aynı durumda Kayra Hatun'u düşün anda. Ben, Tendübay'm ne yapacağmı biliyorum. Bu yüzden de ne yapardın diye sormuyorum."

"Git ama ölme! Öleceksen de yaşat!"

Çoga'nın birden gözleri parıldadı. İkili sertçe birbirinin sırtına vurup, son kez iki kardeşin ayrılışı gibi bekledi. Sonra ayrıldılar. Tendübay Kağan, Çoga'nın yüzüne bakmıyordu.

"Yüzüme bak anda! Bak ki unutma. Bu beni son görüşünse, usuna kazıyasın. Dönemezsem, o şehirde canlı tek bir kuş bile kalmayacağına bana ant iç!"

Tendübay Kağan kartal gibi bakışlarını Çoga'ya kaldırıp kaşlarını çattı.

"Dönemezsen, o şehrin surlarından öyle bir kan taşacak ki, ortasında durduğu derya, günlerce kızıl ışıldayacak!"

Çoğa başıyla selam verdikten sonra arkasını döndü.

Otağdan hızla çıktığında Tendübay Kağan yumruklarını sıkmış hâlde öylece kaldı.

"Ulu Tengri, sen onu koru! Çok zor... Çok zor olana gittin be andam!"

Çoğa, atını istediğinde Barslar hemen hareketlendiler. Çabışı yanına çağırıp, oldukları yerde kalmalarını söyleyip getirilen kara tayına bindi. Barslar, o atını sürüp karanlığa doğru yol alırken ardından bakıyorlardı. Tendübay Kağan, atın gidiş sesini dinlemişti. Hızla otağdan çıktıktan sonra ça- bışı çağırdı. Hepsinin gözlerindeki o isteği görüyordu.

"Tüm Barslar, sizler yıllar boyunca sadece omuz omuza savaşmadınız. Birbirinize karındaş, oğuş oldunuz. Barslarm ilk kanunu nedir?"

Hepsi tek bir ağızdan, "Ölüm koca bir karanlık gibi çökerse üzerimize, o karanlıkta hepimiz boğuluruz. Can verilecekse, hepimiz veririz! Ateşe koşan varsa, hepimiz yanarız! Ya hepimiz, ya hiçbirimiz!" diye bağırdılar.

Tendübay Kağan başını sallayıp, "O zaman yerine getirin, buyruğumdur!" dedi. Barslarm bir anda gözleri parıldadı. Bu sırada Demirdağlı ve Börülerin geldiğini gördüler.

"Sizler gelene kadar, Borüler benimledir aslanlarım!"

Barslarm hepsi atlarma doğru koşarak dağıldı. Tendübay Kağan, "Demek ölüme yalnız gideceksin ha Çoğa? Bunu ancak rüyanda görürsün! Şimdi o şehrin vay hâline!" dedi.

Tendübay Kağan otağına girmek için döndüğünde ardından gelen, "Kağan'ım," sesiyle durdu.

"Söyle yiğidim."

"Borka konuşacağını söylüyor Kağan'ım."

"Aybar Han'a haber edin."

Er zaman kaybetmeden koşarak Aybar Han'ın olduğu yere yöneldi. O sırada Tendübay Kağan'ın yanına gelen Börü, "Ona güvenebilecek miyiz?" diye sordu.

"Konuştuğumuzda anlarız Börü. Bakalım neler anlatacak."

Börü Aybar Han'ın gelmesini beklerken, Börübaşı Barkan yanma yaklaşıp, "Beyim, söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadı. Börü eliyle ileriyi işaret etti ve kalabalıktan biraz uzaklaştılar.

"Önemli bir şey olmasa bu durumda asla bunu istemem beyim."

"Uzatmadan söyle Barkan. Nedir seni bu kadar sıkkm hâlde konuşturan şey?"

Barkan ve Börü bir süre konuştuktan sonra tekrar Tendübay Kağan'm yanma geldiler. Bu sırada Aybar Han da kendilerine yaklaşıyordu. Tendübay Kağan, Aybar Han m omzuna dokunup, "Borka konuşacakmış. Bakalım ne diyecek," dedi ve Börülerden birine, Borka'yı getirmelerini emretti.

Aybar Han, önünde bir börü, etrafında ise beş erle birlikte, elleri zincirli hâlde kendilerine doğru yaklaşan güçlü savaşçıyı izliyordu. Önlerine getirilen Borka'nm bacağına sert bir darbe indiren börü, onu yere çöktürdükten sonra, "Kağanların huzurunda saygılı olmazsan, o kalın boynunu tek hamlede keserim!" dedi. Aybar Han, Borka'nın inip kalkan geniş göğsüne baktı.

"Anlat Borka!"

"Beni tanıdığını söyledin Aybar Han. Nordakların düşmanı olduğumu da bilirsin."

"Evet, devam et."

"Ben sadece erlerimi ve kabilelerimi Nordaklardan korumak için yurduma çekildim. Sonrasında da dediğim gibi sadece yurdumu korumak için savaşa katıldım. Yurdum için düşmanımın ordusuna girmek zorunda kaldım. Fakat hayatım boyunca hiç bu kadar çok cesur adamı bir arada görmedim!"

Aybar Han ve Tendübay Kağan dikkatle onu dinliyorlardı. Bu sırada Gölge, savaş sonrasında çıktığı avdan yeni dönüyordu. Kamını iyi doyurduğu çenesine ve göğsüne bulanmış kandan belliydi. Börü'nün arkasında durup kızıl gözlerini konuşan Borka'ya dikti. Borka, kurdun ürkütücü gözlerine bakıp, "Kimi aradığınızı biliyorum," dedikten sonra Tendübay Kağan'a baktı.

"Kimi aradığımızı biliyorsan, nerede olduğunu da bili- yorsundur savaşçı."

"O gece saçlı güzel komutanınız... Onu arıyorsunuz."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum."

Tendübay Kağan ve Börü, bir anlığına umutlanarak yüzlerine oturan anlık tebessümle birbirine baktı.

"Nerede o?"

"O... O öldü."

Aybar Han cevapla beraber Tendübay Kağan'a baktı. Biri sanki boğazma yumruk atmış gibi boğazı düğümlenen Tendübay Kağan, "Demek... Öldü," demekle yetindi. Börü bir anda fırlayıp Borka'mn boğazını tuttu.

"Nordaklar nereye kaçtıysa söyleyeceksin!"

Tendübay Kağan'ın el işaretiyle Börü, erler tarafından geriye çekildi. Aybar Han, "Bize onların yerini söyle Borka," dedi.

"Söyleyeceğim ama sizden bir isteğim var. Daha doğrusu ondan!"

"Ne istiyorsun?" dedi Tendübay Kağan öfkeyle soluyarak. Bunun üzerine Börü, dönüp erlerine baktıktan sonra diz çöktüğü yerde doğruldu.

"Sen acımasız bir adamsın. Bunu gördüm. Korkusuzsun ve büyük bir ordun var. En önemlisi de onurlu bir adamsm.

Senden tek isteğim, yardım edersem, erlerime ve kabileme dokunmaman."

"Ya sen?"

"Beni öldürebilirsin. Ben karşına sadece yurdumu korumak için çıktım. Nordaklar, Aybar Han'ın üzerine geldiği gibi benim de üzerime geldiler. Ben de kazanamadım. Barbarlar, onurlu bir ordu olmayı, ete ve gösterişli ayı postlarma sattılar."

Aybar Han, Borka'nm sözlerini düşünen Tendübay Kağan'a doğru dönüp, "Onun kabilelerinden biriyle hiç savaşımız olmadı. Avlandıkları yeri bile değiştirmezler," dedi.

"Öyle diyorsan Aybar Han, Borka'nm isteğini yerine getireceğim. Yalnız, benim de sana söyleyeceklerim var. Ayağa kaldırın!"

Borka'yı ayağa kaldırdıklarında, erlerinden neredeyse yarım insan kadar daha uzun olan savaşçıya bakan Tendübay Kağan, ona iyice yaklaştı. Elini pusatına koyup, "Ellerini çözün!" dedi. Erler birbirine şaşkınlıkla bakarken, Aybar Han, elini her ihtimale karşı pusatına attı. Börü, öfkelendiği için kendini erlere geri çektirten Kağan'ın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Ellerindeki zinciri çözülünce, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Sen de, erlerin de eğer dediğin kadar bizim yanımızdaysanız ve öç alacağınız kişi aynıysa, savaşacaksınız. Ama tek şartla; krala ve komutanına dokunmayacaksınız. Kabilelerine gittiğin zaman bir korkak gibi karşılanmak istemiyorsan, sana onurlu bir lider olarak geri dönme şansı veriyorum. Tutsak bir hâlde ordumla ilerleyip, yerlerini gösterdikten sonra kimsesiz bir köpek gibi topraklarına dönmen sen ve erlerin •Çin iyi olmaz. Bu hiçbir savaşçı için iyi olmaz. Fakat pusatlarınız Nordak kanına bulanmış hâlde topraklarınıza dönerseniz, bu düşmanla iş birliği değil, öç almak olur."

Borka iri bedeniyle birden diz çöktü. Çevresindekiler aniden kılıçları çekince Tendübay Kağan eliyle durmalarını işaret etti.

"Sen çok büyük bir lidersin! Bu topraklardan gidene kadar ben de erlerim de emrindeyiz!"

Tendübay Kağan, eliyle esirleri çözmelerini işaret etti. Hepsi zincirlerinden kurtulduktan sonra yüzlerce dev savaşçı Borka'nm arkasına geçip diz çöktüler. Tendübay Kağan'a saygı gösteriyorlardı.

"Ayağa kalkın!"

Borka ve erleri ayağa kalktıktan sonra Tendübay Kağan, "Zaman kaybetmeden beni onların inine götür," dedi.

"Hemen!"

Borka eliyle kendi erlerini sıraya geçirip, başıyla hazır olduğunu işaret etti.

Tendübay Kağan ve Aybar Han, hareket için emir verince tüm ordu birden hareketlendi.

***

Çoğa, kara atmı hızla sürerken küçük bir tepeden aşağıya iniyordu. Birden başmı arkasma çevirdi. Atmı yavaşlatıp, pusatının birini çekti. Duyduğu sesi dinlemeye başladı. Kendisine yaklaşan at seslerini duyabiliyordu. Tepeliğin üzerinde beliren gölgeleri fark etti. Aralarından biri, "Komutan Çoğa!" diye seslendi. Bu sesi tanıyordu. Barsların çabışının sesiydi. Çoğa onlara şaşkınlıkla baktı.

"Barslar!"

Tepeden aşağıya doğru atlarını süren yüzlerce bars, Ço- ga'nın önünde durdu. Öfkeyle çabışa ve ardındakilere bakan Çoğa, "Burada ne işiniz var? Tendübay Kağan'ın yanmda olmanız gerekirken, peşimden at sürmek de nedir?" diye kükredi.

"Bizler Barslarız, sen öyleydin. Şimdi orduların komutanısın. Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz."

"Çabış! Sabrımı taşırmayın! Hemen geri dönün!"

"Tendübay Kağan'ın buyruğudur Komutan Çoğa! Seninle geliyoruz!"

Çoğa başını sallayarak, "Hayır! Kağan böyle bir şeyi söylemez. Tek gideceğimi biliyordu. Nereye gittiğimi biliyorsunuz değil mi?" diye çıkıştı.

"Biliyoruz Çoğa. Kağan sadece bize Barslarm ilk kuralını sordu. Biz de söyleyince, yerimizi bir süreliğine Börtilere devrettik."

"Çabış, nereye gittiğimi biliyorsanız bir süreliğine diye bir şey yok! Ben ölüme gidiyorum ve kandaşlarımı; Barsları, peşimden sürüklemeyeceğim!"

Çabış ardına dönüp, "Biz kimiz?" diye bağırdı. Hep bir ağızdan yükselen "Barslar!" sesiyle ortalık inledi.

"Bars olmanın birinci kanunu nedir?"

"Ölüm koca bir karanlık gibi çökerse üzerimize, o karanlıkta hepimiz boğuluruz. Can verilecekse, hepimiz veririz! Ateşe koşan varsa, hepimiz yanarız! Ya hepimiz, ya hiçbirimiz!"

Çoğa, tek bir ağızdan yükselen bu sözler karşısında öylece kalmıştı. Çabış atını Çoga'ya doğru yaklaştırıp, "Yani sen öleceksen, hep beraber öleceğiz Komutan Çoğa!" dedi.

"Gidelim!"

Çoga'nın hafifçe gülümseyerek söylediği bu sözle Barslar, atlarını Amis şehrine doğru sürdüler.

...

Bu sırada Mayda karanlık bir kamaradaki küçük camdan içeri sızan ay ışığına bakıyordu. Kendi kendine kızıyor, yakalanmasına sebep olan o hamleyi fark edemediği için öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Savaşın nasıl sonlandığı, barbarlar karşı-

sında ne yaptıklarını merak ederken, tahta kapı birden açıldı. İçeri giren iki şövalye, ellerinde tuttukları yağlı lambayla bâşmda dikildi. Peşlerinden gösterişli kuyagıyla içeri giren orta yaşlardaki kral, Mayda'yı süzdü. Elleri ve ayakları bağlı hâlde yerde oturuyordu. Kafasmın arkasmda inanılmaz bir ağrı vardı. Kral odanın köşesindeki tahta sandalyeyi çekip, Mayda'nın tam karşısına oturdu.

"Yolculuk nasıl gidiyor Kurtlarm Prensesi?"

Mayda öfkeyle kaşlarını çattı.

"Gemisi kendi sonuna doğru ilerleyen bir adam için fazla rahatsın Amisonya Kralı!"

"Kim getirecek sonumu? Size yardıma gelen kandaşlarınız mı? Seni kaçırırken bunu düşünmediğimi mi sandm? Amis şehrinin surlarından geçebilirlerse, onu o zaman düşünürüz."

"Beni niye kaçırdın?"

Kral gülümseyerek, "Bir ödeşme diyelim! Kraliçe Luya- na'yı senin topraklarma gelirken saraydan kaçıran şu kaçık komutana karşı bir ödeşme! Kafasının iki yanında kılıç işaretleri olan bir vahşiydi!" dedi. Mayda gülmeye başladı. Hatta gülmesi kısa bir kahkahaya dönmüş, krala dalga geçercesine bakıyordu.

"Ne o? Yoksa onu tanıyor musun?"

"İyi tanırım! Şimdi sen, Ölümü Getiren diye anılan, Kurt Diyarı'nın Kasabı'nın yaptığı şeyi yaptın ve hayatta kalacağını sanıyorsun!"

Mayda tekrar kahkaha atarak krala baktı. Kral öfkeyle kalkıp, yumruğunu Mayda'nın çenesine indirdi. Hırsla soluyarak yerine geçerken, aldığı darbeyle kafası sağa dönen Mayda, ağzına gelen kanı tükürüp tekrar krala döndü.

"O ağzını açmayacaksın Kurtlarm Prensesi!"

"Ellerimle ayaklarımı çöz de, sana kimin ağzınm kapanacağını göstereyim ahmak!"

"Ağzını bağlayın!"

Şövalyelerden biri elindeki ışığı köşeye bıraktı ve masanın üzerindeki bez parçalarından biriyle Mayda'nın ağzını kapattı. Kral gözlerini kısıp, "Zindanlarımızda bekleyeceksin! Senin için birileri gelmezse, orada çürüyeceksin. Eğer, kurtarmak için gelirlerse de benim için muhteşem bir koz olacaksın. Uslu durursan, hayatta kalırsın Mayda!" dedi. Ardından ayağa kalktı ve şövalyeleriyle dışarıya çıkıp sertçe kapıyı çekti. Karanlığın içinde yine yalnız kalan Mayda'nın aklında Çoğa vardı.

Durmayacağmı, harekete geçeceğini biliyordu. Ağabeyi ne yapmıştı? Savaş kazanıldıysa o da çılgına dönmüş olmalıydı. O an içinden tek bir şey geçirdi.

"Ah Çoğa! Keşke yanımda olsaydın!"

Yuğ Gecesi

Kurt Diyarı'nda budun kazanlarda kaynayan yuğ aşım yerken, Alpagut Han'ın üzüntüsü, obaya bir sessizlik olarak çökmüştü. Kurt Otağı'nda aşlar kaşıklandıktan sonra Ceren Hatun, "Kurt Diyarı'nın son lideri, evdeşim yiğit Alpagut Han'ı Ulu Tengri en güzel bahçelerine alsın. Tini kut bulsun!" dedi.

Herkes hep bir ağızdan, "Tini kut bulsun!" diye tekrarladı.

Kral Lu, tozun ne zaman işe yarayacağını sabırla bekliyordu. Buga Kağan'a eliyle işaret veren Ceren Hatun tekrar önüne dönerken, Aslanların Kağanı tek gözüyle otağı süzdü. Gözüne takılan Temir Tonka'ya kısa bir süre baktıktan sonra konuşmak için güçlü bedenini dikleştirdi.

"Han'ımıza bunu yapan her kimse öcü alınacaktır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Uzak diyarlarda kandaşlarımıza yardıma giden ağabeyim, Asena, Börü, komutanlarımız ve ordumuzla geri döndüğünde onlara öcünün alınmış olduğunu söylemek en büyük isteğimdir. Bunu da yapacağım! Ceren Hatunla yaptığımız konuşmada, o gün ve sonrasmda neler olduğunu düşündük. Kral Lu, Kızılyan Kralı, Temir Tonka ve ben, orada nelere şahit olduğumuzu, yolculuğumuzu anlattık. Hepimizin ortak bir düşüncesi vardır."

Herkes bir anda dikkat kesildi. Akad Prensi bakışlarım Temir Tonka'ya çevirirken, bu olay Kara Yula'nın gözünden kaçmamıştı.

"Ben, Kurt Diyarı'ndaki şu an tek kağan olarak, neye karar verdiğimizi beylerimizin temsilcilerine ve tüm Kurt Di-
yarı'na açıklayacağım. İlk olarak, bu işte hain Agarta üstatlarının parmağı vardır ama neden yaptıkları konusunda bir fikrimiz yoktur. Fakat bildiğimiz başka bir şey daha vardır. Hain Agartalılardan biri Alpagut Han ile yol alırken, diğer ikisi Börü ve Amazonlar ile birlikte ağabeyime katılmak için yola koyulmuşlar."

Herkes tedirgin bir hâlde Ceren Hatun'a bakıyordu. Oğlunun yaşadığı haberiyle sevinen hatunun, yine oğlunun ölümün ensesinde yolculuğu tedirginlik yaratmıştı.

"Börü, Amazonlar ya da ağabeyim, umarım o hainlerin niyetlerini anlayıp işlerini bitirmişlerdir. Bizim onlar için yapabileceğimiz bir şey yok. Fakat burada var! Kimin ya da kimlerin bu ihanetin içinde olduğunu anlamamız için Agar- talı'yı bulmamız gereklidir. Gidebileceği, kaçabileceği tek yer Kurt Diyarı'dır. Hatti Diyarı'ndan çıktığını biliyoruz. Kızılya- na yabancı kimsenin geçemediğini Yuhtina söylemiştir. Hatti Diyarı'nın kızılyanındaki şehre, limanlara sahip olan Kara Yula da Agartalı'yı hiç görmediğini söyledi. O, bu topraklarda bir yerde ve onu bulacağız. Onu canlı istiyorum! Alpagut Han'ımızın öcünü almak için hainleri bulmalıyız. Bunun için de Agartalı'yı konuşturmalıyız. Gündoğusunda olduğunu söyleyenler var."

Kral Lu bir anda Buga Kağan'a döndü.

"Yurduma böyle biri giremez. Girerse de haberim olurdu Buga Kağan."

"Bunu daha uzun konuşacağız Şu Kralı. Şimdi, tüm beyler ve beylerin temsilcileri, erlerinden onar kişiden, en az onar birlik oluşturacak ve Kurt Diyarı'nın dört bir yanına gönderecekler. O Ağartalı bulunana kadar hiçbirimize rahat yok!"

Ceren Hatun ayağa kalktığında herkes ayaklandı.

"Buga Kağan'ı duydunuz! Han'ınızın öcü için bakılmadık en küçük taşın altı bile kalmayacak!"

Bu sırada herkes dışarı çıkmak için hareketlenirken birden Buga Kağan'm sesi, yine bir gök gürültüsü gibi gürledi. "Temir Tonka!"

Ardını dönen Temir Tonka, Buga Kağan'a bakıyordu. Herkes bir anda durmuş, ne olacağım merak ediyordu.

"Senin erlerin olduğu yerde kalacaklar!"

Küçük gözlerini kısan Temir Tonka'nın alın çizgisine gerginlik oturmuştu. "Neden Buga Kağan?" diye sert bir yanıt verdi, bir yandan da Ceren Hatun'a bakıyordu.

"Erlerimizin uçmağa vardığı, andam Komutan Torum- tay'm pusuya düşürülerek son nefesini verdiği şehrin erleri, Kurt Diyarı'nda dolaşamaz! Bize bir hain yeter. Yüzlercesiyle uğraşacak

zamanımız yok!"

Bu sözden sonra Akad Prensi, Temir Tonka'ya döndü.

"Sen ne dersin Buga Kağan? Benim erlerim bana mı ihanet edecekler? Kendimi bildim bileli bu yurt için çarpışırım."

"Sen çarpışta Temir Tonka, onlar değil! Evdeşin olan Hatti Prensesi onları tanır, sen bir buyrukla han oldun. Henüz erlerini tanıyacak kadar zamanın geçmedi."

"Ağır konuşursun Buga Kağan!"

Yumruklarmı sıkan Temir Tonka'ya Ceren Hatun, "Buga Kağan ne diyorsa onu yapacaksın Temir Tonka! Buyruk, Aslanların Kağanı'ndandır. Salmaya bağlı Han, Kral ya da Efendiler, buyruğa uymak zorundadır!" diye çıkıştı. Temir Tonka töreye uymak zorunda olduğunu biliyordu. Bu sırada Buga Kağan, yanında dikilen Ceren Hatun'un bir anda sendelediğini fark etti. Dizleri üzerine çöküp, ellerini yere koyduğunda Kayra Hatun hemen onun yanına koştu.

"Ceren Hatun? Neyin var?"

Tek söz etmeden hızlı hızlı nefes alıyordu. Buga Kağan endişeli bir hâlde, "Otacılar! Otacıları çağırın hemen!" diye bağırdı. Bu sırada herkes Ceren Hatun için endişelenmişti.

Kara Yula, yardım etmek için hareketlenmeye yeltenen Temir Tonka'mn kolunu tuttu.

"Gitme Temir Tonka!"

"Ne dersin Kara Yula, o bana analık yaptı yıllarca!"

"Bak, aslanın pençesi üzerine ha geçti ha geçecek. Yapma, uzak dur! Töreyi çiğnemeye kalkma!"

Temir Tonka dişlerini sıkıp, "Töreyi çiğnemem de Kara Yula, pençesini kaldıran aslanın parçalayacağı dişlerinden

4

biri mi olacaksın onu söyle!" dedi.

"Ben Atahanlar için savaştım. Savaşmaya da devam edeceğim. Dişi de olurum, pençesi de! Kaplanı, aslana parçalatma!"

Yanlarında duran Akad Prensi, ikilinin arasındaki sert bakışmayı, "Denileni yap Temir Tonka!" diye böldü.

"Senin Kurt Diyarı'nda konuşmaya bile hakkın yok! Seni de, o ardmdaki macera arayan atlılarını da Altın Deniz'de balıklara yem diye atarım!"

Kara Yula eliyle sertçe Prens Nanum'un göğsüne dokundu. Olduğu yerde kalan prens, Kara Yula'ya bakınca, "Bu Kurt Diyarı'nm meselesidir! Sen karışma!" sözüyle geri çekildi. Temir Tonka hilal bıyıklarını tek eliyle düzeltip kalabalığa doğru baktıktan sonra kafasını salladı.

"Aslan, adaletsizce kıyınımı ölüm belirlerse, o zaman dikkat edin Kara Yula! Kaplanın da dişleri keskindir!"

Temir Tonka hızla otağdan çıkarken Buga Kağan kalabalığa dışarı çıkmasını emretti. Herkes otağı boşaltırken otacılar tarafından yan tarafa taşman Ceren Hatun'un yüzü kireç gibiydi. Kayra Hatun, "Nesi var? Bir şeyler söyleyin!" diye °facılara baktı. Biri eliyle ateşini ve nefesini kontrol etti.

"Yorgun düşmüş olmalı. Bir sayrılık belirtisi yoktur. Umarım sabaha daha iyi olacak ama önce anlamamız lazım.
Neden bir anda gücünün tükendiğini anlamalıyız Kayra Hatun."

Taht bölümünde Kral Lu'ya beklemesini söyleyen Buga Kağan, Kızılyan Kralı da çıktıktan sonra, "Bu hain senin topraklarında olabilir mi Kral Lu? Nereye kaçar, nerelere gider? Çobanlardan biri, onun kızıl cübbesini bulmuş," dedi.

"Erlerime hemen haber salarım Buga Kağan. Benim şehirlerim ya da limanlarım dışında gidebileceği bir yer daha var. Bilirsin, onlar büyülü şeyleri kullanırlar."

"Neresi?"

"Belki de size bağlılık bildirmeyen tek yer."

"Böyle bir yer varsa haberim olurdu Kral Lu."

"Var Buga Kağan fakat bulundukları dağdan ayrılmadıkları, oraya da kimse gitmediği için unutulmuş bir yer. Bir kadın var. Ona dağlar prensesi diyorlar. Oraya kimse giremez, oradan da kimse çıkamazmış."

Buga Kağan gözlerini kısıp, nereden bahsettiğini usunda bulmaya çalışıyordu. Bu sırada içeriye Nanum girdi. Eliyle gelmesini işaret eden Buga Kağan, "Neden? Büyük bir ordusu mu var?" diye sordu.

"Hayır, erlerinin lanetli olduğu söylenir. Kadın da bir büyücü olabilir. Ben de tam bilmiyorum ama erlerim oraya gitmez. Ben kendimi bildiğimden beri babam da amcam da kralken oraya hiç er göndermediler. Lanetli saydılar ve görmezden geldiler. Agartalıların yaptıklarını ve kadim sırlan bildiklerini düşününce aklıma orası geldi. Ağartalı, kimsenin gitmediği o yere gitmiş olabilir."

Buga Kağan henüz bir şey söylemeden Prens Nanum, "O zaman biz gireriz!" diye söze atıldı.

"Ama orası çok tehlikeli bir yer. Yani girenin çıkamadığı söyleniyor Akad Prensi."

"Ben girerim. Oranın büyücüsünün de kellesini alır, Ağartalı oradaysa elini ayağını bağlar getiririm."

Buga Kağan, "Hayır, öylece gidemezsin Nanum. Önce kimmiş, hangi yol oraya gider bilmemiz gerekli. Böyle bir yer varsa beraber gider, orayı başlarına yıkarız," dedi.

"Ceren Hatun kötü durumdadır Buga Kağan. Ben, lanetli denen yerlere çok girip çıktım, senin burada kalman, tahtın başında olmadı gerekli."

Buga Kağan birden Nanum'a baktı. Taht dediği şey, Kurt Diyarı tahtıydı.

"Tahtın sahibi ben değilim. Ceren Hatun hayatta ve kurultay yapılana kadar da taht, Alpagut Han'da görünecek."

Kral Lu eliyle tahtı gösterip, "Kurultaya kadar herkesin bugün anladığı kadarıyla taht sizin Buga Kağan. Ceren Hatun zor zamanlar geçiriyor. Hem, yanlış anlamazsanız, Temir Tonka erleriyle birlikte buradayken ayrılmak istemezsiniz," dedi.

Buga Kağan kısa bir süre düşündükten sonra, "Kral Lu sen yolu biliyor musun?" diye sordu.

"Şu an usumda değildir ama hatırlarım. Birkaç gün zaman verin. Hem erlerime Agartalı'nın haberini göndereyim hem de o yolun haritasını isteyeyim."

"Güzel, harita geldiğinde Prens Nanumla beraber gideceksin."

"Şu Kralı'na gerek yok Buga Kağan. Ben tek giderim."

"Hayır, sana yol gösteren, dağı taşı bilen biri gerekli."

Kral Lu ve Prens Nanum başını sallayarak Buga Ka- ğan'ın son sözünü onayladı. Kral Lu için işler yine yolunda gidiyordu. Bu sırada içeriye Kobrat girdi.

"Kağan'ım, Temir Tonka ne olacak?"

Buga Kağan, Prens Nanum ve Kral Lu'nun arasından geçip Kobrat'a yaklaştı. Öfkeden sıktığı yumrukları titriyordu.

"Kurt Diyarı'ndan gitmesini söyle Kobrat. En iyi adamlardan bir birlik oluştur. Gölgeleri gibi takip etsinler onlan. Nerede olduğunu bilmeliyim. Bu işin altından Ağartalı haini bulduğumuzda o çıkarsa yerini bileyim ki kellesini zaman geçmeden alıvereyim."

Kobrat başıyla onayladıktan sonra bakışları öfke dolu bir hâlde, "Ya obadan ve yurttan gitmezse?" diye sordu.

"Obadan gitmezse katledin!"

Kobrat bu buyruğa oldukça sevinmiş bir hâlde başıyla selam verdi ve dışarıya çıktı.

Kral Lu, aslan ve kaplanın birbirine girmek üzere olmasından mutluydu. Hatta aslanm üzerine biraz daha gidip, sürtüşmeyi daha da kızıştırmak istiyordu. Uzak diyarlardan asla gelemeyeceğine inandığı Tendübay Kağan ve yanındaki herkesi çoktan planları arasmdan çıkarmıştı.

Kobrat dışarı çıkar çıkmaz, "On Kara Aslan! Takip et!" diye sertçe emretti. En önde duran on savaşçı Kobrat'ın peşinden kara pelerinleri savrularak ilerlerken herkes onu izliyordu. Biraz ileride Kızılyan Kralı ile konuşan Temir Tonka'ya doğru ilerledi. Kendilerine doğru gelenleri gören Borüler, pusatlarını tutup hazırda beklediler. Temir Tonka, yanına kadar gelip Börülerine öfkeyle bakan Kobrat'a, "Söyle Komutan Kobrat!" dedi.

"Buga Kağan'ın buyruğudur; Kurt Diyarı'nı terk edeceksin. Erlerinden kimseyi yurdumuzda görmeyeceğiz. Ağartalı bulunup, konuşturulduktan sonra buyrukla geri çağırılacaksın."

"Demek Kurt Diyarı'nı terk edeceğim, öyle mi?"

"Buyruğa karşı gelirsen, sen ve erlerin katledileceksiniz!"

Kara Yula, Temir Tonka'yı süzüyordu. Kendine baktığını fark ettiğinde başıyla kabul etmesini işaret etti.

"Erlerimle obayı terk ediyorum Komutan Kobrat! Hain

umarım ortaya çıkacaktır. İşte o zaman, kaplanın pençelerinden kimse kurtulamayacak! Ben unutmam Kobrat, beni bilirsin!"

Kobrat alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. Temir Tonka arkasını dönüp, erlerine emir vermek için hareketleneceği sırada, "Her şey bittiğinde seninle teke tek pusat çarpıştıralım genç tarkan!" diyen Kobrat'a döndü.

"Börülerimden biriyle çarpıştırırsın Kobrat! Hanlar, kağanlarla çarpışır!"

Bu söze oldukça öfkelenen Kobrat, "Tek yanlışında, ölüm gibi üzerine çökmeye geleceğiz. O ordunun başında da ben olacağım Temir Tonka! Emin ol ki kimseye acımayacağım! dedi hırıltılı bir sesle.

"Beni parçalamak için bir neden arıyorsanız beklemeyin! Ne zaman isterseniz!"

Temir Tonka arkasını dönüp hızla uzaklaşırken Kara Yula Kobrat'm yanma gelip, "Bu iş iyi yere gitmez kandaşım. Buna engel ol! O daha çok genç!" dedi.

"Gençse, bunun farkmda olacak Kara Yula! Benim pusatımın üzeri kurumuş kandan katran rengine döndüğünde, o daha ormanda kuş avlıyordu. Belki de böylesi daha iyi olacaktır Kara Yula. Tengri bilir."

Kara Yula, Kobrat'm gözlerindeki o öfkeyi gayet açık görebiliyordu. Hatti sarayında yaşananlar, belli ki onun için devamlı bilenen bir öce dönüşmüştü. Onu yıllardır tanıyordu. Kobrat, Çoga'dan ne eksik ne de fazlaydı. Harekete geçtiğinde beklediği ve şimdi elinde olan orunla, neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu.

Kara Sarmaşık

Kral Arne, komutam Randall ve Nordaklar ile gizli yer altı mağaralarının birinden ilerleyip, ertesi günün sabahında istedikleri yola çıkabilmişlerdi. Randall'ın peşinden yürüyen yüz kadar er, sürekli arkasını kontrol ederek onları izliyordu. Nordaklarda sessizlik, Randall'da ise büyük hayal kırıklığı vardı. İnandığı her şey yerle bir olmuştu. Üç kara maskeli de gözlerinin önünde öldürülmüştü. Durdurulamaz bir şekilde üzerlerine gelen karşı orduyu düşünüyordu.

Gün boyu yol aldıktan sonra karla karışık yağmurun başladığı kapalı gecede Nordak Yurdu olan Kara Sarmaşık'a varmak üzerelerdi. Kral Arne yol boyunca hiç konuşmamış- tı, ağzını bıçak açmıyordu. Sık ormana girdiklerinde yerden ağaç tepelerine kadar uzanan yaşlı, kalın dallı sarmaşıkların sardığı yolda ilerlemeye başladılar. Ağaçların arkasmdan çıkan Nordak gözcülerinin selamıyla ilerleyen Arne, öfke doluydu.

Yolun sonunda sık ağaçların da etkisiyle neredeyse yağışı bile zar zor hisseder olmuşlardı. Zifiri karanlığın içinde ilerliyorlardı. On adım ileride yakılan ilk meşaleyi fark eden Randall, ilk kez geldiği bu yeri çözmeye çalışıyordu. Yakılan ilk meşalenin hemen ardından yanan diğer meşaleler, gidecekleri yolu gösteriyordu.

Randall'm ardından gelen barbarlar, daima çekindikleri Nordakların yurduna tedirgin bir hâlde ilerliyorlardı. Meşaleleri tutanları inceleyen Randall, hepsinin yaşlı kadınlardan oluştuğunu fark etti. Bir süre daha böyle ilerledikten sonra geniş patikadan aşağıya indiklerinde karşılarında boylu boyunca uzanan, yüzlerce ateşin olduğu geniş düzlüğü gördü.

Koca bir karaağacın dikkat çektiği görüntüde Nordak Kabilesi'nin bu düzlüğe inen her yamacından aşağıya bir yılan gibi kıvrılan, kara sarmaşıkları fark etti. Koca karaağaca bakan Randall, çevresinde el ele tutuşup on erle ancak gövdesini sarabilecekleri bu ağacın kabilenin tepesine doğru uzanan dallarına baktı. Küçük iplere bağlanmış kırmızı renkli deri parçalarını fark etti. Arne, yurdunu inceleyen komutanına bakıp, "Onlar, bu zamana kadar kabilemi yönetmiş Nordak krallarını temsil eder Randall. Benimki de orada!" diyerek parmağıyla bir deri parçasmı gösterdi.

Randall hiçbir şey söylemeden sadece başıyla kralına karşılık verdi. Sürekli etrafına bakıyor; saçları, gözleri ve görüntüleri oldukça güzel olan Nordakları inceliyordu. Kral Arne'nin etrafında toplanan heyecanlı kalabalık, atını karaağacın dibinde durdurmasıyla sessizce beklemeye başladı. Kalabalığın içinden iyi giyimli ihtiyar bir çift çıktı. Ame'ye yaklaştıklarında erkek olan yüzünü tuttu.

"Gözlerinde hüzün ve acı var Kral Arne!"

Hiçbir şey söylemeden ellerini indiren ihtiyarm gözlerine keder yerleşmişti. Tekrar ona bakıp, "Anlat Kral! Neler olduğunu anlat!" dedi.

Kral, nemlenmiş gözleri ve çatık kaşlarıyla halkına baktıktan sonra dudaklarını ısırdı ve başmı salladı.

"Tanrılar! Onlar bana krallığı armağan ettiler, öyle mi kâhin?"

Neler olduğunu anlatmasını isteyen ihtiyar adama bakıyordu.

"Evet, işaret buydu!"

"Tanrılar tüm yeryüzünün tepesinde altından tahtımı kuracağımı söyledi değil mi, Suları Dinleyen?'

Bu sefer kadm, şaşkın bir hâlde kafasmı sallayarak onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

Ellerini iki yana açıp, başını göğe kaldırdı. Hafifçe yağan yağmuru hissetmeye çalışıyor gibiydi.

"Lanet tanrılar, bana sadece yıkım getirdiler!"

Şaşkınlık içindeki halk hep bir ağızdan mırıldanmaya başladı. Söylediği bu sözlerin kötülüğünden bahsediyorlardı. Yaşlı adam, "Tanrılar hakkında böyle konuşma! Bizi lanetlemek mi istiyorsun?" diye çıkıştı. Kral Ame gülümseyerek belinden bir bıçak çıkardı ve ihtiyarın boğazma salladı. Hiç beklemediği bir anda boynundan sızan kanları hisseden ihtiyar, ellerini boğazına koyup geri çekilerek etrafa baktı.

Arne, hemen arkasında duran kadının da kalbine bıçağını indirip onu yere serdi. Ardından dizleri üzerine çökmüş, kan kaybederken şaşkınlıkla kendine bakan ihtiyarı gösterdi.

"Kehanetleri tutmadı! Tanrılar bize sırt çevirdiler! Yenilmez denen üç kara maskeli birer birer öldü. Barbarlar darmadağın oldu. Ordumu paramparça ettiler! Bir aslanın karşısında sağa sola kaçışan geyik sürüsünden farkımız yoktu!"

Halkı onu şok olmuş bir hâlde dinliyordu.

"Bundan sonra kehanet yok! Bundan sonra o aptal tanrıların ne dediği de umurumda değil! Burayı bulabilirler. Nor- daklar, karayana doğru hareket ederek onlardan kurtulmalıyız."

Halkm arasından çıkan bir adam, "Karaağacı mı terk edeceğiz? Kutsal sarmaşığı mı bırakacağız?" dedi. Bu sırada dizleri üzerinde duran ihtiyar kâhin, yüzüstü yere kapaklandı.

"Yeterince açık söyleyeyim. Bu ağaç da, bu sarmaşık da seni korumayacak! Kâhinlerin, büyücülerin ve her şey! Her şey yanlış söyledi! Binlerce savaşçıdan oluşan, Kurtlarla birleşmiş bir ordu düşünün! Yok etmeye gelecekler. Bizi ne bu ağaç ne de bu sarmaşıklar koruyabilir! Buradan gitmek zorundayız."

Adam bu kez, "Kral Arne! Atalarımıza ihanet etmemizi mi istiyorsun?" diye konuştu.

"Atalarına ihanet, öyle mi? Orada kan deryasmda pusat sallayan binlerin kellelerinin nasıl uçtuğunu ben gördüm! Gökten üzerimize yağan taşlara, ormandan bize saldıran kurt sürülerine kadar gördüm. Ne kara maskeliler ne de tanrılar bize yardım edebildiler. Bu topraklarm en namlı savaşçısı, benim düşmanım olan Borka ordusuyla bize katıldı. Amisonya ordusu bile bize desteğe geldi. Ama ne oldu biliyor musun?

Adam başını iki yana salladıktan sonra çevresindekilere baktı. Arne yanma iyice yaklaşıp, usunu yitirmişçesine gözlerini fal taşı gibi açtı ve adamın yakasını kavradı.

"Canımızı zor kurtardık! Amisonyalılar kaçtılar! Bor- ka'ya ne olduğunu bile bilmiyorum. Son gördüğümde o dev savaşçılarının enselerine kılıçlarını sokan pars kürklü adamları gördüm. Komutanlarımdan Freda ve Vadim, öldürüldü!

Nordaklar arasında korku yayılıyordu. Kralın kutsal saydıkları her şeyi reddetmesi onları derinden yaralasa da şok içindelerdi. Kral Arne, önünde toplanan kalabalığa yaklaştı ve hiç konuşmadan bir süre toprağı adımlayarak halkmı izledi.

"Bu, Borka ve ordusuna karşı barbarları emrimizde toplayıp savaşmaya benzemiyor. Başka çaremiz yok. Karayan Deryası'na gideceğiz. Orada, atalarımızın ilk geldiği kıyı düzlüğünde gücümüzü toplayacağız. Hemen hazırlıklara başlansın! Birkaç güne yola çıkacağız!"

Halk kralın son sözünden sonra dağılırken Randall, kralın yanma geldi.
"Bana bir emriniz var mıdır Kral'ım?"

Arne gülümseyerek, "Emir mi?" dedi. Aldığı yanıta anlam veremeyen Randall, yüzündeki gülümsemeye bakıyordu.

"Evet, emir Kral'ım."

"Ölmemek Randall! Şu peşinden gelen ahmak barbarlan geldiğimiz yoldan geri gönder. Nordaklar onlardan rahatsız olacaklardır."

"Bu onları ölüme göndermek olur Kral'ım."

"Onlardan binlercesi zaten ölüme gitti. Hepsini bu kadar düşündün mü Randall? Hem, Nordak savaşçıları dururken, onların bizlere katkısı olmaz."

"Ölen her kabile savaşçısı sizin krallığınız için can verdi."

Ame kaşlarını kaldırıp, "Bana krallık mı öğreteceksin büyük savaşçı Randall?" diye sesini yükseltti. Etraflarındaki Nordak muhafızları ellerini kılıçlarına atıp, tehditkâr şekilde bir adım daha yaklaştılar. Randall çevresindeki muhafızlara bakıp, ileride bekleyen barbarların da ellerini pusatlarma attıklarını gördü. Ondan emir bekliyorlardı.

"Hayır, Kral'ım. Emriniz yerine getirilecek."

"Güzel, git ve hemen hallet. Daha fazla göz önünde durmalarını istemiyorum!"

Randall arkasını dönüp barbarların yanma yaklaştı. "Beni takip edin!" dedikten sonra atma yöneldi. Barbarlar da hemen atlarına atlayıp, komutanlarını takip etmeye başladılar. Nordakların yurdundan ayrılışlarını izleyen Kral Ame, "İşe yaramazlar!" diye söylendi.

Randall ise atmı sürerken kafasında ne yaptığını sorgu- luyordu. Kralı, inançlarını ve kaybedilen savaş sonrası yaptıklarım düşünüyordu. Yoksa başından beri Borka mı haklıydı? Ondan asla kral olmaz mıydı? Kendisi gibi adı duyulmuş olan güçlü savaşçı, bugünleri görmemek için mi Nordaklar ile savaşmıştı?

Randall geldikleri yoldan çıktıklarında atını durdurdu. Arkasından gelen yüzlerce barbar da ordudaki gibi sıra oluş

turmaya başlamıştı. Randall, tüm savaşçılar durduğunda atını onlara doğru çevirdi.

"Cesur savaşçılar çarpışarak, kanın içinde bir canavar gibi boğuşarak ölürler!

Barbarlar komutanlarının ne demek istediğini anlamaya çalışıyorlardı.

"Savaşı kaybettik. Kral Arne'yi korumak için de geri çekildik. BinlercemİK ormanın dört bir yanma dağıldı. Ordumuz paramparça oldu. Kralın çok güvendiği üç büyücü öldü. Ben Randall! Bu topraklarda doğdum. Bu ormanlarda avlanıp, çekicimi ilk buradaki demirle dövdüm! Hayatım boyunca verdiğim her savaşta hep onurumla çarpıştım ama bu sefer öyle olmadı!"

Barbarlardan biri, "Komutan Randall, ne demek istersin?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Ben hayatımda ilk kez utandım! Kendimden, sizlerden, kabilelerinizde yüzlerini bile görmediğim kadınlardan, çocuklardan.. . İlk kez utandım! Nordaklar ile savaştığı için hain diye anılan büyük savaşçı Borka bile orada ölümü göze alarak yürüdü. Onun ardındaki o dev savaşçılar, bir kere bile durmadan çarpıştılar. Bizler, kralı korumak için geri çekilirken, o savaşıyordu. Bunu gözlerimle gördüm. Bizden olmayan Vadim bile orada can verdi! Savaşarak!"

Herkesin yüzü düşmüştü. Randall sesini daha da sertleştirerek, "Utanmayın! Bunun suçlusu sizler değilsiniz. Kral dediğimiz, inandığımız Arne'dir! Hain ilan edilenler bile orada ölümüne savaştıysa, kral ilan edilen ise kaçtıysa, burada bir yanlış vardır! Savaş, öncekiler gibi ilerlemek için değildi. Bu savaş, dev bir orduyu durdurmak, yurdumuzu korumak içindi! Binler cemiz öldü ve biz kaçtık! Ne acı!" dedi.

"Peki, ne yapmamızı emredersin Randall?

Atlıların arasından gelen bu soru, Randall'ın hafifçe yukarı kıvrılan dudaklarında cevap bulacaktı.

"Ne yapacağımızı biliyorum! Bize ihanet eden her kimse onu öldüreceğiz. Belki biz de hayatta kalmayacağız biliyorum ama onurumuzla öleceğiz!"

Barbarların hepsi birbirine baktı.

"Bunu istemeyen olursa anlarım. Gerekirse tek başıma giderim. Seçim sizindir savaşçılar! Ben, bu hâlde ormanıma geri dönemem. Tepelerde dövüp, tanrılara haykırarak kaldırdığım çekicimi, böyle dönersem, bir daha elime alamam! İnandığım her şeyi yok sayıp, geçmişimin ardına saklanarak içimdeki gerçekle yaşayamam!"

Randall sırtındaki çekicini çıkarıp, karşısındaki barbarlara baktı. Savaşçılardan en ön sıradaki koca kılıcını çekip, "Ben varım!" dedi. Arkasından peş peşe kalkan pusatları gördüğünde ve adamların tamamı onunla geleceğini söylediğinde Randall gülümseyerek çekicini sıktı.

"O zaman, tek gözü kör tanrının çocukları bu gece kargaların şahitliğinde can verecekler. Bir haine onursuzluğunu göstererek, gerçek bir savaşçı gibi ölecekler!"

Randall atını tekrar zifiri karanlığa doğru çevirdi. Elinde büyük çekiciyle arkasına baktı. İri yarı barbarlara, "Oklarınızı hazırlaym. Ne olursa olsun durmadan ilerleyeceğiz," dedikten sonra atını hareket ettirdi. Randall ve ardındaki barbarlar, hızla karanlığın içine girdiğinde tekrar ileride meşaleler ardı sıra yanmaya başladı.

Nordak gözcüleri, Randall'ın geri döneceğini bildikleri için meşalelerin ışıklarını pek umursamadan yerlerinde dikilmeye devam ediyorlardı. Kral Ame ise dev karaağacın hemen ilerisindeki, tanrılarına yakarışlarını yaptıkları koca kayanın tepesinde dikiliyordu. Randall ve barbarlar, meşaleleri tutanları yanlarından geçtikçe birer ok atışıyla yere sererken, girişe

doğru yaklaşıyorlardı. Nordak gözcüleri, yanan meşalelerin neden sönmediğini anlamaya çalışırken, giriş kısmından yükselen bağırışları fark ettiler.

Gözcülerden biri, "Randall saldırıyor!" diye bağırdığında Kral Ame şaşkınlıkla arkasını döndü. Bu sırada girişte bekleyen dört Nordak gözcüsü, tam kafalarma isabet eden fırlatma baltalarıyla tek tek yere serildi. Randall, ardındaki barbarlarla bir anda obaya çlaldı. Nordaklar henüz bir saldırı**ya** hazırlanmamış, Randall'ın dışarıda olmasından dolayı da önleme gerek duymamışlardı.

Kral Ame dişlerini sıkarak, "Hain!" diye söylendi. Kayanın dibine koşarak gelen Nordak erleri emir bekliyorlardı. "Hepsini öldürün!"

Randall ve barbarlar, üzerlerine çevrilen yüzlerce Nordak yayından fırlayan oklardan kaçmak için dağılırken, barbarlardan bir kısmı yere serildi. Randall tam karşılarından gelen Nordak süvarilerine doğru çekicini kaldırıp, "Hadi. diye bağırdı.

Barbarlar ile Nordak süvarileri bir anda birbirine girdi.

Kral Arne de atma atlayıp o noktaya doğru hızla ilerlemeye başladı. Randall atma isabet eden mızrakla bir anda yere kapaklandıktan sonra tepesinde beliren süvarinin kılıç hamlesinden son anda kurtularak çekicine sarıldı. Atından duşmuş iki Nordak savaşçısı arka arkaya kılıç hamleleri yaparak üzerine gelirken, ustaca hareketlerle kaçıp, birinin tam yüzüne çekicini indirdi.

Dağılan yüzü ve kopan çenesiyle kanlar içinde yere evrilen savaşçının üzerine basıp, diğerine doğru zıpladı. O anki şaşkınlıkla hamle yapamayan er, tepesine inen çekiçle, etrafa kanları fışkırarak yere düştü. Bir süvarinm attığı mızrak, Randall tam diğer savaşçıya döneceği sırada bacağına sap a- nıp, ön baldırından çıktı. Acıyla ayakta kalmaya devam eden Randall, koca bir topuzu kendine doğru sallayarak gelen ere doğru belindeki bıçağı fırlattı. Boğazına giren bıçakla yere düşen savaşçıya ilerleyen Randall, onun düşürdüğü topuzu alıp, yanından bir barbara doğru hareket eden süvarinin atının tam göğsüne indirdi. Şaha kalkan atla beraber yere düşen erin kafasına topuzu sertçe indirdikten sonra, kendine mızrak atıp, kafasını almaya gelen süvariye topuzu fırlattı.

Süvari ustaca bir hareketle yan yatıp topuzdan kurtuldu, ancak Randall'm üzerine atlayacağı sırada durma emrini duydu. Randall ve geriye kalan yirmi kadar barbar, nefes nefese etrafını çevirmiş yüzlerce Nordak'm ortasında beklemeye başladı. Kral Ame'nin tam karşısından, erlerinin arasından çıktığını fark etti.

"Neden Randall? Bana neden ihanet ettin?"

Barbarlar, çevrelerini saran kalabalıktan çıkamayacaklarını biliyorlardı. Randall, bacağma giren mızrakla çok kan kaybediyor ve zor yürüyordu. Randall gülümseyerek, "Buna ihanet denmez Kral Arne!" dedi.

"Ne denir, aptallık mı? Bir avuç barbarı ölüme göndermek yerine, Nordakları basmak aptallıktan başka nedir Randall?"

"Hayır, aptallık da değil. Bu, kendine kral diyen bir korkağa onurlu bir adam olmayı öğretmektir! Senin için savaşanları ölüme gönderdin. Dahası, dağılan ordunun savaşçılarını bile merak etmedin. O ormanda nerelere dağılıp kaçtıklarını düşünmedin. Sen, korkaklığın yüzünden kutsal ormanı düşmanlarına bıraktın!"

Arne gözlerini açarak pusatına sarıldı. Ağır adımlarla Randall'a doğru yürümeye başladı.

"Demek böyle düşünüyorsun! Tıpkı Borka ve kabilesi gibi! O canavara benzeyen vahşiler gibi!"

"Borka onurlu bir savaşçıdır. Üç kara büyücünün etki-

siyle barbarları tek bir orduda topladın. Kalabalıktın ve savaşı kazandın. Borka sana yine boyun eğmedi ve yurduna çekildi. Sen emrindeki herkesi, bir amaç için topladın. Bir inanç için topladın! Tanrılar seni seçmişlerdi. Fakat karşına çıkan gerçek bir orduda ne kadar korkak olduğunu gösterdin. Aslında, bizim inandığımız hiçbir şeye inanmadığını gösterdin!"

Arne üç adım önünde durup, "Burada ölmek sana hiçbir şey kazandırmayacak Randall! Bunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Keşke, senin bu kadar korkak olduğunu daha önce fark etseydim."

"Ne olurdu?"

"Freda... Freda bugün yaşıyor olurdu!"

Arne gülümseyerek gözlerini kıstı.

"Merak etme, yanma gitmen uzun sürmeyecek!"

Kılıcını hızla Randall'a doğru savurdu. Çekiciyle kendine savrulan pusata vuran Randall, sağa doğru bir iki adım atarak, şaşkın hâlde kendine bakan Arne'yi izledi. Arne, okçularına bakıp, "Sadece Randall hayatta kalacak! diye bağırdı. Bir anda fırlayan oklar barbarlara saplanırken, Randall onların düşüşünü izliyordu.

"Hayır!"

Randall, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle kendisine dönmek üzere olan Ame'ye fırlatmak için çekicini kaldırdı. Ne var ki göğsüne inen en az on tane okla eli havada öylece kalakaldı. Arne, RandaUTn ağzından boşalan kanları görünce öfke içinde, "Sadece barbarlar dedim ahmaklar! diye bağırdı. Randall, elindeki çekici yere düşürüp, hafifçe sallandıktan sonra yere devrildi.

Sırt üstü yerde yatan RandaUTn yanına koşan Arne, eğilerek ona baktı. Zor nefes alıyordu.

"Bunu yapmamalıydın Randall!"

Randall başını hafifçe yana döndürerek ağzındaki kanı

akıttıktan sonra gülümsedi. "Teke tek yaralı bir savaşçıyla bile çarpışamayacak kadar korkaksın! Öleceksin!" dedi. Ame öfkeyle elindeki kılıcı ölmek üzere olan Randall'm göğsüne soktu. Kızarmaya başlayan suratı ve alnında belirginleşen damarları, ne kadar hırslandığını gösteriyordu.

Randall ve barbarlar son nefeslerini vermişlerdi ama arkalarında, şüphe dolu gözlerle krallarına bakan Nordak budununu bırakmışlardı. Arne de bunun farkmdaydı.

"Herkes hazırlıklara devam etsin! Fazla zamanımız kalmadı! Hadi!"

Kral Arne'nin yükselen sesinden sonra kalabalık dağıldı.

***

Randall'm can verdiği gecenin şafağında Tendübay Kağan ve Aybar Han, ordularıyla büyük kayaların olduğu bir noktada durdular. Borka, parmağıyla bir köşeyi işaret edip, "Burada bir geçit var. Arne'yi kaçmadan yakalamak istiyorsak buradan girmeliyiz," dedi. Aybar Han, çevresini inceledikten sonra Borka'nın gösterdiği yöne baktı.

"Arne savaştan sonra burayı kullanmış olsa erlerimiz onu yakalardı."

"Bizim bilmediğimiz başka bir geçit kullanmıştır. Benim bildiğim en yakın geçit burası."

Tendübay Kağan, "Atlarla yolculuk yapılır mı?" diye sordu.

"Yapılır, ama bir süre tek sıra hâlinde. Sonra üç at yan yana gidebilir. Yolun sonunda ırmak var. Irmağa girmeden hemen kenarmdan ilerleyeceğiz. Geniş bir mağara var. Mağaranın sonu Nordak Yurdu'nun yakınına çıkar."

Tendübay Kağan, Aybar Han'a bakıp, "Ne dersin kandaşım?" dedi.

"Normal yoldan gidersek günlerimizi alır. Borka'nın dediği yoldan gitmek en iyisi."

Tendübay Kağan bir süre düşündükten sonra, "Kaç Nordak vardır Borka?" diye sordu.

"Sadece savaşçı mı yoksa hepsi mi?"

"Hepsi!"

Borka gülümseyerek, "Tahmini üç bin savaşçısı vardır. Beş binden fazla da Nordak yaşıyordur," dedi.

Bürü, kurduyla yaklaşıp, "Tüm erleri götürecek miyiz Tendübay Kağan?" diye sordu.

"Evet! Onları yok edeceğim Borü!"

Börü sadece başını sallayarak onayladı. Ardından gelen emirle birlikte tüm ordu, Borka'nın gösterdiği yoldan tekrar harekete geçti.

Aslan'ın Gazabı

İki gün sonra...

Tendübay Kağan ve Aybar Han'ın Nordak Yurdu'na varmasına yarım gün kalmışken Temir Tonka, ordusuyla beraber Altın Deniz'e doğru hareket ediyordu. Ardından gelen ordunun çabışlarından birine seslendi. Börülerin arasından geçip, "Emredin Han'ım," diyen adama bakmadan atmı süren Temir Tonka, düşünceli görünüyordu.

"Güvercinler yanında mı?"

Bu soruyla birlikte on börü, birbirine baktı. Çabış, "Evet Han'ım," diye yanıtladı.

"Prenses Elasya'ya bir güvercin gönder. Demir Ordu'yu hazırlayıp göndersin. Altın Deniz'e harekete geçsinler."

"Emredersiniz Han'ım!"

Çabış, atını arkaya döndürüp erlerden birine seslendi. Börülerden biri Temir Tonka'ya yaklaşıp, "Aslanla mı çarpışacaksın Temir Tonka?" dedi sertçe.

"Adım Demir Han! Gerekirse evet!"

Borüler birbirine baktıktan sonra soruyu soran iri cüsseli borünün hemen arkasındaki bir başkası ileri çıkıp Temir Ton- ka'nın önüne atını getirdi. Bir anda duran Temir Tonka, "Ne yapıyorsun? Bu da ne demek?" diye bağırdı.

"Ben bir borüyüm! Börü olmadan önce de Altın Deniz'in Tarkanı'ydım. Tıpkı senin gibi Temir Tonka!"

"Bunları bana neden anlatıyorsun? Kaç savaşa beraber girip çıktık!"

"Ben Kurt Diyarı için savaşırım. Alpagut Han, sana hanlık vermiş olabilir ama bu sana aslana

pusat kaldırma hakkı vermez kandaşım!"

Temir Tonka öfkeyle, "Çek atını önümden! Sen benim emrimdeki bir borüsün! Konuşmalarına dikkat et!" diye bağırdı.

"Hayır, ben Demirdağlı'yla hareket eden bir borüyüm. Bizi senin yanma güvenliğin için bıraktı. Börübaşımızdın, Hattı Diyarı'na han oldun ama bu kadarı fazla Temir Tonka!

Temir Tonka atından inip pusatını çekti. Karşısındaki börü de aynı şekilde atından indi ama kılıcına davranmadı. Olanları gören Hatti erleri bir anda geniş bir çember oluşturdular. Diğer dokuz börü de atlarından inip pusatlarını çekerek Hatti erlerine doğru döndü.

"Sen ne saçmalıyorsun? Buga Kağan'ın tek derdi Torum- tay'dı. Bunun acısını Alpagut Han'dan çıkaramadığı için bana hain demediği kaldı!"

Pusatını, börüsünün boynuna dayayan Temir Tonka, çevresini saran Hatti erlerine bakıyordu.

"Vur hadi boynumu Temir Tonka! Bizim hanımız, Kurt Otağı'ndaki tahtta kim oturuyorsa odur!"

Temir Tonka dişlerini sıkarak bir süre daha kılıcını tuttuktan sonra geri çekti.
"Artık benimle değilsiniz!"

Karşısındaki börü, diğer Börülere bakıp elini kaldırdı.

"Bak! Bir zamanlar omuz omuza çarpıştığın yiğit tarkan- lara, kandaşlarına bak! Etrafı uzak diyarlardan gelen erlerle sarılmış. Ona yüz mü? Yine savaşırız! Ölürüz, öldürürüz! Kaybederiz ama ne için savaştığımız yüreklere kazınır!"

Karşısındaki börü sözünü bitirince Temir Tonka'nın yanma iyice yaklaştı.

"Ya sen Temir Tonka? Ne için savaştığını biliyor musun? Seni tanıyamaz olduk!"

"Gidin!"

Borüler, pusatlarını kınlarına sokup, tekrar atlarına bindiler. Temir Tonka'ya öfkeli gözlerle baktıktan sonra ilk konuşan iri cüsseli börü, "Aslana saldırırsan, sana karşı pusat çekmek zorunda kalırız kandaşım... Bilesin!" dedi. Hep birlikte atlarına hız verdiler. Hatti erlerinin çemberde açtığı aralıktan hızla çıktıktan sonra tozu dumana katarak ilerlemeye devam ettiler. Temir Tonka ise arkalarından kaşları çatık bir hâlde bakıyordu. Yanma gelen çabışı, başıyla selam verdikten sonra içinde iki güvercin olan büyük kafesi gösterdi.

"Ne emredersiniz Han'ım?"

"Haberi gönderin. Yola devam ediyoruz!"

...

Çoğa ve Barslar, sık çam ağaçlarıyla kaplı bir tepelikte diz çökmüş hâlde bekliyorlardı. Çoğa, eliyle yanına gelmesini işaret ettiği Aybar Han'ın iki erinin sessizce yaklaşmasıyla hemen aşağıdaki limanı gösterdi.

"Bunlar Amisonyalı mı?"

"Evet Komutan Çoğa."

Gün tepedeydi ve limana bağlı iki gemiye erzak yükleniyordu.

"İskelenin gerisindeki şu çadırlarda kaç kişi var?"

"Onları uzun zamandır takip ediyoruz. Bize saldırdıkları günden beri böyle bilinmeyen koylara birer tahta iskele yapıyorlar ve hızlı hareket etmek için gemileri kullanıyorlar. Çadırlar sadece göstermelik. Olan er sadece iki gemide görüldüğü kadar Komutan Çoğa."

Çoğa, tepeliğin ilerisine baktı. Dik bir şekilde denize inen kayalık kısmı gördü. Yanındaki çabış gülümseyerek, "Düşündüğün şeyi biliyorum Komutan Çoğa," dedi. Aybar Han'ın iki eri hiçbir şey anlamamış bir hâlde İkiliye bakıyordu. Çoğa, boynunu kütürdettikten sonra gemilerin üzerini inceledi.

"Buradan saldırı yaparsak kaçma ihtimalleri yüksek. Oraya varmak için kel bir yamaçtan aşağı inmemiz gereke-

 cek. Buradan iniş de yok. Hem de çok uzak. Tek bir seçenek kalıyor."

Aybar Han'ın erleri, Çoga'nın bakışlarının kilitlendiği yere baktılar.

"Bu... Bu çok zor!"

Çoğa gülümseyerek, "Bu daha güzel! Tepelerine bars yağdığında yüzlerinin şeklini merak ediyorum!" dedi.

Hepsi sessizce sırıtırken Aybar Han'ın diğer eri, "Zemin çok sert, bunu yapmazsınız," dedi.

"Bunu sadece biz değil, siz de yapacaksınız. O gemileri aramızda kullanabilen kimse yok. Bu yüzden ilk atlayanlardan biri de siz olacaksınız."

Yüzleri kireç gibi olmuş erler birbirine baktı. Sonra biri, geminin kıç tarafına yakın kısımdaki gergin yeri gösterdi. Yan yana uzanmış hâldeki üç adamı alacak genişlikteydi.

"Oraya atlayacağız. Yedek yelken örtülerini orada tutarlar."

Çoğa başını sallayarak, "Hadi gidelim! Harekete geçeceğimiz zamana kadar yerimizi alalım!" dedi.

Gün battığında Barsların bir kısmını saldırı için aşağıya yönlendiren Çoğa, bir süre malzeme taşıyan denizcilerin iyice yorulmasını bekledi. Barsların çabışma doğru dönüp, Aşağıdakilere işaretimle haber ver. İlk olarak ben ve ardımdan Aybar Han'ın bir eri zıplayacak. Arkasından gelecek olan gemiye de sen ve Aybar Han'ın diğer eri zıplayacak. Barslardan da atlayabilenler atlasınlar. Ne kadar kalabalık olursak ele geçirmemiz o kadar kısa sürer."

Hafifçe yerinden doğrulduğu sırada, Unutmadan, ku- yaglarını fazla hırpalamayın. Temizlendiklerinde bir şey olmamış gibi görünmeli. Amisonya'da fark edilmeden ilerlemeliyiz," dedi. Çabışı başıyla onayladıktan sonra arkasındaki üç

barsa talimatları söyledi. Üçü diğerlerine ve onlar da diğerlerine ileterek talimatları kısa sürede yaydılar.

Çoğa, arkasında Aybar Han'ın eri ve peşinden gelen yirmi barsla tepelikte hızla ilerlerken, çabışın işaretiyle alt tarafta bekleyen otuz bars bir anda saldırıya geçti. Çabış, Aybar Han'ın diğer erleriyle ve peşindeki tüm Barslarla aynı yoldan harekete geçerken, saldırıyı fark eden denizciler bir anda ellerindeki tüm malzemeleri bırakıp gemilerine doğru koşmaya başladılar.

Onları korumaktan sorumlu yirmi er hemen oklarına davranıp, Barsların üzerine ardı sıra ok bırakmaya başladı. Gemilerin erleri önce kaim halatları çözmeye başladılar. Bars- lar, hemen buldukları fıçıların arkasına saklanıp ok yağmurundan kurtulmaya çalışırken, aralarından on kadarı karşı tarafı oklamaya başladı.

Gemiyi korumakla görevli muhafızlar, düşmanın olduğu yerde kalmasını sağladıklarını düşünerek yavaş adımlarla oklamaya devam ettiler. Geri geri gemilere doğru giderken güverteden yükselen, çabuk olmalarını söyleyen bağırışlarla tahta merdiven çekilmeden kendilerini gemilerine attılar.

Barslar hareket eden gemilere gülümseyerek bakarken, gemidekiler zafer kazanmış gibi haykırarak, kendilerine saldıran Barslarla alay edercesine kahkahalar atıyorlardı. Gemilerin yelkenleri hafif rüzgârla dolmaya başladığı sırada, küreklere geçenler daha da hızlı kürek çekmeye başladılar.

Amisonyalıları koruyan muhafızların başındaki adam, kılıcını kumsala doğru kaldırıp, “Aptallar! Bunlar da kim?" diye bağırdı. Hemen yanındaki, giyimlerinden yola çıkarak kim olduklarını alaycı sözlerle anlatıp gemidekileri güldürürken, muhafızların başı, kaldırdığı kılıcın üzerinden hızla geçen gölgeleri fark etti.

Başını yukarı kaldırdığında, boğaz şeklindeki kayalıklar-

dan arka arkaya adamların üzerlerine doğru atladığını gördü. Hemen ardından gelen ***Pat!*** sesiyle, önündeki adamın kafasını uçuran Çoga'yı fark ettiler.

Onun arkasından gemiye atlayan erler, zemine indikleri anda kendilerini bir tarafa yuvarlayıp, aniden ayağa kalkıyor ve hiç durmadan saldırıya geçiyorlardı. Muhafızlar şoku atlatıp kılıçlarını çektiklerinde, her gemide on beşer Bars pusat sallıyor durumdaydı. Arka arkaya atlamalar devam ederken Çoğa yanında duran Aybar Han'ın erine, "Bu gemiyi kullanmak için nereye gitmemiz gerekli?" diye sordu. Kanlı kılıcıyla ilerideki merdivenlerin sonunda duran adamı gösterdi.

"Oraya gitmeliyim. Dümen orada!"

Çoğa, sayısı kırka kadar çıkan Barslarına, "İleri!" diye seslendi. Atlayamayan ve gemiler uzaklaşınca tepelikte kalan Barslar, hızla kumsala doğru, gemilere ilk aldatmaca saldırıyı yapan kılıç arkadaşlarının yanına döndüler.

Çoğa ve çabışı ayrı gemilerde, dümenlere doğru hızla çarpışarak ilerliyordu. Amisonyalılar, gökten tepelerine inen ölüm karşısında hayatta kalmaya çalışıyorlardı, sayıları da az kalınca, direnmeleri imkânsız hâle gelmişti. Her bars, kılıcını karşısındaki adamın boğazına sokup çıkarıyor ya da yere düşürüp boynunu kırıyordu.

Çoga'yla aynı gemide olan muhafızların lideri, yan gemiden yükselen utku bağırışlarını duyduğunda geminin burun kısmında sıkışıp kalmıştı. Yanında sadece on savaşçı ve dümende duran er vardı. Alt kattaki kayıkları çekenlerin hareketi de durmuştu. Belli ki oradakiler de büyük bir kıyıma uğramışlardı.

Muhafızların lideri kılıcını atıp ellerini kaldırdı.

"Durun! Tamam, teslim oluyoruz!"

Çoğa, karşısında dikilen liderin korkak bakışlarını izliyordu.

"Hepiniz bu tarafa gelin!"

Çoga'nın sözüyle elleri havada geminin ortasına getirilen on bir kişi diz çöktürüldü. Dümene geçen Aybar Han'm eri, hemen gerilerindeki kumsala doğru döndü.

Gemiler ağır ağır kumsala ilerlediği sırada Çoğa, "Ku- yaglarınızı çıkarın!" diye emretti. Önce bir şey anlamamış gibi bakan on bir adam, Çoga'nın ayağını yere vurup öfkeyle solumasından sonra hemen harekete geçti.

Kumsala vardıklarında onları bekleyen yüzlerce bars, çıplak kalmış adamları sıkıca bağlayarak çadırların içine tıktı. Elleri ve ağızları bağlanmış hâldeki Amisonya denizcilerinin kurtulabilme şansı artık yoktu. Çoğa, ateşleri söndürmelerini emrettikten sonra hep birlikte gemilere binip harekete geçtiler. Öldürdükleri adamların kuyaglarını çıkarıp deniz suyunda temizledikten sonra mahzenlerinde buldukları esir zincirlerini güverteye çıkardılar. Çoga'nın aklında, Amison- yalıların tahmin edemeyeceği bir plan vardı.

Son Darbe...

Borka'nın söylediği mağaralardan ilerleyerek hedefe varmak üzere olan Tendübay Kağan, son darbeyi vurmak için hazırlanıyordu. Borka ve ardındaki adamları, etrafı oldukça kalın, kara sarmaşıklarla örülü, yaşlı ağaçların sardığı ovayı gösterdi.

"Burası! Kara bir delik gibi görünen bu yer onların kutsal kabilesi. Karayandan göçtükten sonra hepsi buraya yerleşti. Şuradaki dev karaağacın altındalar."

Diğer ağaçlardan iki ağaç boyu daha yüksek olan ağacın heybetini izleyen Tendübay Kağan, "Kendi ormanını bırakıp, ağaçların onlara fısıldamasını beklerler... Öyle mi?" dedi ve güldü. Asena yanma gelip, Yada Taşı'nı avucuna aldı.

"Bu sefer taş yok Asena Hatun. Bu sefer sadece kan, kılıç ve boğuşma var!"

Aybar Han dişlerini sıktı ve gözlerini ileriye doğru kilitleyerek kılıcını çekti. Börü, kurduyla birlikte öne çıktı. Arkasındaki Amazonlar ve Börüleri ondan işaret bekliyorlardı.

"Geldiğimizi duyur Börü!"

Dev kurt Gölge, başını havaya kaldırıp ulumaya başladığında Nordak Kralı Arne, "Herkes yerine! Geldiler!" diye bağırdı. Göç hazırlığında olan Nordaklar, bu kadar kısa sürede nasıl gelebildiklerine şaşırmış hâlde pusatlarına koşmaya başladılar. Ame, heyecandan nefes nefese, kendine doğru koşan gözcü erine dikkat kesilmişti. Genç Nordak,' Kralım... Çok kalabalıklar. Karşı tepelikte uluyan bir canavar ve ardında atlılar var. Bir de..." dedikten sonra durdu.

"Bir de ne? Söyle!"

"En öndekileri görebildim. Borka da aralarında. Dev cüsseli erlerini fark etmemek imkânsız."

"Demek Borka? Hain! Düşmanla iş birliği yapan eski kahraman... Öyle mi? Sanırım tanrılar bugün bize en güzel oyunlarını oynamak için hazırlanıyorlar! Nordaklar!"

Tüm ordu bir anda tek bir ayak vuruşuyla durdu. Ellerindeki gösterişli mızraklar havaya dikildi. Uçuşan altın sarısı saçları ve yüzlerindeki dövmelerle Nordaklar, karayanın kurtları olarak en zor savaşlarını vermek üzerelerdi. Kral Ame önce bir tarafa ayrılan halkına, sonra ordusuna baktı.

"Onlar! Bizler buradan çıkamasak bile gelecek için yeniden soy verecekler! Tanrılar bizi terk ettiler. Kara bulutların arasından aydınlıkları çakan, onları seçti! Şimdi, sadece mızraklarımız ve cesaretimiz var. Barbarlar bize ihanet ettiler. Karşınızda sadece o yabancı kağan değil, can düşmanımız Borka da var! Son nefesimize kadar durmayacağız! Kapılan açın!"

Hepsi şaşkınlık içinde kalmıştı. Kapıları açmak, göz göre göre intihar etmek demekti.

"Onları savaşırken gördüm. O kapılar onları durdurmayacak. Bizden daha kalabalıklar. Gelecek soy için o kapılar açılacak!"

Arne'nin el işaretiyle, karayanın soğuk denizlerine gidecek olan kervan harekete geçti. Kapılardaki gözcüler, "Hareket etmek üzereler!" diye seslendiğinde, Arne hızlı olmaları için tekrar bağırdı. Yüzlerce Nordak, başladıkları yere doğru tekrar yola koyulurken, Arne, erlerin arasından ilerleyip en arkaya geçti. Kılıcını çekip başını göğe kaldırdı. Başının üzerindeki kara dalları ve kumaş parçalarmı izledi. Her bir kral için bağlanmış olan kumaşlara umutsuz bir bakış attıktan sonra kapıya doğru dikkat kesildi.

"Nordaklar! Geriye dön!"

Tüm ordu ona döndü ve kapıya doğru hazır hâlde beklemeye başladı.

Diğer tarafta ise Tendübay Kağan, Aybar Han'a bakıp, "Kandaşlarımızın kanını yerde bırakmama zamanıdır Aybar Han. Savaş emri şendedir!" dedi. Ardından aslan başlı pusatını çekti. Aybar Han hiddetle tüm nefesini toplayıp bağırdı: "Yok edin!"

[4] Bu emirle birlikte Börü, kara kurduyla harekete geçti. Borüler ve Amazonlar ise onun hemen yanında atlarını sürmeye başladılar. Asena da harekete geçerken, Aybar Han, dev kılıcını havaya kaldırmış bekliyordu. Ulu Bilge, atının üzerinde, iki yanından ırmak gibi akan erlerin arasında öylece duruyordu. Elini, bel kayışına sokup üç küçük hayvan kemiği çıkardı. Bunları avucunda sıkıp gözlerini kapattı.

"Kara tohumların atıldığı kara toprakları, akıttığımız kanla temizleyecek olan yiğitler unutulmasın! Ey rüzgârlarda savrulan kuru topraklardan, yağmurlarda yürüyen balçığa... Ey ayazda kuruyup fısıltılar yayan, her damlada can bulup göz kamaştıran yaprağa! Bizi unutma!"

Elindeki üç kemiği yere fırlatıp, atını dev karaağaca doğru yavaş adımlarla sürmeye başladı.

Tendübay Kağan, "Yağları hazırlayın! Çevirin!" diye bağırdı. Tüm ordu harekete geçerken Borka'ya baktı.

"Sen ve erlerin gidebilirsiniz."

Borka başını olumsuz bir şekilde iki yana sallayarak, "Onların ölümünü izlemek istiyorum," dedi. Aybar Han da ordunun hareketini izliyordu. Bu sırada Asena'ya bakan Tendübay Kağan, başıyla harekete geçmelerini işaret etti.

Onların iki koldan harekete geçtiklerini gören Nordak gözcüleri, krala yeni haberi vermek için er gönderdiler. Kral Arne, üzerlerine geleceğini düşündüğü düşmanını beklerken, nefes nefese gelen ere baktı.

"Etrafımızı çeviriyorlar Kral'ım. Karaağacın arkasma dolanıyorlar."

Arne, ne yapmaya çalıştıklarını düşünürken gözlerini kocaman açtı.

"Bizi kendi yerimizde kapana kıstıracaklar! Saldırıyoruz! Hadi, buradan çıkmalıyız!"

Erleri de koşmaya başlayan Kral Arne'nin peşinden harekete geçti.

Tendübay Kağan de başıyla erlerine işaret verdi. Aybar Han, güçlü Uyguri erlerinin etraflarında dönerek fırlattıkları yağ toplarını gülümseyerek izlerken oklarını yakılan meşaleye dokunduran savaşçılar emir bekliyorlardı. Tendübay Kağan dişlerini sıkarak, "O zaman aslanın gazabı başlasın!" dedi. Eliyle ileriyi işaret ettiğinde alevli oklar bırakıldı.

Kral Arne, ağaçlık alandaki ani parlamayla bir anda durdu. Ortalığı saran alevleri fark ettiğinde, "Çıkış yolu bulun! Hemen!" diye bağırırken, arka taraftan yükselen parıltıları fark etti.

Kapana kısılmış sıçanlar gibi çaresizce bir sağa bir sola koşarak alev almamış bir alan bulmaya çalışıyor, çıkmak için yol arıyorlardı. Bu sırada Borka, "İzin ver, bir sonraki yağ toplarını ben ve erlerim fırlatalım Tendübay Kağan," dedi. Aybar Han'a bakan Aslanların lideri, olumlu bir baş hareketi alınca erlerine eliyle işaret verdi.

"Topları Borka ve erlerine verin!"

Aralarında yeterli aralıklar bırakarak dizilen Borka ve erleri, iri cüsseleri ve güçlü kollarıyla, etraflarında bile dönmeden, tek elle topları tepelerinde döndürmeye başladılar. Bunu daha önce yapmış oldukları belliydi. Borka, topu tepesinde döndürerek ileriye doğru koşmaya başladı. Erleri de onu takip ettiler. Tendübay Kağan, kendine bakan okçularına ilerlemelerini emretti.

Börii 4 -Karanlığı Parçalayan-

Borka ve erleri topları öyle ileri fırlattılar ki herkes şaşkın bir hâlde onlara bakıyordu. Uyguri erleri oklarını, Borka ve erlerinin yanına gelip bir kez daha bıraktılar. Sonra geriye çekilmeye başladılar.

Kral Arne, hemen diplerine düşmeye başlayan topları fark ettiğinde, "İleri çıkıyoruz! Yoksa hepimiz yanarak öleceğiz!" diye bağırdığında oklar düşmeye başladı. Kral Arne en önde, ardında bütün Nordaklar, pusatlarmı çekmiş, tek bir noktaya koşarken parlayan alevlerle en arkadaki erleri, ordunun neredeyse üçte biri, ateşlere teslim olmuştu.

Kral Arne'nin kulaklarında acı çığlıklar atan erlerinin feryatları yankılanırken, bir an durup arkasına baktı. Ulu ağaçları alev almıştı ve göğe kara dumanlar bırakıyordu.

"Madem her şey bitti... Bizi bitirenlerin yüreğini sökmeden ölmeyeceğim!"

Alevlerin içinden atlayan Arne'yi gören Tendübay Kağan, "Kralı öldürmeyin!" diye emir verdi. Borka hareketleneceği sırada ona da beklemesini emretti.

Aybar Han atından inip pusatını çekti. Tendübay Kağan da aynı şekilde atından indi ve aslan başlı kılıcını bir sağa bir sola salladı.

"Borka ve erleri olduğu yerde kalacak! Okçular dışında kimse hareket etmeyecek! Arne hayatta kalacak!"

Kral Arne, ardından gelen Nordakların alevlerin arasında yere serildiğini fark ettiğinde birden durdu. Kimse ona ok atmıyordu. Karşıdan kendine doğru gelen Aybar Han ve Tendübay Kağan'ı fark etti. Hızlı adımlarla onlara doğru ilerlerken, yanından geçen okların ıslık sesleri arasında kılıçlarını çıkardı ve düşmanlarıyla arasında on adım kala durdu.

Aybar Han başını sallayarak gülümsüyordu. Tendübay Kağan ise gayet rahat bir ifadeyle Arne'yi süzüyordu.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun Barbarların Kralı?"

"Ne demiştin Yabancı Kağan?"

"Sana zaman vermiştim. Gündoğumuna kadar otağımın önüne gelip diz çökersen budununu bağışlar, sadece kelleni alırım demiştim. Sen bunu kabul etmedin. Hatta ordunla bana ormanların tek efendisi olduğunu söyledin."

Arne kaşlarını çatarak, "Sen gelene kadar öyleydim!" dedi.

"Hayır, ben gelene kadar değil. Sen zaten hiçbir zaman onların efendisi olamamışsın ki kaybettiğinde tüm ordun korkak köpekler gibi kaçışıp seni bıraktı. Sana o zaman savaşmaya başlarsam, sadece utku için değil, soyunu kurutmak için gelirim demiştim, hatırlıyor musun?"

Bu sırada Nordakların ok yağmuruna tutulduğu yerde bir parlama daha oldu. Acıyla bağıran yüzlerce erin sesi göğe yükseldi.

"Hatırlıyorum! Dediğini yaptın. Tüm Nordakları da kutsal ağacımızı da yaktın!"

"Eminim ki buradan Nordakların bir kısmını kaçırdın. Nereye gittiler bilmem ama bizi, soylar boyunca unutmayacaklarına eminim Barbar Kral. Kutsal kara sarmaşıkların, dev karaağacın aslanın ateşinde kavruluyor. Birazdan da Aybar Han, senin kanını ateşime katıp, küle dönen yurduna bizi kazıyacak. Şunu unutma; Biz, Tengri'nin acundaki ordularıyız! Senin tanrıların, tek gözlü kuzgunlarm ya da derindeki saçma işaretlerden yol çıkaran büyücülerin, bize karşı asla kazanamazlar. Biz, acunun kanlı kılıçlarıyız!"

Arne pusatını öfkeyle Aybar Han'a doğru savurdu. Güçlü han, kılıcıyla gelen darbeyi kesip, midesine sert bir tekme indirerek Ame'yi sırt üstü yere düşürdü. Arne tekrar ayağa kalktığında bir hamle daha yaptı. Aybar Han sert bir şekilde kılıcını savurarak onun hamlesini durdurdu. Arne diğer elin-

 deki kılıcıyla hamle yapacağı sırada Aybar Han, ters tarafa doğru dönüp onun beline sert bir tekme daha indirdi.

Arne, tedirgin ve her şeyini kaybetmiş bir hâlde kılıçlarını savuruyordu. Hiç değilse ölmeden birini almak istiyordu. Aybar Han'a arka arkaya hamleler yaptığı sırada, hepsini ustalıkla kesen Kurtların Lideri, bir anda durdu.

Gözlerini öfkeyle Nordak Kralı'na kilitleyen Aybar Han, daha da hızlanarak onun hem karnına hem de göğsüne doğru kılıcını savurmaya başladı. Arne ona tüm gücüyle karşı koyuyordu. Derken Aybar Han'ın dizine sert bir tekme atmasıyla öne eğildi ve omzuna giren kılıçla acı içinde haykırdı. Geriye doğru sendelediğinde, Aybar Han hiç beklemeden bir kez daha onun üzerine ilerledi.

Arne bir kılıcıyla onun kestikten sonra diğer eliyle kılıcını kaldırmaya niyetlendi. Ancak Aybar Han, onun tam bileğine pusatını indiriverdi. Binlerce erinin alevler içinde can veriş çığlıklarını bile bastıran bir haykırışla kopan eline bakan Arne, kılıcını yere fırlatıp kan boşalan bileğini tuttu. Aybar Han, başıyla Tendübay Kağan'a işaret verip iki adım geri çekildi.

Tendübay Kağan, Arne'nin karşısına geçti ve kopan eline bakarak sızlanan yağısına baktı.

"Ne kadar yazık! Sırf kalabalık oldukları için kurtların canını yakan vahşi bir çakal sürüsü için buralara kadar geldim! Ne yazık! Karşımda ne gerçek bir ordu ne de gerçek bir kral vardı. Kamımm geberttiği o üç büyücün, seni budununun gözünde fazla büyük göstermişler. Sen de kendini bir şey sanmışsın! Yazık! Ardında acı içinde can veren binlerce erin, uçmağa varan yüzlerce erim için can çekişiyorlar. Boynuna inecek olan pusatım da, Komutan Almila için canını alacak!"

Tendübay Kağan, dişlerini sıkarak öfkeyle bağırdı ve kı-

lıcını Arne'nin boynuna indirdi. Kral Arne'nin kellesi toprağa düştüğünde Borka da erleri da kollarını kaldırmış sevinç içinde bağırıyordu.

Börü ve Asena ise arka taraftan kaçmaya çalışan tüm erleri öldürüp, alevlerden geçilmez bir duvar yapmışlardı. Ay- bar Han ve Tendübay Kağan birbirine baktı.

"Bitti Tendübay Kağan... Bitti!"

"Bitti kandaşım!"

İkili sarılıp birbirinin sırtına vurdu. Yerde yatan Arne'nin tepesinde dikildikleri sırada Borka yanlarma geldi.

"Hanlar! İzniniz olursa Arne'nin kellesini almak iste-
rım.

Aybar Han, tiksinti dolu bir ifadeyle kelleyi gösterdi.

"Ne işine yarayacak?"

"Kabileme göstereceğim. Kabilemin tam girişine, koca bir mızrağa oturtacağım."

Tendübay Kağan, Aybar Han'ın izniyle yerden kelleyi alan Borka'ya baktı.

"Bu sana barbarlarm krallığını getirir."

"Bilmem, benim tek isteğim baş düşmanımın kellesini sergilemek."

"Getirecek Borka... Getirecek! Kurtları ve Aslardan unutmayasın. Kandaşlarımdan birinin burnu dahi kanarsa, seni de yok etmeye geliriz!"

"Asla! Hem Kurtlar, siz yokken de barbarlardan her zaman daha güçlülerdi. Ta ki bu Nordaklar ortaya çıkana kadar. Kurtlar bundan sonra ormanın efendileridir. Onlar ne derse o! Ben hayatta olduğum sürece kabilem sizleri bilecek. Çocuklara anlatacaklar. Her zaman dostumuz olacaklar."

"Artık gidebilirsin Borka. Erlerini de alıp kabilene dönebilirsin. Getirdiğin yolu artık biliyoruz."

Borka başını salladıktan sonra tüm erlerini yanma çağırdı. Uyguri erleri harekete geçen Borka'nın erlerini izlerken okçular hemen çevrelerinde yerlerini aldılar.

Bu sırada Börü ve Asena da dönüyordu. Olanları görünce merakla yaklaştılar.

"Borka ve kabilesi, bu gözlerin gördüğü en büyük lider için diz çöküp, saygısını sunar!"

Borka ve erleri Tendübay Kağan m önünde diz çöküp, ona saygısmı gösteriyorlardı. Tendübay Kağan, uçmağa vardığından henüz haberdar olmadığı Alpagut Han a kutlu haberi götüreceği anı hayal ediyordu. Nerede olursa olsun, kandaşı için ölümüne savaşmanın ne demek olduğuna acun bir kez daha şahit olmuştu.

O ormanlarda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kandaşları artık daha güvenli ve güçlü olacaklardı.

Tendübay Kağan ve ordusu, Aybar Han ile dönüş yoluna koyulurken, Borka da erleriyle kabilesine dönüyordu. Arne'nin kellesiyle birlikte kendi kabilesinde oğullarını ve eşlerini kaybedenlerin yüreğine su serpmek için yol alıyordu.

Tahtın Yeni Sahibi

Çoğa ve Barsların gemileri ele geçirip yola çıkmasından iki gün sonra Borüler Kurt Otağı'na geldiler. Onları fark eden Kobrat, geldikleri tarafa yöneldi. Kara Aslanlar her zamanki gibi ellerini pusatlarına atıp beklerken, Kara Yula, dönen Börüleri gördüğünde bir terslik olduğunu anladı. Kobratla birlikte o da otağın önüne gidip, "Neden geri döndüler sence? Temir Tonka ortalıkta görünmüyor," dedi. Kobrat, her zamanki gibi sert yüzünde hiçbiri ifade olmaksızın duruyordu.

"Kim bilir Kara Yula. Bakarsın savaş haberi getirmişlerdir."

Borüler atlarmı durdurup indikten sonra Kobrat'ın önünde yan yana dizildiler.

"Neden buradasınız Borüler? Hanınız nerededir?"

Börülerden biri, canı oldukça sıkkm bir hâlde bakışlarım kaldırdı.

"Sen haklıydın Komutan Kobrat."

Kobrat şaşkınlık içinde borünün ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Anlat hele yiğidim, ne demek istersin?"

"Temir Tonka, tanıdığımız pusat karmdaşlığından çıkmış. Börübaşımız oldu. Öncesinde Altm Deniz'in borusunu üfledi ama şimdi... Onu tanıyamaz olduk."

Kara Yula ve Kobrat önce birbirine, sonra başlarını öne eğmiş olan Börülere baktı. Komutan Kobrat, kendisiyle konuşan borünün omzuna dokundu.

"Kaldır başını! Hepiniz kaldırın başlarınızı! Borüler, bu yurdun seçkin savaşçılarıdır. Han sakçılarıdır! Kaldırın!"

Hepsi birden başını kaldırdı.

"Bir daha sizleri böyle görürsem, bırakın bu otağın önüne, Kurt Diyarı topraklarma giremezsiniz! Sizler cesur, ölümden korkmayan tarkanlarsınız. Size han diye verilen adamın buyruklarına uydunuz. Sizin bir suçunuz yok. Şimdi bana ne olduysa anlatın kandaşlarım!"

Borüler, Komutan Kobrat'ın sözlerinden sonra birden kendilerine geldiler. Karşısmda konuşan börü, başmı sallayarak çatık kaşlı bir hâlde Kobrat'a baktı.

"Temir Tonka, Hatti Diyarı'na haber uçurdu. Evdeşi Prenses Elasya'ya Demir Ordu'yu göndermesini söyledi. Biz- ler de Kurt Diyarı'na karşı ordu toplayan birinin buyruğunda kalamayız! Bizim andımız, Kurt Diyarı için ölmektir! Bizler Demirdağlı ve Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nın ardında olmak için birlik olmayı seçtik!"

Kobrat, "Benimle gelin Borüler," dedikten sonra otağa yöneldi. Kara Aslanlar, Börülere doğru hareketleneceği sırada Kobrat eliyle durmalarını işaret etti.

"Borüler, bu diyarın han sakçılarıdır! Onların üzeri aranmaz."

Kara Aslanlar baş selamı verip geri çekilirken içeri giren Kobrat, han tahtında oturan Buga Kağan'a selamını verdi. "Borüler geldi Kağan'ım. Temir Tonka'dan ayrılmışlar," dedi. Buga Kağan kaşlarını kaldırıp ellerini açtı.

"Bu nasıl olur? Borüler buyruk aldıkları hanı bırakmazlar."
"Temir Tonka, Demir Ordu'yu Altın Deniz'e çağırmış."
Buga Kağan bir anda öfkeyle ayağa kalktı.
"İçeri al!"

Borüler, Kobrat'ın çadırın girişinden seslenişiyle içeri girdiler. Ayakta, öfkeden burnundan soluyan Buga Kağan'ı

görünce hepsi tek sıra hâlinde dikilip, onun konuşmasını beklediler.

"Demek Temir Tonka ordu çağırdı, öyle mi?"

Kobrat ile konuşan börü, "Evet Buga Kağan. Ona yapmamasını söyledik. Bizler bu yurt için savaşırız, ölürüz, öldürürüz. Bu yurda başka bir ordu sokmaya çalışan bizden değildir."

Bu sırada Ceren Hatun'un olduğu bölümden çıkan Kayra Hatun, konuşulanları duymuştu. Buga Kağan'ın yanma gelip, Börülere baktı.

"Sizler borüsünüz. En doğrusunu yapıp otağa geldiniz."

Börülerin hepsi başlarıyla Kayra Hatun'a selam verdi. Ardından Buga Kağan'ın, "Tamam, gereken yapılacak!" sözüyle dışarı çıkmak için hareketlendiler. Buga Kağan, birden gülümseyerek Börülere baktı.

"Nereye Borüler?"

Tekrar Kağan'a dönüp şaşkınlıkla ona baktılar.

"Çok mu yoruldunuz?"

Börülerden biri, "Hayır Buga Kağan," dedi. Yüzlerinde, Hatti saraymda, Temir Tonka'yı korumak için Kağan'a karşı yaptıkları gözdağının utancı vardı.

"O zaman otağı koruyun Borüler!"

Yüzlerine oturan gülümsemeyi fark eden Buga Kağan başını sallayarak, "Kurt Diyarı'nın hepsi karındaştır. Hepimiz kandaşız. Hepimiz bu yurt için yaşıyoruz. Sizin bir suçunuz yoktur. Ağabeyim, Demirdağlı ve Asena döndüğünde yine bu otağın etrafında Börüleri daha kalabalık göreceğimiz günlerin gelmesini beklerim," dedi. Börülerin hepsi birden diz çöküp boyun kestiler. Komutan Kobrat ile dışarı çıktıklarında Kara Aslanlar komutanlarından emir bekliyorlardı.

"Kara Aslanlar! Otağm en iç sakçıları Börülerdir! Sizler

yerlerinizde kalmaya devam edeceksiniz. Beşer börü de nöbet tutmaya devam edecek."

• Komutan Kobrat aralarından ayrıldıktan sonra Kara Aslanlar, Börülerle sarılıp tanıştılar. Birbirine pusat çektikleri anları hatırlasalar da, bir anlaşmazlık sonucu olan bu durumu geçmişe gömeceklerdi. Kara Aslanlar, Börülerin nammı duymuşlardı. Onlarm savaşçılığını ve Kara Kutay'ın tahta yürüdüğü zaman neler yaptıklarını biliyorlardı.

Bu sırada otağdaki Ceren Hatunla ilgilenen otacı, Buga Kağan ve Kayra Hatun'un bulunduğu taht bölümüne gelip selam verdi.

"Ceren Hatun sizinle konuşmak ister Kağan'ım."

Buga Kağan ve Kayra Hatun hızlı adımlarla gelerek yere serilmiş yatakta uzanan Ceren Hatun'u gördüler. İki otacı onu doğrultup sırtını yumuşak yastıklara dayadıktan sonra geri çekildi. Yanma oturduklarında Ceren Hatun, Bir şey olmuş Buga Kağan," dedi. Yüzündeki solgunluk ve gün geçtikçe zayıfladığını gösteren elmacık kemikleri dikkat çekiyordu.

"Bu hâldeyken konuşulacak bir şey değildir Ceren Hatun. Sen yine sapasağlam ayağa kalk hele, öyle konuşuruz."

"Söyle Buga Kağan."

Ceren Hatun canı sıkkın bir hâlde Buga'ya bakıyordu.

"Temir Tonka... Yurdu terk etmemiş."

"Nereye gitmiş peki?"

"Altın Deniz'e çekilmiş Ceren Hatun."

"Orası büyüdüğü yurdudur. Bunda ne var Buga?"

"Hatti Prensesi'ne haber göndermiş. Demir Ordu'yu çağırtmış. Yanındaki on Börü de onu bırakıp otağa gelmiş.

"Sen ne dersin? Temir Tonka böyle bir şeyi nasıl yapar?"

"Benim ona saldıracağımı düşünüp benimle savaşmayı göze alacak hâle gelmiş. Aslan saldırırsa, kaplan karşılığını verecek diye konuşurmuş. Borüler de törelerine uygun dav-

ranıp, bu yurdun bir kağanına pusat çeken biriyle beraber olmayacaklarını söylemişler."

"Temir Tonka'ya törenin gereğini söyleyecek birini gönder Buga Kağan. Ona ordusunu Altın Deniz'de bırakıp, bize teslim olmasmı söylemeli. Ağabeyin, oğlum ve kızım döndüğünde gerekli karar verilir."

Kayra Hatun şaşkınlıkla, "Onu kafese mi kapatacağız?" diye sordu.

"Kaplan diş gösteriyorsa, yanlış bir şey yapmadan onu tutmak en iyisi olacaktır. Oğlum onun andasıdır. Eğer gözünü bu güç kör ettiyse, ancak onun sözleriyle hatadan dönebilir."

Buga Kağan, Ceren Hatun'un sözlerini başıyla onayladı. "Bizi neden görmek istedin Ceren Hatun?" diye sordu.

"Bedenimdeki sayrılık nedir bilmem ama kötüye gidiyorum. Bunun farkındayım. Otacılar ellerinden geleni yapıyorlar ama kendimi iyi hissetmiyorum. Ellerim ve kollarım tutmaz oldu. Ulu Bilge, ağabeyinle beraber döndüğünde bunu yok etmenin bir yolunu bulacaktır ama o zamana kadar bu yataktan kalkamayacağım bellidir."

"Ne dersin Ceren Hatun? İyi olacaksm. Hemen kendini bırakamazsın."

"Ben hissederim Buga Kağan. Bir süre ayağa kalkamayacağım bellidir. Bu yüzden de tahta senin oturmanı isterim. Kurt Diyarı'nm uçsuz bucaksız topraklarını senin gibi bir kağan yönetmeli. Ağabeyin ve Börükanlar geldikten sonra kurultay yapılır ve tahtın sahibi belirlenir."

"Tahtın sahibi bellidir. Bir kağan daha sizden olacak Ceren Hatun."

"Cerdukay Kağan ve Börü Han böyle anlaştılar, bilirim ve herkes bu antlaşmaya sadık kaldı. Cerdukay Kağan bu kağanlığı kurduğunda tahtını istese oğullarından birine ve-

 rebilirdi. Börü'm ve Asena'm zaten küçüklerdi. Alpagut Han yerine Tendübay Kağan'a bırakabilirdi. Bangu Bey, her zaman bilgeliğiyle bize yardım etti ama asla tahtı istemedi. Bu karara da karşı çıkmazdı. Aslan her zaman onurlu oldu. Son Kara Kutay ayaklanmasında bile canımızı Çoğa kurtardı. Bu yüzden bunu zaman belirleyecek Buga Kağan. Otacılara yazdırdığım buyruğa kurdun tamgasını bastırdım.

Otacılar, Ceren Hatun'un baş hareketiyle köşede duran küçük' tahta masanın üzerindeki deri parçasını getirdiler. Deride tahtın sahibi olarak Atahanlardan Buga Kağan yazıyordu.

"Senin varlığın yağıya korku verir, bilirim Buga Kağan. Kimileri seni öfkeli sansa da, usunda neleri tartarsın onu da bilirim. İstesen, seni otağda öfkelendiren Temir Tonka'yı bugün ordunla ezebilirdin ama bekledin.

"Taht korunacak Ceren Hatun. Sen ayağa kalkmak için kendine inan yeter. Gözün arkada kalmasın.

"Gözüm asla arkada kalmayacak. Aslanın hükmü, tüm diyarı titretip kendine getirecektir. Hain Agartalı'yı da bulduktan sonra gerekeni yapacağını iyi bilirim."

Buga Kağan eline aldığı deri parçasını sıktı. Gözlerini bürüyen öfkeyle, "Ona neler yapacağımı kimse tahmin bile edemez Ceren Hatun," dedi.

Üçlünün sohbeti bittiğinde Buga Kağan ile Kayra Hatun taht bölümüne çıktı ve Börülerden birini yanlarına çağırdı. Kayra Hatun elindeki deriyi uzatıp, "Komutan Kobrat'a verin. O gerekeni yapacaktır," dedi. Tam da bu sırada Börülerin obaya dönüşünü fark eden Kral Lu, otağa girdi.

Börü dışarıya çıkarken yanmdan geçip, "Kağan'ım!" dedi ve baş selamı verdi.
"Gel Kral Lu. Söyle bakalım neden geldin?"
"Dağlar Prensesi'nin yerini biliyoruz. Gelen haberle ar-

tak elimizle koymuş gibi bulabiliriz. Emrinle harekete geçmek için ben hazırım."

Buga Kağan başını salladıktan sonra, "Güzel," dedi. "Umarım o hain oraya saklanmıştır ve bir an önce elimize geçer. Onu bulup bana getirirseniz, sadece sana dört at arabası altın vereceğim Kral Lu. Bir kış da salma vermeyeceksin."

"Sağ olun Kağan'ım. Hainin bulunması en büyük dileğim. Altın önemli değil."

Buga Kağan gülümseyerek Kara Aslanlardan birine seslendi. içeriye giren kara pelerinli savaşçıya Prens Nanum'u çağırmasmı emretti.

"Bu prenses dediğine gerçekten lanetli olduğunu düşündükleri için mi gitmiyorlardı? Bir büyücü mü?"

Kayra Hatun, kuşkucu gözlerle Kral Lu'nun rahat tavırlarını izliyor, bir açık bulmaya çalışıyordu.

"Bildiğim tek şey, babamın da amcamın da oraya hiç gitmediği. Orayı ayrı bir diyar gibi kabul ediyorlardı. Ağartalı eğer bu topraklardaysa kaçabileceği, aranmayacağı tek yer orasıdır. Karayanda hayatta kalamaz. Gizlenebileceği bir yer yok."

"Umarım dediğin gibidir Kral Lu. Hainin gündoğusun- da olduğu bellidir ama kim bilir hangi deliktedir!"

Bu sırada dışarıda olan Kobrat eline verilen deri parçasını açtı ve tahtın artık Kağan'ında olduğunu gördü. Sert emirlerle çabışlarmı çağırıp, obanın dört bir yanına haberin salınmasını, ulaklarla diğer obalara haberin götürülmesini emretti.

Bu sırada Prens Nanum, hızlı adımlarla otağa giriyordu. Kara Yula, Kobrat'm yanına gelip bağırmaya başlayan çabış- ları izleyerek, "En doğru olanı buydu Kobrat. Yoksa Kurt Di- yarı'na diş bileyen çok olacaktı," dedi.

"Bundan sonra tahtta Kağan'imin olduğunu hatırlayıp, bırak dişlerini bilemeyi, göstermeye bile cesaret edemezler."

Prens Nanum ise içeri girdiğinde, etrafta tahtın yeni sahibini duyuran sesler yankılanıyordu. Nanum gülümseyerek, "Sevindim dostum," dedi.

"Geçici bir süre Nanum. O önemli değil. Seni başka bir konuda konuşmak için çağırttım."

"Dinliyorum Buga Kağan."

"Kral Lu yolu öğrenmiş. Şu bahsettiğimiz büyücü prenses. Yola çıkmak için hazır. Erlerin de ne zaman hazır olursa, bir an önce yola koyulabilirsiniz.

Nanum, Lu'ya bakarak, "O zaman günbatımında yola koyulabiliriz Şu Kralı. Ne dersin?" diye sordu.

"Biz hazırız Prens Nanum. Dediğiniz gibi günbatımında yola çıkabiliriz."

Buga Kağan, Prens Nanum'a bakıp, "Bu tür efsaneler boşa uydurulmaz Nanum. Orada bir şey olabilir. Ya da belki çok iyi savaşan bir budun vardır, kimse yenemediği için böyle bir efsane uydurulmuştur. Orada çok dikkatli olmalısın. Ağartalı eğer orada değilse, yok yere er kaybetmeni istemem," dedi.

"Merak etmeyesin dostum. Orada değilse bile, onca yolu gittikten sonra elbet izine rastlarız. Sen, yurdunla ilgilen. Gerisini biz hallederiz."

Buga Kağan'm konuşması bittiğinde Prens Nanum ve Kral Lu otağdan ayrıldı. Ardından Kağan, Kara Yula'yı çağırttı. Yılların barsı, içeriye girip selam verdi ve Kağan'm buyruğunu almak üzere bekledi.

"Temir Tonka... Ne yaptığını bilirsin değil mi Kara Yula?"

"Bilirim Kağan'ım. Buyruğunuz nedir?"

"Kaç savaşçıyla geldin?"

"On erimle Kağan'ım."

"Yanına büyük bir birlik vereceğim. Temir Tonka'ya gideceksin. Ona, otağa gelmesini ve töreye göre kıyını verilene kadar, esir edileceğini söyleyeceksin. Kabul etmezse, Kurt Or- dusu'nun, hanın uçmağa varış haberinin acısını Hatti Diyarı'nı baştan sona kızıla boyayarak çıkaracağmı söyle."

"Emredersiniz Kağan'ım, fakat kalabalık bir birliğe gerek yoktur."

"Sana saldırabilir Kara Yula!"

"Saldırmaz Kağan'ım. On erimle giderim."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"O usunu kaybetmedi. Bunu gözlerinde görmedim. Sadece yapmak istediği şeyler arka arkaya hep yanlış zamanlara denk geldi. Bana güvenin, onu savaşmadan buraya getireceğim Kağan'ım."

"Gelip gelmemek ona kalmıştır. Sen tehlikede olma, gerisi önemli değil. Çıkabilirsin!"

***

Tendübay Kağan, Aybar Han'ın obasına varmıştı. Aybar Han, "Amis şehrine kadar beraber gideceğiz kandaşım. İyi gemi kullanan yirmi savaşçım da bizlerle gelecek," dedi.

"Biliyorsun, Şu erleri gemilerimizi ateşe verip kaçtılar. Mayda ve Çoga'yı aldıktan sonra dönebilmemiz için gemilere ihtiyacımız var."

"Biliyorum kandaşım. Amis şehrinin daha ilerisinde bir koy sırası vardır. Orada çok fazla gemimiz bulunur. Bu saldırılar başladığında Amisonyalılar hiçbir gemimizi geçirmediği için hepsini orada demirlemek zorunda kalmıştık."

"Ya bıraktığınız yerde değillerse Aybar Han? Yani gemileri Amisonyalılar bulduysa?"

"O zaman biz de yenilerini Amisonyalılardan alırız kandaşım!"

Tendübay Kağan ve Aybar Han gülümsüyordu.

"Hadi öyleyse! Zaman kaybetmeden yola çıkıp karındaşın Mayda'yı alalım."

Aybar Han başını sallayarak tekrar hareket emri verdi.

"Sence Çoğa başarabilecek mi Tendübay Kağan?"

"Başaramasa da Mayda hayatta olacak, merak etme.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onu kurtarmaya giden ^savaşçıları, bozkırdaki budundan dinleme fırsatın olsaydı, beni anlardın. Keşke çoktan tamuya gönderdiğimiz yağılar konuşabilseydi. O zaman kardeşin için böyle telaşlanmazdın."

"Sen öyle diyorsan öyledir Tendübay Kağan... Öyledir!"

Karanlığı Parçalayan

Tendübay Kağan ve Aybar Han'ın Amis şehrine doğru yola koyulduğu günün akşamında Buga Kağan otağının önünde duruyordu. Yanında Kobrat ve Kayra Hatun vardı. Kral Lu ve Prens Nanum, yola çıkmak için hazırlardı.

"Dediğim gibi, dikkatli ol Nanum! O haini bulursan da, canlı getir."

"Merak etme dostum. Orada olmasa bile karış karış her yere bakacağım. Onu sana canlı getireceğim."

İkili birbiriyle vedalaştıktan sonra Kral Lu, başmı eğerek selam verdi.

"Başka bir buyruğunuz var mıdır Kağan'ım?"

"Yoktur! Dostumu güvenli bir şekilde götür ve geri getir."

"Merak etmeyin Kağan'ım!"

İkisi de birliğinin başına geçtikten sonra yola koyuldular. Kayra Hatun, "İkisinden de iyi şeyler hissetmiyorum Buga, bilesin," dedi.

"Lu'ya karşı ben de hissetmem ama Nanum, gerçek bir dosttur. Göreceksin Kayra Hatun."

"Umarım öyledir!"

Bu sırada Kara Yula karşılarına geldi. Selam verdikten sonra, "On erimle yola çıkacağız Kağan'ım," dedi.

"Sakın öleyim deme Kara Yula! Ağabeyime karşı boynumu büktürme!"

Kara Yula gülümseyerek, "Emredersiniz Kağan'ım," dedi. Gideceği sırada arkasından Kayra Hatun seslendi.

"Söyleyeceğini söyle ve geri dön. Sakın üzerine gidip,

kendini tehlikeye atma Kara Yula. Tendübay Kağan geldikten sonra seni yine otağımızın dışında görmek istiyorum."

"Emredersiniz hanımım!"

***

Barslar, iki gemiyle Amis şehrine girmek üzereydi. Gemilerin yanaştığı iskelede, muhafız birlikleri bekliyordu. Çoğa, dümendeki ere, "İçeri girerken bir sorun olursa kaç!" dedi.

"Kaçmak mı? Asla'Komutan Çoğa! Bir sorun olmayacak. Onları artık yıllardır tanıyoruz. Bir sorun olursa da emrinde pusat sallayarak uçmağa varmak benim için onurdur."

Çoğa hiçbir şey söylemeden giydiği Amis savaşçısı kuya- gını düzeltti. Başındaki tolgayı düzeltti. Burnu ve dudakları görünen tolga, onları tanınmaz bir hâle sokmuştu.

İyice temizledikleri kuyaglar hepsine yetmediği için Ço- ga'nın planını uygulamak üzerelerdi. İskeleye yanaştıklarında indirilen tahta merdivenin dibinde biten iki Amis muhafızı, "Liderinizi gönderin!" diye seslendi.

Dümendeki Aybar Han'ın eri, hızla tahta merdivenlerden aşağıya inip, "Esir getirdik," dedi.

"Esirler kimlerdir? Nereden getirdiniz?"

"Barbarlar savaşı kazanmış olmalılar. Kurtlardan!"

İki muhafız gülerek birbirine baktı.

"Savaşa giden gemiler döneli uzun zaman olmadı. Demek kazandılar ha! Vahşi hayvanlar sonunda işe yarar bir iş yaptılar. Tamam, indirin! Muhafız birliği hazırlatıyorum."

"Gerekli değil, yaralı erim yok ve hepsini biz götürebiliriz."

İki muhafız başıyla onaylayarak geri çekildi. Çoğa, aşağıdan gelen çağırma sesiyle inerken, diğer gemiden de Bars- ların çabışı indi. Kuyaglarm yetmediği Barsların elleri zincirle bağlanmış gibi görünüyordu.

Kuyagları giyenler ise onları ite kaka, Amis savaşçısı gibi

sıraya sokuyordu. Çoğa, indiği andan itibaren etrafa sezdirmeden bakışlarım duvarlarda ve etrafta gezdirdi. İki muhafız, tiksinerek baktıkları esir rolündeki Barslara, "Bu pisliklerin ölüm gününü izlemek için can atıyorum!" dedi. Diğeri demir bir kapıya vurup, girişi açmalarını söyledi.

Kocaman bir demir kapı ardına kadar açıldığında surlar arasındaki köprülerden geçip şehre girdiler. Çoğa bir sorun çıkmaması için Tengri'ye yakarıyordu. Saraya doğru yürüdükçe o anın bir an önce gelmesini istiyordu. Luyana ve onun kanından olan herkesin kellesini almayı hedefliyordu. Hemen önünde yürüyen Aybar Han'ın erine, "Yolun etrafında toplanıyorlar!" dedi.

"Merak etme. Esirlere kötü sözler etmek için toplanıyorlar."

"Çok fazla muhafız var. Bir sorun olursa saraya kadar başarmamız zorlaşacak."

"Merak etme Komutan Çoğa. Sorun çıkmayacak, sadece Barslar sırayı bozmasmlar yeter."

İlerledikleri yolun etrafında toplanan kalabalık, zamanında kraliçelerini kaçırmış olan orduya lanetler yağdırıyordu. Esirlere küçük taşlar fırlatanlar bile vardı. Şehrin muhafızları onları engellemeye çalışsa da nefret dolu insan kalabalığı gittikçe büyüyordu.

Çoğa ve Barslar bu yolla saraya adım adım yaklaşırken, iskeleden girmek üzere olan iki gemi daha vardı. Direğinde Kral Arne'nin kara bir kuzgun şekli olan bayrağı sallanıyordu.

Amis muhafızları tedirginlik içinde dev gemiye yaklaştıklarında tek gözünü bezle kapatmış bir savaşçı aşağıya indi.

"Siz barbarlar... Burada ne işiniz var?"

Muhafızın sorusuna umursamaz bir gülümsemeyle karşılık veren tek gözü kapalı savaşçı, "Kraliçeyi göreceğiz. Ben

Komutan Vadim!" dedi. Bu söz üzerine tüm muhafızlar hayrete düştü. Gemiden inen bir kadın ve bir erkek daha yanlama geldi.

"Bunlar da Randall ve Freda!"

Muhafızlardan biri hızla koşarak demir kapıdan içeriye haber göndertti. Gemiden boşalan yüzlerce kadın savaşçıyı tedirginlikle izleyen Amis muhafızları, kapıları açtıktan sonra onları adım adım izlemeye başladılar.

Çoğa ise pusatını sıkıca kavrayarak ilerliyordu ve saraya daha da yaklaşmıştı. Hepsi onun işaretini bekliyordu Kendini Vadim diye tanıtan adam, şehre girdiği anda süvariler tarafından karşılandı.

Freda diye tanıttığı kişi Günseli'ydi. Randall ise Barkan dı. Barkan, her zaman yüreğinde olan aşkmı, ölüme giderken de yalnız bırakmak istememişti. Arkalarındaki Harekete geçmek için hazır Kargalar emir beklerken, Aybar Han'ın erlerinden olan Vadim rolündeki genç savaşçı, "Bizi saraya siz mi götüreceksiniz?" dedi.

Süvarilerin başındaki adam, "Sizin barbarların komutanları olduğunuzu nereden bilelim? Kimsiniz siz?" diye sertçe sordu. Bu sırada Günseli, saraya doğru akan insan kalabalığını uzaktan izliyordu.

Vadim rolündeki savaşçı, "İstersen o atından in, sana göstereyim!" diye sert bir yanıt verdi.

"Niçin geldiniz?"

"Kraliçesini kaçırtacak kadar beceriksiz olan süvari komutanı..."

Bu sözü söylediği anda adam öfkeyle kılıcını çekti.

"Kraliçenizi kaçıran adamın da ordusunun da canını aldık. Bundan sonra o toprakların hepsi bizim. Kraliçenle görüşmem gerekli. Kral Ame gelmeden önce ona anlaşmayı anlatacağım."

Adam kılıcını tekrar yerine sokup hepsini tekrar süzdü.

“Beni takip edin!"

Süvarilerin arasında yürüyerek az önce Çoga'nın geçtiği yolda ilerleyen Günseli, çatılara ve duvar tepelerine bakıyordu. Saraym bahçe girişinden geçtikten sonra durdurulan Çoğa ve Barslar orada bekletiliyorlardı. Sarayın komutanlarından biri yaklaşırken Çoğa, aradaki uzaklığı düşünüyordu. Saraym girişine kadar oldukça uzun bir mesafe vardı. Zindanlara giden yer de Aybar Han'ın erinin dediğine göre girişten sonra sağ tarafta kalıyordu. Çoğa, arkasına dönerek, "Hazır olun!" dedi.

Komutan, arkasındaki yirmi kadar savaşçıyla birlikte, başlarındaki kızıl püsküllü tolgalarıyla yanlarına geldi. Aybar Han'ın erine, "Kim bunlar?" diye sordu.

"Barbarlardan kaçanlar. Kraliçemizi kaçıranların ordusundan."

Komutan kaşlarını kaldırıp, "O savaşı barbarlar mı kazanmış?" diye sordu. Bu sırada bir atlı hızla sarayın bahçesinden geçip komutanın yanma geldi.

"Komutanım, barbarların komutanları geliyor."

Çoğa bir anda durup, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Barbalarm komutanlarından ikisi zaten öldürülmüştü. Sadece o çekiç savuran komutan hayattaydı.

"Komutanları mı?"

"Evet, Vadim ve yanında Freda ile Randall var. Yüzlerce kadm savaşçı da peşlerinden geliyor. Süvari birliği eşlik ediyor."

Çoğa yüzlerce kadın savaşçı dediğinde onun Günseli olduğunu anlamıştı.

"Ah Günseli!"

Sessizce söylendiğinde komutan ona doğru baktı.

"Ne dedin sen?"

Çoga derin bir nefes alıp, “Beni hatırladın mı komutan?" dedi. Adam şaşkınlıkla ona bakıyordu. Komutanın onlara inanmadığı apaçık ortadaydı.

"Çıkar bakalım başmdakini savaşçı!"

Çoğa gülümseyerek tolgasını çıkardığında adamın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

"Bu... Bu o!"

Ardındaki muhafızlar kılıçlarına davranacağı sırada Çoğa, "Şimdi!" diye bağırdı.

Hepsi birden pusatlarını çıkarıp, aynı anda harekete geçtiler. Komutan ve muhafızlar hamle bile yapamadan yere serilirken, saraym girişinden akın akın gelen savaşçılara karşı koşuyorlardı.

Hepsi de tolgasını çıkarmış, uzun, arkadan örülü saçlarını savurarak ustaca hareketlerle önlerine gelen şövalyeleri yere seriyordu. Sarayın tepesindeki çan vurmaya başladığında Günseli, "Başladılar!" dedi. Yanmdaki Barkan'a baktığında onlara eşlik eden süvariler pusatlarını çıkarmışlardı. Barkan başıyla işaret verince Günseli bir anda durdu.

"Kargalar!"

En dışta olanlar, bir yandakilerin üzengi gibi tuttukları ellerine basıp, hızla süvarilerin üzerine atladılar. Evlerin tepesinden oklar gelmeye başladığında, "Dağılın!" diye emir veren Günseli, Barkanla bir aralığa girdi. *Çağlay*

"Saraya! Hadi!"

Günseli'nin emriyle sokak aralarma doluşan yüzlerce Karga hızla saraya doğru ilerlerken Çoğa, giriş kapısmdan tahmin ettiğinden daha fazla şövalyenin üzerlerine geldiğini gördü. Aybar Han'ın erine, "Sen konçuyu kurtar!" dedikten sonra merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Mayda ise zindanda, dışarıdan gelen çan sesiyle ayağa

kalktı. Bir şeyler oluyordu. Ya birileri şehre saldırıyor ya da bir kargaşa yaşanıyordu.

Çoğa üzerlerine gelen oklara karşı yerde yatan şövalyeleri kaldırıp kendisine kalkan yaparak ilerliyordu. Arkasından gelen Barslardan çok az kayıp vardı.

Son savaşları için tüm hünerlerini sergileyerek, gerçek bir canavar gibi savaşıyorlardı. Barslarının arka arkaya düşmeye başladığını fark ettiğinde ilk katın düzlüğüne gelmişlerdi.

"Kan çemberi!"

Barslar iç içe üç çember oluşturarak yer değiştiriyor, kendilerine yaklaşan herkesi yere seriyorlardı. Kraliçe Luyana, böylesi bir baskını hiç beklemiyordu. En tepedeki, Çoğa ile ilk görüştüğü odasında korkuyla titreyerek bekliyordu. Kral ise en güçlü muhafızlarla koridorları aşıp, sarayını basanları yok etmek için öfkeyle emirler savuruyordu. Karısmı ve çocuğunu, odasındaki gizli bir bölmeyle açılan odaya saklayan kral, nefes nefese ilerliyordu.

Kan çemberindeki Barslar, arka arkaya gelen fırlatma bıçaklarıyla yere serilmeye başlayınca Çoğa bir anda durdu. Etrafına bakıp, çıkacağı katı gözüne kestirdi.

"Hepsini parçalaym! Bu gece uçmağa varacağız Barslar!"

Bu bağırışla hepsi yaydan fırlamış ok gibi etrafa dağılırken, saraym bahçe duvarmı aşan Kargalar, akın akın girişe doğru ilerliyordu. Aybar Han'ın eri, zindanlarm girişindeki büyük kapıya geldiğinde tüm gücüyle vurdu. Kapının sürgüsünü açan ere, "Baskın var! Kurt konçuyunu kaçırmamız gerekli. Komutanın emri!" dedi.

Kapının ardındaki muhafız, "Nereye götürülecek?" diye sordu.

"Şehrin dışına çıkarılacak! Hadi! Kraliçeyi daha da öfkelendirme hadi!"

Bu sırada dört barsın daha kendine doğru koştuğunu

 gören Aybar Han'ın eri, "Hadi aç şu kapıyı, diğer muhafızlar da geliyor!" deyince, arkasından gelenleri gören savaşçı kapıyı açtı. Dört bars, açılan kapıdan içeriye girer girmez kendilerine girişi açanın boğazına bir bıçak sokup merdivenleri inmeye başladı.

Koşuşturmaları duyan zindandaki dört muhafız gelenlere doğru pusatlarım kaldırdılar. Dört bars ve yiğit kurt eri, dördüne de arrçan vermeden saldırdı. Üzerlerindeki anahtarları bulduktan sonra tüm kapıları arka arkaya açmaya başladılar. Nihayet birinde, ayakta bekleyen Mayda'yı gördüklerinde, diğer zindandaki esirler de firar edip kaçmaya başlamıştı. Mayda karşısında en yakm erlerinden birini görünce gözyaşlarını tutamadı.

"Neler oluyor? Bu... Bu saldırıyı ağabeyim mi yaptı?"

"Hayır, Çoğa ve Barslar!"

"Çoğa! Çoğa nerede?"

Barsların elinde tuttuğu kılıçlardan birine atılan Mayda, "Çoğa nerede dedim!" diye bağırdı.

"Yukarıda. Kral ve kraliçeyi öldürecek."

"Çabuk, ona yardım etmeliyiz!"

Mayda kendini kurtaranlarla birlikte yukarıya yönelirken, Kraliçe Luyana da küçük görüşme salonundan muhafızlarla beraber taht salonuna indirildi.

"Kral nerede?"

"Geliyor kraliçem! Burada daha güvende olacaksınız!"

İhtiyar kraliçe korkuyla taht salonunun ortasında beklerken kapının önüne yığılmaya başlayan muhafızlar da etten duvar örmeye başlamışlardı.

Hemen alt katlarından gelen bağırışlar ve ölen şövalyelerin acı çığlıklarını dinleyerek karşılarındaki merdivene dikkat kesilmişlerdi. Bağırışlar devam ederken Günseli ve Kargalar, saraya girmek üzere olan kalabalık birlikle bahçede savaşma-

•ya başladılar. Sur tepelerinden ve şehirden akın akın üzerlerine gelen koca orduyu fark ettiğinde, "Kargalar, çabuk!" diye bağırdı. Ancak o sırada boynuna inen kılıcı fark etti.

O anda bir çınlamayla kendine geldi. Barkan, gelen hamleyi kılıcıyla kesmişti. Şövalyenin hamlesini durdurup, Gün- seli'yi kolundan tuttu ve kendine çekti. Düşman tekrar hamle yapacağı anda kılıcını hızla onun karnına indirip, pusatmı bir aşağı bir yukarı sertçe savurdu.

Şövalyenin bedenini paramparça edip yere yıkan Barkan gülümseyerek, "Bazen aşk, kana bulanmış hâlde onun nefesi için çarpışmaktır... Kendi nefesini hiçe sayarak!" dedi. Günseli donakalmıştı. Başını sallayıp kendine gelmeye çalıştı.

"Barkan..."

"Söyle Günseli!"

"Sakın ölme! Sana bir hayat borcum var, senin de bana bir gelecek!"

Barkan, eliyle Günseli'nin yanağına dokundu.

"Hadi Karayanın Hançeri! Bu gecenin sonu, geleceğimizin şafağı olacak!"

Günseli ve Barkan, yan yana sarayın girişine doğru kılıç sallayarak ilerlerken, şehir halkı da korkuyla evlerine kaçış- mıştı. Amis şövalyeleri saraya doğru akın akın giderken, ihtilal içlerinde inanılmaz bir korku yaratmıştı.

Bu deliler de kimlerdi? Bu nasıl bir cesaretti?

Taht salonunun kapısındaki savaşçılar merdivene doğru bakarken birden gölgelerin hareketini fark ettiler. Birileri geliyordu. Amis şövalyelerinden olmaları için o anda içlerinden tanrılarına yalvarıyorlardı. Fakat yakarışları boşunaydı.

En önde her yeri kana bulanmış Çoğa ve ardındaki onlarca barsı bağırarak, vahşi canavarlar gibi merdivenlerde onlara doğru koşuyordu. Çoğa, "O kapı açılacak!" diye bağırdı.

Çoğa alt kattaki savaş sırasmda kolundan yaralanmış

Börii 4 -Karanlığı Parçalayan- olsa da hiçbir acı hissetmiyordu. Çoğa ve Barslar, bir anda karşılarındaki şövalyelere doğru atıldılar. Barslar, en ortadan saldırıya geçtiler. Sayısı çok olan muhafız birliğinin en önüne Çoğa saldırıyor, onun arkasındaki de zıplayarak ikinci sırayı yere seriyordu. Sonraki, yanındaki barsın eline basıp daha ileri zıplayarak üçüncü sırayı bozuyordu.

Bunu yaparken de her biri üçer savaşçı öldürüp can veriyordu. Şövalyeler Şantal kuyagları yüzünden bu taktiğe hızlı bir karşılık veremezken, Çoğa iki yanındaki savaşçının bellerinden pusatlarmı çekip, kapının önündeki adama doğru zıpladı.

O anda sırtına inen kılıç darbesiyle bir anda tökezlese de, kapıdaki adamın boğazına kılıcını soktu. Ardından kapıyı açıp yuvarlanarak taht salonuna girdi.

Barslar, kalan muhafızları tutmaya çalışıyor, onları teker teker yere seriliyorlardı. Çoga'nın fazla zamanının olmadığı belliydi. Kurt Diyarı'mn Kasabı, yuvarlandığı yerden kalkıp, ayaklarını sürüyerek gülümsedi. Luyana tam karşısındaydı.

“Dur! Buradan bu sefer çıkamazsın komutan!"

“Çıkmak için gelmedim!"

Pusatlarını birbirlerine vurup, Luyana'ya dişlerini sıkarak bir kez daha söze girdi.

“Benim hatunum olacak kadının ellerine zincir vuranların ellerini, ağzını bağlayacak olanların dilini keserim! Gözyaşını akıtacak olanm gözlerini oyarım!"

“Dur!"

Çoğa pusatının birinin ucunu dudaklarına götürüp, “Şşş!" diye susmasını işaret etti.

Arkasına baktığında Barsların dayanamayacak hâlde olduklarını fark etti. Yürüdüğü zeminde kendini takip eden akan kanını gördü.
"Yürüyorum kanlar içinde... Tamunun şeytanları artık

şarkı söylüyorlar Ölümü Getiren'e! Duyuyorum... Albızlar kahkahalar atıyorlar, birazdan alacakları tinime!"

Luyana'nın yanına gelip kılıcını çapraz şekilde sertçe göğsüne indirdi. İhtiyar kadın, canavar pençesi gibi derisinde yarık açan bu darbeden sonra olduğu yerde kaldı. Önünden kanlar boşalıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğü sırada Çoğa onun arka tarafına doğru geçti.

"Barslarım...

Kandaşlarım...

Benim için can veren ulu tinler!

Duyun beni!

Bu; Ölümü Getiren'in son yürüyüşü,

Kendi karanlığındaki son gülüşü,

Pusatlarımın son yürek söküşü,

Ölüm getiren ayaklarımın son yürüyüşü!

Bu; Çoga'nın sonsuz karanlığa gömülüşü!"

Pusatını Luyana'nın boynuna indirdiğinde yere yuvarlanan kellesine baktı ve o da daha fazla dayanamayıp dizleri üzerine çöktü. Bu sırada Günseli ve Barkan, Kargalarla sarayın girişinden geçtikleri anda Mayda ve ardındaki erleri fark ettiler. Günseli yanma koşup, "İyi misin?" diye sordu nefes nefese. Tedirgin hâldeki konuçuyun gözleri doluydu.

"Çoğa... Çoğa!"

Hep birlikte yukarı doğru koşmaya başladılar. Günseli merdivenleri uçarcasma çıkarken, "Ölme! Sakın ölme Çoğa!" diye söyleniyordu. Kral ise neredeyse taht salonuna varmak üzereydi. Son koridoru dönmüştü.

Döner dönmez karşısında Günseli, Barkan ve Mayda'yı gördü. Arkalarındaki Kargalar hemen muhafızlara saldırdılar. Kral pusatını çektiğinde Barslar neredeyse tükenmek üzerelerdi.

Çoğa, alnından akan ter boynundan süzülüp kana bulan-

 bedenine karışırken, başını göğe kaldırdı. Ölüm, ölümü getirenin ayağına mı gelmişti?

"Tam da böyle bitmeliydi!"

Yorgunluktan artık doğrulamıyor, dudaklarını bile zor oynatıyordu. Kapıdaki son Barslarm da yere serildiğini gördü. İçeriye koşuşturan Amisonya savaşçılarını fark etti. Etrafında gerilen onlarca yayın gıcırtısı, ölümün geldiğini haber veren bir borazan gibi kafasının içinde yankılanıyordu.

Bu anı bir kez daha yaşamıştı. Her şeyin bittiğini sandığı o çamurun içinde, kendini ölüme bırakmıştı. Artık Cerdukay Kağan yoktu. Gülümseyerek başını öne eğdi. Ellerini iki yana açıp, son kez adına yaraşır bir veda etmek istedi. Kanına bulanmış mermerde nefesini topladı.

"Size öcümü alırım demiştim! Ben Kurt Diyarı'nın Ka- sabı'yım!"

Kahkaha atarak etrafına bakü. Adını kimse hatırlamasa da, gök onun şahidi olacaktı. Bu taşlar, yaptığı katliamın korkusunu yıllarca kandan kana geçirecekti.

Kraliçeye kadar katliam yaptıktan sonra Mayda'nın kurtarıldığına emindi. Tüm dikkatleri üzerine çekmiş, onu kurtaracak olanlara büyük avantaj sağlamıştı. Dudaklarından birkaç sözcük dökülüverdi:

"Affet beni Mayda... Seni karanlığıyla ışığa kavuşturan, sonsuz karanlığa gömüldü! Ocağımızı yakıp, balalarımıza at sürmeyi öğretemeyeceğim... Bizim destanımız burada bitti, ilk ve tek sevdiğim!"

Yaylarm fırlatılmasını beklerken birden kulakları çınlatan bir ses yükseldi.

"Durun! Yoksa kralınızı gebertirim!"

Çoğa, bakışlarını kaldırdığında kendinden geçmek üzereydi. Günseli yetişmişti. Önünde kral ve boğazına dayadığı kılıcıyla kendine doğru geliyordu. Çoğa daha fazla dayana-

mayıp sağa doğru devrildi ve kendinden geçti. Kral ise yerde yatan annesinin cansız bedenini ve kopan başını gördüğünde, "Hayır!" diye çıldırmışçasına bağırmaya başladı. Günseli, kılıcı biraz daha boğazma bastırıp onu sarstı.

"Ya uslu durup dediğimi yaparsın ya da senin kellen de ihtiyar kraliçenin yanına düşer!"

Bu sırada Mayda koşarak Çoga'nm yanma geldi. Kafasını koluyla kaldırıp kucağına aldı. Gözyaşlarıyla admı söylüyordu. Çoğa bir anlığına gözlerini açtı. Gülümseyerek, "Kurtuldun..." dedikten sonra tekrar kendinden geçti. Çevredeki şövalyeler, Kargaların ve hayatta kalan dört barsm çevresinde bekliyorlardı. Barkan, Günseli'ye bakıp Çoga'yı gösterdi.

"İyi değil. Hemen yardım edilmeli."

Günseli, kralm kulağma eğilip, "Şimdi tüm erlerin dışan çıkacaklar. Taht salonunun kapısını kapatacaklar. Buraya da şehrinin en hünerli şifacılarını gönderecekler. O ölürse, sen de ölürsün! Bunu sakın unutma!" dedi.

"Annemi öldüren adamı kurtaracağımı sanıyorsan yanılıyorsun! Beni öldürürseniz buradan çıkamazsınız!"

"Seni öldürüp, geriye kalan kim varsa hepsiyle ölene kadar savaşırız. Sonra dev ordu gelip, şehrini baştan sona yakar."

Bu sırada aklına karısı ve çocuğu gelen kral, ordu saldırdığında onlarm asla hayatta kalamayacağını biliyordu.

"Tamam!"

Günseli, kralı savaşçılara doğru çevirdi.

"Hepiniz dışarı çıkın! Ben demeden de kimse içeri girmeyecek. Şifacıların hepsini çağırm. Hemen!"

Savaşçılar hızla taht salonundan çıktıktan sonra kapıyı kapatan Kargalar, arkasma da büyük bir masayı çektiler. Barkan, camın kenarına gidip dışarı baktığmda, "Sarayın etrafından demirden bir derya var," dedi.

Günseli, Kargalara doğru kralı ittirip bağlamalarını emrettikten sonra camın kenarına geldi.

"Tendübay Kağan gelmeden buradan çıkmamız imkânsız."

Çoga'ya dönen Günseli, onun Mayda'nm kucağmda duran başına dokundu.

"Sen Ölümü Getiren'sin! Kurtulacaksın!"

Kargalardan beşi, etraftan topladıkları kumaşları, daha fazla kan kaybetmemesi için kesiklerin olduğu yere bastırıyordu. Bir süre sonra büyük kapı vurulduğunda Kargalar, masayı kenara çekip, girişi tek kişinin geçebileceği şekilde araladılar.

İçeri giren dört adam, ellerinde deri torbaları, korkulu gözlerle bekliyorlardı. Kargalar torbalarm içini hızla kontrol ettikten sonra onları Günseli'nin yanına gönderdiler. Elleri ve kolları bağlı hâlde yerde oturan kralı ayağıyla dürten Barkan, "Konuş!" diye sertçe emir verdi.

"O yaşayacak. O ölürse, ben de ölürüm!"

Bu sözü duyan şifacılar hemen torbalarından bir şeyler çıkarmaya başladılar. Biri, ateşe ihtiyaçlarmın olduğunu ve salonun sonundaki dev şöminenin yakılması gerektiğini söyledi.

"Ne istersen yapmakta özgürsünüz. Canımı sıkmadığınız sürece ve o yaşadığı sürece!"

Çoga'mn yaraları ilerleyen saatlerde temizlenip, büyük dikkatle dikilirken, Mayda, derisine giren her bir çengeli sanki yüreğinde hissediyordu. Çoga'yı bu hâlde görmeye dayanamıyordu.

Adaletin Kanlı Kılıcı Buga

Amis şehrinin taht salonunda Çoga'nın yaraları temizlenip dikilmişti ve kendine gelmesini bekliyorlardı. Barkan, kapıda bekleyen yağı savaşçılarına su ve kurutulmuş et getirmelerini söyledi. Getirilenler önce krala ve şifacılara tattırılıyordu. Amis savaşçıları, kralları elindeyken asla onları zehirlemeye çalışamazlardı ama yine de kendilerini güvende tutmak için çok dikkatli davranıyorlardı.

Mayda, ateşi bir türlü düşmeyen Çoga'nın kurumuş dudaklarına biraz su verdi. Bilinci yerinde olmadığından birkaç yudum ancak içebiliyordu.

Bu sırada Günseli pencereden dışarı bakıyordu. "Tendü- bay Kağan umarım yakın zamanda gelir. Bu ahmak için daha fazla bekleyeceklerini sanmıyorum."

Kral oturduğu yerden nefretle Günseli'ye bakıyordu. Barkan da yanına gelip dışarıya baktı. Koca bir ordu önlerinde uzanıyordu.

"Onlar için önemli olan ihtiyar kraliçeydi. Umarım düşündüğün gibi olmaz."

"Kraliçe... Cesedi nerede?"

"Kargalar salonun sonuna götürdüler."

"Kellesi?"

Barkan, Günseli'nin ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Kargalardan birine dönüp, "Bana kellesini getirin!" dedi. Kadın savaşçılardan biri hemen kraliçenin kellesini beyaz saçlarından tutarak komutanına götürdü. Kral bir anda öğürüp yaşlı gözlerle kusmaya başladığında Günseli ona tiksinerek baktı.

Morarmaya başlamış dudakları ve parlaklığını yitirmiş bakışları olan kelleyi camdan dışarıya fırlattı. Tüm ordu, önlerine düşen Son Atlantislinin kellesi karşısında donakalmıştı. Günseli cama iyice yanaştı.

"Tek yanlışınızda şehrin içine gizlenmiş savaşçılarımız şehrinizde yaşayanların kellesini tıpkı bu şekilde almaya devam edecek!"

Barkan, "Şehirdeki savaşçılarımız mı?" diyerek gülümsedi. '

"Arkalarının sağlam olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Kafaları karışmalı."

Günseli'nin bu sözü şehirde yayılırken, halk daha da korkmaya başlamıştı. Birbirine kuşkuyla bakan erler, ilk saldırıdaki gibi aralarına karışıp karışmadıklarını merak ediyordu.

Tendübay Kağan ise Aybar Han ile yol almaya devam ediyordu.

***

Buga Kağan, Ceren Hatun'un başında dikiliyordu. Otacıların umutsuz bakışları moralini oldukça bozmuştu.

"Neden iyileşmiyor?"

"Bedeni çok yorgun düşmüş Kağan'ım. Bu nasıl bir sayrılıktır anlamadık. Bulmaya çalışıyoruz."

Buga Kağan umutsuzluk içinde, "Dayan Ceren Hatun. Sen güçlü kadınsın," diye söylendi.

Bu sırada Kayra Hatun içeri girdi. "Akad Kralı geliyormuş."

Buga Kağan başıyla, "Tamam," işareti verdikten sonra tahta yöneldi. Kayra Hatun da hemen yanma kurulup, gelecek olan kral için hizmetkârlara aş hazırlığı yapmalarını emretti.

Akad Kralı omuzlarına kadar uzanan ak saçları ve göğ-

süne inen sakalıyla, altın rengi elbisesinin içinde son derece gösterişli görünüyordu. Her iki yüzük parmağına taktığı, özel olarak yapılmış, büyük taşlı yüzükleriyle varsıllığını gözler önüne seriyordu. Atı bile altın rengi zırhlarla donatılmıştı. Ardındaki iki bin kişilik özel birliğiyle obaya girdi.

Başına bir çember şeklinde oturtulmuş, değerli taşlarla süslü altın tacı göz kamaştırıyordu. En yakınındaki kara tenli, atletik ve uzun boylu komutanı etrafı süzüyordu. Otağa yaklaştıklarında onları Kobrat karşıladı. Arkasında da Kara Aslanlar ve Borüler dikiliyordu.

Akad Kralı durunca, hemen arkasındaki iki er yere çöktü. Elleriyle ona basamak yapıp, atından inmesini sağladılar.

"Hoş geldiniz. Kağan'imiz otağda sizleri bekler."

Akad Kralı ilerlemiş yaşma rağmen oldukça diri ve güçlü duruyordu. Kendini beğenmiş bir tavırla kaim kaşlarını kaldırıp, "İyi, gidelim hadi!" dedi. Kobrat eliyle yolu gösterdi. Ancak arkadan komutanının da geldiğini fark edince durdu.

"Sadece kral."

Akadların başkomutanı dev gibi vücuduyla Kobrat'm karşısına dikildi.

"Adın ne senin komutan?"

"Kobrat! Hiç duymadm mı?"

Akad komutanı göğsüne tam oturmuş deri kuyagının üzerindeki akrep şeklini gösterdi.

"Asıl sen beni hiç duymadın mı Komutan Kobrat?"

Kral arkasına dönmüş iki komutanın konuşmasını gülümseyerek izliyordu.

"Duymadım. Nedir o? Akrep oynatıcısı mı?"

Bu söz üzerine etrafındaki Kara Aslanlar ve Borüler kısa süreliğine gülümsediler.

"Bana Akrep derler. Düşmanlarımın göğsüne dev kılıçla-

 rımla koca delikler açarım. Akrep kadar acımasız ve ölümcül olduğum için öyle derler."

Kobrat gülümseyerek başını salladı.

"İyi! Kurt Diyarı ateşten kazan gibidir. Devamlı bir pusat, bir kelle alır. Ateşin ortasmda kalma da, daha uzun yaşa! Bilirsin, akrepler ateşin ortasında kendilerini öldürürler."

Akad Komutanı sinirden dişlerini sıkıyordu. O sırada kral, "Bekle Akrep!'/ dedi. Kobrat ile kral otağa giderken geçtikleri yolu bir kara aslan hemen kapatıyor, elini kılıcına atmış hâlde beklemeye başlıyordu. Otağın girişi aralandığmda içeriye giren Akad Kralı, tahtında oturan Buga Kağan'a bakıp selam verdi.

"Hoş geldin Akad Kralı."

"Hoş bulduk Kurt Diyarı'nın yeni hanı Buga Kağan." Ardından Kayra Hatun'a da başıyla selam verdi.

Buga Kağan, "Otur hele Akad Kralı, yolculuk seni yormuştur," dedi. Kral Buga Kağan ile Kayra Hatun'un karşısına oturduktan sonra Kobrat dışarı çıktı. Kara Aslanların önüne gelip tekrar dikildi. Aralarında on adım mesafe olan Akad komutanı ise tam karşısmda kendisine bakıyordu.

Buga Kağan, hizmetkârların kımız ikramı yapmasından hemen sonra, "Yuğ için geç kaldınız kral, ama dostluğunuzu göstermeniz bizim için değerli," dedi. Kral çamçaktan bir yudum aldıktan sonra önüne koydu.

"Alpagut Han'ın haberini aldığımızda çok üzüldük. Hat- ti Diyarı'nı yeni almış bir fatih için bu beklenmedik, ani bir son oldu."

"Haini yakında bulup gereken kıyını vereceğiz."

"Ondan şüphem yoktur Buga Kağan. Tahtta seni görünce, bunu kim yaptıysa vay hâline dedim."

Kısa bir gülüşten sonra çamçakı tekrar kaldıran krala

Buga öfkeyle bakıyordu. Kayra Hatun ise saygısızca konuşan adama sinir olmaya başlamıştı.

“Ha, buraya gelme nedenimi söyleyeyim Buga Kağan. Şimdi bu koca imparatorluğun kağanısın..."

"Değilim!"

Akad Kralı şaşkınlıkla, "Tahtta sen oturuyorsun," dedi.

"Kurultay olana kadar ben oturuyorum. Ağabeyim ve Börükanlar döndükten sonra tahtın sahibi kimse o oturur."

Akad Kralı kaşlarmı kaldırıp, "Şu aslan ve kurt arasındaki sarsılmaz dostluğu aklım bir türlü almamıştır," dedi.

Bunun üzerine Buga Kağan, "Neden geldin?" diye sordu sertçe.

Kral bu sert soruya karşı kaşlarını çatıp, tek gözüyle kendine bakan Kağan'ı süzdü.

"Kurt Diyarı'nın tek gözlü canavarmı sinirlendirmeden doğrudan konuya gireyim o zaman. Oğlum nerede Buga Kağan?"

"Şu Kralı Lu ile yola çıktı. Bize ihanet eden Agartalı'yı arıyor."

"Hatti Diyarı'nda en küçük oğlumu size ben gönderdim. Savaşta tarafımız belli olsun istedim. Savaş bitti. Oğlum ganimetlerle yurduna döneceğine, senin peşinden gelip, oturduğun tahta hizmet mi etmeye başladı?"

Buga Kağan iki elini yana açıp bedenini krala doğru eğdi.

"Senin bir avuç adamın olsa da olmasa da biz o toprakları zaten alırdık. Ha, tarafını belli etmek istedin, biz de sadakatini kabul ettik. Sana, ordumuzda savaşma onurunu verdik. Sonra, oğlun benimle dost oldu. Kendisi buraya kadar gelmek istediğini söyledi. O benim hizmetkârım değil, dostum oldu!"

"Oğlumun canı tehlikede mi?"

"Savaşa bir avuç erle gönderdiğin oğlunun canını şimdi mi düşünür oldun Akad Kralı?"

Kral bir anda ayağa kalktı. "Oğlum ölürse..."

Bu cümleyi kurduğu anda Buga Kağan, "Kes!" diye bağırıp ayağa kalktı. Akad Kralı'nın yakınına kadar gelip gözlerinin içine baktı. Bu sırada dışarıdan duyulan beklenmedik bağırışla Akad komutanı kılıcını çekti. Saldırmaya hazır bir hâlde beklerken Kobrat da pusatını çıkardı.

Buga Kağan, "Gözlerinde kendini beğenmişlik, sözlerinde zehir vardır Akad Kralı! Sen, nereye geldiğini unuttun herhâlde! Seni usçul, dost bir kral bilirdik! Anlaşılan, o bir avuç toprağmda iki sandık fazla altının olunca ne konuştuğunu bilmez hâle gelmişsin!" dedi. Akad Kralı'nın öfkeden tüm vücudu titriyordu.

"Oğlum ölmesin Buga Kağan!"

"Ölürse ne olur? Sen Kurt Diyarı'nı tehdit mi edersin?"

Akad Kralı, hemen önünde dikilen Buga Kağan'a dişlerini sıkarak, "Nasıl anlarsan artık!" diye sesini yükseltti. Buga Kağan, gösterişli altın elbisesine attığı eliyle, küçük bir çocuk gibi kaldırdığı kralı sarstı.

"Bana bak ihtiyar köpek! Senin canın gebermek çekmiş herhâlde! Kurt Diyarı'na meydan okumak kim, sen kim? Senin de, o bir avuç ordunun da başını ezerim!"

Kralı itip sırt üstü yere düşürdü. Akad Kralı neye uğradığını şaşırmış bir hâlde ona bakarken Buga tekrar üzerine geldi.

"Kalk!"

Yakasmdan tutup onu tekrar kaldırdı. Otağının önüne çıkardı. Akad Kralı neye uğradığını şaşırmış dikilirken onun çıkarılış şeklini de herkes görmüştü. Buga Kağan, "Komutanıma karşılık birini seç ihtiyar kral!" dedi. Akad Kralı'nı bırakıp ellerini beline koydu.

"Hadi! Ne dediğimi duymadın mı?"

"Buga Kağan, beni yanlış anladın!"

"Ben anlayacağımı anladım Akad Kralı ama sen, nereye geldiğini hâlâ anlamadın! Seç birini!"

Akad Kralı, pusatını çekmiş hâlde bekleyen komutanma baktı.

"Akrep!"

Akad Kralı'mn sözüyle ileri çıkan dev savaşçı, kalın kollarıyla pusatını sağa ve sola sallayarak gülümsedi. Buga Kağan, kendine bakan Kobrat'a başıyla işaret verdi. Önünde duran Börülerden birine, "Büyük bir mızrak getirin!" dedi.

Akad Kralı korku içindeydi. Buga Kağan'ın bu kadar öfkeleneceğini hiç düşünmemişti. Kağan'm yanında bekleyen Kayra Hatun, etrafta toplaşan buduna bakıyordu. Kobrat, yüzünde tek bir duygu belirtisi olmadan erlerine dönüp, kılıcını kaldırarak bağıran komutana baktı.

Akadlı savaşçılar, komutanlarına destek olmak amacıyla hep bir ağızdan ritim tutuyordu. Çelik gibi karın kasları ve ayı kadar geniş göğsüyle Kobrat'ı tek hamlede ikiye böleceğini düşünen Akrep, pusatını savurdu. Kobrat sadece kafasını hafifçe geriye çekti. Önünden hızla geçen kılıcı izledikten sonra karşı hamle bile yapmadı.

Akad Kralı, bakışlarını korkuyla Buga Kağan'a kaldırmıştı.

"Bunu neden yapıyorsun Buga Kağan?"

"Kim olduğunuzu, bizim kim olduğumuzu hatırlaman gerekli. Belli ki birileri sana fazla kibir vermiş. Bu, senin ordularının komutanıysa, Kurt Diyarı savaşçılarının karşısmda sıradan bir er olduğunu hatırlaman gerekli!"

Bu sırada Akrep bağırarak pusatını salladı. Denk getire- meyince Kobrat'ın üzerine doğru zıplayıp yine salladı ama

türlü denk getiremiyordu. Kobrat'm rahat tavırları sinirlerini bozuyordu.

"Ne kadar gösterişli görünürse görünsün... Çakal çakaldır! Boynuna altından tasma da taksan, köpek yine köpektir."

Kobrat'm bu sözü üzerine Akrep kılıcını tekrar savurunca, Kobrat pusatıyla onun hamlesini kesti. Bir anda havada öylece kalan kılıçları izleyen Akrep, Kobrat'ı ittirmeye çalışıyordu. Bu esnada Kobrat'm bakışlarının değiştiğini fark etti. Kaşları çatılmıştı ve göz bebekleri ateş gibi parlıyordu.

"Ama... Aslan da hep aslandır! Altından tasma dinlemez! Parçalar!"

Kobrat bir anda kılıcını yukarı kaldırınca Akrep'in kılıcı boşa çıktı. Tekrar hamle yapacağı sırada Kobrat, pusatını yukarıdan aşağıya yıldırım gibi indirdi. Altın renkli kuyagı bir anda kırmızıya dönen akrep, acıyla inlemeye başladı.

"Senin gibileri bu topraklarda bırak komutan yapmayı, kuş avına çıkan balaların başında bile göndermeyiz!"

Kobrat sözü bitirince, beline doğru alttan kılıcını savuran Akrep'in hamlesini kendi etrafında dönerek kesti. Sonra ters yöne doğru dönüp kılıcını karnına sokup çıkardıktan sonra ağzı açık hâlde bekleyen komutanın boynuna kılıcını indirdi.

Yüzüne sıçrayan kanı tek eliyle sildikten sonra karşısında duran seçkin Akad birliğine baktı. Önünde devrilen koca bedenin arkasmdan vahşi bir aslan gibi hepsine bakışlarıyla meydan okuyordu.

Akad savaşçılarının nefesi kesilmişti. Kobrat hiç hareket etmiyor, öylece onlara bakıyordu. Buga Kağan, "Mızrağı Kobrat'a verin," diye Börülerden birine emir verdi. Bir börü koşarak mızrağı Kobrat'a verdiğinde, yere düşen komutanın kellesini ucuna iyice oturttu. Sonra atının üzengisine mızrağı sıkıştırdıktan sonra birliğinin başına döndü.

Akad Kralı ağzı açık bir hâlde öylece bakıyordu. Buga

Kağan sertçe burnunu çekip yüzünü ekşiterek, "Kurt Diyarı hakkında ağzından tek kötü söz ya da büyüklenme çıktığını duyarsam, bir sonrakinde mızrağa senin başını ben takarım! Saygısızlığının bedeli olarak yirmi sandık altın göndereceksin. Göndermezsen, o çok beğendiğin sarayına bir gece Kara Aslanlarım girer. Uykularını kana bulayıp, tüm soyunu kuruturlar!"

Akad Kralı başmı eğerek korkuyla geri çekildi. Hızlı adımlarla ilerledi ve atma bindi. Arkasına bile bakmadan birliğiyle beraber tekrar yurduna doğru harekete geçti. Kobrat ise gülümseyerek Buga Kağan'a bakıyordu.

"Büyük savaşçı, büyük komutan Kobrat!"

Buga Kağan bu sözleri söyledikten sonra budun onu alkışlamaya başladı. Kobrat, Kağan'ına doğru başıyla selam verdikten sonra buduna da elini göğsüne vurarak teşekkür etti. Kayra Hatun, "Sence bu ihtiyar ahmak, bizi öfkelendirecek bir şey yapar mı?" diye sordu.

"Bizi öfkelendirecek bir şey yapmayı bırak, uzun bir süre geceleri rahat uyuyamaz Kayra Hatun."

İkili gülümseyerek otağa girerken, Buga'nın varlığından doğan o güven hissi, budun için her şeyden daha önemliydi.

***

Kara Yula, Temir Tonka'nın Hatti erleriyle dinlendiği kampın yakınlarındaydı. On eriyle ilerlediği sırada dört Hatti atlısı onlara doğru yaklaştı. Onu, obada defalarca Temir Ton- ka'nın yanında gördükleri için tanıyorlardı.

"Kara Yula, burada ne işin var?"

"Hanınızla görüşmem gerek."

Hatti atlıları elleriyle devam etmelerini söyledikten sonra hızla kamp alanına ilerlediler. Girişteki er Kara Yula'yı ve on erini görünce selamlayarak Han'ın çadırını gösterdiler. Büyük, dışı gösterişli el işlemeleriyle bezenmiş çadırm önünde

larından indikten sonra Kara Yula, ardındaki erlerine beklemelerini söyledi. Kendisinden pusatlarının istenmesini engellemek için kılıcını ve bıçağmı kendisi çıkarıp, erine verdikten sonra çadıra girdi.

Temir Tonka, kara ayı postlarından yapılma geniş bir yerde oturuyordu. Onu görür görmez, "Hoş geldin Kara Yula!" dedi ve ciddi bir şekilde karşısını gösterdi.

"Açsmdır, aş için hazırlık yapsınlar."

Erlerine sesleneceği sırada Kara Yula, "Bekle Demir Han. Söyleyeceklerim önemlidir. Aşı sonraya bırakalım," dedi.

"Neden geldiğini biliyorum Kara Yula. Seni Buga Kağan kellemi alman için gönderdi."

"Hayır, kelleni almam için değil, töreye kendi kendine teslim olman için gönderdi."

"Töreye mi? Töreyi çiğneyecek ne yapmışım da beni ister?"

Kara Yula canı sıkkın bir hâlde, "Bak Temir Tonka, senin çocukluğunu bilirim. Ne yiğit bir savaşçı olduğunu da yıllar boyunca duydukça hep gururlandım. Nedenini sana söyleyeceğim ama seni götürmek istememin nedeni, sana söyleyeceğim neden değildir. Senin iyiliğin içindir. O adın ve adının büyüklüğünün öyle kalabilmesi içindir," dedi.

"Söyle o zaman Kara Yula."

"Kurt Diyarı topraklarına ordu çağırman, bundan Ka- ğan'ın haberinin olmaması ve onun buyruğu dışında işler yapmaya kalkışman, töremize uymamaktadır. Kurt Diyarı tahtının kağanı, kurultay olana kadar Buga Kağan dır. Ceren Hatun daha da kötüleşti. Bu yüzden buyruğu da ona verdi."

Ceren Hatun'un kötüleştiğini duyunca Temir Tonka'nın yüzü asıldı.

"Doğru dersin. Kandaşlarım... Borüler de beni uyardılar ama sırf Alpagut HanTn savaştaki yanlış hareketi yüzünden

andasını kaybeden bir kağanın öfkesini çıkaracağı adam olamazdım."

"Sen... Sen ne dersin Temir Tonka?"

"Buga Kağan'm Kurt Ordusu'nu almadan dönmesinin nedeni Alpagut Han'a olan öfkesiydi. Torumtay'ın uçmağa varışının sorumlusu olarak onu görüyordu ki bu düşüncesinde tamamen haksız diyemem. Torumtay orada yapayalmz kaldı. Saldırıda gecikti ama savaş bu, her şey olabilir. Hiçbir han, en değerli komutanlarından birini bile bile ölüme göndermez."

"Doğru dersin. Bunu bilmiyordum. Yalnız senin de bilmediğin bir şey vardır Temir Tonka."

"Nedir?"

"İstese Buga Kağan buraya Kobrat'ı da gönderebilirdi. Hatta istese Kobrat'ın ardına koca bir ordu takıp, seni burada yok edebilirdi. O, gerçekten adaletli bir adam. Sözümün değeri varsa beni dinle ve benimle gel. Seni zorla götüremem."

"Kafese mi girmemi istiyor?"

"Evet, töreye göre kıyının belli olması için. Seni öldürmek istese, bunu çoktan yapardı. Ona asla gücün yetmez, o Buga! Bunu sen de biliyorsun."

Temir Tonka başını sallayarak Kara Yula'nın sözlerini onayladı.

"Aşlarımızı kaşıkladıktan sonra çıkarız Kara Yula. Tek mi geldin?"

"On erimle geldim."

"Tamam, onların da karnı doyurulsun, sonra yola koyuluruz. Bakalım, beni ben yapan yerde kafese girmek nasıl olacak."

Kara Yula, karşısmdaki güçlü tarkanın sözünden sonra üzülmüştü. Bir savaşçı için bu oldukça zor bir durumdu. Temir Tonka, dediği gibi yapmıştı. O andan itibaren Kara Yu-

la'ya tek söz etmeden gelen aşı kaşıkladı. Ardından çadırının önüne çıkıp çabışıyla bir şeyler konuştu. Kara Yula ve on eri, atma binip, kendilerine katılan Temir Tonka'yla birlikte tekrar Kurt Obası'na doğru yola koyuldu.

4 Korkuya Açılan Kapılar

Amis şehrinin çanları bir kez daha çalmaya başlamıştı. Günseli Hatun ve Barkan, pencereden dışarıya bakarken, Ço- ga'nın başından hiç ayrılmamış olan Mayda meraklı gözlerle onlara bakıyordu.

"Neler oluyor Günseli Hatun?"

"Orduda bir hareketlilik var. Tendübay Kağan geliyor olabilir."

Barkan gülümseyerek, "Umarım Kağan geliyordur. Eğer öyleyse bu kapandan sonunda kurtulacağız," dedi. Çoğa ise ara sıra gözlerini aralayıp tekrar kapatıyordu. Tam anlamıyla kendine gelmesi zaman alacaktı. Yaralarının kurtlanmaması için hemen dikilmişti. Amisonya şifacıları kralın hayatını göz önünde bulundurarak, günde üç defa şifalı bitkileri kaynatıyor, dikişlerin üzerini siliyordu.

Günseli Hatun merakla pencereden dışarı bakarken, Tendübay Kağan ve Aybar Han, çan seslerini dinliyorlardı.

"Deryada tek bir savunma gemisi yoktur kandaşım."

"Bu ne demek oluyor Aybar Han?"

"Mayda için geleceğimizi bilen Amisonya, normalde burayı dev gemilerle doldururdu. Bırak suya adım atmayı, şehrin surlarını bile görmemize engel olurlardı."

Tendübay Kağan, kısa bir süre düşündükten sonra, "O zaman onları durduran bir şey var. Çoğa başarmış olabilir," dedi. Bu sırada iki koca geminin şehirden kendilerine doğru harekete geçtiğini fark ettiler. Aybar Han, ileri doğru gözlerini kısarak bakıyordu.

"Gemilerin burun kısımlarında iki adam bayrak sallıyor. Savaşmak için gelmiyorlar."

ın sırada Börü ise kara kurduyla Kağan'ın yanma geldi.
"Oraya gitmek gerekirse, ben giderim."

"Bakalım ne diyecekler Börü. Umarım Çoğa ve Günseli başarmıştır."

Gemiler sahile yanaşınca meraklı bekleyiş sona erdi. On savaşçı, başlarında bir komutanla sahile çıkıp, Tendübay Kağan ile Aybar Han'ın önünde durdu. Tendübay Kağan'ın yüreği yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Andasmm yaşadığı haberini duymak istiyordu. *

"Savaşçılarınız sarayımıza bir ihtilal yaptılar. Kraliçemizi..."

Komutanın birden sesi düşmüştü. Öfkeyle sözlerine devam etti.

"Kraliçemizi öldürdüler. Savaşçılarınız sarayın taht salonunda kralımızı rehin aldılar."

Tendübay Kağan'ın içine bir nebze su serpilmişti. Çoğa, o savaşçılar arasında var mıydı? Mayda kurtulmuş muydu? Günseli ve Kargalar, Barkan, hangileri hayattaydı?

"Amis şehri antlaşma mı ister?"

"Evet, savaşçılarınıza karşılık kralımızı istiyoruz!"

Tendübay Kağan gülümseyerek, "Sonra da arkadan hançerlemek, öyle değil mi? Tıpkı şu cayır cayır yaktığımız Nor- daklarla yaptığımız savaştaki gibi, vur ve kaç!" dedi.

Nordakların başına geleni duyan komutan, ani bir şok yaşamıştı.
"Hayır, kimseye zarar verilmeyecek. Savaşçılarınızdan birinin burnu bile kanamayacak."

"O zaman ben nasıl istiyorsam öyle olacak! Gemilerinizi boşaltacaksınız. Sen ve o gemilerde kaç savaşçın varsa burada, sahilde bekleyeceksiniz. Kralınla beraber, savaşçılarım gemilere binecekler. Buraya geldiklerinde kralınızı alıp, şehrinize geri döneceksiniz."

"Ya burada kralımızla beraber bizi katlederseniz?"

"Beni kızdıracak bir şey yapmazsan, böyle bir şey olmaz! Bunun için savaşçılarım buraya gelene kadar tanrılarına yakarabilirsin."

Komutan, kısa bir süre düşündükten sonra başka çıkar yollarının olmadığmı anladı. "Tamam!" dedi. Komutan, iki gemiden inen toplam kırk savaşçıyı sahilde bekletirken Ten- dübay Kağan Börü'ye baktı. Asena da yanında dikiliyordu.

"Gölge o gemiye binemez."

"Biliyorum Kağan'ım. Ben ve kılıcım yeteriz. Börülerim ve Amazonlar da var. Bir gemiye biz bineriz."

Aybar Han da gitmek istiyordu. Kız kardeşini merak ediyordu.

"Börü, bir gemiyi sen al. Aybar Han, kandaşım bu çok tehlikeli. Geride seni bekleyen bir Kurt budunu var. Mayda ve sen oradan çıkamazsanız, bir sorun olursa budunun başsız kalır. O zaman işte her şey mahvolur. Akan onca kan, verilen savaş boşa gider."

"Doğru dersin Tendübay Kağan."

Asena, "Diğer gemiye de Bürkütlerimle ben binmek istiyorum Kağan'ım. Mayda... O beni korumaya çalışırken kaçırıldı," dedi. Tendübay Kağan, aralarındaki sürtüşmeden haberdardı ama birbirine can borçlarının olmasının, onları daha da yakınlaştıracağım düşünerek Asena'nm teklifini kabul etti.

Börü ve Asena gemilere bindiklerinde Gölge, pusatları almmış ve bir köşede sıraya dizilmiş olan Amisonyalı savaşçıların karşısına oturdu. Hırıltılarla onlara bakıyordu. Savaşçılar ise ilk kez gördükleri dev kurdu korkuyla izliyorlardı. Tek hareketlerinde Gölge'nin onları paramparça edeceğini tahmin edebiliyorlardı.

Gemiler Amis şehrine doğru ilerledikçe, surlarda dikilen erlerin sayısı da daha rahat belli olmaya başlamıştı. Şehrin girişine geldiklerinde devasa demir kapılar gıcırtılar ve zincir sesleriyle açılırken, yağı erlerinde büyük bir sessizlik hâkimdi.

Börü ve Asena, savaşçılarıyla birlikte şehrin girişindeki uzun yola geldiklerinde, dışarıda halktan kimsenin olmadığını fark ettiler. Amis savaşçıları saraya doğru etten bir duvar, kalkanlarıyla demirden bir koridor oluşturmuşlardı. Kendilerine doğru yaklaşan orta yaşlardaki bir komutan,

Savaşçılarınızın olduğu yere kadar sizi götüreceğim. Kimse size kılıç kaldırmayacak. Sizler de kılıçlarınıza davranmayın!" dedi. Sonra arkasmı döndü ve yürümeye başladı.

Börü ve Asena, komutanın şehirdeki bu sıkıntılı durumu bir an önce bitirmek istediğini anlamışlardı. Binlerce savaşçının arasından ilerliyorlardı. Börü, her ihtimale karşı eli kılıcında yürüyordu. Asena ise kuyagının içindeki taşı yokladı. Saraya kadar sadece önlerindeki komutanın ve kendilerinin ayak seslerini duyarak ilerlediler.

Şehir sanki ölü gibiydi. İlerledikleri sırada iki katlı olan evlerin üst pencerelerinden kendilerine korkulu gözlerle bakan halktan birkaçını fark etmişlerdi. Börü, Asena'ya dönüp, "Anlaşılan Komutan Çoğa, şehre unutamayacakları bir korku salmış," dedi. Asena başım sallayarak etrafı süzdükten sonra saraym olduğu tarafta kalabalıklaşan şövalyelere baktı.

"Umarım hayattadır. Umarım hepsi yaşıyordun"

Saraym bahçesine girdiklerinde nefret dolu gözlerle kendilerini süzen yağıların arasından geçtiler. O ana kadar dikkatlerini çekemese de, saraym kar beyazı sütunları ve duvarlarma sıçramış kan izlerini gördüler. Duvarlar, merdiven tırabzanları ve hatta gösterişli heykeller kurumuş kanın siyahlığındaydı. Katliamın ne kadar büyük olduğunu Börü tahmin edebiliyordu. Asena ise hâlâ dört yanı sarmış olan ölüm kokusunu gayet rahat alabiliyordu.

Taht salonun önüne geldiklerinde, geçtikleri yolda kendilerinden ya da şövalyelerden tek kanıt görmemişti. Ne bir kuyag parçası ne de bir pars kürkü vardı. Merakla kimlerin yaşadığını görmek istiyordu. Taht salonunun kapısmdaki erlerin sayısı çok fazlaydı. Ani bir saldırı yapabileceklerini düşünen Börü, "Tüm erlerini geri çek. Basamaklara kadar çekilin!" dedi.

"Kralımız elinizdeyken ne yapabiliriz?"

"Bu topraklarda kandaşım olmayan hiç kimsenin sözüne güvenmem komutan. Dediğimi yap!"

Komutan, şövalyelere merdivenlere kadar çekilmelerini emretti. Börü kapıya sertçe birkaç kez vurdu. Bu sırada Asena ve onlarla beraber gelenler dikkatle yağıyı süzüyorlardı.

"Ben Börü! Sizi almaya geldik!"

Günseli ve Barkan birbirine parlayan gözlerle bakarken, Mayda, "Sonunda! Ulu Tengri!" diye söylendi. Kral ise kapıyı hızlıca açıp, gelenleri içeriye alan Kargalara öfkeyle bakıyordu. İçeri girer girmez Barkan ve Börü birbirine sertçe sarıldı.

"Barkan! İyi misin?"

"İyiyim beyim."

Asena ve Günseli de aynı şekilde sevinçle birbirine sarılırken, gelen Bürkütleri gören Kargalar sevinç içindelerdi. Borüler ise günlerdir içeride kalmış olanlara güven veriyorlardı. Amazon savaşçıları, Kurt Diyarı savaşçılarının imkânsızı başarmalarına şaşkınlıkla şahit oluyor, onlara olan saygıları her geçen gün daha da artıyordu. Asena'nın bakışları Mayda'ya doğru kaydı. Masanın üzerine yatırılmış Çoga'nın yanı başındaydı. Yanma gidip, "İyi misin Konçuy Mayda?" dedi.

"Ben iyiyim, ama Çoğa pek iyi değil."

Gözlerinin dolduğu ana şahit olan Asena birden Mayda'ya sarıldı.

"Merak etme, iyi olacak. Önce sizi buradan çıkarmalıyız."

Mayda ve Asena, aslında bakışlarıyla birbirine her şeyi anlatmışlardı. O takışma zamanları belki de sonsuza kadar hafızalarından silinmişti. Börü, Çoga'ya baktıktan sonra, "Onu taşıyacak bir şey bulmalıyız. Dikişleri daha tam oturmamış. Derisi hâlâ gergin," dedi.

Günseli salondaki gösterişli perdeleri indirmelerini emrederken Börü, kralın karşısında çömeldi.

"Ne o kral, canın sıkkın görünüyor!"

"Dostlarınızı alıyorsunuz. Benimle işiniz kalmadı. Canımın sıkkın olup olmadığı seni neden ilgilendiriyor?"

"Çok yağı gördüm kral. Hepsinin bir amacı vardı. Büyük hedefler için hareket ediyorlardı. Sen hepsinden farklısın."

"Neymiş farkım?"

"Senin kadar amaçsız ve korkak olanını ilk kez gördüm. Bu kadar korkak bir adam, neden Kurtların Konçuyu'nu kaçırır ki?"

Kral hiçbir şey söylemeden öylece bakıyordu. Börü, alay edercesine gülerek doğruldu. Ardından, "Korktuğum için," diyen krala döndü.

"Yaptığın şey, korktuğun şeyi üzerine çekmekti. Bu nasıl bir korkudur?"

"Annemin size ihanet ettiğini biliyorum. Hatta Amison- ya'yı uzun yıllar önce sizler sayesinde koruduğumuzu da biliyorum. Her ihtimale karşı, barbarları yenerseniz, Amis şehrini yok edeceğinizi düşünerek konçuyu kaçırdım."

Barkan bu sırada yanlarına gelip, "Korkuların, annenin ölümüne sebep oldu," dedi.

Kral, yıkılmış bir hâlde öylece bakıyordu. Annesinin kaybı aklına geldikçe yaşanan katliamı bir kez daha yaşıyor gibiydi. Bu sırada Günseli, "Hazırız," dedi. Taht salonun kaim perdelerinden Çoga'yı taşımak için bir sedye yapmışlardı. İki demirle dört ucundan bağladıkları kalın perde dört börü

tarafından dikkatlice kaldırıldı. Kral ise, Barkan'ın boğazına dayadığı büyük bir hançerle yürütülmeye hazır hâlde ayakta bekletiliyordu.

Börü, kılıcını çıkarıp, "Önden ben gideceğim. Hepiniz çok dikkatli olun. Barkan'ın etrafmda, ondan daha uzun olan Borüler dursun. Oklarm isabet alanmı kapatın," dedi ve elindeki Kızagan Tengri'nin Kılıcı'yla yürümeye başladı.

Taht salonundan ayrıldıkları anda Çoğa en ortada, hemen önünde kral ve etraflarında etten bir duvar hâlinde çıktılar. En önde elinde kılıcıyla Börü merdivenlerden indikçe, onları bekleyen birlik de geri geri iniyordu. Sarayın kana bulanmış duvarlarının arasmdan inip, savaşçılarla dolu büyük bahçeye çıktılar.

Börü yavaş adımlarla yürürken, gri bulutların kapladığı gökyüzüne baktı. Şehrin çanı bir kez daha çalıyordu. Amis şehri şövalyeleri dikkat kesilmiş onları izliyorlardı. Surlarm tepesindeki okçular ve muhafızlar öylece dikiliyorlardı.

Aralarından geçtikleri sırada Asena, Yada Taşı'nı çıkardı. Mayda'nın ve Günseli'nin gözleri bir anda ona çevrildi. Asena hızlanarak Börü'nün yanına geldi ve gülümseyerek taşı havaya kaldırdı. Artık yürürken ya da çok güçlü hissetmediği anlarda da onu kullanabiliyordu.

"Göklerin Konçuyu, Çoga'nın İhtilali'ni şehrin tüm sokaklarına taşıyacak!"

Börü, Asena'ya gülümsedikten sonra kılıcını iyice kavradı.

"Ölümü Getiren'i bir daha unutmayacaklar!"

Kılıcı parıldamaya başladığında herkes ağzı açık hâlde onları izliyordu. Asena havaya kaldırdığı taşla tepelerindeki bulutlardan dev bir girdap yaratmıştı. Çakınlar onları izliyor, yaşınlar şehrin dört bir yanına düşüyordu.

Şövalyeler, kulakları çınlatan gürültünün arasında şaş-
kınlıkla onları izlerken, tüm sokaklara dolan kuvvetli rüzgâr, çakın seslerini evlerin en dip odalarına bile götürüyordu.

Bu, kurdun şarkisiydi. Kılıcın alev alışıyla gözlerin şahit olduğu şey, göğün gücüyle kulaklara da taşınıyordu.

Börü'nün önderliğinde gemilere bindikleri sırada, yanlarına tek bir kişi bile atamadı. Gemiye bindiklerinde şehrin üzerindeki girdap da dağılmaya başladı. Asena taşı tekrar ku- yagına yerleştirdiğinde Börü de kılıcını kınına soktu. Günseli, şehirden çıkabildikleri için çok mutluydu. Barkan ise hâlâ bunun bu kadar kolay olabildiğine ve şehrin kendilerinden bu kadar korkmasına inanamıyordu.

Gemiler sahile yaklaştığında Tendübay Kağan, Aybar Han ve Ulu Bilge dikkatle gelenleri izliyordu. Mayda, koşarak ağabeyine sarıldığında Aybar Han, "Ulu Tengri! Karındaşım, konçuyum... Seni çok merak ettim!" dedi. Günseli ve Barkan ise Tendübay Kağan'a selam verdikten sonra arkalarmda görünen sedyeye gözleri kayan Kağan, donup kaldı.

"Çoğa! O nasıl?"

O sırada Ulu Bilge de hemen yanlarına geldi. Günseli, "Amisonya şifacıları ilgilendiler. Çok kan kaybetmişti. Ara sıra gözlerini açıyor ama çok güçsüz," dedi. Ulu Bilge yavaş hareketlerle yaralarını açıp bakarken Tendübay Kağan karşısında dikilen dört barsa baktı. Çevresine bakıyordu.

"Ya Barslar? Kargalar?"

Günseli bir an yutkundu.

"Sadece dört bars hayatta kalabilmiş Kağan'ım. Kargaların neredeyse yarıdan çoğu..."

Cümlenin sonunu getirmeye Günseli'nin nefesi yetmemişti. Tendübay Kağan da o acıyı tam göğsünde hissediyordu. Mayda ve Aybar Han, böylesi bir kahramanlıkta can verenler için içlerinde yas tutuyorlardı. Ulu Bilge, bu sözleri duyduğunda sanki kafasının içinde gök gürledi. Gözleri-
ni kapatıp, derin bir nefes aldı. Bakışlarını Kağan'a kaldınp, "Merak etmeyin Kağan'ım. Dikişlerini ustaca yapmışlar. En kısa zamanda onu eski hâline getiririm," dedi.

"Ya tinlerimizi Ulu Bilge?"

Kağan'm bu sözünden sonra herkes bir anda susmuştu. Tendübay Kağan'm nefret dolu bakışları

Amisonya Kralı'na kaydı. Aybar Han bunu fark edince, "Kandaşım, onu biz hallederiz. Sizi gemilere götürelim," dedi.

"Barslarım... Babamın bana emaneti olan, tüm hayatıma şahit olmuş kandaşlarımdı onlar."

Tendübay Kağan, Çoga'yı sarsmadan taşımalarını söyledikten sonra kralın karşısına geçti. Elleri arkadan bağlı bir hâlde duruyordu.

"Asena!"

Asena koşarak Kağan'm yanma geldiğinde, "Kağan'ım!" dedi. Aybar Han'a dönen Tendübay Kağan, dişlerini sıkmış bekliyordu.

"Amisonya bir daha asla dostunuz olmayacak, biliyorsun, değil mi Aybar Han?"

"Biliyorum kandaşım. O yüzden, akacak kan varsa bundan sonra güçlü Kurtlarla savaşmak zorundalar! Eskisi gibi!"

"Topraklarına gelirlerse, her şeylerini al Aybar Han. Tutunacakları inançları bile kalmasın!"

Kral, bu konuşmadan ne çıkarım yapacağını son anda anlamıştı.

"Eskisi gibi Kurtlarla dost olabiliriz Aslanların Kağanı."

Tendübay Kağan kaşları çatık bir hâlde, "O şansı Kraliçe Luyana iki kez tüketti. Bundan sonra Amisonyalı her bir tacirin ve gemin Kurtlara salma verecek. Şehrindeki herkes, her gece bizlerin korkusuyla uyuyacak."

Kral, konuşacağı sırada eliyle susmasını işaret edip Ase- na'ya döndü.

"Bu derya öyle bir çalkalanmalı ki, onu izleyenlerin korkudan yürekleri patlayacak gibi olmalı."

Asena gülümseyerek, "Amis şehri o dalgaları soylar boyu unutamaz Kağan'ım," dedi.

"Hazır ol o zaman!"

Asena taşı tekrar çıkardığında Börü'ye bakan Tendübay Kağan, "Parçalat!" diye bağırdı. Börü, gözlerini kapatıp Göl- ge'ye baktı. Dev kara kurt, *kafasını çevirip kızıl gözlerini ona dikti.

"Hepsini parçala Gölge!"

"Kana susamıştım Börü!"

Gölge'nin etkileyici sesi kafasının içinde ona bu karşılığı vermişti. Derken onun saldırışını izledi. Sağa sola kaçışmaya çalışanları aniden tutup savuruyor, bacakları ve kolları kopmuş bir hâlde etrafa fırlatıyordu. Gölge, öyle hızlı hareket ediyordu ki arka arkaya parçaladığı savaşçıları izleyen kral, bir anda öğürmeye başladı. Aslan ordusu ise bunu büyük bir zevkle izliyordu. İçlerinden ayırdıkları tek kişi olan Amisonya Komutanı, yok edilen savaşçılarını korkuyla izliyordu.

Tendübay Kağan, komutanın omzuna sertçe vurduktan sonra titreyen adama, "Şimdi sana, halkın için güzel bir armağan vereceğim komutan!" dedi. "Bu armağanı hiçbiriniz unutamayacaksınız. Ne zaman Kurtlara karşı pusat kaldırmaya kalkarsanız aklınıza gelecek!"

Komutan sadece başını sallayarak karşılık veriyordu. Tendübay Kağan, Amisonya Kralı'nı şehrine doğru döndürdü. Belinden çıkardığı özenle işlenmiş büyük bıçağını gören Aybar Han, sabırsızlıkla bekliyordu.

"Son Atlantisliyi kurtaran atalarımıza ihanet ettiniz. Yetmedi, atalarımızla birlikte savaşa giden onurlu atalarmıza da ihanet ettiniz. Şehrini bu hâle getirmeni sağlayan, seni koruyan Kurtlara ihanet ettiniz. Şehrine iyice bak! Bu, senin son nefesini vermeden önce göreceğin son şey olacak. Öyle onursuzsun ki kral... Canını alacak olanın bile yüzünü son kez görmeyi hak etmiyorsun!"

Tendübay Kağan, nefesi hızlanmış kralm titreyen bacaklarına baktı. Amisonya Komutanı, çaresizlik içinde onları izliyordu.

"Uçmağa varan tek harsımın bir damla kanı bile etmeyecek olan sen... Tamuda harm bol olsun!"

Bıçağını kaldırıp, şehre dönük hâlde duran kralın boğazını kesti. Bir anda açılan derisinden fışkıran kanlarla gözleri önündeki şehri ve hayatı karanlığa gömülen Amisonya Kralı, yüz üstü sahile düştü.

"Amisonya Kralı'nı gemiye götürün!"

İki er hemen harekete geçerken Amisonya Komutam da yanma getirildi.

"Şimdi şehrine geri dön komutan. Onlara, bir sonrakinde tüm şehrin boğazını kesmeye

geleceğimi söyle."

Komutan başmı salladıktan sonra Tendübay Kağan adamı göndermelerini işaret etti. Komutanı arkasından ittiren bir er, "Hadi! Şimdi KağanTmızın armağanını şehrine götür!" diye sertçe emir verdi.

Komutan gemiye bindiğinde Aybar Han, "Gemiler hemen ilerideki koyda," dedi. Tendübay Kağan, hareket emri verince aslanın ordusu koya doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada komutanın getirdiği gemiyi bekleyen şehir muhafızları surun kapılarını açtıklarında gemiyi limana yanaştırdı.

Koşarak gelen Amis şehrinin başkomutanı, saray muhafızları komutanının asık yüzüne baktı.

"Anlat komutan! Kralımız nerede?"

Amis başkomutanına gelmesini işaret ettikten sonra onu kaptan kamarasına soktu. Boğazı kesilmiş hâlde kralm cese-

ım gören adam öfkeyle dışarıya fırlayacağı sırada sarayın komutanı onun kolundan tuttu.
"Dur!"

"Ne durması? Kral... Kralımızı öldürüp şehrimize göndermişler. Bunu canlarıyla ödeyecekler!"
"Yapma! Onları yenemeyiz."

"Ne diyorsun sen? Ne demek yenemeyiz? Bunun karşılığım vermeyecek miyiz?"

"Kraliçe, kral ve kim bilir kaç erimiz öldü. Kralm oğlu ve karısı hayatta. Bir sonrakinde sadece onları değil, tüm şehri yok etmeye gelirler. Bunu mu istiyorsun?

"Bu surları bir daha geçmezler."

"Beni dinle! Nordakları canlı canlı yakmışlar. Barbalar diye bir ordu kalmamış. Bizim gücümüz onlara yetmez!"

Başkomutan söylenen hiçbir şeyi umursamadan gemiden fırlayıp, "Savaş gemilerine! Hemen!" diye bağırdı. Çanlar tekrar çalarken, bu sefer borular da ötüyordu. Sesleri duyan Tendübay Kağan, gülümseyerek atını sürüyordu.

Önlerindeki tepenin zirvesine geldiklerinde, Amis şehrinden yüze yakm geminin çıktığını fark etti. Komutan onları kaçırmadan harekete geçmek için zaman kaybetmemişti.
"Asena! Başla!"

Asena, tepenin ucuna gitti ve hemen uçurumun dibinde başlayan, denizin köpürdüğü kayalığa baktı. Taşı havaya kaldırdığında önce hafif bir rüzgâr esmeye başladı. Gemiler gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerini açtığında göz bebekleri tamamen yok olmuş bir hâldeydi. Diğer elini önce serbest bıraktı. Sonrasında yumruk yapıp bekledi.

Gemilerin yelkenleri açılmıştı ve savaşçılar daha hızlı varabilmek için küreklere deli gibi asılıyorlardı. Bağırışları bulundukları yere kadar geliyordu. Asena yumruğunu açtığında, büyük bir taş parçası denize düşmüş gibi dalgalar oluştu.

Elini havaya doğru kaldırdığında birden dalgalar sertçe yükselerek gemileri sarstı. Gökten yılan gibi kıvrılarak inmeye başlayan hortumlar, denizin üzerini bir çorba gibi karıştırmaya başladı.

Parmaklarmı her hareket ettirişinde hortumların daha güçlü dönmesiyle ve denizin çalkalanmasıyla gemiler birer birer batıyordu. O gün Tendübay Kağan ve yanmda olan herkes, Göklerin Konçuyu'nun gazabmı izledi.

Tanrıları, sözde tanrıların oğulları sandıkları tüysüz savaşçıları ve parlak kuyaglı şövalyeleri hiçbir işe yaramamıştı... O gün, Gökte Doğanlar deryaları cesede doyurdu!

Gemiler çatırdayarak bölünüyor ve deryadaki girdaplara kapılıyordu. Tendübay Kağan ve Aybar Han, tüm bunları kahkahalarla izliyordu. Ulu Bilge, Asena'nın taşı istediği gibi kullanabilmesinden mutluydu.

Amis şehrinin surlarından korkuyla olanları izleyenler, karşılarındaki ordunun şeytanın ordusu olduğunu düşünüyorlardı. Tanrıları onlara cevap vermiyordu. Böylesi bir güç, yıkıcı bir kadim güç onlara göre ancak şeytan tarafından verilebilirdi. Şehrin rahipleri dualar ederken Asena taşı yavaşça indirdi. Bulutlar dağılmaya başladığında, denizin üzerinde batan gemilerin çıkardığı köpüklerin dağılışı vardı.

Binlerce savaşçının nefesi, denizin altmda kesilmişti. Derken, sanki hiçbir şey olmamış gibi deniz tekrar duruldu. Tendübay Kağan, Asena'ya gülümseyerek başını salladıktan sonra, "Devam edelim!" diye emir verdi.

Tepeyi aştıktan sonra geniş düzlüklere gelmişlerdi. Daha önce iç taraftan ilerledikleri için buradaki koyu fark etmemişlerdi. Aybar Han'ın tarifiyle koya geldiklerinde, karşılarında dev bir ordu gören onlarca Amisonya denizcisi önden gelen süvari birliklerine karşı kılıçlarına davranmadı. Aybar Han'm ***ken*** tarafından kılıçları bıraktırılıp esir alındıktan sonra Aslan Ordusu dev gemilere binmeye başladı.

Atlar ve dev kurt Gölge için özenle yerler ayarlanırken Mayda, ağabeyinin yanında dikiliyordu. Bir şey söylemek istediği, sabırsız hareketlerinden belliydi.

"Bir şey mi diyeceksin Mayda?"

Büyük gözlerini ağabeyinin yüzüne çevirdiğinde onun limanı izlediğini fark etti. Bu soruyu, ona bakmadan sormuştu.

"Ağabey, ne diyeceğimi anlamışsındır.

"Anladım ama ağzından duymak isterim."

"Gitmek isterim ağabey. Çoga'yla gitmek isterim."

Aybar Han, kız kardeşine dönüp onun omuzlarından tuttu.

"O adam senin için koca Amisonya sarayına ihtilal yaptı. Kendi hayatını ve o muhteşem birliğin hayatını hiçe saydı. Birinin yanında gitmek için ona güvenmek gerekir derler Mayda. Çoğa, güvenin de ötesinde, seni kendi hayatından çok sevdiğini gösterdi."

"Yani... İzin veriyor musun ağabey?"

"Beni üzen, yüzümün asılmasına neden olan tek şey, benden çok uzakta olacak olman. Mutlu olacaksın ama karındaşıma hasretim gün geçtikçe büyüyecek. Babamız uçmağa vardıktan sonra biz her şeyi omuz omuza atlattık. Her şeyde hep güvende olmanı düşündüm, her ne kadar sen her tehlikeye dişi bir kurt gibi atlasan da!

Mayda gülümsüyordu.

"Senin güvende olacağını bilmek, içimdeki hasreti daha kolay bastırmamı sağlayacaktır. Senin mutlu olduğunu bilmek de benim otağımda huzurla oturmamı sağlayacaktır. Ateş Gözlü Konçuy, Kurt Diyan'na gidiyor demek. Yolun açık olsun karındaşım. Umarım Çoğa da en kısa sürede ayağa

kalkar. Her şey bittiğinde soyunuz soylansm. Sıcak ve güvenli bir ocağınız olsun. Tek isteğim budur. Belki bir gün balalarını görmeye gelirim, kim bilir."

Mayda ağlayarak ağabeyine sarıldı. Tendübay Kağan, ikisinin birbirine sımsıkı sarılışını izliyordu. Yanmda duran Ulu Bilge'ye dönüp, "Çoğa daha çabuk ayağa kalkacaktır Ulu Bilge," dedi.

"Kalkacak Kağan'ım. Ona şifalı merhemlerden sürdüm. Yol boyunca da devam edeceğim."

"Onu tinsel olarak da ayağa kaldırmak lazım. Bunu da Mayda yapacak!"

Ulu Bilge gülümseyerek birbirine sarılmış iki kardeşe baktı.

"Öyle Kağan'ım... Öyle!"

Atlar ve Gölge gemilere bindirildikten sonra savaşçılar yerlerini alırken Aybar Han, "Seni Kurt Diyarı'na götürecek denizci erlerim dışında bir yolcun daha var kandaşım," dedi.

"Yolcu da ne demek kandaşım. O artık Aslanların kon- çuyudur."

Mayda biraz utanmış hâlde başını yere eğdi.

"Var olasın kandaşım. Kanımız yerde kalmadı. Kandaşlarınız için can verip can aldınız. Ulu Tengri yanmızda olsun."

"Kandaş için deryalar, çöller aşılır. Nice canlar alınıp verilir. Kandaş... Adı üzerinde! Koca bir çınarın dallara ayrılışı gibidir bizim bağımız. Bir boran dalımızın birine vurmuşsa, bunu hepimiz hissederiz. Ulu Tengri yarımızda olsun. Belki bir gün tekrar karşılaşırız. O günün, güzelliklerle dolu olmasını umarım."

Kağanlar birbiriyle vedalaşırken, uzun zamandır omuz omuza çarpışan erler de birbirine sarılarak ayrılıyorlardı. Dev gemiler koydan ayrıldığında Mayda, hüzünlü bakışlarıyla uzaklaştığı ağabeyine ve kalabalık birliğine bakıyordu.

Uzaklaştıkça, yurdunun acısı içine vurdu. Belki bir daha buraları asla göremeyecekti. Sevdiği adam için, yürek yangılımın onu savurduğu uzak diyarlara gidiyordu.

Gözleri dolu doluyken yanına Asena geldi. Omzuna dokunup, "Biliyorum, bu çok zor Mayda," dedi.

"Çok zor Asena Hatun!"

"Soylar vereceğin yurdunda o gözlerin hep gülsün Mayda. Her zaman beniçn dostumsun. Başlarda pek iyi anlaşa- masak da, birbirimiz için yağının ortasında canımızı ortaya koyduk."

Mayda başını sallayarak gülümsedi.

"Doğru dersin Asena Hatun."

"Daha Kurt Diyarı'na yolumuz çoktur ama şimdiden ana yurduna, aramıza hoş geldin Ateş Gözlü Konçuy!"

"Hoş bulduk Göklerin Konçuyu!"

Aslanın ordusu, geri dönüş yolunda, kandaşlarını kurtarmanın verdiği mutlulukla ilerliyordu. Tendübay Kağan, Börü'den aldığı Hatti utkusunun haberinden sonra, Alpagut Han'a kandaşlarının kurtulduğu haberini vermeyi hayal ediyordu. Artık karşılaşabilecekleri hiç yağı kalmamıştı.

Ne var ki kendilerini bekleyen uğursuzluktan haberi yoktu.
Yağıların en büyüğü, onları bekliyordu.

Kafesteki Kaplan

Prens Nanum, Kral Lu ile sislerin kapladığı ormanlık alanın önündeki geniş düzlükteydi. Kral Lu, sabah ayazmda sadece karga seslerinin yükseldiği yerde parmağını kaldırarak ormanı işaret etti.

"Buradan sonrasını yaya devam etmeliyiz. Karşımızda yüksek bir tepe var. Dağlar Prensesi de o tepenin zirvesindeki kalede."

"Tepe dik mi?"

"Oldukça dik ve zemin kısa bir süre sonra çamura dönüşüyor. Çocukken sadece o kadarını görebilmiştim. Oraya giren çıkamaz."

Prens Nanum gülümseyerek Kral Lu'ya baktı.

"Merak etme çıkarız. Ağartalı da oradaysa alır ineriz. Ağartalı eğer buradaysa kaçabileceği başka bir taraf var mı?"

"Aslında ikiye bölünmemiz daha iyi olur. Siz bu taraftan çıkın. Biz de ilerideki ırmağın olduğu çamurluk alandan çıkmaya başlayalım. Başka da kaçış yeri yok. Dik ve inilmesi imkânsız kayalıklar var."

Prens Nanum dalga geçercesine, "Erlerin korkudan bayılmasın da Şu Kralı!" dedi ve arkasmdaki Akadlı savaşçılarıyla gülmeye başladı. Lu, bozuntuya vermeden hafifçe sırttı.

"Merek etme Akad Prensi. Biz yola koyulalım."

Prens Nanum başıyla selam vererek gülümsedikten sonra harekete geçen kalabalık, Şu birliğinin arkasından baktı. Savaşçılarına ilerleme emri verdikten sonra atlarını sürdüler.

Ormanın girişine geldiklerinde atlarını ağaç dallarına bağlayıp bir araya toplandılar. Şu Kralı bir süre dediği nok

taya doğru ilerledikten sonra tepeyi izledi. Sisten bir şey görünmeyen sessiz ormana bakarak, “Saraya dönüyoruz! diye emir verdi. Yanındaki komutanı saygıyla selam verip, elini kılıcına koydu.

"Kral'ım, bizden sayıca azlar. Onları burada yok edebiliriz. Geri dönerlerse Buga Kağan ı üzerimize salarlar.

“Bizim yerimize bu işi Dağlar Prensesi'nin iğrenç canavarları yapsın. NasıJ olsa sonunda Kurt Diyarı'yla savaş kapımıza dayanacak. Boşa yorulmak yerine, sarayımıza dönüp savaş için hazırlanacağız."

“Emredersiniz Kral'ım!"

Kral Lu, sarayına doğru atını sürerken, Akad Prensi Nanum, yüzlerce savaşçısıyla ormanlık alanda pusatlarını çekmiş hâlde sessizce ilerliyordu. Tepeyi dikkatle çıkarken, ağaç tepelerini de gözleyerek etrafı dinliyorlardı.

Kral Lu'nun dediği gibi bir süre sonra kaygan bir çamur tabakası önlerinden tepeye doğru uzanmaya başladı. Sisten dolayı yanlarında ilerleyen iki adamı ancak görebiliyorlardı. Kalesinden çıkmayan ve hiçbir savaşa katılmayan Dağlar Prensesi, çamurdan topraklarına davetsiz giren her misafire
oldukça acımasız davranırdı.

Nanum, ayakları çamura her girdiğinde bir sonraki adımını daha zor atıyordu. Bu sırada yankılanan bir kadın sesiyle durdular.

"Topraklarımda ne işiniz var?"

Prens Nanum, sesin geldiği tarafı çözmeye çalışsa da anlayamamıştı.

"Ben Akad Prensi Nanum! Bir Agartah'yı arıyoruz. Kalende saklıyorsan hemen bize ver!"

Arkasından gelen bir kahkahayla ağaç tepelerindeki kargalar uçuşmaya başladı. Akad savaşçıları kılıçlarıyla sağa sola bakarken Prenses tekrar cevap verdi.

“Bir Akadlı, benim topraklarıma izinsiz girip bir Agarta- lı'yı arama cesareti gösteriyor, öyle mi? Burada Ağartalı yok! Topraklarıma izinsiz girdiğin için de canlı çıkmak için bana istediğimi vereceksin! Yoksa hepiniz, bugün son gününüzü yaşıyor olacaksınız!"

Nanum sertçe, "Kalene bakacağım prenses! Senin gibilerini çok gördüm. Sesinin yankı yapmasını sağlayan aptal büyülerinle beni korkutamazsın!" diye bağırdı.

Prensesten karşılık gelmemişti. Bir süre bekledikten sonra Nanum, ilerleme emri verdi. Çamurda bir süre yol alarak tepeliğe doğru ilerlediler. Prensesin sadece insanları korkutarak nam salan bir büyücü olduğunu düşündüğü sırada bağrışma sesleri yükseldi.

Nanum, "Bir araya gelin! Sesime doğru!" diye bağırsa da bir anda yanından bir yaratığın geçtiğini fark etti. O kadar hızlıydı ki arkasmda, çamurda bıraktığı izden başka bir şey kalmamıştı. Koca bir yılan gibiydi.

Her taraftan bağırışlar yükselirken başını yanmdaki adamına çevirdi. O sırada sislerin arasından bir anda çıkan yan yılan, yarı insan canavarı gördü. Üzeri kuyaglı, elinde pusat tutan adamın belden altı yılan gibiydi ve çamurda inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Diğer taraftan da geçen canavan fark ettiğinde, "Aşağıya! Çabuk!" diye bağırmaya başladı.

Birkaç adım attıktan sonra çamura kendini bıraktığı anda tepesinden geçen kılıcı fark etti. Sırt üstü aşağıya doğru kayarken, bir ağacın gövdesine çarpıp savruldu. Çamura batan kılıcını tekrar eline aldığında tepesinde koca bir mızrakla bekleyen, yarısı yılan olan savaşçılardan birini gördü.

Adamlarının cesetleri çamurda kayarak aşağıya doğru iniyordu. Bağıranların sayısı azaldıkça umudun da azaldığını anlıyordu.

"Lu... Hain köpek!"

Dişlerini sıkarak söylediği bu sözden sonra kılıcını savuracağı sırada fırlatıldığını hissetti. Sonra kendinden geçti. O ormanda böylesi bir olayla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Gözlerini araladığmda oldukça gösterişli bir odada olduğunu fark etti. Her şey bir anda nasıl da çabuk olmuştu. Elleri ve kolları yuvarlak, tahta bir masaya bağlıydı.

Biraz zorlaşa da bağlandığı deriler çok sağlamdı. Birkaç deneme daha yaptıktan sonra içeri beyaz tenli, kocaman kara gözleri olan bir cadm girdi. Yemyeşil uçuşan elbisesi ve güzelliğiyle dikkat çekiyordu.

Kan kırmızısı dudaklarında beliren bir gülümsemeyle, "Demek Akad Prensi'sin," dedi.
"Evet, sen... O musun? Yani Dağlar Prensesi?"

"Evet, bir laneti kanında gezdiren prensesim. Aslında ben de senin gibiydim. Yani bir zamanlar sarayda yaşayan güzel bir prensestim."

Akad Prensi, başında dikilen prensesi izliyordu.

"Ama ne yazık ki, bundan çok uzun zaman önce, bir anlık aptallıkla yapmamam gereken bir şey yaptım. Bir çocuğun ölümüne neden oldum. Sadece kendi hırslarım için bunu yaptım. Ve küçük, kapkara davullara vuran adamlar beni lanetlediler. Aslında çok uzun bir hikâye ama bu kadarını bilmen yeterli. Senin gibi cesur, kendine heyecan arayan aptallardan çok var. Bu yüzden muhafızlarımın kamı hiç acıkmıyor."

"Onlar insan değil! Onlar nasıl canavarlar?

Dağlar Prensesi kahkaha attıktan sonra, Evet, değiller. Tıpkı benim gibiler. Sadece görünüşleri daha canavarımsı, dedikten sonra kapı bir kez daha açıldı. Nanum başını çevirdiğinde yarısı yılan olan savaşçılardan birinin içeri girdiğini
gördü.

Prenses birden görüş açısından kaybolmuştu. Bir sandalye ayağı gıcırtısı duydu. Sonra yattığı tahta masanın oynadı-

ğını fark etti. Savaşçı, masayı kaldırarak, bir sandalyeye oturmuş prensesin tam karşısına dikti. Nanum, kadmın gözlerinin içine bakıyordu. Savaşçı, Nanum'un arkasma sertçe bir şey dayadıktan sonra demir bir kovayı bağlanmış ayaklarının tam ortasma koydu.

Dağlar Prensesi, "Ne zamandır yaşadığımı tahmin bile edemezsin. Lanetimin biteceği günü beklerken, lanetime alıştım Akadlı. Daha zamanım çok ama içimdeki lanet gün geçtikçe daha da güçleniyor," dedi.

"Benden ne istiyorsun? Benim seninle sorunum yok. Bir Agartalı'yı arıyorum. Bırak gideyim. Topraklarma bir daha adım atmam!"

"Sana canlı gitmek istiyorsan, istediğimi ver dediğimde oldukça cesur cevaplar veriyordun Akadlı! Artık her şey için çok geç. Bu yüzden, ben tadını çıkarırken beni öfkelendirme ki daha çabuk bitsin."

"Ne? Ne çabuk bitecek? Beni dinle! Kurt Ordusu burayı yerle bir eder!"

"Kurt Ordusu buraya gelmez Akadlı. Çünkü bizim yaşadığımızı hatırlayan ve seni buraya tek başına getiren bir tek karanlık canavar var."

"Karanlık canavar mı?"

"Evet, bilmiyor muydun yoksa? O, çok tehlikeli bir canavardır. Topraklarıma girmediği için şanslıyım. Onunla savaş zor olurdu."

Nanum duyduklarma inanamıyor, bir yandan da nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyordu. Dağlar Prensesi'nin birden gözleri vahşi bir hayvan gibi bakmaya başladı. Gözaltla- rında karanlık çizgiler belirince, yılan gibi uzun dilini çıkardı.

Nanum'un boynunu yaladıktan sonra geri çekilip, yanındaki küçük masada duran bıçağı aldı. Aniden bacak arasına sokup, iki eliyle yukarıya doğru tüm gücüyle çekmeye başla-

dı. Nanum acıyla bağırırken, vücudundan akan kan kovaya boşalıyordu. Prenses öyle güçlüydü ki yarığı karnına kadar ilerletirken Nanum, şoka girmiş bir hâlde can vermek üzereydi.

Prenses bıçağını geri çekip, elini açtığı yarıktan içeri daldırdı. Elini sıcak ette gezdirirken, Nanum'un son nefesinde boynundan koca bir parça koparıp iştahla çiğnemeye başladı. Sonra açtığı yarıktan kopardığı bir parça eti aldı ve savaşçısına, onu götürebileceğini işaret etti.

Önce kovayı götüren, sonra da Nanum'un cesedini taşıyan savaşçıyı izleyen prenses, kopardığı eti iştahla ağzına atıp yemeye başladı. Muhafızlarını sıcak kanla ve etle beslemeyi seviyordu. Canlı bir insanın acı çekerken ısınan bedeninden kopan etleri yemek en büyük zevkiydi. Lanet, onun tüm tinini sarmıştı. Gözlerden uzak, maceracı savaşçılar hep avı olmuştu. Olmaya da devam edecekti...

***

Kurt Otağı'na giren Kobrat, "Kağan'ım, Kara Yula ve erleri döndüler. Temir Tonka da yanlarında, dedi.

"Hatti erleri de yanında mı? Dediğimiz gibi tek mi gelmiş?"

"Tek gelmiş Kağan'ım."

"Kafese götür."

"Emredersiniz Kağan'ım."

Kara Yula'nm yanında bekleyen Borüler, Temir Tonka yı gördüklerinde ona kederle baktılar. Buga nın adaletine güveniyorlardı. Kobrat, yanlarma gelip, "Nereye gideceğimizi biliyorsun Temir Tonka," dedi.

"Biliyorum Kobrat. Gidelim!"

Elleri bağlı değildi. Pusatları bile henüz alınmamıştı. Kafesin olduğu çadıra geldiklerinde Kobrat, ondan pusatlarını istedi. Hepsini yanlarmda gelen ere veren Temir Tonka, açılan tahta kafesten içeri girdi ve bir köşeye oturdu.

Kobrat, çadırdan dışarıya çıktıktan sonra muhafızlara, "İyi beslenecek. Esir gibi davranılmayacak. Saygısızlık eden olmayacak!" dedi. Bu sırada kara budun, Temir Tonka'nın kafese konulmasını konuşuyordu.

Kara Yula'nın obayı ele geçirişinden sonra onun yolunda ilerleyen beylerin kellesini alarak obaya gelmiş bir kahramandı o. Adı namlı, Börülere başlık etmiş biriydi. Buga Kağan ise düşünceli bir hâlde tahtta oturuyordu. Gün geçtikçe daha da kötüye giden Ceren Hatun hep akimdaydı. Sakçılarma seslenip, tüm otağ hizmetkârlarmı çağırmalarını emretti.

Altısı kadın sekiz hizmetkâr kısa bir süre sonra karşısında sıralandı. Kayra Hatun da neler olduğunu merak ediyordu. Agartalı'nm hâlâ bulunamayışının onu öfkelendirdiğini ve öfkesini bir yerden çıkarmaya çalıştığını düşünüyordu. Buga Kağan'ın yanına oturup, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bekle Kayra Hatun. Bir şeyi merak ediyorum, onu öğrenmem gerekli."

Hizmetkârlara bakıp, "Ceren Hatun'un yanında, bizim dışımızda onunla baş başa kalan birileri oldu mu? Beylerin hepsinin bir arada olduğu zamanları sormuyorum," dedi.

Hizmetkârlar düşünüyorlardı. Bir yanıt gelmeyince Buga Kağan sert bir ses tonuyla, "Düşünün! Kime kımız, et, çorba verdiniz? Hadi!" dedi.

Hizmetkârlardan biri, "Kağan'ım, Kral Lu ve Kral Yuhti- na. Onlara hizmet etmiştim," dedi.

"Ne zaman?"

"Yuğdan ya bir gün ya da iki gün önce hizmet ettim."

"Dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Hayır Kağan'ım, her zamanki gibi üzüntülerini anlatıp, armağanlarını sundular."

"Armağanlar mı?"

"Evet Kağan'ım."

Kayra Hatun birden Buga Kağan a baktı.

"Düşündüğümü mü düşünüyorsun Buga?

"Evet, ne olduysa o armağanlarm olduğu zamana den geliyor. Sonrasmda Ceren Hatun sayrılığa tutuldu.

Buga Kağan tekrar hizmetkâra bakıp, "Armağanlar nerede?" diye sordu.

"Tabii ki Kağan'ın kara? çadırında.'

Kara çadır, töreye göre kağanlarm değerli eşyaları toplayıp, üleşmeden önce bir arada tuttuğu yerdi.

Kara renkli olmasının nedeni de, değerli ve parlak **şeylerin,** üleşilmeden önce değersiz olduğunu, kağanın gözünde boş bir karanlığı ifade ettiğini anlatmak içindi.

"Kara çadıra gidiyoruz."

Hizmetkârlar ve Kayra Hatun, yirmi adım gende muhafızların beklediği çadıra gittiklerinde, içerinin altın ve değer ı eşyalarla dolu olduğunu gördüler. Meşaleyi her oynatışlarında parıltılar yıldızlar gibi göze vuruyordu.

"Hangilerini verdiler?"

"Kağan'ım, yuğdan sonra belki tekrar görmek ister er diye şu tarafa koydum.

Gösterdiği sandıklara bakan Buga Kağan, hepsini tek tek açıp, dikkatle içine baktı. Birinin içerisindeki demir kabı gördü. Dikkatlice açıp, ateşi yaklaştırdı. Bir toz vardı. Biraz bekledikten sonra kapağını kapatıp çadırdan çıktı. Kayra Hatun, "Ne oldu şimdi? Ben bir şey anlamadım. Hemen çıktın, de ı.

"Belli olacak. Sabaha kadar belli olur."

Buea Kağan, Kobrat'ı emretti. Yanma gelen komutanına elindeki demir kabı verip, "Çok dikkatli ol. Dikkatli aç ve içindekinden uzak dur. Bunu bir et parçasının üzerine dok ve akbabaların uğrak yeri olan ırmak kenarına koy," dedi.

"Emredersiniz Kağan'ım. Sonra?"

"Gün ışıdığında koyduğun yere bak. Kimsenin haberi olmasın. Kötü bir durum varsa bana hemen haber ver."

"Emredersiniz Kağan'ım."

Kobrat demir kabı bel kayışına sokup uzaklaşırken Buga Kağan'ın aklından ihtimaller ırmağı akıyordu. Hangisi doğru, hangisi yanlış bulamıyordu. Söken şafak, aklındaki karışıklığı çözmesi için ışık olacaktı.

Kobrat, Kağan'ın dediğini yaptıktan sonra obaya döndü. Çadırı önünde aşını kaşıklayıp, erlerini ve kara budunu izledi. Gelen haberlerde Agartalı'ya dair tek ipucu yoktu. Bu durum canını sıkmıştı. Günler geçiyor, hain bulunamıyordu. Obanın içinde dolaşmaya başladı.

Çabışlarıyla biraz sohbet ettikten sonra kafesin olduğu çadırın yakınından geçerken bir bağırma sesi duydu. Çadırın önünde bekleyen iki er onu görmemişti. Hızlı adımlarla yaklaşırken ikisinden biri içeriye sesleneceği sırada, ıslık çaldı. Muhafız içeriye giremeden yerinde kaldı.

içeriden gelen sesleri bir süre dinledikten sonra çadıra daldı. Elindeki yemek kabını içeriye fırlatmış olduğu çok belli olan iki er, Temir Tonka'yla alay ediyorlardı. Kobrat, öfkeyle ikisine baktı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Yer değiştirdiğiniz erler size emrimi söylemediler mi?"

İki erden ses çıkmıyordu. Kobrat bir anda kafesin yanın- dakine güçlü bir tokat atıp yere düşürdü. Adam neye uğradığını şaşırmış bir hâlde başının zonklamasıyla düştüğü yerde kalırken diğerinin kuyagma asıldı.

"Ahmaklar!"

Sert bir yumruk indirdiğinde diğerinin burnundan çıkan kırılma sesini Temir Tonka bile duymuştu. İkisi de yerdeyken

birer sert tekme atıp, acıyla kıvrandırdıktan sonra dışarıdaki erlere seslendi.

Yerde yatanlara ayağa kalkmalarmı söylediğinde, biri kan boşalan burnunu diğeriyse kan sızan kulağını tutuyordu.

"Siz iki ahmak, Börülere baş olmuş, Altın Deniz'in en namlı tarkanıyla alay edersiniz ha! Köpekler sizi! Savaş meydanında yağıyı parçalayan bir kaplanı, sizin gibi kurt postuna bürünmüş iki çakala mı güldüreceğim?"

İkisi de susuyordu. İçeri giren diğer erlere bakan Kobrat, "Bu ikisinin elleri pusata değmeyecek! Dokunurlarsa, dokundukları eli keserim! Bundan sonra er değiller! Ava gidenler için at hazırlayıp, tezek toplayacaklar!"

Adamlardan biri Kobrat'a doğru diz çöktü.

"Yapma komutanım. Erlikten etme bizi! Nasıl bakarız budunun yüzüne?"

"Onu er olmanın onurunu unutmadan önce düşünecektin! Götürün!"

İki muhafız, Kobrat'tan dayak yiyen iki adamı götürürken sesleri duyan çabışlardan biri içeri girdi.

"Komutanım, bir sorun mu var?"

"Kafeste bundan sonra bekleyecek adamları doğru seçin! Kaplana kaplan gibi, çakala çakal gibi davranmayı öğrenecekler! Git ve sağlam, onurlu dört er gönder buraya!"

"Emredersiniz komutanım."

Çabış hızla çadırdan çıktıktan sonra Temir Tonka, "Komutan Kobrat!" diye seslendi. Arkasını dönen komutan, öfkeli görünüyordu.

"Neden tüm diyarda bu kadar büyük bir savaşçı olarak anıldığını şimdi daha iyi anladım. Var olasın!"

Kobrat başını salladıktan sonra, "Sana aş getirsinler. Kağan büyük bir ihtimalle yarın seninle konuşacaktır. O yüzden iyi dinlen. Dinlen ki kendini iyi anlat!" dedikten sonra çıktı.

Temir Tonka, Kobrat'ın adaletli davranışını düşündü. Onun yerinde başka biri olsa onca sürtüşmeden sonra belki böyle bir şeyi görmek hoşuna giderdi. O, kendinden yaşça büyük ve kendinden katbekat fazla ölüm ve savaş görmüş bir adamdı.

Erliğe adım attığında bile onun ve Çoga'nm adlarını duyarlardı. Bir süre düşündü. Yanından ayrılan Borüler haklı olabilirler miydi? Bilmeden, gücün verdiği bir hırs mı sarmak üzereydi tinini? O tarkan değil miydi? Tini özgür, pusatı Tengri ve kağanı için kalkan bir savaşçı değil miydi?

Demir Han olmadan önce, o, Temir Tonka'ydı! Kurt Di- yarı'nm demirden kaplanıydı.

Prensesin Öfkesi

Demir Han'm Kurt Otağı'na götürülmesinden sonra moralleri iyice bozulmuş olan Hatti erleri, bir haberle yeniden kendilerine geldiler. Prenses Elasya geliyordu. Ardında dev bir orduyla evdeşinin söylediği yere yaklaşan savaşçı prenses, tüm güzelliğiyle atının üzerinde, omzuna kadar inen saçlarını rüzgârda savuruyordu.

Beyaz atının üzerinde, gece mavisi bir pelerin takmış, içine de gösterişli, altın işlemeli bir kuyag giymişti. Kamp alanma geldiğinde hepsi prensesi diz çökerek karşıladı. Ordu çabışının önünde atını durduran prensesin gözleri evdeşini arıyordu.

Atından indikten sonra çabış ayağa kalktı.

"Demir Han çadırında mıdır?"

Ses çıkmıyordu. Prenses Elasya, yay gibi kaşlarını kaldırıp, "Sana dedim çabış, beni duymuyor musun?" diye sesini yükseltti.

"Prensesim... Demir Han burada değil."

Etrafta Borüler de görünmüyordu.

"Nerede? Ava mı çıktı?"

"Kurt Obası'ndan Kara Yula geldi. Hanımızı alıp götürdü."

Prensesin dudakları titriyordu. Büyük ve derin bakan gözleri öfkeyle parıldadı.

"Ne için?"

"Kurt töresine göre kıyını belli olacakmış. Buga Kağan ile Alpagut Han'ın ölü töreninde sürtüştüler."

"Siz de buna izin mi verdiniz? Ya Borüler? Onlar nere- deler?"

"Biz buraya gelirken yolda, size haber göndereceğimizi öğrendiklerinde Han'ımızdan ayrıldılar."

Prenses Elasya dişlerini sıkarak, "Kampı toplayın! Hemen! Demir Han'ı almaya gidiyoruz!" diye bağırdı. Erler koşuşturmaya başlayınca prenses gözlerini kısıp, ellerini beline koydu.

"Sana zarar vermeye kalkarlarsa, Kurtlar ya da Aslanlar demeden, son damla kanıma kadar karşıma çıkan her şeyi yok ederim Temir Tonka!"

Prenses Elasya harekete geçmeye hazırlanırken kafesin içinde düşüncelere dalmış olan Temir Tonka, Börülerin içeri girmesiyle bakışlarını onlara çevirdi. Onunla yolculuk sırasında ilk sürtüşen börü, "İyi misin kandaşım?" dedi.

"Kandaşlığı bitirdiğinizi söylemiştiniz."

Börüler birbirine baktı. Aralarından atletik yapılı, uzun saçlı olanı elini kafese sertçe vurdu. Temir Tonka birden ona bakarak ayağa kalktı.

"Bu neyin öfkesidir?"

"Bu, senin burada olmana öfkemizdir! Bize Börü Andı'nı sen söylettin! Nasıl olur da Buga Kağan'a karşı ordu çağırırsın?"

Temir Tonka ellerini kafese dayayıp başını eğdi.

"Alpagut Han'ı onun öldürdüğünü düşünüyordum. Bundan dolayı sürtüştüm."

"Sonra ne değişti?"

"İstese, bizi anında yok edebilirdi. Kampıma bile Kobrat yerine Kara Yula'yı gönderdi. O benimle savaşmak istemiyor. Tam tersine, töreye göre davranmamı istiyor. Buga Kağan hain olsaydı, şimdi ne ben ne de siz hayatta olurdunuz."

"Doğru dersin kandaşım. Biz, onun erlerine pusat tuttuk. Buna rağmen bizim adımıza, savaşçılığımıza büyük saygı gösterdi."

Temir Tonka başını sallayarak, "Alpagut Han'ın bana verdiği hanlık bir buyruktu. Uzak diyarlarda bile yeniden bir yağı doğmasın diye oranın başına beni geçirdi. Adalet dağıtmamı; o topraklarda soy verip, gelecekte bu yurdun tarkanla- rından birinin kanından olan cesur hanlar yetiştirmemi istedi. Bunu yapmak istedim ama Buga Kağan'ın öfkeli hâli beni yanılttı. Bunu sizler de gördünüz. Usunu kaybetmiş gibi yağıca bakıyordu. Sonra düşündüm. Börü uçmağa varsaydı ve ben olsaydım ne yapardım diye," dedi.

"Ne yapardın?"

"Benim yerimde olan, benim gibi davransaydı kellesini alırdım."

Hepsi başıyla onayladı. Bu sırada bir anda çadıra Buga Kağan ile Kobrat girdi. Hepsi şaşırmıştı. Kağan, buralara gelmezdi. Onu gören Temir Tonka dikkatle hareketlerini izledi. Borüler baş selamı verip geri çekilirken kafesin yanma kadar gelen Buga Kağan, "Açın!" diye emir verdi. Kobrat, Börülere başıyla emredileni yapmaları için işaret verirken, kapının zincirleri çözülüyordu.

Buga Kağan, kafesin kapısı açıldığında, "Çık dışarı!" diye gürledi.

Temir Tonka dışarıya çıktı ve yüzünde gergin bir ifadeyle Kağan'a baktı.

"Ben hain miyim kaplan?"

Bu soru karşısmda herkes şaşırmıştı. Temir Tonka, "Asla!" dedi.

"Peki, sen hain misin?"

"Değilim! Sadece..."

Kağan eliyle susmasını işaret edince durdu. Buga Kağan, pusatını çıkarıp, Kobrat'a verdi.

"Şimdi benim de pusatım yok. Bir savaşta, ikimiz de pu-

şatlarımızı kaybetmişiz gibi düşün. Yumruk yumruğa çarpışacağız ve birimiz ayakta kalacak."

Temir Tonka, Kağan'a şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ben Buga'yım Temir Tonka! Şaşırma! Bana bir öfken varsa, töre karşısmda kıyınının verilmesinin bir değeri de yoktur. Bu yurda en zor anlarda sadakatle hizmet etmiş büyük bir savaşçısın. Senin kelleni almak gibi bir derdim olsa bunu çoktan yapardım. Kıymm ölüm değilse, içinde de öfke varsa, hiçbir şey düzelmeyecek demektir."

"Öfkem yoktur Kağan'ım!"

Buga Kağan bir anda şaşırdı. Temir Tonka diz vurup baş kesti.

"Ben Alpagut Han'ın buyruğuyla Demir Han olan Altın Deniz'in Tarkanı, Börübaşı Temir Tonka! Aslanlara ve Kurtlara son nefesime kadar hizmet etmeye ant içmiş Temir Tonka!"

"Kalk ayağı Demir Han!"

Borüler birbirine bakarken Kobrat hafifçe gülümsedi. Temir Tonka ayağa kalkınca kendine gülümseyerek bakan Kağan'a doğrulttuğu sert bakışları normale döndü.

"Omuz omuza kaç savaş verdik. Kimlerin kellesini alıp, kimlere adalet dağıttık. Bizler, aynı törenin ışığıyla karanlığı aydınlattık. Kıyının, uçmağa varana kadar Hatti Diyan'nda tek yoksul oğuş bırakmamak olacak!"

Temir Tonka gülümseyerek Kağan'a baktı. İkili birden birbirine sarıldı. Sertçe sırtlarına vurduktan sonra Buga Kağan, "Demir Han, yağı kimdir bulunmuştur. Şimdi Demir Ordu'nu buraya getirme zamanın geldi. Bu en sinsi, en hain ve en zorlu savaşımız olacak," dedi.

"Kimdir Buga Kağan?"

"Gel, otağda anlatırım."

Buga Kağan ve Demir Han, kafesin çadırından beraber çıktıklarında kara budun da oldukça mutlu olmuştu. Borüler,

yine Demir Han ile olacakları için mutlulardı. Sonunda Buga Kağan'm usunu kullanarak adaletli davranması, kandaş kanı akmasmı engellemişti.

O sabah, Kobrat kuşların olduğu yere gitmişti. Etin etrafında ölmüş dört akbaba görünce bunu hemen Buga Kağan'a bildirmişti. Kağan haberi aldıktan sonra otağda ileri geri hızlı adımlarla düşünmeye başlamıştı.

Lu'nun onu kağan olarak görmek istiyormuş gibi vermeye çalıştığı çktidar hırsı, Alpagut Han ile son yolculuğu yapanın o olması kafasmda bütün taşları yerine oturtmaya başlamıştı. Armağanı kimse yokken vermişti. Ağartalı ise kimse tarafmdan görülmeden, hiçbir handa duraklamadan, yemek bile yemeden ilerlemiş ve tek bir oba insanma bile görünmemişti. Bunun tek açıklaması vardı; Lu'nun ordusu gibi aşı olan ve gizlenebileceği bir kalabalıkla ilerlemiş olması. Obadan gidiş zamanmı ayarlamak için söylediği lanetli yer de planlarından biriydi. Kendi kanından olan ağabeyini bile kolayca öldürebilen Lu, Alpagut Han'a Hatti Diyarı'nda yardım ederek güven kazanıp, onu en uygun zamanda rahatlıkla öldürebilecek biriydi.

***

Kurt Otağı'nda bunlar konuşulurken kendine gelen Çoğa, gülümseyerek Mayda'ya bakıyordu. Bir an bile başından ayrılmamış konçuyun elini tuttu.

"Yurdundan benim için ayrıldın."

"Evet, senin için Çoğa. Konuştuğumuz, hayal ettiğimiz oğuşumuz için."

Çoğa gülümseyerek konçuya baktı. Bu sırada Ulu Bilge aralık kapıyı yavaşça gıcırdatarak açtı. Mayda, Çoga'nm yanından kalkıp, içeri giren kama selam verdi ve odadan çıktı. Mayda'nın arkasından ne kadar mutlu baktığını gören Ulu

Bilge, demir bir tasa koyduğu kurutulmuş yaprakları tahtayla ezmeye başladı.

"iyileşiyorsun Çoğa."

"Senin etkinin çok olduğunu bilirim Ulu Bilge."

"En büyük etki benim değil, konçuyun!"

"Yaralarım iyileşiyor. Bunu hissediyorum. Büyük yaramda biraz acı var ama o da yakında kabuk bağlar."

"Merak etme, dikişli yaraların birkaç güne kaynar. Kızıl- yan şehrine vardığımızda atma binebilecek duruma gelirsin."

Elindeki tahtayla kuru yaprakları iyice ezen kam, köşedeki demir kaptan su aldı. Tahtayla karıştırmaya başladığı sırada Çoğa derin bir nefes aldı.

"Yaralarım kabuk bağlar elbet Ulu Bilge. Ya tinimdeki-
ler?"

Kam bir anda durdu.

"Tinindekiler uçmağa varana kadar kalacaklar. Onların geçmesini beklersen, zamanm akışında kendini kaybedersin. Yaralarına alışmalısın ki mutlu olmayı hatırlayabilesin!"

"Onlar... Cerdukay Kağan tarafından bulunduğum günden beri karındaşlarımda Sadece dördü hayatta kalabilmiş Ulu Bilge. Onlara gelmemelerini söyledim. Tek gitmek istedim ama beni dinlemediler."

Ulu Bilge, Çoga'nın başını kaldırıp elindeki kabı içirdi. Tadıyla yüzünü ekşiten Çoga'ya, "Onları Kağan'ımız gönderdi. Senin dediğin gibi, o zamandan beri karındaşm gibilerdi. Yapmaları gereken de seninle gelmekti. O ulu savaşçılar buna inandılar. Gideceksek, böyle gitmeliyiz dediler. Sen, orada tek başına çarpışırken, asla başaramayacaktın."

Çoğa sadece başını salladı.

"Bak, sana bir hikâye anlatayım Çoğa. Bu hikâye sana gitmenin ve kalmanın aslında ne demek olduğum anlatacak.

Gitmenin bile aslında bir anlamda kalmak olduğunu göreceksin. Yürekte kalabilme ululuğu, her gidişte olmaz."

"Nasıl?"

"Zamanın birinde kara kuyaglı, kara atlı, hilal bıyıklı, sert bakışlı bir savaşçı varmış. Genelde yalnız görünse de, onun kadar iyi savaşan birkaç dostuyla bazen mücadelelere atlarlarmış. Günün birinde bu savaşçı, her şeyden ve herkesten uzaklaşmış* Dostları onun böyle yalnız kalışını engellemeye çalışsa da bir türlü onu eski hâline döndüremiyorlarmış. Gel zaman git zaman, bu savaşçının neden böyle olduğu anlaşılmış. Bir hatuna vurulmuş. Onun güzelliğiyle büyülenmiş. Tatlı diliyle demirden yürekleri eritip, kaya gibi duran birini toz taneleri gibi paramparça edebilirmiş."

Çoğa kaşlarını kaldırarak, "Savaşçının yüreğine od düşmüş desene Ulu Bilge," dedi.

"Evet, düşmüş ki ne düşüş! Her şeyi, her savaşı sadece onun için vermeye başlamış. Kendi hedeflerini unutmuş. Tek hedefi, onun önüne acunu sermekmiş. Bir gün savaşçı tökezlemiş. Ona o kadar inanıyormuş ki ondan asla bir zarar geleceğini düşünmeden sırtını dönüyormuş. Tökezlediğinde, eskisi gibi bir süre savaşamayacağına usu karar verince, hatundan bir süre uzak kalmak istemiş. Onun için tekrar mücadele etmek için güç toplaması gerekiyormuş. Fakat hatun, tüm inancıyla kendisine sırtını dönen savaşçıya arka arkaya hançer sokmuş. Ait olduğu oğuşa kötü konuşmuş. Savaştığı acunda admı lekelemek istemiş. Sonra da bir daha görüne- memek üzere ortalıktan kaybolmuş. Yanında, onun sayesinde elde ettiği saygı duyulan adıyla gülümseyerek gitmiş hem de! Savaşçının dostları, hemen yanına gitmişler. Hançerlerini çıkarıp, onu tekrar ayağa kaldırmışlar."

"Ya sonra? O hatunu bulup kellesini almamış mı?"

"Hayır! Savaşçının dostları başta ne kadar ayrılmak istemeseler de mecbur kaldıklarını fark edince, en sevdikleri atlarını ve gösterişli kılıçlarını ona armağan bırakıp gitmişler. Bir kahraman gibi geriye kalan son yağısını, daha haberi bile olmadan tamuya gönderip, ortadan kaybolmuşlar. Hatun ise çıkarları bittiğinde, tek tökezlemede, bir böcek kadar değeri yokken, sayesinde budundan saygınlık kazandığı adıyla aşağılık bir şekilde gitmiş. Savaşçı tekrar ayağa kalktığında bir söz söylemiş."

"Ne demiş Ulu Bilge?"

"Aşağılık tinler ihanet ederek giderler! Ulu tinler kahraman gibi giderler! Her gidişin sonu bir kalışa varır. Kahraman gibi uçmağa varanlar, birilerinin hayatlarından çıkanlar ya da yurdunu bırakanlar, yüreklerde ölümsüz kalırlar. Korkakça kaçarken düşenler, ihanet ederek gidenler ve her seferinde yeni bir amaç için kansızca hareket edenler ise aşağılık olarak anılıp, yüzde ekşime bırakırlar. Onlar ilk Barslardı. Onlar ölümsüzleştiler. Kendilerinden sonra geleceklere bir kahramanlık destanı olarak kaldılar!"

Çoğa, Ulu Bilge'nin son sözünü tekrarladı: "Bir kahramanlık destanı olarak kaldılar!"

***

İki Gün Sonra...

Prenses Elasya Kurt Otağı'na varmak üzereydi. Durmadan ve dinlenmeden, öfkeyle ilerliyordu. Önüne çıkan kalabalık Uyguri Birliği'ni görünce durdu. Kendilerine doğru gelen dev orduya bakıp, "Hatti Diyarı'nın Demir Ordu'su hoş geldi. Kağan'ımız sizleri bekliyordu," dedi. Prenses Elasya şaşırmıştı.

"Bizi mi bekliyor?"

"Evet, Kağan'ımız Kurt Ordusu'nu savaş için hazırlıyor."

"Hani, ordusu nerede?"

"Obasının yakınlarında. Demir Han ile harekete geçmek için sizleri bekliyorlar."

Prensesin kafası iyice karışmıştı. Ona haberi veren çabışa baktı. O da durumdan bir şey anlamamıştı. Boş gözlerle prensesine bakıyordu.

"Bizi takip edin. Bu taraftan daha kolay obaya ineriz."

Prenses Elasya ve ordusu atlıların arkasından ilerlerken, pıjsu ihtimaline karşı dikkatle etrafı süzüyorlardı. Obayı gördüklerinde, toplanmış olan koca Kurt Ordusu'nu fark ettiler. Durum savaşçmın dediği gibiydi ve kendilerine doğru herhangi bir atak yoktu. Ortalıkta hazırlıklar için hareket eden savaşçılardan başka bir şey görünmüyordu.

Prenses obanın girişine yaklaştığında yanlarına tekrar yaklaşan atlı, "Ordunuz burada kamp kurabilir prenses. Demir Han ve Kağan'ımız otağdalar. Size eşlik edeceğim," dedi. Prenses, ordusuna kamp kurma emri verdikten sonra yanında gelen yirmi muhafızıyla otağa doğru hareket etmeye başladı.

Demir Han, evdeşinin geldiği haberini gözcülerden almıştı ve otağm dışında onun gelmesini bekliyordu. Karşısında, beyaz atınm üzerinde kendisine doğru gelen prensesini gördüğü zaman yüzüne oturan gülümsemeyle yanındaki Bö- rülerine baktı.

Prenses, ona doğru şaşkınlıkla ilerlerken, Börülerin de yarımda olduğunu fark etti. Atını durdurup indiğinde Demir Han'a sarıldı.

"Seni çok merak ettim. Seninle gelen çabış dedi ki..."

"Boş ver ne dediğini Elasya'm! Buradayım ve gayet iyiyim. Hem de hiç olmadığı kadar."

"Neler oluyor?"

"Anlatırım. Gel, yorulmuşsundur. Otağa gidelim. Kurt Otağı'na evdeşim olarak gir."

Prenses Elasya güzel dudaklarıyla gülümseyerek rahat bir nefes verdi.

"Burayı yakıp yıkmaya gelmişken, şimdi beraber aş kaşıklamaya gireceğim, öyle mi? Kurt Diyarı'nda her şey dediğin gibi çok hızlı ilerliyor."

Demir Han gülümseyerek evdeşinin sırtına dokundu ve onu otağa götürdü. İçeri girdiklerinde Buga Kağan ve Kayra Hatun içerideydi.

"Hoş geldin Hatti Diyarı'nın Prensesi!"

Buga Kağan'ın sözüne başıyla karşılık veren Prenses Elasya, "Hoş bulduk," dedi. Onunla en son kendi saraylarında, neredeyse birbirine girecek hâlde ayrılmışlardı. Kayra Hatun, gülümseyerek yanına yaklaştı.

"Ben Tendübay Kağan'ın evdeşiyim. Adım Kayra. Hoş geldin."

"Hoş bulduk Kayra Hatun."

Akima, bu yeni tanıştığı kadının kocasını savaş zamanında öldürüp, onu durdurmak için harekete geçtiği zamanlar geldi. Karşılıklı oturduklarında Buga Kağan, "Bilirim, en son pek de iyi ayrılmadık ama her şey töreye göre çözülmüştür. Burası Kurt Diyarı, senin de yurdundur," dedi.

***

Tüm bunlar olurken Kral Lu da birliğiyle şehrine giriyordu. Dev kulelerin arasından coşkuyla karşılanarak ilerlerken, emrettiği gibi tüm şehir efendilerinin onu beklediğini gördü. Sarayının önüne geldiğinde etrafa el sallayarak efendilerinin karşısında durdu.

Hepsi birden diz çöküp krallarını selamladıktan sonra ayağa kalktı.

"Ordularınız hazır mı?"

Hepsi bir ağızdan, "Hazır Kral'ım!" diye cevap verdi. Şehir efendilerinin akşam yemekte hazır olmalarını söyledikten

sonra sarayına girip geniş ve gösterişli odasına çıktı. Üzerindeki kuyagı çıkardı ve sıcak suyun içine yatarak kuracağı dev imparatorluğun hayaliyle şarabını yudumladı.

Son derece gösterişli ve nadir kumaşlardan yapılma giysilerini giydikten sonra tüm şehri gören balkonuna çıktı. Gözlerini kapatıp, şehrinin sesini dinledi.

"Bu an için o kadar çalıştım ki! Sona çok yakınım!"

Bir süre daha balkonunda kaldıktan sonra odasından dışarı çıktı. Hızlı adımlarla Agartalı'yı gönderdiği tapınağa ilerledi ve arkasmdan kendini takip eden muhafızlara beklemelerini söyleyip içeriye girdi. Meşalelerle aydınlatılmış uzun koridorun sonundaki parıltıyı fark edebiliyordu.

Oldukça büyük, oval şekilde yapılmış, tavanı göğe doğru bombeli tapınakta Ağartalı ve iki rahip vardı. Aralarmda bir şey konuştukları sırada kralı fark ettiler. Ortadaki dev havuzda parıldayan yeşil ışığı izleyen Kral Lu, kendine doğru koşar adımlarla gelen üstada ve rahiplere baktı.

"Başardınız mı?"

Ağartalı gülümseyerek, "Başardık efendim!" dedi.

Rahiplerin ikisi de üstadı göstererek, onun ne kadar bilge biri olduğundan bahsettiler. Kral Lu, durumdan oldukça hoşnut bir hâlde rahiplere, üstatla kendisini yalnız bırakmalarını emretti. Rahipler dışarıya çıktıktan sonra Agartalı'ya tapmağın gösterişli işlemelerle yapılmış tahta sandalyelerini gösterdi.

İkili, karşılıklı oturduğunda Kral Lu, "Savaşçılar nerede?" diye sordu.

"Havuzun suyu arkadaki büyük bölmeye gidiyor. Oradalar. Her ihtimale karşı, ilk koridoru geçen olursa onları görmemeli diye oraya koydum."

"Güzel!"

"Zehir işe yaradı mı Kral'ım?"

"Evet, Ceren Hatun sayrılığa tutuldu. Yerine Buga geçti."

"Ya Tendübay ve ardındakiler?"

"Sanırım onlar için endişelenmemize gerek yok. Çoktan ölmüş olmalılar. Yoksa şimdiye kadar gelirlerdi. Temir Tonka ve Buga Kağan birbirine düşmanca sözler etti. Onlar kendi içlerinde kızışırken, biz de gücümüzü tam topladık."

"Ne zaman saldıracağız Kral'ım?"

"Biraz daha beklemeliyiz. Şu Akad Prensi'ni hatırlıyor musun?"

"Evet Kral'ım."

"Onu Dağlar Prensesi'ne götürdüm. Senin orada olacağını söyledim. Geri dönmeyince Buga şüphelenecektir. Muhtemelen bir süre sonra da şüpheleri bana dönecektir. Biz gitmeden onlar gelecekler. Burada hepsini yok ettikten sonra, önümüzde uzanan bozkırı çok geçmeden avucumuza alacağız."

"Öyleyse ben hain ilan edilmiş olmalıyım."

"Aslında başta iş Buga ya da Temir Tonka'ya kalacaktı ama herkes ortada olmayan üstadı hedef gösterdi. Kurt Diya- rı'nın dört bir yanında aranıyorsun. Bu aralar adın Buga'dan bile daha çok duyuluyordun"

Kral Lu kahkaha atarak Yeşim Taşı'na baktı.

"Taş, denildiği gibi şeyler yapıyor, değil mi?"

"Evet, şehir bollukla dolup taşıyor. Halkın üzerinde büyük bir huzur var. Herkes tarafından seviliyorsunuz. İyileştirici özelliğini defalarca denedim. Başta köleler üzerinde denedik. Vücutlarında ölümcül yaralar açtık. Kan kaybından ya da bir uzvunun kaybından ölmek üzereyken havuza yatırdık. Hepsi sapasağlam çıktılar."

"Ya Yeşil Ordu?"

"Biliyorsunuz, onun için kadim yazıtların söylediği gibi yaptık. Yeşil Ordu hazır sayılır. Tam bin savaşçı. Durdurulamaz bin adam!"

Kral Lu bir anda yüzünü alan nefret ifadesiyle suya daldı. Ağartalı, onun neler düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordu.

"Gücünüzü artık ortaya çıkarabilirsiniz Kral'ım."

"Evet, bunu tüm acun görecek! Kurtların ve Aslanların ordularını yok edip, kadın ve çocuklarmı kölemiz yapacağız. Yaşlılarını okçularım hedef niyetine kullanacaklar. Bu savaş bittiğinde yaratılışın kailim yazıtlarını ve kehanetleri sarayıma getireceksin. İstediğin kara tin emrinde olacak."

Ağartalı gülümseyerek, "O zamana kadar da iki üstat çarkı, kılıcı ve taşı getirmiş olacaklar. Karşımızda durabilecek tek bir kadim pusat bulunmayacak," dedi.

***

Ejder Kral ve Ağartalı, son hamleleri için koca bir ordu hazırladıkları sırada, gözden çoktan çıkardıkları Tendübay Kağan, gemide yolcuğuna devam ediyordu. Börü yanma gelip, "Kurt Diyarı çok yoruldu Tendübay Kağan," dedi.

"Öyle Börü... Yağı bitmek bilmedi. Yine bitmeyecektir ama bu kadar büyük ordularla karşımıza çıkamayacaklardır."

Börü, başmı sallayarak Kağan'ı onaylarken Tendübay Kağan, "Her şey bittiğinde, o kılıcı ve taşı ne yapacaksınız Börü?" diye sordu.

"Agartalılar ilk kez ihanet ettiler. Babam ve atam onlardan hep dost olarak bahsetmişti. Babamla beraber yurda dönen Ağartalı da hainmiş. Bu ikisinden bunu anlamak kolay ama anlamadığım bir şey var Tendübay Kağan."

"Nedir?"

"Madem hainlerdi. Kılıcı bana veren onlardı. Taşı getirip amcama verenler de onlardı. Çark da onların sayesinde elimize geçti. Her şeyi bize verdikten sonra neden geri almak istediler?"

"Benim de usumu bu karıştırır Börü. Ne yapmak istedi-

ler? Apraş başından beri hainse neden canını verdi? Kuzgun, çok daha büyük bir kral seçebilecekken, neden Raji gibi kabilesini kaybetmiş yalnız bir adamı seçti?"

"Sanırım hepsinin cevabını yurda döndüğümüzde alacağız Tendübay Kağan. Beni şimdilik endişelendiren tek şey, babamın üstatla birlikte yola çıkmış olması."

"Beni de Börü... Beni de!"

İkili konuşmalarına devam ederken Barkan, Günseli'nin yanma gelip oturdu. Kargaların Lideri gülümseyerek, "Ne o Barkan, deniz görünce eski günler mi aklına geldi?" dedi.

"Amisonya sarayı önünde neler konuştuğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, hatırlıyorum. Umarım yurda döndüğümüzde sen de hatırlarsın Börübaşı!"

Barkan, "Bana bakmanı istiyorum," deyince Günseli deniz gözlerini ona çevirdi.

"Sen bozkırda, benim uçsuz deryalarımı gözlerinde saklayansın. Duruşun, hatta öfkelendiğinde çattığın kaşların bile bana yaşadığımı hissettiriyor. Her nefesin bir sonu var biliyorsun Günseli. Ben o son nefesi verirken, senin gözlerin gibi bakan kızlarımın yanında huzurla vermek istiyorum."

Günseli'nin gözleri nemlenmişti.

"Ben de o nefesi, senin bakışlarını taşıyan oğullarımın yanında vermek istiyorum."

Barkan ve Günseli uzun uzun birbirine baktı. Yurda doğru ilerlerken yelkenleri zorlayan her rüzgâr, onları geleceklerine götürüyordu.

Yıkılsın Acun!

Buga Kağan, diğer obalardan gelen erlerle ordusunu kuvvetlendirmeye devam ediyordu. Günlerdir beklediği Prens Nanum'dan haber yoktu. Şu Diyarı na gönderdiği çaşıtlardan gelecek habere göre harekete geçecekti.

Ceren Hatun ise artık konuşamaz hâlde sadece nefes alıyor, otacıların verdiği bir yudum suyla hayata tutunmaya çalışıyordu. Ulu Bilge'nin yetiştirdiği iki kam, henüz onun mertebesinde olmadıkları için hastalığına şifa da bulamıyorlardı. Obanın etrafında tılsım olabileceğini düşünerek, her yerde ateşle alazlama yapıyor, kara tinleri kovmak için törenler düzenliyorlardı.

Agartalı'nın yaptığı zehri bir türlü çözemiyorlardı. Demir Han, Buga Kağan'm canı sıkkın bir hâlde orduyu izlediğini fark etti. Yol için erzak hazırlığı devam ederken demirciler de aralıksız çalışıyorlardı. Demir Han, "Kağan ım, ne düşünürsün?" diye sordu.

"Ceren Hatun'un durumu iyi değil. Her geçen gün tini sanki ellerimizden kayıp gidiyor. Bu sayrılık yüzünden, yattığı yatakta gün geçtikçe eriyor. Biz savaş hazırlığında, o burada sayrılıkla savaşta! Ağabeyim ve Börükanlar ise ne hâldeler bilmiyoruz."

"Elbet dönecekler Kağan'ım. Ceren Hatun da güçlü kadındır. Dayanacaktır. Ulu Bilge gelene kadar dayanmalı. O, bunun şifasını bir yerden bulacaktır.

"Umarım öyle olur Demir Han. Çaşıtlardan gelecek haberleri bekliyorum. Lu denen aşağılık ne yapıyor bilmek istiyorum. Üzerine öyle bir gideceğim ki o topraklar bir daha adımı, acımasızlığımı unutamayacaklar!

"Kral Lu, böylesi bir savaşı göze aldıysa ummadığımız bir ordu kuracaktır."

Demir Han, yanlarına Kobrat'ın gelmesiyle kendi ordusuna yönelmek üzereydi. Onun, "Ceren Hatun'un daha da kötüleştiğini söylediler Kağan'ım," demesi üzerine durdu.

Buga Kağan ve Demir Han, hızla otağa doğru giderken, Kobrat da Kara Yula'ya eliyle işaret etti. Yanına gelen namlı savaşçıya durumu söyledikten sonra onlar da Kağan'm peşinden gittiler.

Otağdan rüzgâr gibi girip, Ceren Hatun'un olduğu bölmeye geçtiklerinde Prenses Elasya ile Kayra Hatun da oradaydı. İki kam ve şifacılar çaresizce başında bekliyorlardı. Zor nefes aldığı belliydi. Kayra Hatun gözyaşlarına boğulmuş bir şekilde başında beklerken, Demir Han'ın birden dizlerinin bağı çözüldü. Olduğu yere diz çöküp Ceren Hatun'a bakan Demir Han, Buga Kağan'ın, "Bir şeyler yapın! Ne bakıyorsunuz!" diye bağırışıyla irkildi. Otacılar ve kamlar başlarını öne eğdiler. Otacılardan biri Buga Kağan'a baktı.

"Çaresiziz Kağan'ım!"

Bu söz, Kağan'ı âdeta yıkmıştı. Ceren Hatun, gözlerini hafifçe aralayıp etrafına baktı. Son nefesini verirken, Buga Kağan'a bakarak uçmağa vardı. Kayra Hatun'un ortalığı inleten ağıtıyla Buga Kağan geri geri birkaç adım atıp, çadırm kaim direklerinden birine yaslandı. Prenses Elasya ise evdeşi Demir Han'm yanma oturup ona destek olmak için sarıldı.

Demir Han boş gözlerle öylece bakıyordu. Buga Kağan, kireç gibi olmuş yüzüyle odada bir süre bakışlarını gezdirdikten sonra hızla kendini tahtın olduğu alana attı. Nefesi daralıyordu. Otağdan çıkıp, nefesini toplamaya çalışırken Kobrat ve Kara Yula yanına geldi. Kobrat, "Kağan'ım! İyi misiniz Ka- ğan'ım!" diye sordu.

"O... O uçmağa vardı Kobrat! O hain, Ceren Hatun u öl dürdü!"

Kara Yula ve Kobrat, şok olmuşlardı. Kayra Hatun'un içeriden yükselen ağıtı, kara haberi getiren bir rüzgâr gibi otağdan dışarı çıkıyordu. Budunun arasında haber yayıldıkça ağıtlar yükselmeye başladı.

Alpagut Han'dan sonra şimdi de evdeşi... Börükanlar birer birer öldürülüyorlardı. Katilleri de tekti: Kral Lu.

Buga Kağan, öfkeyle soluyarak başını göğe kaldırdı.

"Gök şahidim olsun! Sana kolay ölüm yok Lu! Derini yüzeceğim Lu! Şehrini tamuya çevireceğim!"

***

Kurt Obası'nda bir kez daha acı dolu ağıtlar yükselirken Tendübay Kağan ve ardındakiler kızılyan şehrine gelmişlerdi. Gemileri görüp onları karşılamak için limana inenler heyecanlıydı. Gemilerden erler indikten sonra ilk önce atları ve dev kara kurdu çıkardılar. Börü, indikleri şehirde Gölge'nin avlanmayacağını bildiği için taze et getirmelerini söyledi.

Çoğa ise artık yürüyebiliyordu. Hızlandığı zaman dikişleri acısa da artık yatmıyordu. Mayda onun sürekli yanındaydı. Gözleri her hareketini dikkatle takip ediyordu. En ufak bir sendeleyişinde yanında bitiyordu. Limandan atlar çıkarılırken Tendübay Kağan ve ardındakiler kendilerini karşılayan
erleri süzdüler.

"Kara Yula nerededir?"

Kara Yula'nın orada bulunmayışı dikkatinden kaçmamıştı. Erler ise durumu nasıl açıklayacaklarını düşünüyorlardı. Çoga'ya bakan Kağan, "Kara Yula'ya başka bir emir vermiş miydin?" diye sordu.

"Hayır Kağan'ım."

Günseli, Asena, Mayda, Börü ve Ulu Bilge, erlerin sıkkın yüzlerini izliyorlardı.

"Konuşsanıza! Dilinizi mi yuttunuz? Yoksa şehir saldırıya mı uğradı?"

Erlerden biri, "Kağan'ım, her şeyi anlatayım ama önce dinlenin isterseniz," dedi.

"Denizde yeterince dinlendim. Anlat!"

"Hatti Diyarı'nın yeni Hanı Temir Tonka'yı kutlamak için bir erimizi gönderdik. Kızılyanda olduğumuzu, sizi beklediğimizi bilmesini istedik ama ummadığımız bir haberle karşılaştık."

Börü bir anda dikkat kesilmişti.

"Dönen erimiz hiç ummadığımız bir haber getirdi."

"Hadi söyle artık!"

"Kağan'ım..."

Er, Asena ve Börü'ye baktı.

"Alpagut Han'ımız, uçmağa varmış!"

Tendübay Kağan ne diyeceğini bilemez hâlde öylece bakakaldı. Ulu Bilge, başını sallayarak, "Tahmin etmiştim!" dedi. Dişlerini sıkıyordu. Asena, ere doğru gidip, kolundan tuttu.

"Ne dediğini kulakların duyar değil mi?"

"Konçuyum..."

Asena arkasını dönüp Börü'ye baktı.

Börü yumruklarını sıkmış, olduğu yerde duruyordu. O tek söz etmiyor, Asena ve Günseli öfkeyle kimin yaptığını soruyordu. Çoğa, olduğu yere düşmek üzereyken Mayda'nm yardımıyla oturdu.

"Kim yaptı?"

Börü'nün ağzmdan sadece bu soru çıkmıştı. Börü'nün uçmağa vardığını sanan Tendübay Kağan'ın erleri de onun yaşadığını görünce şok olmuşlardı.

"Börü Bey'im, bilmiyoruz. Haberi alır almaz Kara Yula Kurt Diyarı'na gitti."

Börü, Tendübay Kağan'a doğru yürüdü.

"Hemen yola çıkmalıyız!"

"Hem de hemen Börü!"

Tendübay Kağan, ordusuna dönüp, "Sallanmayın! Hemen yola çıkıyoruz!" diye bağırdı. Karşısına dikilen erlere göz gezdirdikten sonra şehir budununun kendilerini izlediğini fark etti.

"Kara Yula kaç erle gitti?"

"On erle Kağan'ım."

"Yorgun düşmüş iki bin er, sizlerle yer değiştirecek. Hepiniz yolculuğa hazır olun."

Er başıyla selam verdikten sonra Aslanların toplanmasmı emretti. Günseli'nin yanma gidip, "Hangi erlerin durumu kötüdür Günseli? Gözüne çarpan bir birlik var mı?" diye sordu.

"Yayalar Kağan'ım. Onlar Nordakların savaşında da çok yara aldılar."

"İki bin yaya eri burada bırakacağız. Hemen çabışlara ayırmalarını emret. Burada Kara Yula'ya atlı iki bin er bırakmıştık. Yer değiştirecekler."

Tendübay Kağan ve ordusu o gün yola çıkmak için hazırlanırken sürekli Alpagut Han'ı kimin öldürmeye cesaret edebileceğini düşünüyorlardı. Börü, bir tahta fıçının üzerine oturmuş, deryayı izliyordu. Hemen arkasmdan yaklaşan Börüleri ve Amazonlar selam verdiler. Börü, arkasına dönüp, "Amazonlar, yol gösterdiniz. Yardım edip yan yana bizimle pusat salladınız. Yurdunuza dönebilirsiniz. Ecenize, Kurt Diyarı'ndaki dostlarından selam söyleyin," dedi. Amazonlar birbirine baktıktan sonra biri öne çıktı.

"Seninle savaşmak bizim için onurdu Börü ama dönemeyiz."

"Neden?"

"Çünkü bitmedi. Senin savaşın bitene kadar yarımda olacağız, tabii kabul edersen."

"Bu sizin savaşınız değil. Bu orduyla gelmek zorunda değilsiniz. Üzerinize düşenin fazlasını yaptınız."

"Dahasını da yapmak isteriz. Bizler, gelecek Amazonlara anlatacak nice kahramanlıklar gördük. Daha fazlasını görmek, gerekirse o kahramanlıkların içinde can vermek isteriz."

Börü kafasını sallayarak, "Peki, harekete hazır olun!" dedi ve saygıyla selam vererek yanından uzaklaşan kadm savaşçılara baktı. Barkan, yanındaki Börülerle Amazonlar uzaklaşınca karşısma geldi.

"Börü Bey'im, bir emrin var mıdır?"

"Vardır Börübaşı Barkan!"

Hepsi sessizce ona bakıyordu.

"Kurt Diyarı'na döndüğümüzde, gerçekleri öğrendiğimizde sizden bir isteğim vardır."

"Nedir?"

"Hiç olmadığı kadar canavar olacaksmız. Babamın öcünü alırken, Börülerin üzerinde, kan sıçramamış bir parmak ucu kadar yer kalmayacak."

Barkan ve Borüler, başlarını sallayarak tek bir ağızdan, "Emredersiniz beyim!" dediler. Barkan ve Borüler uzaklaşırken, Asena ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş bir hâlde yanına geldi. Başını omzuna dayadığmda Börü, Asena'nın başına elini koyup, saçlarmı okşadı.

"Senin yaşadığmı öğrendiğimde ne kadar mutlu olmuştum Börü. Şimdi babamız... Onun acısıyla kavrulur içim."

"Biri, Börükanları yok etmek istiyor Asena. Agartalılar bir oyun oynuyorlar. Raji, belki Kara Kutay bile onların kullandığı adamlardı."

Asena başını Börü'nün omzundan kaldırıp gözlerini ona dikti.

ca Apraş?"

"Bu çok karmaşık bir oyun. Bunu ancak yurdumuza dönünce çözeceğiz."

Asena birden denize doğru yürüdü. Yumruklarını sıkıp, "O Agartalı'yı ele geçirdiğimde, hiç doğmamış olmayı dileyecek!" dedi.

Börü ve Asena, öfkeyle hareket edecekleri anı beklerken, gün batmadan Tendü^ay Kağan'm hareket emri geldi. Borular hareket için çaldığmda Çoğa, samanlar ve üzerine kürklerle yumuşak bir zemin oluşturulmuş at arabasının arkasında gidiyordu. Yolculuk sırasmda sarsılıp, yaralarının açılmaması için özenle hazırlanmıştı.

Çoğa, Ulu Bilge'ye at binebilecek güçte olduğunu söylese de kam, bunu kabul etmemiş, daha zamanının olduğunu söylemişti. Mayda da her zamanki gibi at arabasının arkasında, onun yanmda yolculuk ediyordu.

İhanet Fırtınası

Ceren Hatun uçmağa vardıktan sonra ertesi gün onun için koca bir kurgan kazılmaya başladı. Kamlar onu, evdeşi için yapılan temsili tören için hazırlanmış gök çadıra koydular.

Henüz evdeşinin acısı tazeyken, çadırı bile kaldırılmamışken bu sefer kendi konuluyordu içine. Gözaltlarına çektiği çizikler bile daha yeni kabuk bağlamıştı. Budun, her zamanki gibi çadırın etrafında ağıtlar yakarken Buga Kağan kalabalıktan uzaklaştı. Tepeliğin ucuna gidip, rüzgârda savrulan uzun kara saçları ve uçuşan peleriniyle hareketsiz bekliyordu.

Yanına yaklaşan Kobrat, "Kağan'ım!" dedi.

Buga Kağan, Kobrat'a baktıktan sonra arkasını gözledi. Tek olduğunu görünce, "Gel Kobrat," dedi.

"Agartalı-'yı mı düşünürsünüz Kağan'ım?"

Dudaklarını hafifçe büzüp, anlamadığını belli etmek için başını salladı.

"Nasıl olur Kobrat? Bu nasıl bir oyundur?"

"Her yerden bir hain çıkar oldu Kağan'ım."

"Ne hainlerin başı ezildi. Her şey bitti derken birden hep yanımızda olanlarm, aslmda koca bir oyun oynadığını öğrendik. Beni asıl düşündüren başka bir şey var."

"Nedir Kağan'ım?"

"Ağabeyim ve Aslan Ordusu ne hâldedir bilmeyiz. Kayra Hatun'un gün geçtikçe umutları tükenir. Hatta şu iki Agarta- lı'nın oraya gittiğini öğrendiği günden beri yerinde duramaz hâldedir. Ben görüyorum."

"Tendübay Kağan'ımız dönecektir Kağan'ım. Çoğa, gittiği yurdu kana bulamıştır."

Buga başını salladıktan sonra, "Umarım öyledir ama aklıma takılan bir şey daha vardır. Kral Lu, Ceren Hatun'u zehirledikten sonra yurduna döndü. Sabah gönderilen kuşlarla çaşıtlarımız, ordu topladığını haber veriyorlar," dedi.

"Ordu mu? Yani bir savaşı göze alabiliyor!"

"Evet, alıyor. Oyunun sonuna geldik. Kurt Diyarı'nm gücünü yarıya indirdi. Beni korkutan asıl şey ise Börükanla- rın sonunu getirmesi."

"Nasıl yâni Kağan'ım? Börü ve Asena hayattalar."

Buga Kağan kaşlarını kaldırıp Kobrat'a baktı.

"Bunu hangimiz bilebiliriz. O iki Ağartalı belki ikisini de öldürüp, taşı ve kılıcı almıştır. Ceren Hatun belki de son Bö- rükan'dı. Böylesi oyun kuran bir us, bunların hepsini düşünmüş olmalı."

"Hiç böyle düşünmemiştim Kağan'ım."

"Bir şeylere güveniyor Kobrat. Belli ki Nanum'u yolda öldürdü. Bunu bilerek yaptı. Bana hiç duymadığım bir yerden bahsetti. Agartalı'nın kaçabileceği bir yerden. Obadan gitmesi gerekiyordu çünkü savaşa hazırlanmalıydı. Biraz daha dursaydı Ceren Hatun'u zehirlediği anlaşılacaktı. Tam zamanında uzaklaştı. Sonra da gidip ordusunu toplamaya başladı. Şu Ordusu, Kurt Diyarı karşısında asla ayakta kalamaz. Güvendiği başka bir şey olmalı."

Buga Kağan durmadan düşünüyordu. Bir sonuca varmak için her ihtimali göz önünde bulunduruyordu. Kimseye belli etmemeye çalışsa da aslında ağabeyi için en çok o endişeleniyordu. Herkese ağabeyinin muhakkak geleceğini söylese de, gittiği topraklar hakkmda hiçbir şey bilmiyordu.

***

Beş Gün Sonra...

Buga Kağan ve Demir Han, dört erin dikkatle taşıdığı Ceren Hatun'un, en gösterişli elbiseleriyle kurgana taşınma- sini izliyordu. Herkes kurganın bir an önce tamamlanıp, tinler acununa huzurla gitmesi için çalışmıştı.

Yanma değerli eşyaları, kılıcı ve atı yatırıldı. Kurgan kapatıldığında tepesine dikilen dört balbala bakan Buga Kağan, birine doğru çömelip elini taşm üzerinde gezdirdi. Kayra Hatun yanına gelip, "Ne düşünürsün Buga?" diye sordu.

"Bu, Kara Kutay'ın yeğeni. Ne günler atlattık. Ne savaşlar verdik. Tahta kafese konulan ekmeğe gelen kuşlar gibi bu oyuna hepimiz nasıl kandık?"

"Bunları düşünme! Ağabeyin gelene kadar öcünü al Buga!"

"Alacağım... Öyle bir alacağım ki, geçtiğim topraklarda bir bahar ot bitmeyecek! Vahşi hayvanlar bile geçişimin ardında kalan ölüm kokusunu unutamayacak. O topraklara bırak bir haini, hayvanlar bile avlanmaya giremeyecekler!"

Bu sırada Prenses Elasya, kurganın kapatılışını izlerken, "Artık uğurladın. Şimdi sıra Demir Ordu'nla, kaplanm gücünü gösterme zamanıdır," dedi.

Demir Han öfkeden titriyor, bakışlarını kurgandan çekemiyordu.

"O, bana analık yaptı Elasya. Andam Börü'den beni ayırmadı. Çok iyi hatırlıyorum... Tahta kılıçlarımızla erlik oyunu oynadığımızda dengemi kaybedip düşmüştüm. Alnımdan kanlar akıyordu. Beni öyle şefkatli kucaklamıştı ki alnımın acısını, akan kanımın sıcaklığını unutmuştum. İyileşene kadar beni gözünün önünden hiç ayırmadı. Börü'yle onu kızdıracak çok şey yapardık. Hepsine sabredip, bir kere bile kızmadı. En sevdiğimiz geyik etinden yerken, Börü'yle birbirimizin önünden oyun olsun diye et koparırdık. Tam Börü koparırken görmüştü. Onun sesinin gök gürültüsü gibi çıktığını ilk kez o zaman duymuştum. Hâlâ inanamıyorum. Gittiğine inanamıyorum!"

Elasya evdeşinin sırtına dokunduğu sırada borular ötmeye başladı. Demir Han, başmı o tarafa çevirdiğinde uzakta dalgalanan aslanlı bayrağı fark etti. Buga Kağan da o tarafa dönüp, "Kobrat!" dedi ve hızlı adımlarla tepeliğe yürüdü. Kobrat da hızla onu izledi.

"Ağabeyim... Ağabeyim geliyor Kobrat!"

Hepsi hızla tepelikten aşağıya inerken Kayra Hatun mutluluktan gözleri gözyaşları içinde Aslan Ordusu nun gelişini izliyordu. Koca kara kurdu ve Börü'yü görenler, Börükanlar için hâlâ bir umut olmasınm mutluluğunu yaşıyorlardı.

Acı ve mutluluğu aynı anda yaşayan Kurt Obası nın kara budunu artık sadece güzel günlere kavuşmanın hayalini kuruyordu. Acımasız Cerdukay'ın zamanındaki gibi huzur dolu bir yurtta, balalarının koşuşturacağı günleri istiyordu.

Aslanlar obaya girdiğinde, budunun yüzündeki yarım mutluluğu hissetmişlerdi. Normalde şimdiye utku alkışlarıyla göğün dolması gerekirken, yorgun gözler Tendübay Kağan'm dikkatini çekiyordu.

Tendübay Kağan, Ulu Bilge, Asena, Börü, Mayda, Çoğa ve Günseli otağın önünde kendilerini karşılayanlarla selâmlaşıp hasretle sarılırken, teyzesinin kucağında getirilen Günkut, babasına doğru atıldı.

Çat pat diyebildiği "baba" sözüyle Tendübay Kağan'ı gülümseten küçük aslan, gönüllere az da olsa mutluluk vermişti ancak gerçeklere dönüş çok çabuk oluyordu. Tendübay Kağan Günkut'u yere bırakırken yuğ çadırı dikkatini çekti.

"Duyduk, Han'ımız... Kim yaptı Buga?"

Buga Kağan ve Kayra Hatun hepsini otağda konuşmak için çağırdığında, etraflarında sakçılık yapan Kara Kayalarm Savaşçıları dikkatlerini çekmişti. İçeriye girdiklerinde karşılıklı oturdular. Taht boş duruyordu. Börü ve Asena, analarının nerede olduğunu merak ediyordu. İki kardeşin bakışları otağın diğer bölmesine doğru kayarken Buga Kağan, "Çok kötü şeyler oldu," dedi.

"Anam nerededir Buga Kağan? Yaşadığımı haber vermiş olmalılar."

"Yaşadığını ben haber verdim Börü. Ceren Hatun bir sayrılığa yakalandı."

Ulu Bilge, bakışlarını birden Börükanlara kaldırdı. Ase- na, "Nasıl bir sayrılık Buga Kağan?" diye sordu.

"Ulu Bilge'nin yetiştirdiği iki kam da, otacılar da şifasını bulamadılar. Zehirlenmiş. Yatağa düşünce de tahtı bana bıraktı. Uzun süre ne olduğunu anlayamadık ama sonunda bulduk. Ona, Alpagut Han'ın yuğ töreninde getirilen bir armağanla zehir verilmiş. Bir toz şeklinde."

Kaşlarını çatan Asena kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Şimdi iyi midir anam Buga Kağan?"

Kurt Diyarı'nın tek gözlü canavarı konuşmuyordu. Ten- dübay Kağan, evdeşi Kayra Hatun'a döndü.

"Ceren Hatun ne durumdadır Kayra'm?"

Kayra Hatun'un gözleri doluverdi.

"Almila Hatun nerededir?"

Tendübay Kağan, "Uçmağa vardı," dediğinde Kayra Hatun şaşkınlıkla yüzlerine baktı.

"Ceren Hatun nerededir Kayra'm? Cevap vermedin!"

"Uzun süre iyileşmesini bekledik. Her şeyi denediler ama beş gün önce... Uçmağa vardı!"

Asena, "Sen... Sen ne dersin Kayra Hatun? Kim, bunu nasıl yapar? Anam nasıl... Nasıl uçmağa vardı?" diye sordu bir çırpıda.

"Kral Lu yaptı. Alpagut Han'ı da zehirleyen oydu. Başından beri Börükanları tek tek yok etmeye çalışan Şu Kralı'ydı."

"Nasıl olur? O kendi kardeşini öldürdü. Hatti Diyarı'nda babamı kurtardığını söylediniz."

Asena ayağa kalkarken sendeleyince, Günseli Hatun ile Kayra Hatun onun koluna girdi. Börü hiçbir şey söylemeden hızla otağdan çıktı. Arkasmdan onu tutmak için gidecekleri sırada, "Kimse

gelmesin!" diye bağırdı. Dışarı çıktığında Barkan yanma yaklaştı. Bu sırada otağdan çıkan Kobrat'a baktı.

"Anam çadırda mı?"

"İleriâeki kurganda Börü Bey."

Demir Han koşarak içeriden çıkıp, "Anda! Nereye?" diye bağırdı.

"Ben dönene kadar kurgana kimse çıkmasm. Gölge!"

Kara kurt birkaç çadır öteden hemen koşarak geldi. Börü onun üzerine binip, hızla kurganın olduğu tepeliğe doğru sürdü. Ordunun gelişiyle herkes aşağı indiği için kurganda kimse kalmamıştı. Kobrat yine de oraya kimsenin gitmemesini söyleyerek kara buduna haber verdi.

Börü, kurdunun tepesinde gözleri yaşlı bir hâlde ilerliyordu. Kurganın balballarını gördüğünde Gölge'ye durmasını söyledi. Üzerinden indiğinde dudakları titreyerek anasınm yattığı yere baktı. Kafasının içinde Gölge'nin sesini duydu.

"Sakın kendini bırakma!"

Dizlerinin üzerine çöken Börü, ellerini toprağa dayadı.

"Çok zor... Bu kadarı çok zor Gölge!"

Bu sırada Ulu Bilge otağdan çıktı. Tepeliğe doğru bakıyordu. Tendübay Kağan dâhil herkes onun ardısıra otağdan çıkarken, Günseli ve Kayra da Asena Hatun'u sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ne ölümler gördüm Börü! Bu ne ilk ne de son olacak!"

"Ben hayattayken son olacak Gölge!"

"Kendini bırakma. Öçleri alınacak! Hainlerin ordusunu beraber parçalayacağız!"

Borü, Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı çıkarıp toprağa sapladı. Diz çöküp kılıca dayandı, öfkeyle soluyordu. Gölge, kızıl gözleriyle hırıltılar içinde onu izledi. Koca kafasını onunkine dayadı.

"Ya Savaşın Kılıcı'yla Savaşın Efendisi olursun. Ya da tükenip, geriye kalan son Börükanlar için de açılacak toprak parçasına girme zamanını beklersin!"

Kılıcı sıkıca tuttu. Nefesi hızlandıkça kılıç yine parılda- maya başladı. Kızıla çalan rengiyle tepelikteki ışıltı fark edilebiliyordu.

"O zaman, Savaşm Efendisi'nin haberini ver Gölge! Hiçbir ordu karşımda duramayacak!"

Gölge, başmı göğe kaldırıp ulumaya başladığında tüyleri diken diken eden gür sesini tüm Kurt Obası dinledi. Kılıcı hafifçe kaldırıp tekrar toprağa sokan Börü, aynı şeyi hızla yapmaya başladı. Bu sırada içine zor sığan öfkesiyle kılıcı alev aldı.

Kılıcı bağırarak toprağa soktu. Kılıçtan çıkan dev bir alev çemberi, Börü'nün ve kurdun etrafmı sardı. Herkes ağzı açık bir hâlde bu gücü izlerken Ulu Bilge, "Savaşın Efendisi Börü Han'ın doğuşuna şahit olun!" diye bağırdı.

Börü, arka arkaya kılıcını sapladıkça her seferinde daha büyük bir ateş çemberi yayılıyor, kurt daha da güçlü uluyordu.

Bu sırada Ağartalı başında bir ağrı hissetti. Mabette yanında duran Kral Lu, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama bir anda çok güçlü bir şeyler hissettim."

"Yoksa Ulu Bilge mi? Onlar o topraklardan asla dönemezler!"

"Hayır, bu bir kamm etkisi değil. Bu başka bir şeydi."

Kral Lu meraklı gözlerle ona bakarken üstat, "Belki tinler acunundan bir dalgalanmaydı. Önemli değil efendim," dedi ve Yeşil Ordu'nun gözleri kapalı savaşçıları arasmda gezmeye devam etti.

Kral Lu, bu durumu kafasınm içinde merakla sorgulasa da savaşçılarına bakarak gezmeye devam etti. Hepsi tek tip yeşil kuyaglar giymişlerdi. Üzerlerinde siyah, koca bir ejder başı vardı. Omuzlarında gümüş ejder başmdan omuzluklar takılıydı. Pusatları özenle yapılmıştı. Her birinin kabzası ejder başı şeklindeydi. Başlıkları gümüş renkli, boynuzlu maskeler şeklindeydi.

Kral Lu, ayağına kadar gelecek orduya karşı hem kendi gücü hem de Yeşim Taşı'nın gücüyle kazanacağına emindi.

Son Kez Ur-Ah!

Belki de o en zor gün gelip çatmıştı. Bu koca imparatorluğa kim hükmedecekti?

Aslanın ordusunun dönüşü üzerinden iki gün geçmişti. Kurt Otağı'nda, oba temsilcileri dâhil komutanlar yerlerini almışlardı. Buga Kağan ve Tendübay Kağan, Kayra Hatunla yan yana oturuyordu. Karşılarında da Börü ve Asena oturuyordu.

Demir Han ve Prenses Elasya da yerlerini almışlardı. Boş duran tahtın önünde dikilen Ulu Bilge, yetiştirdiği iki kama dışarıda hazır olmalarmı söylemişti. Ulu Bilge, elini kaldırıp, "Kurt tahtının yeni sahibini belirlemek için toplanan kurultaydan, sadece bir han çıkacak! Buradan asla öfke ve yağılık çıkmayacak! Ne canlar verildi, ne kanlar döküldü. Nice komutanlarımızı kaybettik. Binlerce erimizi en uzak diyarlarda bile toprağa verdik. Gün, bir olup, han seçme günüdür," dedikten sonra bakışlarını Buga Kağan'a çevirdi.

"Atahanlardan Cerdukay Oğlu Buga Kağan, Ceren Hatun tarafından han ilan edildi. Şimdi ilk söz ondadır."

Buga Kağan, iri cüssesiyle olduğu yerde kıpırdandı. Elini bağdaş kurduğu bacağına dayayıp, "Ben Buga Kağan! Yağılarım tarafmdan acımasızlığıyla tanınan Buga Kağan!" dedi. Ağabeyi Tendübay Kağan onu dikkatle izliyordu. Kayra Hatun ise tedirgindi. Buga'nın ne diyeceğini tam olarak kestire- miyordu.

"Babam Cerdukay Kağan, bu kağanlığı kurdu. Yıllarca huzur içinde yönetti. Budunun ocaklarma aş, balaların yüz-

 lerine mutluluk doldurdu. Sonra da gitti. Yerine, andası Börü Han'a söz verdiği gibi Alpagut Han'ı seçti."

Buga Kağan birden ayağa kalktı. Tendübay Kağan şaşkınlıkla ona bakarken Çoğa ve Kobrat da birbirine baktı. Börü ve Asena, bir meydan okuma bekliyordu. Ulu Bilge ise Buga'nm ağzından çıkacak sert bir sözün sonuçlarmı nasıl düzelteceğini düşünüyordu.

"Cerdukay Kağan ve Börü Han arasmdaki antlaşmaya uymak boynumuzun borcudur! Tahta oturabilecek ve savaşabilecek yaşta bir Börükan varsa, tahtın şimdiki sahibi odur."

Ağabeyine bakan Buga, onun başıyla yaptığı işareti görünce sözlerine devam etti.

"Tahtın sahibi Börü'dür. Bundan sonra da adı hep Börü Han olarak anılacaktır!"

Börü şaşkınlık içinde yerinden kalkarken, Günseli, ortalık karışmadığı için derin bir oh çekti. Börü ayağa kalktığında ikisi Ulu Bilge'nin her iki tarafmdaydı.

"Ben Ulu Bilge. Aslan ve kurdun antlaşmasına hepimiz şahit olduk. Bir kez daha taht kurdundur. Börü Han'dan sonra tahtın sırası aslana geçecektir! Kurt İmparatorluğu nun yeni hanı; Börü Han'dır!"

Otağdan Börü Han bağırışları yükselirken Buga ve Börü birbirine sarılıp sertçe birbirinin sırtına vurdu. Börü elini kaldırarak otağdaki sesi susturduktan sonra elini kılıcına atıp bekledi.

"Tendübay Kağan ve Buga Kağan, iki büyük liderdir. Antlaşmaya sadık kalıp, bana tahtı vermelerinden onur duydum. Bu antlaşma olmasa, tahta oturacak tek kişi vardı; o da Tendübay Kağan'dı. O, her zaman Kağan'ım diye ardmdan pusat salladığım büyük lider olacak. Kurt İmparatorluğu'nun benden sonraki hanı da, Aslanlardan olacaktır."

Börü Han, tüm temsilciler tarafından kutlanırken budu-

nu ve ordusu karşısına çıkmak için hareketlendi. Otağdan dışarı ilk çıktığında her iki tarafta bekleyen iki kam, onu ateşe verilmiş dokuz sıra mızrağm arasından geçirip ateşten atlattılar. Kara tinlere karşı alazlama yapıyorlardı. Birkaç adım daha atan Börü Han, yakılan dev ateşin önüne geldi.

Ulu Bilge'nin uzattığı kabı alıp, elini içine daldırdı. İçindeki kımızı önce göğe serpti. Sonra ateşe ve en son yere serpti. Diz vurup, "Ata tinlerim şahit olsun! Kurt İmparatorluğu yurdumun adıdır. Ben de onun hanıyımdır!" dedi.

Günkut, şimdilik Aslanların soyundan gelen ilk erkek çocuğu olduğu için sonraki veliaht seçildi. Aslanların kağanları, Demir Han ve namlı tüm savaşçılar Börü Han'ın önünde diz vurdular. Ulu Bilge'nin ateşiyle otağı alazlandı. Kurdunun uluyuşuyla göğe haykırıldı.

Kurt İmparatorluğu ateş kılıçlı, kurt bakışlı Börü Han'ın tahtına aitti!

Kurt Ordusu, Demir Ordu ve kağanlar, öfkeyle biledikleri kılıçlarıyla savaş için yola koyuldular. Acılarla dolu, yorgun Aslan Ordusu kurdun yuvasını korumayı devraldı. Savaş için hazır olmayan tek kişi vardı; Çoğa!

Her zaman ölümü getiren, kendi içinde ölüyor gibiydi. Yüreğinin sahibi yanı başındaki Mayda bile onu eski hâline döndüremiyordu. Kobrat defalarca onu öfkeyle sarsıp eline kılıcını tutuşturmak istese de, parmaklarını kabzasına bile dokundurmamıştı. Andası Tendübay Kağan, onun Cerdukay Kağan'a verdiği sözü hatırlatsa da tepkisizdi.

Şu topraklarına yaklaştıkları gecede Ulu Bilge çadırına çıkageldi. Dışarıda bekleyen dört bars, umutsuzluktan ellerini pusatlarına bile atmaya üşenir hâle gelmişti. Ulu Bilge içeriye girdiğinde Çoğa yerde oturuyor, küçük bir bıçağın sivri ucunu yere dayamış, tepesinden tutup etrafında döndürüyordu. Karşısına geçip bağdaş kuran Ulu Bilge, avucunda tuttuğu iki büyük kemiği onun önüne attı. Bakışlarını bile kaldırmadan, "Ne o Ulu Bilge, kehanette mi bulunacaksın?" diyerek gülümsedi Çoğa.

"Hayır, hangisini seçeceğini merak ettiğim için geldim."

"Bunlardan birini boynuma asmam."

"Sana armağan vermeye gelmedim Çoğa. Sana seçim yapman için geldim."

Sıkkın bir nefes alıp başını Ulu Bilge'ye kaldıran Çoğa, "Ne seçimi?" diye sordu.

"Yaşayacak mısın? Yoksa bu gece bir tepeliğe çıkıp tinler acununa senin aslında öldüğünü mü haykırayım?

"Bu sefer beni anlamıyorsun Ulu Bilge."

"Anlıyorum. Senin hayatın Amis Sarayı nda can veren Barslarla bittiyse, neden buradasın?"

"Ben buraya aitim."

"Sen değil, bildiğimiz Çoğa buraya ait. Hem madem hayatın orada bitti, Ateş Gözlü Konçuy'u neden yurduna getirdin?"

Çoğa bir anlığına durdu.

"Ona ne zararım oldu? Savaş bittikten sonra evdeşim yapacağım."

"O, yüreğini yakan Çoğa için geldi ama karşısında sadece görüntüsü var. Sence bu yeterince yaralayıcı değil mi?

Ulu Bilge kemiklerden birine dokundu.

"Bak, bu çok güzel bir maralın kemiğiydi. Boynuzları o kadar parlaktı ki ırmağın ışıltısı, yanında sönük kalıyordu. Özgürlüğüne düşkündü ama korkularının esiriydi. Korkuları ağır bastığında ne kadar hızlı koşabildiğim unutup, özgürlüğünü benim ellerime verdi. Korkusu, yüksek kayalıklardı. Koşmaya cesaret edebilseydi bugün boynuzları hâlâ ışıldıyor olurdu."

"Ya diğeri?"

"Bu da bir kurdun kemiği."

"Kemiklere bakılırsa o da geyik de ölmüş."

"Bu kemik, çok gösterişli, duman rengi bir kurda aitti. Sürüsü o kadar büyüktü ki kaplanlar bile bu sürünün önüne çıkmazdı. Bir gün onun ölüsü üzerine üşüşmüş akbabaları fark ettim. Yaklaştığımda, sürüsünden ölen onlarca kurt olduğunu gördüm. Karşısında ise ölmüş iki kaplan. O

savaşarak ölmüştü. Korkularından kaçarken değil."

Çoğa kemiklere dikkat kesildi.

"O kurdun yavrularından birini ertesi bahar gördüm. Onun gibi gösterişli ve korkusuzdu. Daha güçlü bir sürüyle geziyordu. Cesaretin ve ormanın efendisinin yeniden doğmuş hâli gibiydi."

Çoğa, parmağıyla iki kemiği gösterdi, "Şimdi bunlardan geyiği seçersem ne olur? Kurdu seçersem ne olur?" dedi.

"Geyiği seçersen Çoğa, usundaki bu yıkımla yaşarsın. Bir gün o çadırın dışındaki dört bars seni bırakır. Onlar o pars kürklerini çoban olmak için giymediler. Çoğa seçimini yaptı der giderler. Ordu seni bir süre daha hatırlar. Yaşlanırsın. Sonra yeni erler senin hikâyelerinle yetişir fakat yanlarına gittiğinde seni tanımazlar. Ben Çoga'yım desen, bu ihtiyar ne diyor diye kahkaha atarlar. Kurdu seçersen yeniden doğarsın Çoğa! Ordular yeniden sesinle ateş alır. Yağı önde duruşunla titrer."

"Ateş alır demek... Öyle mi? Ben küle döndüm Ulu Bilge! Bundan sonra ancak onların görüşünü kapatan toz bulutu olurum."

Ulu Bilge birden Çoga'nın omuzlarmdan tuttu. Komutan ondan böyle bir hareket beklemiyordu. Şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Yaraların iyileşmek üzere, savaşabilirsin, en iyi bildiğin

şeyi yapabilirsin, öldürebilirsin! Fakat bunu yalnızca bir şekilde yapabilirsin!"

"Nasıl?"

"Küllerinden yeniden doğabiliyorsan, yaşıyorsun demektir!"

Ulu Bilge birden kalktı. Çadırın dışına çıkacağı sırada Çoga'ya döndü.

"Konuştuğumuz gibi; Barslar da, sen de yapman gerekeni yaptınız. Mayda hayatta. Kurt Diyarı ayakta ve sen kağanının yanındasın! Gerisi sana kalmış Karanlığı Parçalayan!"

Ulu Bilge çadırdan çıktıktan sonra Çoğa uzun süre arkasından bakakaldı. Ertesi sabah Aslanların kağanları, Asena, Günseli, Mayda, Barkan, Kobrat ve tüm birlikler hareket için hazırken ordunun iki yana açıldığını fark ettiler.

Tam ortadan, kara atını sürerek kendilerine doğru gelen Çoga'ydı. Savaşçılar ellerindeki pusatları saygıyla ona kaldırıyorlardı. Tendübay Kağan ve Buga Kağan birbirine bakıp gülümsedi. Börü Han ise yumruğunu sıkıp, "İşte bu! Çoğa geri döndü!" dedi.

Kobrat, kendine doğru gelen Çoga'yı gülümseyerek izlerken, kardeşi Günseli ve Mayda sıkıca el ele tutuştu. Gülümseyerek Çoga'nın yeniden kendine gelişini içten içe kutluyorlardı. Asena, onun gelişini savaşta her zaman bir güven göstergesi olarak görürdü. Yanlarma geldiğinde başıyla selam verdi. Tendübay Kağan, "Hazır mısın Çoğa?" diye sordu. Kara Yula, yıllarca omuz omuza pusat salladığı Çoga'yı izliyordu.

"Hiç olmadığı kadar! Barslar!"

Amis şehrinden sağ çıkan dört bars ve Kara Yula yanma geldi.

"Şimdi daha da hazırım!"

Kobrat'ın birliği Kara Aslanlar, Çoga'ya saygıyla baş selamı verdiler.

Kurt Diyarı ordusu böylece yola çıktı. Şu Diyarı'na girdikleri andan itibaren önlerine gelen her şeyi yakıp yıkmaya başlamış. Karşılarına çıkan küçük birlikleri Lu'nun yaptığı gibi ağaç dallarına asıyor, kapılarını açmayan her pazarı baştan sona yakıyorlardı.

Haber şehir efendilerine geldiğinde Kral Lu'ya ilettiler. Üzerlerine ateşten bir gazabın geldiği belliydi. Kurt Diyarı hiç olmadığı kadar öfkeliydi. Kral Lu'nun, şehir efendilerine söylediği tek cümle vardı.

"Postunun altında derin yara izleri, yüreğinde mezarlar saklayan bir kurda kolay diş geçiremezsin! Ben bu yangını biliyorum... Kurt Yangını! Hatti Diyarı'nda gördüm. Kendinizi hazırlayın. Bu, kurdun en son ve en vahşi saldırışı olacak!"

‴

O gün...

Kral Lu, taht salonunda Ağartalı ile konuştuğu sırada bir haberci içeriye girdi. Saygıyla selam verip, "Kral'ım, Kurt Diyarı geliyor!" dedi. Kral sadece başını sallayıp habercinin dışarı çıkmasını bekledi. Agartalı'ya bakıp kafasmı salladı.

"Onca şeyden sonra nihayet sona geldik. İmparatorluğumuzun doğuşu tam da bugün olacak üstat!"

"Buga Kağan neye uğradığını bile anlamayacak!"

Kral Lu, masanın üzerinde duran şarabı bir dikişte içtikten sonra, "Bu tek savaş olacak Ağartalı. Raji'nin ya da Şir- dan'ın sarayı önündeki gibi bir savaş olmayacak. Dinlenme, savaş hareketi belirleme ve toparlanma olmayacak. Çünkü onlar büyük bir öç için geldiler. Biz de büyük bir imparatorluk kurmak için hazırız. Ne esir ne de ele geçirilecek bir kadim pusat var. Yeşil Ordu'yu uyandır. Zamanı geldi. Yeşim Taşı senin ellerinde olacak," dedi.

Agartalı salondan çıkarken içeri giren onlarca şehir efendisi korkulu gözlerle Kral Lu'ya bakıyorlardı.

“Merak etmeyin şehir efendilerim. Sizlere bugün, acunun altm kapılarını açacağım!"

Tam o sırada Kral Lu duraksadı. Duyduğu ses, Gölge'nin sesiydi. Uluyuşu, sarayının pencerelerinden içeriye doluyordu.

"Bu nasıl olur?"

Kral, koşarak taht salonundan çıktı. Sarayın merdivenlerini hızla inerken Ağartalı da ona bakıyordu.

"Bu gerçek olamaz!"

"Kral'ım, dönmüşler!"

Çabuk orduyu uyandır!"

Kral Lu koşarak surların merdivenine çıktı. Biraz ilerleyip, en yakmdaki kulenin dönen merdivenlerini uçarcasma çıktı. Okçular onu görünce geri çekildiler. Pencereden dışarı baktığında, hepsinin Kurt Ordusu'nun en önünde kanlı canlı dikildiğini fark etti. Dişlerini sıkarak, "Bu nasıl olur? Nasıl kurtulabildiler?" diye söyleniyordu. Birden durdu.

Karşı orduya baktığında Yada Taşı, Kızagan Tengri'nin Kılıcı ve Ejder Çarkı aklına geldi. Onları bir an önce yok etmeli, ellerindeki pusatları kullanmalarına fırsat vermemeliydi.

Kurt Ordusu'nun en önünde Börü Han, Tendübay Kağan ve Buga Kağan duruyordu. Demir Han, kendi ordusunun başmda Prenses Elasya ile dikiliyordu. Kağanların arkasında Çoğa ve Kobrat bir tarafta, Asena, Günseli ve May da ise diğer taraftaydı.

Börü Han, Gölge'nin başında elini gezdirdikten sonra ordusuna döndü.

"Kurtlar avlanmadan önce neden ulurlar bilir misiniz? Geldiklerini haber verirler! Avmın orada olduğunu çok önceden bildikleri hâlde yaparlar bunu! Çünkü Kurtlar, arkadan vurmazlar! Biz, arkadan vurmayız! Geldiğimizi haykırarak haber verir, öyle parçalarız! Çalın savaş borularını! Var gücünüzle çalın!"

Börü Han'm sözlerinden sonra ordu bir anda, "Börü Han! Börü Han!" diye bağırmaya başladı. Yerine geçerken Çoga'ya başıyla işaret verdi. Çoğa öne çıkarken, Kobrat'ın koluna dokundu.

"Bu orduyu ikimiz yöneteceğiz. Diyarın en acımasız iki komutanı olarak!"

Kobrat gülümseyerek Çoga'yla beraber ordunun en önüne çıktı. Çoğa pusatını çıkardığında hepsi birden sustu.

"Bugün, öyle bir öleceğiz ki; canmı aldığımız yağıların tinleri, tamunun kızıl göğünü çatırdatacak!"

Ordu hep bir ağızdan, "Hah!" diye bağırıyordu.

"Öyle bir öleceğiz ki; bizi Tengri'nin bahçelerine götüren tinler, acunda kalan bedenlerimize bakıp gözyaşı dökecek!"

"Hah!"

"Öyle bir öleceğiz ki; bırakm soyların bizi hatırlamasını, gök bile unutmayacak! Her çakında bir karanlığa adımızı haykıracak, her yaşında bir zalimin usunda korkular yaratacak!

"Hah!"

"Ve bizler, bugün öyle bir ölümsüzleşeceğiz ki; adalet için çıkan her pusatta zalim kanıyla uyanıp, her can alışta can bulacağız!"

Ordu çılgınca pusatlarını birbirine vurarak eşlik ediyordu.

"Ve bizler, cesur adamlar! Öyle bir sevmiş olacağız ki; ardımızda kalan hatunlarımızın gözlerinde parıldayan bir ışık, sevdiğimiz bozkır kızının ipek saçlarında bir rüzgâr, büyüttüğümüz balaların dudaklarında bir gülücük olarak kalacağız!"

"Gökte Doğanlar!"

"Hah!"

İkinci kılıcını da kaldıran Çoğa, demirden bir derya gibi kendini bekleyen orduya baktı. Gözlerini kapatıp, savaşm kokusunu içine çekti.

"Son kez... Ur-ah!"

"Ur-Ah! Ur-ah! Ur-Ah!"

Birden davullar vurmaya başladı. Tokmakları aynı ritimde, yürekleri gümbürdetecek güçte iniyordu.

Diğer tarafta üstat, Yeşim Taşı'nı eline almış, bin özel savaşçının bulunduğu yerde, tam ortada dikiliyordu.

Taşı iki avucuyla iyice kavrayıp gözlerini kapattı. Parlak yeşil bir ışık ortalığı aydınlattığında kadim sözleri söylemeye başladı. Her bir savaşçının gözleri birer birer zümrüt yeşiline dönmüş göz bebekleriyle açılırken, Kral Lu sarayına dönüyordu.

Üstat kadim sözleri söyledikçe savaşçılar da bir bir uyanıyordu. Bu sırada Lu, merdivenleri koşarak çıktı. Odasına girip o gün için özel yaptırdığı altm rengi kuyagım giymeye başladı. Üzerine koca bir ejder kabartması yaptırmış, özel kara kumaşlardan diktirdiği pelerininin üzerini atalarının adlarının işlendiği yazılarla donatmıştı.

Tolgasmı, bir ejder başı şeklinde yaptırmıştı. Hepsini giydiğinde, üstat da Yeşil Ordu'nun tümünü uyandırmıştı.

Kurtlar ilk saldırı için Börü Han'ın, "Okçular!" emriyle ileriye doğru hareketlenmişti.

Kral Lu, odasından çıktığı sırada birden tapmağın kapıları sertçe açıldı. Tüm savaşçılar o tarafa doğru bakıyorlardı. Üstat en önde, arkasında bin savaşçı, dörderli sıra yapmış hâlde dışarı çıkıyordu

Gözleri zümrüt yeşili parlayan savaşçılar ilk kez gördükleri farklı kuyaglarıyla sarayın önünde düzen aldılar. Kral Lu sarayının önüne çıktığında karşısında gördüğü orduyu gü-

lümseyerek izledi. Yanma gelen üstada, "Saldıracağız üstat. Taşı sakın bırakma ve ölme!" dedi.

"Merak etmeyin Kral'ım, Şu Ordusu'nu taşm etkisine alacağım. En yüksek kulenize çıkacağım. Işığı hep üzerinizde olacak!"

Kral Lu hızlı adımlarla surlara doğru giderken üstat, surların dibindeki en yüksek kulelerden birine çıkmak için hareketlendi.

Bu sırada Börü Han Ulu Bilge'ye döndü.

"Gün senin günündür Ulu Bilge. Yapmak istediğini bugün yapabilirsin. Çark şendedir."

Ulu Bilge başını ciddiyetle salladı. Asena, Yada Taşı'nı çıkarıp harekete geçme anmı bekledi. Börü Han ise Kızagan Tengri'nin KılıcTnı çıkarıp havaya kaldırdı. Kızıl renkte pa- rıldamaya başlayan kılıcı, surun tepesine çıkmış olan Kral Lu rahatlıkla görüyordu.

"Aptallar! O topraklardan nasıl kurtuldunuz bilmiyorum ama bana karşı hiç şansınız yok!"

Tendübay Kağan surları işaret ettiği sırada beklenmedik bir şey oldu. Kurt Diyarı okçuları on adım ilerideyken birden kapılar açılmaya başladı. Buga Kağan, "Düzlükte savaşmak istiyor. Ya da bizi pusuya çekiyor!" dedi. Börü Han, kılıcıyla ileriyi işaret etti.

"Çarpışmak istiyor. Bakın, altın rengi kuyagıyla belli oluyor."

Börü Han kapıların açılmasıyla ordusuna dönüp, "Ağartalı sağ kalacak! Onun dışında size kim pusat kaldırıyorsa yok edin!" diye bağırdı ve kılıcını ileri doğru yatırıp saldırı emri verdi.

Kral Lu gülümseyerek, "Gel bakalım Börü!" dedikten sonra komutanlarına döndü.

"Tüm gücünüzle! Saldırın!"

Agartalı kulenin en yüksek yerinde, savaş meydanına bakan pencerede Yeşim Taşı'ru havaya kaldırdı. Ulu Bilge gözlerini kapatmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kendisine tinsel bir saldırı gelmiyordu.

Asena Hatun taşı çıkarıp yanından koşan savaşçıların arasında yürümeye başladı. Kral Lu, iki ordunun birbirine girmek üzere oluşunu zevkle izlerken başmı Agartalı'nm olduğu kuleye ddğru kaldırdı.

“Hadi Ağartalı! Göster kendini!"

Çoğa ve Kobrat, yanlarında Mayda ile birlikte atlarmı yan yana sürüyorlardı. Buga Kağan ve Tendübay Kağan ise çevrelerindeki Kara Aslanlarla ilerliyorlardı.

Börü Han, bir sağa bir sola salladığı kılıcının ateş almasıyla, "Parçala Gölge!" dedi.

Kurdunun tepesinde giderken Demir Han ve Prenses Elasya, Demir Ordu'yla kapıya doğru ilerliyordu. Bu sırada Günseli Hatun Kral Lu'nun surlarm üzerinden atladığını gördü.

Kral Lu, inanılmaz bir yükseklikten zıpladıktan sonra birden yer titredi. Bunu Börü Han ve Aslanların kağanları da görmüşlerdi. Bir masadan atlamış gibi rahatça ayakları üzerine inen Kral Lu, gösterişli kılıcım çıkarıp kapınm önünde beklemeye başladı. Hemen ardmda Yeşil Ordu bekliyordu.

Surların tepeleri ve kuleler okçularla doluyken, Şu ordusu da Kral Lu'nun iki yanmdan akm akın geçiyordu. Çoğa ve Kobrat, önlerinde giden yayaların ilk çarpışmada denizde birbirine giren dalgalar gibi geri savrulduğunu fark etti. Birbiri içine karışmaya başlayan savaşçılardan biri tam yanmdan geçerken Çoğa eğildi ve onun sırtma kılıcım indirdi.

Yere düşen ere bir hamle daha yapacağı sırada, yarılan yerden kan sızmadığını fark etti. Savaşçıya hiçbir şey olmamış gibi, akan az miktardaki kanla yine savaşmaya başladı.

Kobrat yanında tam başlarına indirdiği pusatıyla yağıları yere sererken, "Bir şey var Kobrat!" diye bağırdı.

"Ne? Ne oluyor Çoğa?"

"Yaraları kapanıyor!"

Kobrat, hemen ilerideki çarpışmada sırtma sert bir balta darbesi yedikten sonra kanlar içinde yere devrilen adamm tekrar ayağa kalktığını gördü. Buga Kağan ise koca kılıcı ve güçlü bedeniyle koşarak pusatını sallıyor, durmadan ilerliyordu. Yanında ilerleyen Kara Aslanlar, kendilerine doğru gelen yağılara tekme atıyor, onları bir kayaya çarpmış gibi yere düşürüyor ve havada döndürdükleri kılıçlarını boğazlarına indiriyorlardı.

Pusat kullanmada o kadar maharetlilerdi ki, önce bir fırlatma bıçağını havaya atıyor, diğer ellerindeki pusatla üzerlerine gelen yağıyı yere indiriyor, ardından düşen bıçağı tutup ileriye fırlatıyorlar ve bu şekilde durmadan ilerliyorlardı. Tendübay Kağan ise öfkeyle bağırarak kapıya ilerlemeye çalışıyordu.

Kral Lu, düşen savaşçıların tekrar ayağa kalktığını görünce gülümsedi.

"Biri beş yapmak diye buna derim! Aferin Ağartalı! Aferin!"

Ağartalı taşı ustaca kullanırken yanındaki erlerden kılıçlarını istedi. İki kılıcı dik şekilde pencereye sıkıştırıp taşı ortasına sıkıca sabitledi. Ulu Bilge'nin tinsel bir saldırıya geçeceğini biliyordu. Taşa gerekli gücü kadim sözcüklerle verdikten sonra kendisi diğer büyük pencereye geçti. O gözlerini kapatıp, savaş meydanına etki etmek için hazırlanırken, Asena da her adımında yerden kalkan toz taneleri ve rüzgârda uçuşan saçlarıyla ilerliyordu.

Göz bebekleri kaybolmuş hâlde, "Ben Göklerin Konçu- yu!" diye bağırdıktan sonra birden elini havaya kaldırdı. Tepelerini sarmaya başlayan bulutları eliyle hareket ettiriyordu. Kapının üzerinden binlerce ok göğe yükselince eliyle kuvvetli bir fırtına çıkararak, okları hafif saman taneleri gibi etrafa dağıttı. Eliyle bir hamle daha yaptığında, kapıdan çıkmakta olan süvariler atlarıyla birlikte geriye doğru savruldular.

Kaşlarını çatan Kral Lu, tekrar hamle yapmaya hazırlanan Asenâ'nın el hareketini tamamen karanlığa gömülmüş gözleriyle izledi. Asena elini hareket ettirdiğinde, o da diz çöküp elini sertçe toprağa vurdu. Gönderdiği kuvvetli rüzgâr, toprakla birleşip üzerlerine gelince hepsi birden geriye savruldu.

Asena Hatun düştüğü yerden kalkıp tekrar elini kaldırdı. Bu sefer üzerlerine dolu yağdırmak için hazırlanırken Ulu Bilge, belindeki demir bıçağı gırtlak sesiyle havaya atıp, yere düşüşünü izledi.

Bıçak yere saplandığında birden yer sarsıldı. Şu savaşçılarının düzeni bozulurken Uyguriler daha sert saldırmaya başladılar. Demir Han ve Prenses Elasya, okçularıyla kuleleri hedef alırken Börü Han, kılıcıyla kalabalık yaya birliğine doğru atladı.

Ona doğru mızraklarını kaldıran erler, üzerlerine düşmek üzere olan Börü Han'ın parıldayan kılıcıyla etrafa saçıldılar. Tam ortalarma düşüp alev alan kılıcını eline alan Börü Han, onu alevden bir kırbaç gibi savurmaya başladı. Onar onar devirdiği erlerin geri kalktığını fark edince kılıcını tekrar yere sokup hepsinin düşmesini sağlıyor, "Kafalarını koparın!" diye bağırıyordu.

Kral Lu dolu yağışını durdurmak için harekete geçeceği sırada, kapının önünden ansızın fırlayan ucu sivri kayalar süvari birliklerinin atlarının karınlarını parçaladı. Hayvanların acı çığlıklarıyla tıkanan girişe bakan Kral Lu, öfkeyle, "Ulu Bilge!" diye tısladı.

Bu sırada, kara bulutların içinden ok gibi yağan yumruk büyüklüğündeki dolu tanelerinin kapı üzerindeki okçuları aşağıya düşürdüğünü gördü. Arkasında bir ceset yağmuru vardı.

Çoğa ve Mayda yan yana kılıç savuruyordu. Kobrat'a mızrak atmak üzere olan savaşçıyı gören Çoğa, "Kobrat dikkat!" diye bağırdı. Komutan başını eğdikten sonra geri kalkıp üç eri birden yere sererek ustaca ilerlediği sırada Gölge, dışarı çıkabilmiş süvarilerin arasındaydı.

Atlar, koca kurdun dişleri arasında sağa ve sola savrulur- ken, Demir Han ve Prenses Elasya,

çevresinde kurttan kaçanları avlıyordu.

Bu sırada Ağartalı savaş meydanına doğru üfledi. Üzerlerine yağan dolunun yönü bir anda değişince Uyguri erleri yere serilmeye başladı. Ulu Bilge, "Asena! Dur!" diye bağırıyordu.

Asena bir anda doluyu kesip, elindeki taşı dudaklarına götürdü. Bir şeyler söyleyip üflediği anda yerdeki bütün kılıçlar havaya kalktı. Ulu Bilge gülümseyerek, "İşte böyle Asena!" dedi ve kalkan kılıçlara iki eliyle yön verip, Asena'nın işini kolaylaştırdı.

Kral Lu üzerlerine gelen kılıçları fark ettiğinde kılıcını yere sokup iki elini şaklattı. Bu kılıç âdeta tinsel bir duvar oluşturuyordu. Kılıçlar tekrar yere düşünce daha büyük bir birlik Şu saldırısına katıldı. Buga ve Tendübay, kapının sağ girişindeki kısmı neredeyse açmak üzereydi. Buga Kağan arkaya baktığında, "Ağabey! Yeniden kalkıyorlar!" diye bağırdı. Tendübay Kağan şaşkın gözlerle olanları izlerken Börü Han, gerisinde koca bir ölüm tarlası bırakarak ilerliyordu.

"Lu! Karşıma çık!"

Kral, Börü Han'ın sözlerine gülümseyerek bakarken Ulu Bilge, Yeşim Taşı'nm ele geçirilmesi gerektiğini biliyordu. Yoksa kapı önündeki savaş bir türlü bitmeyecekti. Gözlerini kapatıp, "Çoğa!" diye seslendi.

Çoğa ilk kez onun sesini duyuyordu. Birden durdu. Mayda, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sakin ol Çoğa! Kobratla o taşı yok edin! Sağdaki kulede!" <

Çoğa, Ulu Bilge'nin söylediği tarafa baktığında yeşil parıltıyı fark etti. Kobrat'a seslenip taşı ona da gösterdi.

"Oraya gitmeliyiz! O taşı yok etmeliyiz. Yoksa bu savaş sonu olmayan bir tekrara girecek!"

Kobrat çevresine baktıktan sonra, "Demir Ordu'nun olduğu yer! Oradan girelim. Duvara yakınlar. Bak!" diye bağırdı. Çoğa, o yöne doğru baktığında Demir Han ile Prenses Elasya'nın merdivenleri duvara dayamak üzere olduklarmı fark etti. Kapı açıktı ama girmek mümkün değildi. Çoğa başıyla hareket işareti verdikten sonra ardındaki dört barsı ve Kara Yula da onlara katıldı ve koşmaya başladılar. Mayda, Çoga'nm yanındaydı.

"Prenses Elasya'ya yardım et! Oraya vardığımızda sen yukarı çıkmayacaksın!"

"Hayır, her zaman yanında olacağım. Yaraların seni zorlayabilir Çoğa!"

İkili hem konuşup hem de savaşarak ilerlerken Ulu Bilge Ejder Çarkı'nı çıkardı.

"Ulu Tengri, bana yardım et!"

Çarkı fark eden Ağartalı derin bir nefes alıp gözlerini açtı. "Kralım! Ejder Çarkı!" diye bağırdı. Kral Lu gözlerini kocaman açarak Yeşil Ordu'ya saldırmasını emretti.

Tendübay Kağan ve Buga Kağan, ilk kez gördükleri yeşil kuyaglı birlikleri fark etti. İnanılmaz bir hızla ilerliyorlardı.

Börü Han, kendine doğru gelen, gözleri zümrüt yeşili savaşçıları görünce, "Çakay Han! Göğün gazabını kılıcımla birleştir!" diye bağırdı.

Asena, kardeşinin bağırışını duyduğunda tepesinde bulutları döndürerek çakmlar oluşturmaya başladı. Börü Han, kendine doğru koşan birliğe karşı hareketsizce beklerken alevli kılıcını göğe kaldırdı. Uyguri erlerini biçerek gelişlerini ve kandan bir koridor yaratışlarını izleyerek ileri atıldı.

Aralarında on adım kaldığında, "Asena!" diye bağırdı. Ağartalı ve Lu dâhil herkes oraya dönmüştü. Çoğa, dayanan merdivene çıkmak için hareketlendiğinde peşine Demir Han da takılmıştı. O anda hepsi dönüp oraya baktı.

Gökten inen kılıcına dokunduğunda alevler göğe kadar yükseldi. Yeşil ordu savaşçıları da başlarını yukarıya kaldırmışlardı. Börü Han tekrar, "Asena! Şimdi!" diye bağırdı.

Gökten ok gibi alev topları yağmaya başladığında surların tepesi alevlerle dövülüyor, Yeşil Ordu sağa sola savruluyordu. Canlı canlı yanarak surlardan düşen erlere bakan Ulu Bilge, çarka kadim sözleri fısıldamaya başladı.

Bu sırada Çoğa ve ardmdakilerin dış suru aştığını yukarıdan gören Ağartalı kaçmak için hızla merdivenlerden inmeye başladı. Arkadaki sura çıkış ikinci kattan olduğu için Çoğa, Kobrat, Mayda,

Demir Han, Kara Yula ve dört bars girdiğinde o çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Bu sırada erler kulenin içinde kılıçlarını çekmiş gelenleri beklerken, dağılan Yeşil Ordu'dan artakalan yedi yüz kadarı tekrar ayağa kalkıp saldırmaya başladı.

Kral Lu öfkeden deliye dönmüştü. Kuleye baktığında Agartalı'nın görünmediğini fark etti.

"Korkak!"

Yan taraftan yaklaşan Aslanların Kağanı'm fark ettiğinde, ardındaki orduyu oraya gönderdi. Buga Kağan, yere düşen erlerin kalkışını izlerken Tendübay Kağan, "Bu sanki bitmeyen bir savaş Buga!" dedi.

"O taş... Onu durdurmadan buradan çıkamayız!"

Yeşil taşın olduğu yeri ağabeyine gösterdiğinde kulelerden aşağıya fırlatılan erleri fark ettiler. Tendübay Kağan gülerek, "Sanırım bizden önce davrananlar olmuş. Bak, Prenses Elasya surun tepesinde!" dedi.

Buga Kağan, "Kafalarını koparın!" diye bağırdıktan sonra ilerlemeye devam etti. Börü Han ise ayağa kalkan yeşil kuyaglı savaşçılara kılıcıyla saldırmaya devam ediyor, bir taraftan da Gölge üzerlerine atlıyordu. Börü Han çok kuvvetli olduklarmı hamlelerinden anlıyor ve biraz zaman alsa da onları yere düşürüyordu. Ardından Gölge, çok hızlı hareket eden savaşçıları beşer onar olmasa da teker teker yakalayıp öldürüyordu.

Ulu Bilge çarkı iki avucuna alıp, ileriye doğru baktığmda birden gökten demirden bir ses yankılanmaya başladı. Kral Lu, "Hayır! Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" diyerek başındaki altm rengi ejder tolgasını çıkardı. Öfkeyle koşmaya başladığı sırada gök bir anda altm rengine büründü.

Bu sırada Çoğa ve yanındakiler kuledekilerle amansız bir çarpışmadaydı. Kara Yula son kata ulaşmaya tek merdiven kaldığını biliyordu ama alt kattan da devamlı gelen erlerle savaşıyordu. Kobrat birden Çoga'nın önüne geçip çılgınca savaşmaya başladı. Önlerindeki üç adamı daha devirdikten sonra son kata çıktılar. Mayda, yaraları yüzünden yorulup hareket etmekte zorluk çekmeye başlayan Çoga'yı gerisine çekip, nefes nefese kalmış Kobrat'ın yanından ileriye doğru fırladı.

Yerden bir kılıç daha kapıp etrafını resmen biçen Ateş Gözlü Konçuy, son eri de yere serdiğinde Kara Yula durdurmakta zorlandığı aşağıdan gelenlerle çarpışıyordu.

"Hadi! Yapın artık! Geri gelmeyin!" diye seslendi Kara Yula.

Bu sırada Çoğa taşa dokunmak istedi ancak elinin yanmak üzere olduğunu hissedip geri çekti. Derken Kara Yula, karnına giren iki kılıçla öylece kalakaldı. Aşağıdan gelenler kendisini aşamasınlar diye dev cüssesini üzerlerine itip, onlarla birlikte yuvarlanmaya başladı. Demir Han, baltasını çıkarıp taşa baktı. Çoğa, "Vur baltanı Temir Tonka! Taşsm cenk meydanı kanla!" dedi.

Demir Han baltasmı tüm gücüyle indirdi. Taşı yerinden oynatınca Yeşil Ordu birden duraksadı. Kobrat ve Çoğa da aynı anda hamle yapınca, taş kuleden aşağıya düştü. Kral Lu, taşın düştüğünü fark ettiğinde Prenses Elasya ve Günseli Hatun da surun tepesinde kıyım yapmaya başlamışlardı.

Taş yere düştüğünde birden ışığı söndü. Günseli Hatun hemen koşup taşı yerden aldı. Bel kayışına sıkıştırıp, "İleri! Agartalı'yı bulun!" diye bağırdı. Taşın etkisi ortadan kalkınca Şu ordusunun sayısı gittikçe azaldı ve Ulu Bilge, çarkla beraber ilk saldırıyı yaptı.

Gökten birer şimşek gibi fırlayan yüzlerce mızrak, Yeşil Ordu'nun savaşçıları farkma bile varmadan göğüslerine saplandı. Hepsi teker teker yere düşüp, bedenleri ateş alınca Kral Lu bir anda durdu. Şaşkın gözlerle olanları izliyordu. Kuya- gını öfkeyle üzerinden çıkardı.

Çıplak kalan üst bedenini hırsla yumrukluyordu. Buga ve Tendübay ise Lu'ya doğru koşuyordu. Asena kılıcını çıkarıp ona doğru ilerlerken, Börü Han da dişlerini sıkmış Şu Kralı'na doğru gidiyordu.

Lu, dört yandan üzerine gelenler yetmezmiş gibi kızıl gözlü kara kurdun da yaklaştığını gördü. Bu sırada Ulu Bilge çarkı durdurdu. Başarmıştı. Yeşil Ordu yok olmuştu. Börü Han kendisiyle beraber gelen Gölge'ye, "O Agartalı'yı canlı getir Gölge! Kaçmasına izin verme!" diye bağırdı. Kara kurt, inanılmaz bir hızla girişe doğru koştu.

Şu erleri etrafa dağılırken Çoğa ve Kobrat, arkalarmdan kendilerine destek için gelen Hatti erleriyle birlikte kuleden indiler. Kendini feda eden Kara Yula'nm cansız bedenine bakan Çoğa, onun

üzerine eğilip açık gözlerini kapattı. Kobrat'a bakıp, "Ölüme Süren olmak istemişti Kobrat," dedi.

"O çok büyük bir savaşçıydı."

, Çoğa, Kobrat'a baktı.

"Sen ve ben Kobrat. Bir şehrin başına gelebilecek en büyük iki ölümüz. En iyi yaptığımız şeyi yapalım!"

"Başlayalım Çoğa!"

Çoğa ve Kobrat, Günseli'yle Prenses Elasya'nm kendilerine doğru geldiklerini gördüler.

Merdivenlerden aşağıya inip, tam girişin ilerisinde birikmeye başlayan Kurt Ordusu ve Demir Ordu'yla beklediler. Demir Han, boynunu kütürdeterek kendilerine korkuyla bakan orduya göz gezdirdi. Gölge'nin de arkadan koşarak geldiğini fark etti.

"Kurt Hanı'nı öldürmek neymiş, gösterin onlara!"

Çoga'nın sözüyle ordu birden saldırıya geçti. Çoğa ve Kobrat yan yanaydı. Mayda, Demir Han, Günseli ve Elasya ise hemen arkalarındaydı.

Çoğa, "Yine bir hainin inindeyim!" dedikten sonra devamını Kobrat getirdi.

"Bana pusat kaldıran titrek bilekleri keseceğim!"

Çoğa gülümseyerek, "Çizmelerimdeki hain toprağını kanla temizleyeceğim!" dedi.
Kobrat: "Kuyagındaki tek çizik için yüz kelle keseceğim!"
Çoğa: "Ölüm müdür gelen?"

Kobrat: "Çekilecek azabın korkusu mudur nefesle üflenen?"

Çoğa: "Dikeceğim kazıklara bedenler gerek!"

Kobrat: "İçeceğim kımıza kap olacak kelleler gerek!"

İkisi birbirine bakıp, bir ağızdan, "Yak Çoğa yak! Kes Kobrat kes!" diye bağırdıktan sonra saldırıya geçtiler.

Kral Lu ise etrafını saran Börü, Asena, Buga ve Tendü- bay'a kapkara olmuş gözleriyle bakıyordu. Borüler de etraflarında diğer Uyguri erleriyle birlikte bekliyorlardı. Ulu Bilge, ortada bekleyen Lu'ya baktı. Kalabalık arasından çıkıp, "Başaramadın Lu," dedi.

"Senin derini yüzeceğim Ulu Bilge, ama önce kurt ve aslanın başlarını koparayım."

"Başaramayacaksın."

"Ne kadar güçlü olduğumu keşke onlara anlatsaydın."

"Sen tahmin ettiğin kadar güçlü değilsin Lu. Sen dokuz bakır kazana düştün. Yaradılışın kadim sırlarını okumadın."

Lu gülümseyerek, "Şimdi görürsün lanet kam!" dedi ve sağa dönüp Buga'ya saldırdı. Kılıcını sertçe indirdiğinde koca cüsseli Buga'nın geriye doğru sendelemesi üzerine Tendübay Kağan kılıcını salladı. Lu başını eğip sert bir tekme attıktan sonra onu da yere serdi. Asena'nın hamlesini görünce hızla ona doğru ilerledi ve onu da boğazmdan tutup yere fırlattı. Börü, "Benimle savaş!" diye bağırdı.

"Senin kelleni alıp, kılıcını havaya kaldırdığımda imparatorluğumu ilan edeceğim Börü!"

Vücudunda siyah damarlar belirmeye başlayan Kral Lu, kılıcını sertçe yere sapladığında çevresindeki herkesi on adım geriye fırlattı.

"Gel hadi!"

Börü, ateşli kılıcıyla Lu ile çarpışmaya başlayınca Buga ve Tendübay birbirine baktı.

"Börü'ye yardım etmeliyiz ağabey!"

"O canavarın boşluğunu kolla Buga, ben diğer tarafa geçeceğim. Aynı yerde olmayalım."

Tendübay Kağan, diğer tarafa doğru giderken Asena, Börü'nün arkasından mızrak gibi fırladı ve kılıcını Lu'ya sokmak için sıçradı. Kral, üzerine gelen Asena'yı tutup, hızla geriye fırlattıktan sonra Börü'ye sert bir tekme attı. Ulu Bilge, çarkı tekrar çıkarıp çalıştırmaya çalışsa da olmuyordu.

"Benim tinsel gücüm buradayken, onu çalıştıramazsın! O benim atalarıma ait Ulu Bilge!"

Bu sırada Barkan, Börülere saldırı emri verdi ve Amazonlar da onlarla birlikte harekete geçtiler. Lu, hepsini birer saman çöpü gibi sağa sola savurarak gelirken Börü'nün üzerine doğru pusatmı indirdi.

"Bu kadar mı genç tigin? Senin gibi zayıf bir savaşçı o kılıcı hak etmiyor."

Bir kez daha vurup, hamlesini kesen Börü Han'ı sırt üstü yere düşürdü. Kılıcını üzerine indirdiğinde Börü, pusatını düz şekilde tutup hamlesini kesse de gücü tükenmek üzereydi. Kendine yardım etmek için koşanları diğer eliyle yaptığı büyü sayesinde sağa sola fırlatıp yaklaştırmayan Kral Lu, "Ne o? Börükanların sonu mu geliyor yoksa?" dedi.

Börü, gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı. Bu sırada bir ses duydu. "Atan Börü Han'ı düşün!" Bu Ulu Bilge nin sesiydi.

"Sadece baban ve anan için değil, kandaşlarının akan her bir damla kanı için kalk! Kalk Börü! Kalk artık!"

Börü zorluyordu ama bir türlü başaramıyordu. Tepesindeki Kral Lu kahkahalar atarak ağzmı kocaman açtı. Dili bir yılan gibi uzayıp, sağa sola sallandı. İçinde nasıl bir şeytani tin vardı bilmiyordu ama çok güçlüydü.

"Kanını içeceğim Börü!"

Lu, ona kendini iyice yaklaştırırken, yanmaya başlayan kollarının cızırtısı geliyordu. Bu acı bile ona kahkaha attırıyordu.

"Yenilirsen... Her şey boşa gidecek Börü! Her şey! Kalk! Cerdukay'ın kalktığı gibi, Börü Han'ın kalktığı gibi kalk! Onların Erlik Han'ın oğlunu öldürdüklerini hatırla. Lu onun yanında hiçbir şey!"

Börü, yılan gibi çıkan dili boynuna değen Lu'ya bakarken Asena da sürekli saldırıya geçiyor ama yere düşüyordu. Buga ve Tendübay yanaşamıyor ama bıçaklar fırlatıyordu. Hepsi de bir kayaya çarpmış gibi sekiyor ve Lu'ya ulaşmadan yere düşüyordu. O sırada Börü kendinden geçer gibi oldu. Sanki başka bir acundaydı.

Kızıl, uçuşan bir elbise giymiş, çok güzel bir kadın duruyordu karşısmda. Teni ışıklar saçıyordu. Kehribar rengi gözlerinde alevler yanıyordu.

"Acuna hayatı üfleyen Tengri, sizlere adaletin pusatı olmayı emretti. Savaşın efendisi olacaksan, o kılıcı senin bir parçan gibi hisset!"

"Sen... Sen de kimsin?"

"Ben, yüreklere gülümsemesini koyanım. Karanlığa dikkatli bak. Bak ki korkuları göresin!"

Birden kendine gelen Börü, göz göze durduğu Lu'ya baktı. Katran karası gözlere odaklandı. Öylece bakıp, kılıcı tutuyordu.

"Karanlığımda kaybolacaksın Börü!"

"Karanlığını ateşimle tutuşturacağım Lu!"

Tüm gücünü toparlayıp, Lu'yu geriye doğru itti ve kılıcını hızla tek gözüne soktu. Acı içinde haykırarak gözünü tutan Lu, yeniden saldıracağı sırada gözünden akan kanın alev aldığını fark etti.

Kılıcını tekrar kaldırdığında Buga Kağan atak yaptı. Pusatını indirip, Lu'nun kolunu kopardı. İkinci hamleyi yapan

Tendübay Kağan, onun diğer kolunu da kopardı. Lu kollarından iki yana fışkıran kanlarla yere diz çöktüğünde Asena, arkadan kılıcını soktu.

Diğer taraftan, göğsünden çıkan kılıcı geri çekti. Aynı anda Börü Han alevli kılıcını Lu'nun boynuna indirdi. Uçan kellesiyle beraber kulakları sağır edecek bir yankı yayıldı etrafa. Bir süre sonra cansız bedeni yere düştü.

Aslan ve Kurt soyu, öçlerini birlikte almışlardı. Ama bitmemişti.

Ulu Bilge, "Agartalı'yı bulmalıyız!" diye bağırdı. Hepsi birden saraya yöneldi. Çoğa sarayın içindeydi. Herkes bir köşede savaşırken Ağartalı'nın yukarıya doğru koştuğunu fark etmişti ve peşinden gidiyordu. Gölge de onun peşindeydi.

Kalenin tepesinde oldukça geniş, büyük bir düzlük vardı. Ağartalı tepeye vardığında koşarak ileriye baktı. Kral Lu'nun da öldüğünü görünce kaçacak bir yer aradı. Aşağısı Uyguri erleriyle kaynıyordu. Şu erlerinin çoğu, kralın ölüm haberini aldıktan sonra teslim olmak için geri çekilmişti. Ağartalı, kaçacak yer bulmak için tekrar hareket edeceği sırada karşısında dev kurdu gördü.

Kızıl gözleriyle hırlayarak ona doğru geliyordu. Arkasından fırlayan Çoga'yı fark etti.

"Üzerime gelmeyin! İkiniz de beni durduramazsınız!"

Hâlbuki Çoğa ve Gölge, Kurt Diyan'nm en ölümcül iki canavarıydı. Üstat, elini onlara doğru kaldırıp bir şeyler söyledi. Çoğa başta umursamadı ancak ona doğru koşmak üzereyken kılıcını elinden düşürüp iki eliyle başını tutarak diz çöktü. Başına inanılmaz bir acı vuruyordu.

Kara Kurt da hırıldayarak olduğu yerde çökmüş, ilerleyemez hâle gelmişti.

Bu sırada Börü Han ve arkasındakiler, yıkılan kulelerin arasından ilerliyordu. Ulu Bilge, "Oradalar!" dedi.

Sarayın önünde, şehir efendilerinin kellelerini koparan Kobrat'ı fark eden Börü Han, onun yanından rüzgâr gibi geçti. Sarayın tepesine uçarcasına çıktıkları sırada Ulu Bilge, üstadın etkisini kaldırmaya çalışıyordu.

Ne var ki Agartalı'ya yaklaştıkça Börü, Asena ve Aslanların kağanları da onun etkisine kapılıp yere çöktü ve kulaklarını kapattı. Ulu Bilge ise hiç etkilenmemiş bir şekilde ona doğru yürüyordu. Üstat onu şaşkınlık içinde izlerken kam, "Bunu durdurmazsan seni kılıçla öldürürüm. Dediğimi yaparsan yaşarsın Ağartalı. Her şey bitti!" dedi.

"Lu... O öldü mü?"

"Evet, aslan ve kurt, onu beraber öldürdü."

"Beni yaşatacaksın kam!"

"Merak etme, istediklerimizi verdiğin sürece yaşayacaksın."

Üstat bir anda elini indirdi. Hepsi birlikte ona saldıracağı sırada kam elini kaldırdı ve kurt dâhil hepsi durdu. Börü Han, üstadın yanma kadar gelip, "Her şey bitti Ağartalı. Benimle beraber gelen iki dostun öldü," dedi.

"Tahmin ettim."

"Seninle konuşacaklarımız var Ağartalı."

Ulu Bilge, "Onu etkisiz hâle getirdiğimde her şeyi anlatacak Han'ım," dedi.

Buga üstada tiksintiyle baktı.

"Bunu neden hemen öldürmüyoruz?"

"İşimize yarayacak Buga Kağan."

"Bunun hiçbir sözüne inanılmaz Börü Han, bilesin!"

"Biliyorum ama küçük bir yardımı gerekecek."

Asena, haini öldürmemek için kendini zor tutuyordu. Ulu Bilge etrafa baktıktan sonra, "Zaman kaybetmeden gidersek daha iyi olur Börü Han," dedi. Kurtların Hanı başıyla onayladıktan sonra Tendübay Kağan'a doğru yürüdü.

"Ordu da burası da şendedir Tendübay Kağan."

"Sen nereye Börü Han?"

"Agartalı'yla ve Ulu Bilge'yle bir yolculuğa çıkacağız."

Hepsi birbirine bakıyordu.

"Ne yolculuğu Börü Han? Her şey bitti, vuralım kellesini, dönelim obamıza."

Ulu Bilge, "Kağan'ım, Börü Han doğru söyler. Bizim bir yolculuğa çıkmamız gerekir," dedi. Tendübay Kağan başını sallayarak Börü Han'ın omzuna dokundu.

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum ama uzun sürmeyecek."

Asena, Börü'nün kolundan tutup, "Ben de geleceğim!"

dedi.

"Bu tehlikeli bir yol değil. Ne yapacağını biliyorsun!"

Börü, kurdunun tepesine bindiğinde Ulu Bilge de belindeki iki taşı, AgartalTnm cebine koydu. Bunlar onun tılsımlı taşlarıydı. Saraydan aşağıya indirildi ve erlere, sıkıca bağlanması emredildi. İki at getirildiğinde şehir tamamen teslim olmuştu. Börü Han, Ulu Bilge ve Ağartalı şehri terk ettiğinde geride kalanlar teslim olanları bir tarafa toplamaya başladılar. Yalvaranlar ve baskı altında savaştığını söyleyenler af diliyorlardı.

tıklarını bile ordusuna almış olan Şu budununa güvenmeyen Asena, kendilerinden birini kral yapmayı önerdi. Tendübay Kağan, Buga Kağan ve Demir Han, bu düşünceye katılırken Kurt Ordusu merakla burayı kime vereceklerini bekliyordu.

Savaş hiç olmadığı kadar kanlı ve acı kayıpları olan bir sonla bitmişti. Kral Lu'nun özenle yaptırdığı kuleler ve tüm şehir yakılıp yıkıldı. Asena'nın emriyle, artakalan budun, gösterilen başka bir düzlüğe hayatlarını yeniden kurmak için gönderildi. Kral Lu'dan sonra soyu devam ettirebilecek biri olmadığı için başlarına bir kral atamaları gerekiyordu. Di ar

Asena, tüm ordunun önünde, savaşta yaralarını oldukça zorlamış olan Çoga'yı yanına çağırdı. Çoğa şaşkınlıkla bakarken, Tendübay Kağan ve Buga Kağan gülümsüyordu.

"Yıllarca Kurt Ordusu'nu yönetmiş, ölümü yağının ayaklarına götürmüş Kurt Diyarı'nın Kasabı Çoğa! Uzak diyarlardaki kandaşlarımızın konçuyuyla evdeş olacak. May- da Konçuy, Çoğa ile ocak kuracak! Bundan sonra, Şu Diyarı, Çoğa Kağan'indir!"

Herkes bir anda "Çoğa Kağan! Çoğa Kağan!" diye bağırırken Çoğa, başmı sallayarak Tendübay Kağan'a baktı.

"Ben Cerdukay Kağan'a söz verdim. Ben ölene kadar yanında olacağım. Bunu yapamam."

"Sen hep yanımda oldun. Bir komutan olarak yanmadaydın Çoğa. Şimdi kağan olarak yanımda olacaksın!"

Gözleri parıldayan Mayda, Çoga'ya bakıyordu.

"Ben aslan ya da kurdun asil soyundan, kanından değilim."

"Sen artık, bu imparatorluğun tahtma bağlı bir kağansın! Balalarm, tigin ve konçuy olacaklar. Buyruk verildi. Buyruğa karşı çıkarsan ne olacağını biliyorsun."

Buga Kağan gülümseyerek, "Kobrat'a kelleni aldırırım Çoğa Kağan!" dedi. Çoğa gülümseyerek önce karşı orduya, sonra Asena Hatun'a baktı ve elini göğsüne vurarak selamını verdi.

Demir Han ve evdeşi Prenses Elasya gülümseyerek Ço- ga'yı izlerken Asena birden, "Bu topraklar karışıktır. Karayanı ayrı, kızılyanı ayrı ihanet doludur. Bu yüzden Şu yurdundan sonra karayan toprakları Günseli'nin idaresindedir! Bundan sonra Günseli Hatun, karayanm konçuyudur!" dedi.

Günseli hayrete düşmüştü, uzak diyarlarda orununu sorgulayan konçuy, şimdi ona taht veriyordu. Kurt Diyarı, Kurt İmparatorluğu olduğunun artık fazlasıyla farkındaydı.

Her tarafta düzeni kendi elleriyle sağlamazlarsa, daha çok kan dökületeğini biliyorlardı.

Günseli de diz vurup baş kesti.

Asena Hatun, "Bu buyruklar Börü Han'ındır. Kurt imparatorluğu etrafında otağa bağlı tahtlar ve bizim kanımızdan olanlar sayesinde artık kan kaybetmeyeceğiz! Guçlu ve her zaman tek yumruk olarak kalacağız! Kurt ve aslan, tahta sırayla oturacak. Kaplan, Karga ve Bars her zaman yurduna sadık, töresine bâğlı kalacak!' dedi.

Kurt İmparatorluğu, Asena'nm bu sözleriyle acunun dört bir yanma adaletin kılıçlarını birer taht olarak dikiyordu.

Kadim Yazıtlar

Kral Lu'nun oyunu bozulduğunda aslında herkesin aklında tek soru vardı.

Agarta'dan neden hainler çıkmıştı? Agartalılar neden ihanet etmişlerdi? Kendi elleriyle verdikleri pusatları sonra neden almak istemişlerdi?

Bunların cevabı elbette ki Börü Han ve Ulu Bilge'deydi. Savaştan sonra üstadı alıp bilinmedik bir yolculuğa çıkan üçlü, altı günün sonunda istedikleri yere gelmişlerdi. Onlara yol gösteren Gölge'ydi. Çünkü o, daha önce Agarta'da yaşamış, Bangu Bey'in büyümesine tanık olmuş, onu Kurt Diya- rı'na, tepesinde bir bilge olarak götürmüştü.

Agarta'nın yok olduğunu Ulu Bilge tinsel gücünü kullanarak o düzlüğe vardıklarında anladı. Karmaşık bir enerjiyle insan gözüne görünmeyecek bir perde kullanıp şehirlerini gizlerlerdi. Üstat, atından indirildiğinde etrafa baktı.

"Bunun tek sorumlusu biziz."

Dudaklarmdan oldukça acı bir itiraf çıkmıştı. Börü Han, üstadı da alıp büyük bir kayanın üzerine oturdu. Ulu Bilge de hemen yanlarına geçip bağdaş kurdu.

"Anlat üstat, neden?"

Adam susuyordu. Ulu Bilge, "Bundan sonra susmanın bir değeri yoktur üstat, biliyorsun. Anlat!" dedi.

"Her şey en baştan bir oyundu."

"Ne zamandan beri?"

"Seni kurtardığımız andan beri bir oyundu."

"Nasıl?"

"Lu'nun ağabeyi de, amcası Gonk da kadim sırların pe-
şindeydi. Amcası ikisini arıyordu. Kendi kanından olan kimseyi hayatta bırakmayıp, tıpkı Lu'nun yapmak istediği gibi koca bir imparatorluğa hükmetmek istiyordu. Lu, amcasının sürgününden kaçarken, bir gece kara bir panterin peşine düştü. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bilmeden, karanlık kadim sırların bir kısmının yazıldığı çukura girdi. Panter onu oraya çekmişti. Onun içindeki iktidar hırsmı görmüştü."

Ulu Bilge, "Peki, o panter kimdi?" diye sordu.

"Ona, o hayvanı varmış gibi gösterip takip ettiren bir büyücüydü. Sonrasında ağabeyiyle hareket eden bir büyücü. Ona sırları okutup, rüyasında kendini gösterdi. Agarta'da çok güçlü tinsel bir hareketin olduğunu hemen anladık. İki kardeş kaçarken, büyücünün evine sanki öylesine rastlamış gibi sığındılar. Lu'nun ağabeyinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Ona, amcanı öldürme görevi düşmüştü. Lu ise kaçmış gibi yapıp, Agarta'ya tinler acunundan seslenmeye başladı. Kralımız tabii ki izin vermedi ama Apraş ve Kuzgun, yaratılışın satırları konusunda birbiriyle yarışıyordu. İkisi de çok ihtiraslıydı. Yönetme gücü istiyorlardı. Kral, en sonunda Kuzgun'u yasak olan satırları okurken yakaladığında onu geri getirme görevi bize düştü."

Börü Han, ciddi bir şekilde, "Sonra da gelip beni kurtardınız," dedi.

"Hayır, önce Lu'yla buluşmaya gittik. Kuzgun oraya gideceğimizi bildiği için düşmanı olan Apraşla karşılaşmak istemedi. Kendine yeni baştan bir kral yaratmak istedi. Raji'yi buldu. Biz de karanlık sırları bilen Lu ile görüştük. Kadim pusatları sizlere vermemizi ve ortadan herkesi kaldırdıktan sonra tek düşman bırakmamızı istedi. Sadece Kurt Diyarı ve zayıflatılmış ordusuyla savaşacaktık. Kılıcı, rüyalarımızda senin kullandığını gördük. Bu yüzden sana getirdik. Mabede, aslında Kuzgun'u durdurmak için geldik ama kılıç sende göründüğü için seni de kurtardık. Asena'ya taşı verdik. Bangu Bey'den onun tinsel gücü olduğunu biliyorduk."

Ulu Bilge başını sallayarak, "Kuzgunla aslında güç yarışçıdaydınız," dedi.

"Evet, o kazanmadan bizler kazanmalıydık. Çünkü o da bizim bildiklerimizi biliyordu. Elinde güçlü savaşçılar vardı. Her şey karmakarışıkken Lu ortadan kayboldu. Raji, ihanet eden beyler çıktığında, kendini Çoga'nın kampına atıverdi. Sanki hiçbir şeyden haberdar değilmiş gibi."

"Herkes birbirini kırarken, o sadece izledi."

"Evet, öyle Börü Han. İzledi, güven kazandı ve tahta oturmak için bile Asena'nın ordusunu kullanmış oldu. Büyücü nasıl öldü bilmiyorum ama kral olduğunda hayatta olsaydı onun tarafmda yerini alacaktı. Siz herkesi arka arkaya devirirken aslında biz hedefimize biraz daha yakınlaştık. Kadim pusatlar bilinen ellerdeydi ve geri almacağı zaman da saldırılacak kişiler belliydi."

"Ya Apraş? Bizim için kendini feda etti!"

Üstat gülümseyerek, "Hayır! O, geriye kalan üstatlar için kendini feda etti. Apraş, orada onu öldürmeseydi ki bunu yaparken kendi de öldü, baş düşmanını kazanmış olacaktı. Yani bu sadece ikisi arasındaki bir savaştı. Sizin uzak diyarlardan dönebileceğinizi asla tahmin etmedik. Buga'nın da usçul davranıp öfkesini bastırarak adaletli olabileceğini düşünmedik. Sonunda kaybettik."

Börü Han, duyduklarını şaşkınlıkla dinlerken, "Peki, bunu niye yaptınız? Bak, budunun yok olmuş. Onlara ne olduğundan haberin var mı?" dedi.

"Var. Denize, hiç varamayacakları bir yere doğru ölümcül bir yolculuk yaptılar. Kendi kendilerini yok ettiler. Bunu, acunun iyiliği için yapmak istedik. Tüm kadim sırları kapalı değil, açık bir şekilde koruyup, adalet için kullanmak istedik."

"Ya yaratılış ve kehanetler? Onlar nerede?"

"Şurada!"

Ulu Bilge koca bir kayanın yanındaki oyuğa baktı.

"Tinsel gözlerinle bak Ulu Bilge!"

Kam, dikkatlice baktığında, başını sallayarak onayladı.

"Doğru söylüyor."

Börü Han' oturduğu yerden kalktı ve diz çökmüş üstada baktı.

"Neden Ulu Bilge?"

"Çünkü en büyük kötülük, kendini iyi sanan kötülerden gelir. Bu öyle bir sayrılıktır ki çıkarları uğruna yalandan ant bile içerler!"

"Peki, ne yapmak gerekir?"

"Yapılacak tek şey, sırtmdaki hançerleri çıkarmadan başını ezmektir Börü!"

Üstat, öldürüleceğini bildiği için Börü Han'a yalvarmadı bile.

"Son Gümüş Atlantisli öldü. Son Ağartalı da benim tarafımdan, son Kurt Süren Börü Han tarafından tamuya gönderildi!"

Kılıcını çıkarıp hızla Agartah'mn boynuna indirdi. Gölge de hırsla başsız bedenine saldırdı. Hırsını, onu paramparça ederek çıkarıyordu. Börü, nefes nefese kalmış bir hâlde kılıcını kınma soktu.

"İyi misin?"

"İyiyim Ulu Bilge!"

Üstadın gösterdiği kayanın dibine gittiklerinde Ulu Bilge ona döndü.

"Göreceğin her şeyi unutmak zorundasın. Yazıtları anlamazsın ama fısıltılar duyarsın. Bunu senin tinin kaldırmaz."

"Ya sen Ulu Bilge?"

"Onları bilen sadece sen ve ben varız. Burada saklı kalacaklar. Senin kılıcını da, çarkı da, Yada Taşı'nı da, Yeşim Ta- şı'nı da kimsenin bilmediği yerlere gizleyeceğim."

"Peki neden? "

"Kişioğlunun nefesi sınırlıdır. Kendisi altından bir kaym ağacı gövdesi olsa da vereceği dallardan birine kötülüğün soğuğu vurdu mu kararır. Karardı mı da bir daha tomurcuk vermez."

"Anladım."

Kayanın dibindeyken elini bir yere koyan kam, kısa bir süre sonra geri çekildi. Kaya, geriye doğru döndüğünde aşağıya inen merdivenleri gördüler. Dikkatlice aşağıya indiklerinde kadim satırların yazılı olduğu nice yazıtları gördüler.

Börü Han baksa da ne yazıldığını anlayamıyordu. Ulu Bilge eline aldığı altın rengi sayfalardan birine baktı.

"Bu... Bu yaratılışın, kadim zamanların hikâyesi!"

O gün orada kaldılar. Ulu Bilge, okuyabildiği kadar okudu. Her satırda bakışları değişti. Şaşkınlık ve merak içindeydi. Etkilenmişti. Kiminde gözleri doldu, kimindeyse sadece başmı salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Dönüş yolunda bile ağzından tek bir sözcük kaçırmadı. Ulu Bilge, kadim sırları usunda taşıyan acundaki tek kişi oldu.

Savaşlar, kan ve destansı çarpışmalarla geçen bir zaman, yerini huzura bıraktı. Kızagan Tengri'nin Kılıcı, Yada Taşı, Yeşim Taşı ve Ejder Çarkı, Ulu Bilge tarafından acunun dört bir yanına gizlendi.

Börü Han, Kurt İmparatorluğu'nu kendine bağlı tahtlarla, barış içinde yönetti. Çoğa Kağan ve Konçuy Mayda'nın bir oğulları oldu. Kurt Diyarı'nın Kasabı, oğluna hayatını borçlu olduğu adamın adını koydu. Cerdukay!

Günseli Hatun, Barkanla evdeş oldu. Karayanda o günden sonra tek yurtsuz görülmedi. Bir kızı oldu. Admı, annesi Günseli'nin hikâyesine hayranı olduğu Son Gümüş Maske- li'den aldı. Aysera!

Demir Han ve Prenses Elasya ise ilk çocuklarına Alpagut admı koydu. Onlara adaleti ve tahtı veren büyük hanın adını.

Bir destan böyle son buldu. Savaşları, aşkları ve mücadeleleriyle satırlara döküldüler.

Satırlara dökülenler dışında anlatacakları olan tek kişi kaldı: Ulu Bilge.

Kim bilir? Belki de rüzgârların fısıldadıklarını, ateşte gördüklerini, yazıtlarda okuduklarını yazmanın vakti şimdi gelmiştir!

Duyun beni ata tinleri!

Ben Çağlayan Yılmaz... Taşlara kazınıp yok olan adsızları, Yüreklere kazıdım! Mirasınız olan töreyi Uslara hatırlattım!

SON